DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ULUSLARARASI BESTSELLER

ROBYN CARR

VIRGIN RIVER

Dağ Kulübesi

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DAĞ KULÜBESİ
Orijinal Adı: Shelter Mountain
Yazarı: Robyn Carr
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Güler Karaca
Editör: Emirhan Aydın
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Eylül 2013

ISBN: 978 9944 82-709-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2007 Robyn Carr

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

VIRGIN RIVER

Dağ Kulübesi

Robyn Carr

Çevirmen
Güler Karaca

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR

Soğuk, mevsimsiz bir eylül rüzgârı yağmur savurdu pencerelere. Peder barı kuruladı, saat henüz yedi buçuk olmasına rağmen hava neredeyse kararmıştı. Virgin River'da hiç kimse böyle bir havada dışarı çıkmazdı. Akşam yemeğinden sonra insanlar böyle soğuk ve yağmurlu gecelerde evlerinde kalmayı tercih ederlerdi. Kampçılar ve balıkçılar fırtınaya karşı içeride kalırlardı. Ayı ve geyik avlama mevsimiydi ama bu saatte, böyle bir havada ne kulübelerden ne de panjurların ardından gelen giden olurdu. Ortağı, barın ve ızgaranın sahibi olan Jack, iş olsa da çok az olacağını bildiğinden yeni karısıyla ormandaki kulübelerine kapanmıştı. Peder on yedi yaşındaki yardımcıları Rick'i de eve göndermişti. Ateş biraz daha geçtikten sonra, 'Açık' yazısını kapatmayı ve kapıyı kilitlemeyi düşündü.

Kendine bir viski koydu ve ateşin hemen yanındaki masaya bıraktı, daha sonra ateşin yanına bir sandalye çekti ve ayaklarını uzattı. Böyle sakin geceler hoşuna gidiyordu. Yalnızlığı seven bir adamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat huzur bulamadı. Biri kapıya asıldı. Bu kaşlarını çatmasına yetmişti. Kapı biraz açıldı. Rüzgâr kapıyı yakaladı ve Peder'i ayağa kaldıran bir sertlikle açıldı. İçeri giren ve kapıyı kapatmaya çalışan genç bir kadındı. Bir de çocuk vardı yanında. Kadın bir beyzbol şapkası giymişti ve omzunda ağır bir kapitone çanta vardı. Peder kapıya doğru gitti. Kadın dönüp ona baktı ve ikisi de şaşkınlıkla geriye sıçradı. Kadın biraz ürkmüş gibiydi çünkü Peder korkutucu görünüyordu. 1.93 boyunda, kalın kara kaşlı ve keldi. Küçük bir elmas küpe takınıştı ve omuzları bir balta sapı kadar genişti.

Şapkanın altından, Peder yanakları yaralı, dudakları yarılmış hoş bir genç kadın suratı gördü.

"Ben... Üzgünüm. Tabelayı gördüm..."

"Tamam, içeri gir. Bu gece kimsenin ortalıkta olmasını beklemiyordum."

"Kapatıyor muydunuz?" diye sordu kadın. En fazla üç, dört yaşında olan çocuğunu kucağında taşıyordu. Omzunda uyumuştu küçük oğlan. Uzun bacakları öylesine aşağı sarkıyordu. "Çünkü ben... Kapatıyor muydunuz?"

"Hadi," dedi Peder onun geçmesi için birkaç adım geri çekilerek. "Sorun değil. Gidecek daha iyi bir yerim yok." Masayı gösterdi eliyle. "Ateşin yanına otur. Isın. Kurulan."

"Teşekkür ederim," dedi kadın uysalca. Ateşin yanındaki masaya gitti ve içkiyi gördü. "Burada siz mi oturuyordunuz?"

"Buyur. Otur," dedi Peder. "Gece olmadan bir kadeh içiyordum. Fakat acelem yok. Genelde bu kadar erken kapatmayız ama yağmur..."

"Eve mi gidecektiniz?" diye sordu kadın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peder gülümsedi. "Burada yaşıyorum ben. Böylece esnek saatlerde çalışabiliyorum."

"Öyleyse…"

"Öyle öyle. Eğer hava uygun olursa, genelde en az dokuza kadar açığız."

Kadın, sandalyelerden birini ateşin yakınına çekti. Kucağındaki çocuğun zayıf bacakları aşağı sarkıyordu. Kapitone çantasını yere bıraktı ve oğlunu sıkıca sarıp sırtını okşadı.

O kendini ısıtmaya çalışırken, Peder arka tarafa geçti. Yatağından bir çift yastıkla koltuğun üzerindeki battaniyeyi getirdi. Yastıkları kadının yanındaki masaya koydu. "İşte. Çocuğu buraya yatırırsın. Ağır olmalı."

Kadın neredeyse ağlayacak gözlerle baktı. *Umarım yapmaz* diye düşündü Peder. Kadınların ağlamasından nefret ederdi. Ne yapacağını bilemezdi. Jack olsa üstesinden gelirdi. Tıpkı bir şövalye gibiydi; her durumda bir kadınla nasıl başa çıkacağını bilirdi. Peder ise onları iyice tanıyana kadar kadınların yanında rahat olamazdı. Aslına bakılırsa deneyimsizdi. Kasıtlı olmasa da kadınları ve çocukları görünüşüyle korkutuyordu. Fakat onun o gaddar çehresinin altında aslında ne kadar utangaç biri olduğunu bilmezlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi kadın tekrar. Çocuğu masadaki yastıkların üzerine bıraktı. Çocuk hemen top gibi kıvrıldı ve bir parmağını ağzına götürdü. Peder elinden sarkan battaniyeyi tutarak orada öylece durdu. Kadın elinden battaniyeyi almayınca Peder çocuğun üstünü örttü. Çocuğun yanaklarının kızarmış ve dudaklarının da parlak pembe olduğunu fark etti.

Kadın sandalyesini düzeltirken şöyle bir etrafına bakın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı. Ön kapının üzerindeki geyik kafasını görünce irkildi. Diğer bir yana döndüğünde ise duvardaki ayı postunu ve bardaki mersinbalığını fark etti. "Burası bir çeşit avlanma yeri mi?" diye sordu.

"Pek değil ama birçok avcı ve balıkçı bu yoldan geçer. Ortağım bu ayıyı kendini savunmak için vurdu ama balığı özellikle yakaladı. Nehirdeki en büyük mersinbalıklarından biridir bu. Hayvanları aldım ama balık tutmayı avlanmaya tercih ederim. Ben sakinliği seviyorum." Peder omuzlarını silkti "Burada aşçılık yapıyorum. Eğer öldürürsem, onu yeriz."

"Geyik yiyebiliyorsunuz," dedi kadın.

"Yedik de. Harika bir kış geçirdik. Bol bol av eti vardı elimizde. Belki de bir şeyler içmelisin." Peder sesini olabildiğince yumuşak tutup kadını korkutmamaya çalışıyordu.

"Kendime kalacak bir yer bulmalıyım. Hem burası tam olarak neresi oluyor?"

"Virgin River. Sapa bir yer işte. Bizi nasıl buldun?"

"Ben..." Kadın kafasını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Anayoldan oteli olan bir kasaba arayarak ayrıldım..."

"Anayoldan epey bir süre önce ayrılmış olmalısın."

"Dolaşacak pek fazla yer yok," dedi kadın. "Daha sonra burayı gördüm, tabelanı. Oğlum... Sanırım ateşi var. Daha fazla gidemezdik."

Peder yakınlarda oda bulacak herhangi bir yer olmadığını biliyordu. Kadının başının belada olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. "Sana bir şeyler ayarlayacağım," dedi. "Ama önce içecek bir şey ister misin? Ya da yiyecek? Bu akşam güzel bir çorbam var. Fasulyeli ve etli. Ekmek de var. Bugün ekmeği kendim yaptım. Hava soğuk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve yağmurluyken ekmek yapmayı seviyorum. Isınmak için önce bir konyağa ne dersin?"

"Konyak?"

"Ya da ne istersen..."

"Konyak iyi olur. Çorba da iyi olur. Saatlerdir bir şey yemedim. Teşekkürler."

"Tamam."

Peder bara gitti ve kadehe bir Remy koydu. Böyle bir yer için gayet kaliteliydi. Her zamanki ortamda pek kadeh kullanmazdı ama bu kız için özel bir şeyler yapmak istemişti. Belli ki kız biraz şanssızdı. Konyağı götürdü ve tekrar mutfağa döndü.

Çorbayı gece için saklamıştı ama dolaptan çıkardı, bir kepçe aldı ve mikrodalgaya koydu. O ısınırken, içeriye peçete ve tabak götürdü. Mutfağa döndüğünde çorba hazırdı. Biraz ekmek çıkardı. Hem de en iyilerinden; yumuşak, tatlı ve doyurucu. Onu da biraz ısıttı. Tabağa ekmek ve tereyağı koydu. Mutfaktan döndüğünde kadının ceketini çıkarmaya çalıştığını gördü. Sanki gergindi ve bir yeri ağrıyordu. Bu görüntü Peder'i duraklattı ve kaşlarını çattı. Kadın sanki kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi bir bakış attı.

Peder yemeği onun önüne koydu, aklından bir sürü şey geçiyordu. Kadın galiba 1.65 boylarında ve zayıftı. Kot giymişti ve kıvırcık kahverengi saçlarını atkuyruğu gibi şapkasının altından toplamıştı. Küçük bir kız gibi görünüyordu ama en azından yirmilerinde olmalı diye düşündü. Bir araba kazası geçirmiş olabilirdi ama birinden dayak yemiş olma ihtimali daha yüksekti. Düşüncesi bile sinirini oynatmaya yetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Harika görünüyor," dedi kadın çorbayı alırken.

O yerken Peder tekrar barın arkasına gitti. Kadın ise çorbayı kaşıkladı, yağı ekmeğe sürdü ve aç bir kurt gibi yedi. Yemeğin yarısında malıcup bir gülümse belirdi yüzünde, neredeyse özür diliyordu. Kadının o yaralı yüzü, yarık dudağı ve açlığı içini parçaladı Peder'in.

Çorbanın kalanını ekmeğin sonuyla silip süpürdüğünde Peder masaya döndü. "Biraz daha getireyim."

"Hayır, hayır. Yeterli. Sanırım biraz da viski içeceğim şimdi. Çok teşekkür ederim tekrardan. Biraz sonra kalkar..."

"Rahat ol," dedi Peder sesinin çok sert çıkmadığını umarak. İnsanların ona alışması biraz zaman alıyordu. Bulaşıkları bara götürdü. "Buralarda kalacak pek yer yoktur," dedi masaya dönerken. Kadının karşısına oturdu ve ona doğru eğildi. "Buraların yolları o kadar iyi değildir, özellikle de yağmurda. Dışarı geri dönmek istemezsin. Sıkışıp kaldın."

"Ah, hayır! Dinle, eğer bana en yakın yeri söylersen... Bir şeyler bulmak zorundayım..."

"Rahat ol," dedi Peder. "Fazladan bir odam var. Sorun değil. Kötü bir gece." Kadının, tahmin edileceği üzere gözleri açılmıştı. "Sorun yok, kapının kilidi var."

"Onu demek istemedim..."

"Tamam. Biraz korkunç görünüyorum. Biliyorum."

"Hayır. Sadece..."

"Endişelenme. Nasıl göründüğümü biliyorum. Erkekler üstünde çok işe yarıyor. Hemen geri çekiliyorlar." Peder hafifçe, dişlerini göstermeden gülümsedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Arabam var..."

"Tanrım, arabada uyuduğunu düşünmeye dayanamıyo-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rum! Pardon. Bazen sesim de görüntüm kadar kötü çıkıyor ama şaka yapmıyorum. Eğer çocuk kendini iyi hissetmiyorsa…"

"Yapamam," dedi kadın. "Seni tanımıyorum…"

"Evet, biliyorum. Galiba seni meraklandıran şey de bu, değil mi? Fakat göründüğümden daha güvenilirimdir. Burada rahat edersin. Otobandaki herhangi bir otelden daha iyidir kesinlikle. Hele bu fırtınada dağ yollarıyla uğraşmaktan çok daha iyidir."

Kadın sertçe baktı. "Hayır, ısrar ediyorum. Eğer bana ne kadar olduğunu söylersen..."

"Yüzündeki yara da bayağı kötüymüş," dedi Peder. "Dudağın için bir şeyler getirebilir miyim? Mutfakta bir ilkyardım kutum var."

"Ben iyiyim," dedi kadın kafasını sallayarak. "Ben hesabı alsam..."

"Çocuğun ateşi için bir şeylerim yok ama. Oda hariç. Kapısındaki kilitle kendini güvende hissedersin. Bu havada hasta bir çocukla böyle bir teklifi geri çevirmek istemezsin. İri ve kaba görünüyorum ama bana güvenmek zorundasın," dedi Peder ve sırıtarak ekledi: "Yabani değilsen tabii."

"Kaba görünmüyorsun," dedi ürkekçe kadın.

"Kadınlar ve çocuklar beni pek sevmezler. Onları geriyorum herhalde. Bu durumdan da nefret ediyorum. Neyse, birinden mi kaçıyorsun, söyle bakalım?"

Başını önüne eğdi kadın.

"Ne? Polisi falan çağıracağımı mı düşünüyorsun? Kim yaptı bunu sana?"

Kadın hemen ağlamaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah. Hişt. Yapma."

Kadın masaya çöküp başını kollarının arasına aldı ve hıçkırarak ağladı.

"Ah. Hadi. Yapma şunu. Ne yapılması gerektiğini de hiç bilemem ki." Peder çekinerek hassas bir şekilde onun sırtına dokundu ve kadın yerinden sıçradı. Peder yumuşakça kadının eline dokundu. "Hadi, ağlama. Belki sana yardım edebilirim."

"Hayır. Edemezsin."

"Bilemezsin," dedi Peder, hafifçe onun elini okşayarak.

Kadın kafasını kaldırdı. "Özür dilerim," dedi ve gözlerini sildi. "Sanırım, çok yorgunum. Kazaydı. Gerçekten çok aptalcaydı ama Chris ile uğraşıyordum." Bir an durdu ve endişeyle etrafına baktı, sanki birinin duymasından korkuyordu. Alt dudağını yaladı. "Christopher'ı arabaya bindirmeye çalışıyordum, bir yandan da eşyaları tutmaya çalışırken kapıyı yüzüme doğru açtım. Çok sertti. Aceleci olmamak gerek işte. Sadece küçük bir kazaydı. İyiyim." Peçeteyi burnuna götürdü.

"Doğru," dedi Peder. "Bayağı kötü gözüküyor. Acıyordur da..."

"İyileşecek."

"Tabii ki iyileşecek. Adın ne peki?" Kadın uzun süre cevap vermeyince Peder, "Tamam. Bunu bir daha tekrar etmeyeceğim. Eğer birileri seni aramaya gelirse, seni gördüğümden asla bahsetmeyeceğim," dedi. Kadının gözleri büyüdü ve ağzı hafifçe açıldı. "Ah, kahretsin, bunu söylemem yanlış oldu değil mi? Tek söylemek istediğim, eğer kaçıyorsan veya saklanıyorsan, sorun değil. Burada saklanabilirsin. Seni ele vermem. Şimdi söyle bakalım, adın ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın uzandı ve parmaklarını nazikçe çocuğun saçlarında gezdirdi. Sessizdi.

Peder kalktı, Açık tabelasını kaldırdı ve kapıyı sürgüledi. "İşte," deyip kadının yanına oturdu. Çocuk yanlarındaki masada yatıyordu. "Rahatlamaya çalış," dedi Peder usulca. "Burada seni kimse incitmeyecek. Yardım ediyorum sadece. Bir kadına bunu yapacak kadar âciz bir heriften korkmayacağıma da eminim. Özür dilerim."

Kadın göz teması kurmamak için yere baktı. "Araba kapısıydı..."

"Hiçbir araba kapısından da korkmam," dedi Peder.

Kadın küçük bir kahkaha attı ama hâlâ Peder'in gözlerine bakamıyordu. Titreyen elleriyle konyağını kaldırdı ve ağzına götürdü.

"Evet, işte böyle... Eğer çocuğun doktora ihtiyacı varsa, yolun karşısında bir tane var. Gidip onu getirebilirim ya da seni oraya götürebilirim."

"Sanırım sadece üşütmüş. Gözümü ondan ayırmıyorum."

"Eğer ilaca ya da başka bir şeye ihtiyacı varsa..."

"Sanırım iyi..."

"Buranın sahibinin, arkadaşım yani, karısı hemşire. Özel bir hemşire. İlaç verebiliyor, hastaları görebiliyor... Buradaki kadınlarla gerçekten de iyi ilgileniyor. Çağırırsam on dakikada burada olur. Eğer bu şartlar altında bir kadınla daha rahat edeceksen..."

"Bu şartlar?" diye sordu kadın, panik halindeydi.

"Araba kapısı, falan..."

"Hayır. Gerçekten. Uzun bir gündü sadece."

"Evet, öyle olmalı. Eğer bu yollara alışık değilsen, oto-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bandan inmeye çalıştığın son birkaç saat korkunç geçmiştir eminim."

"Biraz korkunçtu," diye kabul etti kadın. "Ve nerede olduğumu da bilmiyordum..."

"Artık Virgin River'dasın, önemli olan bu. Yol üzerinde küçük bir duraktır ama insanları iyidir buranın. Nerede olursa olsun yardım ederler."

Küçük, utangaç bir gülümseme belirdi kadının yüzünde ama gözleri hâlâ yere bakıyordu.

"Adın ne?" diye tekrar sordu Peder. Kadın dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve kafasını salladı. Gözleri tekrar yaşla dolmuştu.

"Tamam," dedi Peder usulca. "Gerçekten bak, sorun yok."

"Paige," dedi kadın yanaklarından bir damla yaş süzülürken kadın. Sonra da tekrar kısık bir sesle tekrarladı: "Paige."

"Pekâlâ. Güzel bir isim. Burada korkmadan adını söyleyebilirsin, tamam mı?"

"Senin adın neydi?"

"John," dedi Peder ve daha sonra bunu neden yaptığını merak etti. Bu kadında bir şeyler vardı. "John Middleton. Gerçi kimse bana John demez. Peder olarak bilirler."

"Rahip misin yani?"

"Hayır," dedi Peder gülerek. "Alakası yok. Bana tek John diyen annemdi."

"Baban ne derdi?" diye sordu kadın.

"Evlat," diyen Peder gülümsedi. "Hey, evlat," diye vurguladı.

"Sana neden Peder diyorlar?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah," dedi Peder utanarak. "Bilmiyorum. Deniz piyadelerindeyken bu lakabı taktılar. Çocuklar biraz tutucu ve gergin olduğumu söylerlerdi."

"Gerçekten mi? Sen öyle misin peki?"

"Hayır, pek değilim," dedi Peder. "Hiç küfretmezdim. Ayin varsa, ayine giderdim. Rahiplerin ve rahibelerin arasında büyüdüm, annem tam bir dindardı. Hatırladığım kadarıyla çocukların hiçbiri ayine gitmezdi. İçmeye ya da kadın aramaya gittikleri zaman ben hep geride dururdum. Bilmiyorum... Hiçbir zaman böyle şeyler yapmak istemedim. Kadınlarla aram iyi değildir." Birdenbire gülümsedi. "Ki zaten halimden belli, değil mi? Sarhoş olmayı da hiçbir zaman sevemedim."

"Ama bir barın var?" diye sordu Paige.

"Jack'in barı. O insanları gerçekten korur. Eğer güvenli değillerse hiç kimseyi buraya sokmayız. Gün sonunda bir kadeh atarım ama başımı ağrıtacak kadar içmek için bir nedenim yok." Peder kadına gülümsedi.

"Sana John mu demeliyim?" diye sordu Paige. "Yoksa Peder mi?"

"Ne istersen."

"John o zaman. Olur mu?"

"Eğer istiyorsan, olur," dedi Peder. "Evet evet. Sevdim bunu. Böyle çağrılmayalı çok oldu."

Kadın bir anlığına gözlerini yere eğdi ve sonra tekrar kaldırdı. "Gerçekten çok teşekkür ederim, John. Barı açık tuttun o kadar. Sonra yemek ve diğer her şey için... "

"Önemli değil. Pek çok gece bundan daha geç saatlere kadar açık kalıyoruz." Peder çocuğa doğru baktı. "Uyandığında acıkmış olur herhalde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım," dedi Paige. "Arabada biraz fıstık ezmesi ve reçel de vardı ama hemen bitirdi."

"Tamam, üst katta fazladan bir oda var, mutfağın hemen üstünde. Mutfakta kendine bir şeyler hazırlarsın. Senin için ışıklardan birini açık bırakırım. Nasıl istersen artık... Dolapta süt ve portakal suyu var. Yulaf, ekmek, fıstık ezmesi ve çorbanın kalanı dolapta. Bir de mikrodalga var. Tamam mı?"

"Çok iyisin ama..."

"Paige, sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacın var ve eğer çocuğun da bir şeyi varsa bu soğukta, bu berbat yağmurda onu dışarı çıkarmak istemezsin herhalde."

Kadın bir an düşündü ve sonunda sordu: "Borcum ne kadardı?"

Peder güldü ama hemen kendini toparladı. "Özür dilerim, gülmek istemedim. Sadece, orası benim eski odam. Bir otel odası veya başka bir şey değil. İki yıl orada kaldım ve daha sonra Jack ve Mel evlendi. Ben de Jack'in dairesine taşındım. Mutfağın üstündeki o oda sabahları biraz kahve ve pastırma kokar ama büyük bir banyosu var, geniştir. Bir gece için idare eder." Omuzlarını silkti. "Sadece iyi bir komşu oluruz. Tamam mı?"

"Cömertliğin için çok teşekkür ederim."

"O kadar büyük bir şey yaptığım yok. Boş bir oda işte... Yardım etmekten memnun olurum." Peder boğazını temizledi. "Bavulun falan varsa getireyim?"

"Arka koltukta bir tane var sadece."

"Tamamdır. Sen konyağını al. İstersen bir kadeh daha al. Senin yerinde olsaydım, bu yağmurda o tepelerden geçtikten sonra buna ihtiyacım olurdu." Peder ayağa kalk-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tı. "Al onu da, sana odayı göstereyim. Üst katta. Çocuğu taşımamı ister misin?"

Paige de ayağa kalktı. "Teşekkürler." Uzun süre arabada yolculuk yapmaktan her tarafı tutulmuş gibiydi. "Eğer sakıncası yoksa."

"Sorun değil," dedi Peder. "Dinle, endişelenmene gerek yok. Senin odan ve benim dairem yan yana bile değiller. Arada mutfak ve merdivenler var. Sadece kapını kilitle ve dinlen." Nazikçe ve acemice çocuğu kollarına aldı. Çocuğun kafası omuzlarına düştüğünde kendini garip hissetti. Daha önce pek çocuk taşıma tecrübesi olmamıştı ama bu duygu hoşuna gitmişti. Çocuğun sırtını birkaç kez sıvazladı. "Bu taraftan."

Mutfağa doğru yürüdü ve arka merdivenlerden yukarı çıktı. Kapıyı açtı. "Biraz dağınık ama artık... Bazı şeyleri, ağırlıklarımı falan burada bırakmışım ama çarşaflar temizdir."

"İyi görünüyor," dedi Paige. "Yarın ilk iş çıkacağım."

"Merak etme. Yani eğer birkaç güne ihtiyacın varsa, ayarlayabiliriz. Söylediğim gibi, burası kiralık falan değil. Öyle boş duruyor. Eğer çocuk mikrop kaptıysa ya da başka bir şey..."

Çocuğu nazikçe yatağa yatırırken, onu kucağından bırakmayı istemediğini fark etti. Göğsündeki çocuk sıcaklığı onu rahatlatıyordu. Çocuğun yumuşak sarı saçlarına dokunmaktan kendini alamadı. Güzel, küçük bir çocuktu. "Peki ya araba anahtarları? Gidip bavulu da alabilirim..."

Kapitone çantasına elini soktu Paige. Biraz çocuk bezi çantasına benziyordu. Gerçi çocuk, bez kullanmak için biraz fazla büyüktü. Anahtarları uzattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir dakikaya gelirim."

Peder küçük bir Honda olan arabaya bindi. Koltuğu tamamen geriye çekmek zorunda kaldı ama dizleri yine de direksiyona değiyordu. Arabayı binanın arkasına çekti ve eğer birileri kadını aramaya gelirse diye bir kamyonun arkasına, anayoldan görünmeyecek bir yere park etti. Bunu kadına nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Onu korkutmak istemiyordu.

Arabanın arkasından bavulu çıkardı; yolculuğa çıkan biri için oldukça küçüktü. Sadece üstündeki elbiselerle yola çıkan biri için ise oldukça uygun boyuttaydı.

Üst kattaki odaya döndüğünde, kadın yatağın kenarında gergin bir şekilde oturuyordu, çocuğu arkasındaydı. Peder bavulu yere bıraktı, anahtarları çekmeceye koydu ve kapının girişinde ne yapacağını bilemez bir şekilde durmaya başladı. Kadın ayağa kalktı ve ona baktı. "Bak. Arabanı kamyonumun hemen arkasına çektim tamam mı? Yoldan uzağa. Artık yoldan görülmez. Yani eğer kalkıp bakarsan, kafan karışmasın. Hemen arkada. Oturmanı, yağmurun geçmesini beklemeni ve kuru bir havada yola çıkmanı tavsiye ederim. Fakat kendini tedirgin falan hissedersen, bar sadece içeriden kilitlenir ve anahtarlar da burada. Sorun olmaz yani eğer... Rahat edemezsen ya da gitmek zorunda falan kalırsan, barın kapısının açık kalması önemli değil. Burası gerçekten de sakin ve güvenli bir yer. Bazen kilitlemeyi bile unuturuz. Sen ve çocuk burada olduğunuz için tabii ki bu akşam kilitleyeceğim. Paige... Endişelenmene gerek yok. Güvenilir biriyimdir ben. Yoksa Jack beni barda bırakmazdı. Tamam mı? Hadi şimdi biraz dinlen."

"Teşekkür ederim," dedi kadın zorla çıkan bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peder kapıyı çekti. Kadının kendini korumak için kapıyı sürgülediğini duydu. Bu küçük kasabaya geldiğinden beri ilk kez o sürgünün neden takıldığını merak etti.

Bir an orada durdu. Birinin, yüzde doksan sekiz ihtimalle bir erkek arkadaş ya da kocanın, kadını kemerle dövdüğü, onun da çocuğu alarak kaçtığı sonucuna varması beş saniyesini aldı. Bu tarz şeylerin olduğunu bilmiyor değildi. Her zaman olurdu. Ama bir kadını döven erkeğin bundan nasıl bir tatmin elde ettiğini hiç anlayamamıştı. Ona hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer böyle hoş, genç bir kadına sahipsen ona iyi davranırdın. Onu güvende tutup korurdun.

Bara döndü, ışıkları kapattı, mutfağı kontrol etti ve ışıklardan birini kadın aşağı inerse diye açık bıraktı. Daha sonra da mutfağın arkasındaki odasına gitti. Birkaç dakika sonra yukarıda hiç temiz havlu kalmadığını hatırladı. Banyoyu boşaltmış ve her şeyi aşağıya indirmişti. Banyoya gitti, birkaç temiz havlu aldı ve tekrar yukarı çıktı.

Kapı hafif aralıktı. Kadın mutfağa inip dönmüştü herhalde. Çalışma masasının üstünde duran portakal suyunu gördü ve kadının kendisine bir şeyler hazırladığını görmek onu mutlu etti. O bir-iki santimlik aradan, kadının aynadaki yansımasını gördü. Sırtı aynaya dönüktü. Sırtına ve kollarına aynada bakmaya çalışarak kafasından ve omuzlarının üzerinden o hantal kazağını çıkardı. Her yeri yara bere içindeydi. Sırtında, omuzlarında ve kollarında yaralar vardı.

Peder çok şaşırmıştı. Bir an gözü o mor lekelere kilitlendi. "Ah, Tanrım," diye fısıldadı.

O dar aralıktan hemen geri çekildi ve görüş mesafesin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den uzaklaşarak dışarıdaki duvara dayandı. Kendini toparlaması biraz zaman aldı. Çok üzülmüştü. Korkmuştu. Tek düşünebildiği, böyle bir şeyi ne tarz bir hayvanın yaptığıydı. Ağzı açık kalmıştı çünkü bunu hayal bile edemiyordu. O bir savaşçıydı, eğitimli bir askerdi ve adil bir dövüşte kendi cüssesine eş birine bile böyle bir zarar vermemişti.

İçinden bir ses yaraları gördüğünü belli etmemesi gerektiğini söylüyordu. Kadın zaten kendisi de dahil her şeyden korkuyordu. Ancak bir de ortada bu kadının sadece tokat yemediği gerçeği vardı. Dövülmüştü. Peder henüz onu tanımıyordu ama yine de tek istediği bunu yapan şerefsizi öldürmekti. Beş veya on bir ay dövdükten sonra atıp öldürmek lazımdı o pisliği.

Kadın, Peder'in bunları hissettiğini bilmemeliydi; bu, kadını ölümüne korkuturdu. Birkaç derin nefes aldı ve kendini toparladı. Daha sonra yavaşça kapıyı çaldı.

"Evet?" diye irkildiği belli olan bir sesle konuştu kadın.

"Sadece birkaç havlu getirdim," dedi Peder.

"Bir dakika."

"Acele etme."

Kadın kısa bir süre sonra kapıyı biraz araladı, kazağı yerindeydi.

"Unuttum, banyodaki tüm eşyaları almıştım," dedi Peder. "Havluya da ihtiyacın olur herhalde. Şimdi seni rahat bırakayım. Tekrar rahatsız etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim, John."

"Sorun değil, Paige. İyi dinlen."

Paige olabildiğince sessiz bir şekilde çalışma masasını kapının önüne çekti. John'un duymamış olmasını umuyordu ama anladığı kadarıyla mutfak tam da bu odanın al-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tındaydı. Eğer bu adam ona veya Christopher'a zarar vermek isteseydi çoktan yapardı. Kilitli bir odanın ve boş bir şifonyerin onu durduracağını sanmıyordu Paige.

Sıcak su dolu küvete girmeyi çok istiyordu ama soyunmak için kendini bir o kadar da savunmasız hissediyordu. Duşta kendi kendine konuşamazdı, kapı sesini ya da Christopher'ın onu çağırmasını duyamayabilirdi. Bu yüzden lavaboda temizlendi ve temiz kıyafetler giydi. Daha sonra banyodaki ışığı açık bırakarak yatağa uzandı. Uyuyamayacağını biliyordu ama bir süre sonra sakinleşti. Hayatında üçüncü kez böyle tavana bakarak bir yatakta uzanıyordu.

İlki doğup büyüdüğü evde olmuştu. Çok az kiriş vardı, aralarından pembe yalıtma sistemi geçiyordu. Ev küçüktü, yalnızca iki odaydı. Ailesiyle oraya taşındıklarında zaten eskiydi. O zamanlar, yani yirmi yıl önce, sessiz ve düzgün bir semtti. Dokuz yaşındayken annesi onu tavan arasına taşımıştı. Odasını duvar kenarına itilmiş ev eşyası kutularıyla paylaşıyordu. Fakat burası onun yeriydi ve her zaman buraya kaçardı. Yatağından anne ve babasının tartışmalarını duyabiliyordu. Babasının ölümünden sonra, on bir yaşındayken büyük ağabeyi Bud'ın annesiyle tartıştığını duyardı.

Aile içi şiddet konusunda son yıllarda öğrendiklerine bakılırsa, kendisinin de dayakçı bir koca bulmasına şaşmamak gerekiyordu. Gerçi babası ne ona ne de annesine asla vurmamıştı ve kardeşi Bud'dan gördüğü en kötü şey de omzuna bir yumruk yemek veya itişmeydi. Ama Tanrım, ailesindeki erkeklerin hepsi ne kadar da çok bağırırlardı öyle! O kadar yüksek sesle, o kadar sinirle bağırırlardı ki camların nasıl olup da kırılmadığını merak ederdi. Emir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ler, küçük görme, hakaret, suçlama, surat asma, en kaba sözlerle cezalandırma. Hepsi vardı. Farklı derecelerde olsa da şiddet şiddetti.

İkinci kez kendini tavana bakar şekilde bulması evi terk ettikten sonraydı. Liseden sonra güzellik okuluna gitmişti ve yirmi bir yaşına kadar kiralık bir evde annesiyle yaşamıştı. Daha sonra o ve kendisi gibi güzellik uzmanı olan iki arkadaşı eski bir evin yarısını kiralamışlardı. Paige memnuniyetle çatı katını almıştı. Çocukluğundaki kadar geniş değildi, çoğu zaman kafasını eğik duvarlara çarpmamak için çömelmek zorunda kalıyordu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü çünkü Pat ve Jeannie ile hayatındaki en mutlu iki senesini hatırlıyordu şimdi. Bazen onları o kadar çok özlüyordu ki canı acıyordu. Yemek, kıyafetler ve kiradan sonra beş parasız kalan üç kuafördüler ama yine de her şey cennet gibiydi. Dışarı çıkacak paraları olmadığı zaman patlamış mısır ve ucuz şarap alıp evde parti yaparlardı. Saçlarını yaptıkları ve kestikleri kadınlar hakkında dedikodu yapar, erkekler ve seksten konuşur, ayakta duramayıncaya kadar gülerlerdi.

Daha sonra hayatına Wes girdi. Başarılı bir işadamıydı. Kendisinden altı yaş büyüktü. Paige'in şimdi olduğu yaştaydı o zamanlar adam işte. Yirmi dokuz yaşında. Düşünmesi bile garipti bunu. Mütevazı ve olgun birisi gibi gözükmüştü. Wes ona çıkma teklif edip, Paige'i garson kızların bile kendinden iyi giyindiği bir restorana götürdüğünde henüz birkaç aydır adamın saçını yapıyordu. Rahat deri koltuklu, camları siyah film kaplı yepyeni bir Grand Prix kullanıyordu Wes. Çok hızlı sürüyordu ama yirmi üç yaşındayken o kadar tehlikeli görünmüyordu Paige'e.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Heyecan vericiydi. Wes diğer sürücülere bağırıp, orta parmağını gösterdiği halde bu onun hakkı gibi görünüyordu. Güçlüydü. Paige'in standartlarına göre, zengindi.

Oda arkadaşlarıyla paylaşmak zorunda olmadığı bir evi vardı. Mal alıp satardı. Zekâ ve yüksek enerji isteyen yorucu bir işi vardı. Her gece dışarı çıkmak isterdi, Paige'e bir şeyler alırdı, cebinden cüzdanını çıkarır ve "Ne istediğini gerçekten bilmiyorum. Seni ağlatacak kadar mükemmel ne vardır bilemem. Bu yüzden alışverişini senin yapmanı istiyorum. Çünkü bu dünyada seni mutlu etmekten başka hiçbir şey umurumda değil," derdi. Sonra da cüzdanından iki banknot çıkarır ve ona iki yüz dolar verirdi ki bu Paige için gerçek bir servetti.

Pat ve Jeannie Wes'i sevmezdi ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Onlara pek iyi davranmazdı Wes, sanki bir mobilya veya duvar kâğıdı muamelesi yapardı. Sorularına yalnızca tek bir kelime ile cevap verirdi. Aslında, onu uyarmak istediklerinde ne dediklerini tam olarak hatırlayamıyordu Paige.

Sonra hayatının deliliği bir anda kontrolden çıkmıştı. Adam evlenmeden önce ona vurmuştu ama Paige yine de onunla evlenmişti. Nerede yaşadığı konusunda Wes'in havalı o arabasında tartışıyorlardı. Wes onun iki lezbiyenle, ne olduğu belli olmayan bir semtte eski bir evde yaşamaktansa annesiyle yaşamasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Konu iyice iğrençleşmişti. Paige de ona kötü şeyler söylemeye başlamıştı. Wes de ona "Varoşlarda bir genelevde değil, annenle yaşamanı istiyorum," gibi bir şeyler söylemişti.

Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim yaşadığım yere genelev diyorsun?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benimle nasıl böyle konuşursun?

Sen benim arkadaşlarıma lezbiyen ve fahişe diyorsun da benim üslubumu mu eleştiriyorsun?

Ben sadece senin güvenliğini düşünüyorum. Sen söyledin ileride benimle evlenmek istediğini ve ben de yaşıyor olmanı istiyorum!

İyi, bas git o zaman, çünkü ben burada yaşamayı seviyorum ve sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Ve arkadaşlarım hakkında böyle konuşan biriyle evlenmeyeceğim!

Dahası da vardı. Çok daha fazlası… Aşağılık adama pislik falan dediğini hayal meyal hatırlıyordu. Wes de ona fahişe demişti, kaprisli bir fahişe olduğunu söylemişti. Her neyse kavgaya ikisinin de katkıları olmuştu, Paige bundan emindi.

Wes ona tokat atmıştı. Daha sonra aniden çökmüş ve bir bebek gibi ağlamaya başlamıştı, kendisine ne olduğunu bilmediğini söylemişti ama belki de daha önce hiç böyle âşık olmadığı içindi. Yanlıştı, bu kadar fazla tepki vermesi yanlıştı, biliyordu, çıldırmıştı, utanmıştı. Fakat her gece Paige'i kollarına almak, hayatının sonuna kadar onunla ilgilenmek ve onu asla kaybetmemek istiyordu. Ev arkadaşları hakkında söyledikleri için özür dilemiş, belki Paige'in onlara olan bağlılığını kıskandığını söylemişti. Aklında ondan başkası yoktu; hayatında hiç kimseye ona verdiği kadar değer vermemişti. Onu çok sevdiğini, bunun da bazen onu deliye çevirdiğini söylemişti. İlk kez birine karşı böyle hissediyordu. Onsuz bir hiçti.

Paige inanmıştı. Ama Wes'in yanındayken bir daha asla küfretmemişti.

Pat ve Jeannie'ye olanları anlatmamıştı çünkü neler olup bittiğini hâlâ anlamamasına rağmen arkadaşlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sevdiği adam hakkında daha fazla onaylamaz tavırlar takınmalarını istemiyordu. O tokadı atlatması birkaç gününü almıştı. Bir tokattan fazlası değildi. Olanları unutması ve ona tekrar güvenmesi bir aydan fazla sürmemişti. Wes'in yakışıklı, heyecan verici ve seksi olduğunu düşünüyordu. İlginçti ve kendinden emin bir adamdı. Zekiydi. Paige pasif adamlar onun sahip olduğu bu başarıyı asla elde edemezlerdi. Pasif erkeklerden hoşlanmazdı.

Daha sonra bir gün konuşmaya başlamıştı Wes.

"Paige, beklemek istemiyorum. Hazır olduğun anda evlenmek istiyorum. Güzel bir düğün, masrafları umursama, ne istersen yaparız. Pat ve Jeannie'ye yanımızda olmalarını söyle. Sen de işi bırakabilirsin, artık çalışmak zorunda değilsin."

Paige'in bacakları acıyordu, ayakları nasır tutmaya başlamıştı. İşini seviyor olsa da haftanın altı günü saçlarla uğraşmak kolay iş değildi. Hep bu işi sadece haftanın dört günü, günde altı saat yapsa daha çok mutlu olacağını düşünürdü ama bu imkânsız bir hayaldi. İhtiyaçlarını zar zor karşılıyordu ve babası öldüğünden beri annesi iki işte birden çalışıyordu. Annesinde kendi geleceğini görmüştü. Yalnız, zayıf ve ölümüne çalışan bir kadındı. Gözünün önüne asık suratlı ev arkadaşlarının güzel saten elbiseler giyerek düğününe geldiklerinin, gülümseyip onun servetini ve rahat hayatını kıskandıklarının resmi gelmiş ve Wes'in teklifini kabul etmişti.

Wes balayında ona tekrar vurdu.

Geçen altı yılda Paige her şeyi denemişti. Danışmanlığa gitmişlerdi, kocasını polise şikâyet etmişti ve kaçmıştı. Wes onu içeri atma zahmetine girseler bile, hapishaneden he-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

men çıkıyorda. Sonra da Paige'in saklandığı yeri buluyordu. Ondan sonra da her şey daha da kötüye gidiyordu. Hamileliği, Christopher'ın gelişi bile Wes'in ona kötü davranmasını durduramamıştı. Paige kazara bu denklemde biraz daha fazlası olabileceğini öğrendi. Bu kadar uzun saat çalışması için ona enerji veren bir kimyasal, onu takip etmekten bitkin düşüren, aşırı neşeli halleri, aşırı öfkesi, küçük bir şişede biraz beyaz toz. Kokain? Bir de özel spor hocasının ona verdiği bir şeyler; gerçi Wes bunun steroid olmadığına yemin etmişti. Birçok tüccar işlerine ayak uydurabilmek için amfetamin alıyordu. Kokain kullananlar zayıf oluyorlardı ama Wes vücuduyla, yapısıyla gurur duyuyordu ve gerçekten kaslarını sıkı çalıştırıyordu. Kokain ve steroid rejimi öfkesini daha da tetikliyordu. Ne kadar süredir veya ne miktar kullandığı hakkında Paige'in hiçbir fikri yoktu. Ancak adamın artık delirmiş olduğunu biliyordu.

Bu onun son şansıydı. Sığınma evinde tanıştığı bir kadın kaçmasına ve kimliğini değiştirmesine yardımcı olabileceğini söylemişti. Umutsuz durumda olan, dayak yiyen çocuklu kadınlar için yeraltında bir organizasyon vardı. Eğer o ve Christopher ilk iletişimi kurabilselerdi, bir yerden başka bir yere götürüleceklerdi; yeni kimlikleri, isimleri, geçmişleri ve hayatları olacaktı. Durumun güzel yanı, işe yarıyor olmasıydı. Kadınlar talimatlara uyarsa ve çocuklar da yeterince küçükse plan neredeyse kusursuzdu. Kötü yanı ise bu işin yasadışı olmasıydı. Her yanı yaralı bereli, her gün öldürülme korkusu olan bir hayat mı? Yoksa başka biri olarak, dayak yemeyen birinin hayatı mı?

Market harçlığından kenara para ayırmaya başlamış ve sığınma evinden birinin yanında sakladığı bir çanta hazır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lamıştı. Neredeyse beş yüz dolar biriktirmişti ve daha kötü bir şey yaşamadan Christopher'ı da alıp kaçınayı kafasına koymuştu. Ama son dayaktan sonra neredeyse çok geç kaldığını biliyordu.

Şimdiyse, burada, üçüncü kez V şeklinde bir tavana bakıyordu. Uyuyamayacağını biliyordu. Altı yılda neredeyse hiç uyumamıştı. Araba sürmekle ilgili endişesi yoktu. O kadar adrenalinle bunu kolayca yapabilirdi.

Fakat sonra gün ışığına uyandı, dışarıdan düzenli bir vurma sesi geliyordu. Biri odun kesiyordu. Dikkatle kalktı ve kahve kokusu aldı. Demek ki uyayabilmişti. Christopher hâlâ uykudaydı.

Şifonyer ise hâlâ kapının arkasındaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİ

Peder zar zor uyumuştu. Gecenin yarısını bilgisayar başında geçirmişti. Sanki bu küçük makine onun için icat edilmişti. Çünkü araştırmayı seviyordu. Jack'in döküm ve faturaları bilgisayara aktarması için çok dil dökmüştü ama Jack'in sanki kolunun uzantısı olan bir panosu vardı ve Peder'in teknolojisiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kablo bağlantısı olmadığı için bilgisayar çok yavaştı ama Peder sabırlıydı ve işini öyle ya da böyle hallederdi.

Gecenin geri kalanını uyumaya çalışarak geçirdi. Bu iyice uykusunu kaçırmıştı. Birçok kez yataktan kalktı ve küçük Honda yerinde mi diye dışarı baktı. Sonunda saat beşte, henüz dışarısı zifiri karanlıkken yataktan kalktı. Mutfağa gitti, kahveyi koydu, ateşi yaktı. Yukarıda hiç ses yoktu.

Yağmur durmuştu ama hava soğuk ve bulutluydu. Dışarı çıkmak, odunları kırmak ve öfkeyle çalışmak istiyordu ama bu işlerle Jack ilgilenmeyi severdi. O yüzden barda kaldı. Jack ise altı buçukta yüzünde bir gülümsemeyle bara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geldi. Evlendiğinden bu yana Virgin River'daki en mutlu adamdı. Sanki sırıtmadan duramıyordu.

Peder kahve kupasıyla barın arkasında durdu ve en iyi arkadaşına çenesini kaldırarak selam verdi. "Hey," dedi Jack. "İyi yağmur yağdı değil mi?"

"Jack," dedi Peder. "Dinle. Ben bir şey yaptım..."

Jack ceketini çıkardı ve kapıdaki mandala astı. "Yine mi çorbaya işedin, Peder?"

"Yukarıda bir kadın var..."

Jack bir anda şaşkınlık içinde kalmıştı. Peder'in bir sevgilisi yoktu. Arkadaşı ortalıkta dolaşmaz, flört etmez, bunların hiçbirini yapmazdı. Elbette ki Jack, Peder'in nasıl böyle yaşayabildiğini anlamıyordu ama bu Peder'di. Birlikte görevi yaptıkları deniz piyadeleri geceyi birlikte geçirecek kadın ararlarken, Peder geride dururdu. Ona şakayla 'Koca Haremağası' derlerdi. "Demek öyle?"

Peder bir kupa alıp Jack için doldurdu. "Dün gece fırtınada geldi. Yanında çocuğu var, küçük," dedi, elleriyle göstererek. "Çocuğun bir rahatsızlığı olabilir. Ateşi olduğunu söyledi. Ona eski odamı verdim çünkü buralarda kalacak başka yer yok..."

"Peki, bakalım," dedi Jack, kahvesini alarak. "İyi bir şey yapmışsın. Gümüşleri ya da başka bir şeyi çalmış mı?"

Peder surat yaptı. Gümüşleri yoktu; çalmaya değer tek değerli şeyleri de iyice kilitlenmiş nakitti. Belki içki çalabilirdi ama çocuklu bir kadın için o kadar şişeyle gitmek kolay olmazdı herhalde. Zaten böyle şeyler aklına bile gelmemişti Peder'in. "Başı belada olabilir," dedi. "Yani... Başı belada gibi görünüyor. Galiba birilerinden kaçıyor ya da başka bir şey var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jack bir kere daha şaşırmıştı. "Ne?"

Peder sertçe Jack'in gözlerine baktı. "Sanırım yardıma ihtiyacı var," dedi. Sanmıyor, kadının yardıma ihtiyacı olduğunu kesin olarak biliyordu. "Yüzü yara bere içinde."

"Ah, Tanrım," dedi Jack.

"Mel doktora geliyor mu?" diye sordu Peder.

"Tabii ki."

"Çocuğa bir bakması gerek. Hasta olmadığından emin olmak için yani. Kadın, yani Paige iyi olduğunu söylüyor ama belki... Belki Mel. Bilmiyorum, baksa iyi olur."

"Evet," dedi Jack, kupasından bir yudum alarak. "E, sonra?"

Peder omzunu silkti. "Buradan gitmek isteyecek sanırım. Çok ürkek. Korkmuş görünüyor. En azından Mel'i görmesini istiyorum."

"İyi bir fikir olabilir."

"Evet. Yapacağımız şey bu. Mel bir baksa sorun olur mu diye sor bakalım kadına. Fakat ben yapamam, biliyorsun. Bence sen yapmalısın. Konuş onunla, teklif et..."

"Hayır, Peder, sen halledebilirsin. Bu senin işin. Ben onu görmedim bile. Sadece konuş onunla. Sakin ve yumuşak bir şekilde. Onu korkutmamaya çalış."

"Zaten korkmuş, başının belada olduğunu böyle anladım. Çocuk beni henüz görmedi, gerçi uyuyordu. Sanırım çığlık atarak kaçacak beni görünce."

Saat yedi buçukta biraz yulaf, kızarmış ekmek, kahve, portakal suyu ve süt koyarak bir tepsi hazırladı. Arka merdivenlerden çıktı ve nazikçe kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı. Paige duş almış ve giyinmişti. Aynı kot pantolon ve uzun kollu iki renkli bir kazak vardı üstünde. Açık olan yakasın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan küçük siyah-mavi bir leke görünüyordu. Peder'in tepesi attı ama belli etmemeye çalıştı. Onun yerine, kadın derin zümrüt yeşili gözlerine, omuzlarına düşen kıvırcık saçlarına odaklandı. "Günaydın," dedi, sakin ve yumuşak bir sesle seslenmeye çalışarak. Jack'in dediği gibi olmaya çalışıyordu.

"Hey! Erken kalkmışsın."

"Bir türlü uyuyamadım ki!" dedi Peder.

"Anne?" diye bir ses geldi kadının arkasından. Peder onun arkasına baktı ve çocuğu gördü. Christopher yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu.

Kadın Peder'e kapıyı açtı ve Peder içeri girdi. Tepsiyi çalışma masasına bıraktı. Kapının yanında durdu ve çocuğa kafasıyla selam verdi. Onu rahatlatmak için ifadelerini yumuşatmaya çalışıyordu ama bunu nasıl yapacağından da emin değildi. "Hey, küçük dostum. Biraz kahvaltı ister misin?"

Çocuk omzunu silkti ama yuvarlak gözleri kocaman olmuş, Peder'e odaklanmıştı.

"Erkeklerle arası pek iyi değildir," diye fısıldadı Paige yavaşça. "Utangaç."

"Öyle mi?" diye sordu Peder. "Ben de öyleyimdir. Merak etme, rahatsız etmem."

Çocuğa baktı ve gülümsemeye çalıştı. Daha sonra çocuk Peder'in kafasını işaret ederek sordu: "Tıraş etmek zorunda mısın?"

Bu Peder'i güldürmüştü. "Evet. Dokunmak ister misin?" diye sordu. Yavaşça ve dikkatlice yatağa yaklaştı, çocuğa doğru kel kafasını uzattı. Küçük bir elin kafasında dolaştığını hissetti ve bu onu tekrar güldürdü. Kafasını kaldırdı. "Güzel, değil mi?" Çocuk onayladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peder tekrar Paige'in yanına gitti. "Arkadaşımın eşi, Melinda, bu sabah doktora geliyor ve ben de seni oraya götürmek istiyorum. Çocuğa bir baksın, iyi olup olmadığından emin olalım. İlaca ya da başka bir şeye ihtiyacı varsa hemen ayarlar."

"Hemşire diyorsun?"

"Evet. Özel hemşire. Ebe. Çocuk falan doğurtuyor."

"Ah," dedi Paige, biraz daha ilgilenerek. "Galiba bu iyi bir fikir. Fakat çok fazla param yok."

Peder güldü. "Birinin yardıma ihtiyacı varsa bu tarz şeyleri dert etmeyiz. Sorun olmaz."

"Emin misin?"

"Sorun yok. Hazır olduğunda aşağı in. Mel sekiz gibi orada olacak ama acele etme. Burada çok fazla kişi hasta olmaz, genelde meşgul olmazlar."

"Tamam. O zaman gideriz..."

"Hımm, eğer ihtiyacın varsa, birkaç gün daha burada kalabilirsin. Yani, kendini çok iyi hissetmiyorsan. Ya da araba kullanmaktan yorulmuş da olabilirsin."

"Muhtemelen tekrar yola koyulurum."

"Nereye gidiyordun?" diye sordu Peder. "Hiç bahsetmedin."

"Sadece biraz daha uzağa. Bir arkadaşım var... Bir arkadaşımı ziyaret edeceğiz."

"Tamam," dedi Peder. Sadece biraz daha uzağa olsaydı, Paige burada durmaz, yola devam ederdi. "Peki, düşün sen. Açık teklif."

Christopher yatakta bağdaş kurmuş gevreğini yerken, Paige aynaya doğru eğilmiş, mor yanaklarına makyaj yapı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yor, onları en iyi şekilde kapatmaya çalışıyordu. Biraz olsun geçmişti. Fakat kabuk bağlayan yarık dudağı için yapacak hiçbir şeyi yoktu. Christopher dokunup "Anne yaralı," derdi.

Paige'in aklı yine en son dayağa gitti. Onu hâlâ sarsan şey, bunu neyin başlattığını hatırlayamıyor olmasıydı. Christopher'ın oyuncakları oturma odasına saçılmıştı ve sonra da Wes'in takım elbisesi kuru temizlemeden dönmemişti. Wes, Paige'in akşam yemeği için yaptığı şeyden memnun olmamıştı. Ya da Paige'in oyuncaklarla ilgili söylediği bir şey yüzünden miydi? "Tanrım, Wes, oyuncakları var. Oyuncaklarıyla oynuyor. Bana sadece bir dakika ver..." O zaman mı tokadı yemişti? Hayır, ondan hemen sonraydı. "Gerilme," diye mırıldanmıştı. "Kabalaşma, bırak da..."

Wes'in böyle tepki vereceğini nasıl tahmin edememişti ki? Çünkü hiçbir zaman nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Aylardır şiddet yoktu. Fakat Wes o gün ofisten eve geldiğinde gözlerinde şiddeti görmüştü. Zaten hep oradaydı. Gözleri 'Sana vuracağım, vuracağım, biraz daha vuracağım ve ikimiz de neden olduğunu bilmeyeceğiz,' diyordu. Her zamanki gibi, Paige o tehlikeli ışığı fark ettiğinde artık çok geçti.

Daha sonra bebeği kaybetme tehlikesi olduğunu anlamaya başlamıştı. Daha henüz haberini verdiği bebeği... Büyük sürpriz. Çünkü ona tekme atmıştı. Kendini yataktan atmış ve Christopher'ı kreşten almaya gitmişti. Masanın arkasındaki kız, Debbie, Paige'in yüzünü gördüğünde nefesini tutmuştu. "B-Bay Lassiter eğer Christopher'ı almaya gelirseniz onu aramamızı istedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana bak Debbie. Belki de onu aramayı unutabilirsin. Sadece bu kez... Belki de bir süreliğine."

"Bilmiyorum..."

"Sana vurmayacak," demişti Paige cesaretle.

"Bayan Lassiter, belki de polis çağırmalısınız ya da başka bir şey?"

Ve Paige acı acı gülmüştü. Doğru. "Sanırım aramadığımı düşünüyorsun."

En azından şehirden çıkabilmişti. Bir tek bavulu, neredeyse beş yüz doları ve Spokane'deki bir adresle yola koyulmuştu.

Ve artık buradaydı, başka bir V şeklinde tavanın altında uyanmıştı. Hâlâ ölümüne korkuyordu ama en azından şimdilik belli ki güvendeydi.

Christopher yemeğini yerken Paige etrafa bakındı, hiçbir şeye dokunmuyordu. Aslında büyük bir oda değildi ama Peder'in kanepesi ve ağırlıkları için yeterli yer vardı. Yerde duran halterlere baktı. Her biri otuz kiloydu. Göğüse ağırlık basma sehpasına iki yüz kilo ağırlık takmıştı; Wes sürekli yüz yirmi beş kilo kaldırmasıyla övünüp dururdu.

Duvarda ağzına kadar dolu orta boy bir kitaplık vardı. Kitaplar rafın üstüne ve yanına yığılmıştı. Paige ellerini alışkanlıkla beline koydu. Wes, kirli çamaşırları hariç eşyalarına dokunulmasından hoşlanmazdı. Kitaplıkta tuhaf kitaplar vardı. Napolyon'un biyografisi, İkinci Dünya Savaşı planları, ortaçağ orduları. *Hitler'in İşgali* özellikle garip gelmişti. Çoğu çok yıpranmıştı, eskiydi. Bazıları yeniydi. Hiç roman veya öykü görememiş. Hepsi askeri ya da politik konular üzerineydi. Belki de babasına ya da amcasına aitti. Peder öyle çok okuyan birine benzemiyordu. Daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok bir halterciye benziyordu.

Chris kahvaltısını bitirince, Paige ona ceketini giydirdi, sonra da kendininkini giydi. Kapitone çantasını omzuna astı. Bavulu kapalı halde yatağın üstüne bıraktı ve kahvaltı tepsisini aşağıya götürdü. John mutfaktaydı, önlük takmış, sosisli börekleri çeviriyordu. Yüksek ateşte buharı tüten bir omlet tavasının önündeydi. "Buyur, tepsiyi tezgâha bırak ve bana bir dakika ver. Ben götürürüm sizi arabaya."

"Ben de bunları yıkayabilirim," dedi uysalca Paige.

"Hayır, gerek yok. Ben hallederim." Paige, Peder'in börekleri büyük bir spatula ile bastırıp, omlete kaşar ekleyip, sonra da omleti ustaca katlayıp çevirişini izledi. Kızarmış ekmekler yağlandı ve her şey büyük, oval bir tabağa kondu. Sonrasında Peder önlüğünü çıkardı ve askıya astı. Kot pantolon ve geniş gövdesini sımsıkı sıkan, neredeyse ikiye ayrılacak gibi görünen siyah bir tişört giymişti. Pazuları kavun gibiydi. Eğer beyaz bir tişört giymiş olsaydı, Mr. Clean gibi görünürdü.

Askıdan kot bir ceket çıkarıp, üzerine geçirdi. Tabağı aldı ve "Hadi," deyip, bara yürüdü. Tabağı barda oturan bir adamın önüne bıraktı, sonra da kahvesini doldurdu. "Birkaç dakikaya dönerim. Çaydanlık burada. Bir şeye ihtiyacın olursa Jack dışarıda."

Paige arka kapı penceresinden dışarıya baktığında, kot pantolon ve kareli gömlek giymiş birinin baltasını savurup odun kestiğini gördü. Onu uyandıran asıl şey bu oldu. Adamın kaslı omuzlarına ve geniş sırtına dikkat etti. John'unki gibi değildi ama yine de etkileyiciydi.

Wes bu adamların hiçbirisi kadar iri değildi. Bir seksen iki boyunda ve iri yapılıydı ama kaslara gelince, kimyasal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yardımla bile bunlarla kıyaslanamazdı. Eğer John bir kadına Wes gibi yumruk atsaydı, vurduğu kadın bunu anlatacak kadar bile yaşamazdı. İstemeden irkildi.

"Bak, anne," dedi Chris, kapıda asılı duran geyik kafasını göstererek.

"Gördüm. Vay!" Burası bir av kulübesine benziyordu.

John kafasını arka kapıdan uzatıp bağırdı. "Jack! Ben doktora gidiyorum. Hemen dönerim."

Daha sonra Paige'e doğru döndü ve kafasını salladı. Kendisini takip etmesi için kapıyı açtı. "Bu sabah nasıl hissediyoruz bakalım?"

"Kahvaltısını yedi. Bu iyi."

"İyi," diye onayladı John. "Ateş?" diye fısıldadı.

"Termometrem yok, yani emin değilim. Biraz yanıyor gibi ama..."

"İyi, Mel kontrol etsin o zaman," dedi Peder. Kadının yanında yürürken ona çok fazla yaklaşmamaya dikkat ediyordu. Paige oğlunun elini tuttu. Peder ellerini cebine soktu. Çocukla bir an bakıştılar. "İyi olacak," dedi. "Mel en iyisidir. Göreceksin."

Paige kafasını kaldırıp ona baktığında yüzünde beliren gülümseme, Peder'i duygulandırmıştı. Kadının gözleri o kadar hüzünlü ve o kadar ürkekti ki. Elinde değildi, bunu anlıyordu Peder. Korkusu olmasaydı, ellerini tutup ona cesaret verebilirdi ama yapamazdı. Kadın sadece ona bunu yapandan korkmuyordu. Her şeyden korkuyordu, Peder de dahil her şeyden korkuyordu. "Gerilme," dedi Peder ona. "Mel çok kibardır."

"Gergin değilim," dedi Paige.

"Seni tanıştırdıktan sonra, ben geri döneceğim. Kalma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı istersen dönmem tabii. Belki bir şeye ihtiyacın olur."

"Sorun değil. Teşekkürler."

Melinda doktorun ön basamaklarından birine, elinde sabah kahvesiyle oturmuş, Jack'in baltayla kütükleri parçalama seslerini dinliyordu. Jack bara vardığında onu arayıp, "Kıpırda bebeğim. Peder'in senin için bir hastası var," demişti.

"Ah, öyle mi?" diye sormuştu o da.

"Bara dün geceki fırtınada bir kadın gelmiş. Peder de gece onu barda tutmuş. Çocuğu varmış, ateşi olabileceğini söyledi. Başı da belada olabilirmiş..."

"Ne tarz bir bela?" diye sormuştu Mel.

"Hiçbir fikrim yok. Henüz kadını görmedim bile. Peder ona üst kattaki eski odasını vermiş."

"Tamam, az sonra orada olurum." İçgüdüsel olarak Mel çantasına dijital fotoğraf makinesini koymuştu. Barın ön tarafını izlerken, görmeyi hiç ummadığı bir şey gördü. Peder bir kadın ve çocuk için kapıyı tutup onları karşıya geçiriyordu. Kadınla yumuşak yumuşak konuşup yaklaşıyordu, yüzünde ilgili bir ifade vardı. İnanılmaz. Peder o kadar az konuşurdu ki. Mel, kasabada geçirdiği o ilk bir ayda, Peder'in ağzından art arda on kelime duymamıştı. Böyle bir yabancıyı içeri almak hem tam onun yapabileceği bir şeydi hem de şaşırtıcıydı.

Yaklaştıklarında Mel ayağa kalktı. Kadın yirmili yaşlarında görünüyordu, yanağında makyajla kapatmaya çalıştığı koyu bir leke vardı. Yine de dudağındaki yarığı kapatamamıştı. Peder'in gördüğü bela buydu. Mel irkildi ama gülümsedi. "Selam. Ben, Mel Sheridan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paige zor da olsa ismini söyleyebildi. Sonra da endişeyle arkasına baktı.

"Sorun yok, Paige," dedi Peder. "Mel ile birlikte güvendesin. Gizliliğe büyük önem verir. Bu konuda ayrı bir takıntılıdır."

Mel sanki eğlenmiş gibi güldü. "Hayır, takıntılı falan değilim. Burası bir doktorun ofisi, medikal bir klinik yanı. Mahremiyete saygı gösteriyoruz, hepsi bu. Çok basit. Standart." Paige'in elini sıkmak için uzandı. "Tanıştığımıza memnum oldum, Paige."

Paige kendisine uzatılan eli tuttu ve omuzlarının üzerinden Peder'e baktı. "Teşekkür ederim, John."

"John mu?" diye sordu Mel. Hafifçe güldü. "Sana daha önce birinin John dediğini duyduğumu sanmıyorum. Kafasını biraz eğdi. "Güzelmiş. John." Sonra da "Benimle gel, Paige," dedi ve yolu gösterdi.

Eve girdiklerinde, danışma masasındaki bilgisayarın başında oturan doktorun yanından geçtiler. Doktor kafasını kaldırdı, selamladı ve daha sonra tekrar işine geri döndü. "Bu Doktor Mullins," dedi Mel. "Bu taraftan." Muayene odasının kapısını açtı ve Paige'i odaya soktu. Kapıyı kapattı. "Ben uzman hemşireyim ve ebeyim, Paige. Eğer istersen çocuğuna bir bakabilirim. Sanırım ateşten şüpheleniyorsun?"

"Alnı biraz sıcak. Çok fazla hali yok..."

Mel "Bir bakalım," deyip hemen işe koyuldu. Eğildi ve küçük çocuğa daha önce doktora gidip gitmediğini sordu. Onu kaldırıp muayene masasına oturttu, dijital bir termometre gösterdi ve bunun ne işe yaradığını bilip bilmediğini sordu. Chris kulağını gösterince Mel neşeyle güldü. "Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konuda uzmansın." Steteskopu aldı. "Kalbini dinleyebilir miyim?" Chris kafasını iki yana salladı. "Gıdıklamamaya çalışacağım ama bu benim için çok zor olacak çünkü gıdıklamak çok eğlenceli ve kıkırdamaları duymaya bayılırım ben." Çocuk tam da bu lafın üstüne güldü, gerçi hafif bir şekildeydi. Mel ona kalbini dinletti, daha sonra da kendininkini. Çocuk kendi göğsünü dinlerken Mel eliyle onun lenf bezlerini, bacağını ve elini muayene etti. Kulaklarına ve boğazına baktı. Artık Chris de rahatlamıştı.

"Sanırım biraz mikrop kapmış. Çok ciddi görünmüyor. Ateşi sadece otuz yedi. Bir şeyler verdin mi?"

"Çocuklar için ağrı kesici, dün gece."

"Tamam o zaman, çok iyi durumda. Boğazı biraz kızarmış görünüyor. Ağrı kesiciye devam et ve bol bol sıvı alsın. Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Kötüleşirse, tabii ki..."

"Yani arabaya binmesi güvenli mi?"

Mel omzunu silkti. "Bilmiyorum, Paige. Konuşmak ister misin? Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım."

Paige'in bakışları bir anda düştü, her şey apaçık ortadaydı. Mel bunun nereye gittiğini biliyordu. Büyük bir şehir hastanesinin acil servisinde yıllarını geçirmişti ve çok sayıda şiddete maruz kalmış kadın görmüştü. Genç kadının yanağındaki yara, yarık dudağı, uzaklara gitmek istemesi...

Paige bakışlarını kaldırdı. "Ben hamileyim ve kanamam var."

"Ve birkaç morluk?" diye sordu Mel.

Paige gözlerini kaçırarak onayladı.

"Tamam. Bakmamı ister misin?"

Paige yere baktı. "Lütfen," dedi sakince. "Peki ya Chris?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah, merak etme. Hallederim." Mel eğildi ve Christopher'ın o güzel kahverengi gözlerine bakarak gülümsedi. "Boya yapmayı seversin değil mi, dostum? Çünkü tonlarca boyama kitabım ve kalemim var." Çocuk utanarak kafasını salladı. "İyi. Gel benimle." Mel onun muayene masasından inmesine yardım etti ve diğer eliyle de dolaptan bir önlük çıkarıp Paige'e verdi. "Neden bunu giymiyorsun? Sana birkaç dakika vereyim. Korkmamaya çalış. Yavaş ve nazik olacağım."

"Onu yalnız mı bırakıyorsun?" diye sordu Paige.

"Aşağı yukarı," diye güldü Mel. "Onu doktorun yanına bırakıyorum."

"Erkeklere karşı biraz utangaçtır."

"Sorun yok. Doktorun çocuklarla arası iyidir, özellikle de utangaç olanlarla. Sadece bu çocuğun ameliyat yapmayacağından veya kaçmayacağından emin olacaktır. Hem sadece boyama yapıyor olacak. Mutfak masasında."

"Eğer eminsen..."

"Bunu hep yapıyoruz, Paige. Sorun yok. Endişelenmemeye çalış."

Mel, Christopher'ı mutfağa götürdü ve sonra boyama kalemlerini ve kitaplarını önüne koyup kahvesini tazeledi. Kafeinsiz kahve. Bu günlerde pek kahvenin tadına varamıyordu. Daha sonra ofise gitti ve yeni hasta formu aldı. Bu durumda hastayı belgelerle korkutmadan önce muayene ederdi. Elinde klasörle doktordan kendisi pelvik muayene yaparken çocuğa göz kulak olmasını istedi.

Mel'in kendisi de birkaç aylık hamile olduğu için birinin hamile bir kadına vurduğunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Böyle bir şey yaptıktan sonra bir adam normal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayatına nasıl devam edebilirdi, anlayamıyordu. Klasöründe dosyalar, cebinde küçük dijital fotoğraf makinesi, boynunda stetoskopu ve elinde kahvesiyle kapıyı çaldı.

"Gir," dedi usulca Paige.

Klasörünü ve kahvesini tezgâha bıraktı Mel. "Tamam o zaman... Önce tansiyonuna bakalım." Tansiyon aletini alıp Paige'in koluna takmaya gitti ve dondu. Kadının kolunun büyük kısmı kan toplamıştı.

Mel stetoskopu kenara bıraktı ve nazikçe önlüğü Paige'in sırtından sıyırdı. Gördükleri karşısında iç çekmemek için kendini tutmak zorunda kalmıştı. Önlüğü Paige'in omuzlarından ve kollarından sıyırdığında sırtındaki, kolundaki ve göğsündeki yaralar, morluklar ortaya çıktı. Dikkatlice önlüğü altından kaldırdı ve baldırlara baktı. Daha fazla morluk ve yara vardı. Genç kadının yüzüne baktı. Paige'in yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Paige," diye fısıldadı Mel. "Aman Tanrım..."

O ise utançtan elleriyle yüzünü kapatmıştı.

"Tecavüze mi uğradın?" diye sordu Mel.

Paige kafasını salladı. Gözyaşlarıyla yüzü sırılsıklam olmuştu. "Hayır."

"Sana bunu kim yaptı?" Paige sadece gözlerini kapadı ve kafasını salladı. "Sorun yok. Artık güvendesin."

"Kocam," diye yanıtladı Paige fısıldayarak.

"Ondan mı kaçıyorsun?"

Kafasıyla onayladı kadın.

"Uzanmana yardım edeyim, yavaşça. Dikkatlice... İyi misin?" Paige göz teması kurmadan yine kafasını salladı ve muayene masasına uzandı. Mel nazikçe önlüğü kaldırdı. Kadının göğsü, memeleri, kolları, bacakları, her yeri yara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bere kaplıydı. Mel karnını muayene ederken Paige'in kasıldığını fark etti. "Burası acıyor mu? Burası?" Paige kafasını sallayınca Mel devam etti. "Burası? Burası?" Mel kibarca onu diğer tarafına çevirdi. Kadının beli ve baldırlarında olduğu gibi kalçalarında da yaralar vardı. "İdrarında kan var mı?" diye sorduğunda, Paige omzunu silkti. Bilmiyordu. "Eğer kanaman varsa temiz bir idrar örneği almanın tek yolu sonda kullanmak, Paige. Bunu yapmamı ister misin, sadece emin olmak için?"

"Ah, Tanrım... Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Tamam. Ne yapabileceğimize bir bakalım önce. Bu hamileliğinde ultrasona girme fırsatın oldu mu hiç?"

"Daha doktora bile gitmedim."

Bir belirti daha diye düşündü Mel. Dayak yiyen kadınlar korkudan ne kendileriyle ne de hamilelikleriyle ilgilenebilirlerdi.

Mel onu muayene ederken, Paige acıyan alt dudağını emdi ve donuk gözlerle tavanı izledi. "Tamam, oturmana yardım edeyim. Rahat ol." Mel, Paige'in kalbini dinledi, kulaklarına baktı ve herhangi bir kesik ya da şişlik var mı diye kafasını kontrol etti. "Güzel, Paige kırık kemiğin yok gibi görünüyor. En azından benim görebildiğim kadarıyla yok. Kaburgalarının röntgenini çekebilirim emin olmak için, çünkü orada bir hassasiyetin var ama hamilesin... Açıkçası bana kalsa, seni hastaneye yatırırım."

"Hayır. Hastane olmaz. Herhangi bir kaydım falan olamaz..."

"Anladım ama durumun ciddiyetini görmen lazım. Kanaman ne yoğunlukta?"

"O kadar kötü değil. Âdet dönemimden az diyelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, uzan. Elimden geldiği kadar nazik olacağım."

Paige pozisyonunu aldığında, Mel eldivenlerini giydi ve taburesini çekti. Genç kadının dış genital bölgesine dokunmadan önce, baldırlarının iç kısmına dokundu. "Bu muayenede spekulum kullanmayacağım, Paige. Sadece rahmin boyutunu görmek için pelvik bir muayene yapıyorum. Eğer rahatsız olursan, lütfen söyle." İki parmağını içeriye soktu, diğer eliyle de nazikçe Paige'in karnının altına bastırdı. "Ne kadarlık hamile olduğunu biliyor musun?"

"Sekiz haftanın üzerinde."

"Tamam. Burada işimiz bitince hamilelik testi yaptıracağım. Eğer cenin son birkaç gündür hâlâ yani yaşıyor ise sonuç pozitif çıkmalı ama korkarım ki son yirmi dört saatle ilgili bir şey söyleyemez. Ultrasonumuz yok ama birkaç kasaba ötede, gerektiğinde kullanabileceğimiz bir tane var. Fakat... Şimdilik elimizdekilere bakalım. Sekiz haftalık hamilelik için rahim normal." Mel komik bir ses çıkardı. "Paige, o kadar çok şey atlatmışsın ki." Eldivenlerini çıkardı ve elini uzattı. "Benim için oturabilir misin lütfen?"

Paige oturdu ve Mel taburesini çekip onun gözlerine baktı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

"Seninki gibi durumlarda yardım almanın ne kadar zor olduğunu biliyorum ama polisi aramayı denedin mi merak ediyorum."

"Aradım," dedi usulca Paige. "Her şeyi yaptım. Polis, uzaklaştırma kararı, sığınma evleri, taşınma, danışmanlık ..." Daha sonra güldü. "Danışmanlık," dedi. "Danışmanı beş dakikada kendine âşık etti." Nefes aldı. "Sonrası da pek iyi gitmedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesinlikle anlıyorum."

"Bir gün beni öldürecek. Yakında öldürecek beni."

"Seni öldürmekle mi tehdit etti?"

"Tabii ki, evet." Paige yere baktı. "Evet, etti," dedi tekrar yavaşça.

"Virgin River'ı nasıl buldun?" diye sordu Mel.

"Sanırım... Kayboldum. Geceyi geçirip, bir şeyler yiyecek bir yer aramak için anayoldan ayrıldım ve kayboldum. Tam geri dönecekken kasabayı, barı gördüm."

Mel nefes aldı. Gerçeği kontrol etme vaktiydi. Dayak kurbanları için eğer polis hemen olay yerine çağrılmazsa suçlamada bulunmak çok zordu, kurtulanların yarısı öldürülme korkusuyla dayakçının hapisten çıkması için kefalet öderdi. Bu boş bir tehdit değildi. İstismarcılar kurbanlarını öldürürdü. Her zaman. "Paige, buraya gelmeden önce Los Angeles'ta acil serviste çalıştım ve maalesef, seninki gibi durumlarla daha önce karşılaştım. Yardım almalıyız."

"Kaçmaya çalışıyordum," dedi Paige umutsuzca içinde tutmaya çalıştığı duygusallıkla. "Daha sonra kayboldum, Chris kendini çok iyi hissetmiyordu, o kadar canım yanıyordu ki bir dakika daha devam edemeyecektim..."

"Nereye gidiyordun?" diye sordu Mel.

Paige kafasını salladı. "Onun tanımadığı bir arkadaşıma."

"Birkaç gün burada kal. Bir bakalım durumun nasıl, sonra..."

Gözlerini öfkeyle Mel'e dikti Paige. "Yapamam! Acelem var. Şimdiden planımın gerisindeyim! Yapmak zorundayım." Aniden durdu. Kendini toplar gibi oldu ve soğukkanlılıkla konuşmaya çalıştı. "Beni kayıp olarak rapor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etmeden önce gideceğim yere ulaşmalıyım. Arabam...”

“Hayır, şu an güvendesin,” dedi Mel sakince. “Tamam, Paige. Arabanı gözden uzakta, barın arkasında bırak. Gitme vakti geldiğinde, mutfaktan bir bıçak al, plakadaki vidaları gevşet. Plakanı başka bir plakayla değiştir. Eğer hız yapmazsan, hata yapmazsan veya bir kazaya karışmazsan, polisin peşine takılması için hiçbir neden yok.” Omzunu silkti. “Burada hiç kimse haftalarca plakaların değiştirildiğinin farkına varmaz. Aylarca. Ben de hiç bakmam.”

Mel konuşurken, Paige onun gözlerine baktı ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Başkasının plakasını çalmamı mı önerdin az önce?”

Mel gülümsedi. “Ah! Dış sesimi mi kullandım? Dikkatli olmalıyım...”

“Biliyor gibi davranıyorsun...”

“Ne yaptığından bahsetmeyelim,” dedi Mel. “Bir keresinde kısa süreliğine bir sığınma evinde çalışmıştım. Beni mahvetti bu. Oradakileri gördükçe içim yandı. Fakat birkaç şey öğrendim. Şunu söyleyebilirim: Acele edersen daha kötü olur. Acele edersen... Çok hızlı sürebilirsin, ağrılarla, yorgun. Birkaç gün dinlen, biraz iyileş, bırak çocuğun ateşi düşsün. Daha sonra akıllıca davran. Gittiğin yer kaçmıyor sonuçta. Birkaç gün sonra da orada, olduğu yerde duruyor olacak. Üstelik yaralısın.”

“Ya beni burada bulursa?”

“Ah, Tanrım, seni burada bulursa, geleceği parlak olmaz.”

“Silahı da var. Gerçi hep kilitli tutar.”

“Tabanca mı?” diye sordu Mel ve Paige onayladı. Mel kendi oh çekişini duydu. Virgin River’a gelmeden önce o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da silahlardan çok korkardı. Burada pek tabanca yoktu ama tek bir kurşunla bir ayıyı öldürecek ya da bir adamı ikiye ayıracak bir sürü silah vardı. "Erkeklerimizle ilgili bilmediğin çok şey var. Şimdi izninle, birkaç fotoğraf çekmek istiyorum."

"Hayır!"

Mel onun koluna dokundu. "Sadece bir kayıt, Paige. Söz veriyorum, onlarla ne yapacağın tamamen sana kalmış ama senin iyiliğin için bir kayıt tutmalıyız. İhtiyacın olabilir çünkü. Soyadını ya da nereli olduğunu sormayacağım, tamam mı? Soyismin olmadan bir tablo hazırlayacağım ama tarih yazacağım. Dijital fotoğraf makinemle bazı resimler çekeceğim. Ve eğer birkaç gün daha kalmaya ikna olursan seni ultrason için Grace Valley'e götürmek isterim. Bebeğe bakarız. Yaraların bu muayenedekinden daha az ciddi olana kadar kal. Artık biliyorsun. Peder'in korumasındayken kimse sana zarar veremez."

"Dedi ki... John birkaç gün daha kalabileceğimi söyledi. Fakat o..."

"O ne?" diye sordu Mel, kaşlarını çatarak.

"Biraz ürkütücü."

Mel kıkırdadı. "Hayır, çok ürkütücü. Dışarıdan öyle gözükür. Onu ilk gördüğümde kıpırdamaya korkmuştum. Fakat on beş yıldır falan kocamın en iyi arkadaşı, iki yıldan fazla da o barda ortağı. Bir kuzu gibi naziktir. Alışması biraz zaman alıyor ama..." dedi ve yumuşakça ekledi: "Çok iyidir. Kalbi... kocamandır. Kendi gibi."

"Bilmiyorum..."

"Bize gelebilirsin," diye teklifte bulundu Mel. "Başka bir yatak bulabiliriz. Ya da burada klinikte kalabilirsin. Üst

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

katta hastalar için iki yatağımız var. Ama Peder seni benden ya da doktordan daha iyi korur, bunu garanti ederim. Sana hangisi uyarsa, rahat ol yeter. Şimdi önlüğü omuzlarından biraz sıyıracağım," dedi Mel ve makinesini cebinden çıkardı. "Bunu mümkün olduğunca acıtmadan yapacağız." Önlüğü hafifçe kadının omzundan sıyırdı. "İşte başlıyoruz," dedi ve yavaşça fotoğraf çekmeye başladı. Önlüğü tekrar giydirdi. Daha sonra diğer omzuna geçti, yavaşça, nazikçe ve hızlıca fotoğraf çekti. Her seferde bir bölümü çekti; sırtını, baldırlarını, kollarını, göğsünü, memelerinin üstünü. En son da yüzünü çekmişti. Fotoğrafta Paige'in gözleri kapalıydı.

Resimler çekildikten sonra, Mel tam bir tıbbi geçmiş istedi. "Ama soyisim olmadan. Bu sadece tıbbi amaçlar için, yani eğer gerekirse tedavi olabilesin diye. İşimiz bittikten sonra uzanmalısın. Nereye gitmek istersin?"

"Peki ya Christopher?"

"Belki o da biraz kestirir. Uyumazsa da gözümüzü ondan ayırmayız. Kendi aramızda kocam, ben, Peder, doktor- onu oyalarız. Kızım," dedi, "Virgin River'a gelmekle nasıl bir şans yakaladığın hakkında hiçbir fikrin yok. Burada pek teknoloji ya da alışveriş imkânı yoktur ama bu kadar yürekten olan başka bir kasaba daha bulamazsın." Gülümsedi. "Ya da daha iyi yemekleri olan."

"Sorunlarımı bu küçük kasabanın sırtına yüklemek istemiyorum," dedi umutsuzca Paige.

"Korkma," dedi nazikçe Paige'in eline dokunan Mel. "Bunu yapan ilk kişi sen olmayacaksın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

Paige ve Christopher geldiğinde, Jack barın arkasında kahvesini içiyor, kahvaltı müdavimlerinden biri de kahvaltısını yapıyordu. Paige içeri girdi, kararsızca etrafına baktı. Jack gülümsedi ve kafasıyla selamladı. "Peder mutfakta."

Paige, Jack'in yanından geçip mutfağa doğru giderken başı eğikti. Jack ona birkaç dakika verdi, Harv'ın kupasını doldurup mutfağa gitti. Peder yalnızdı. Bulaşık makinesinden bir raf bardağı daha yeni çıkarmıştı. "Eğer sorun yok diyorsan, burada birkaç gün daha kalacak. Çocuk iyileşene kadar."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Jack. "Başı belada mıymış?"

Peder omzunu silkti ve rafı tezgâha koydu.

"Onu tanımıyorsun, Peder. Bunu yüzüne kimin yaptığını bilmiyorsun."

"Kim olduğu hakkında endişelenmiyorum. Tanrım, aslında kim olduğunu görmek istiyorum."

"Eğer kalmasını istiyorsan, kalır. Ben sadece..."

"Burası senin yerin," dedi Peder.

"Sana böyle mi hissettiriyorum? Benim yerim gibi mi davranıyorum? Çünkü..."

"Hayır," dedi Peder. "Burası gerçekten senin yerin olsa bile o konuda iyisin. Ben sadece ona... onlara kendilerini kötü hissettirmeni istemiyorum."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Saçmalama. Ben ikimizi de ortak olarak görüyorum. Burası senin de yerin. Orası senin odan."

"Tamam o zaman." Peder bardak rafını alıp bara götürdü.

Jack takip etti. "Eğer burada sorun yoksa ben dışarı çıkacağım."

"Tabii ki."

"Hemen dönerim," dedi Jack.

Karşıya geçip doktora gitti. Hiç hasta yoktu ama doktor ve Mel resepsiyon masasının olduğu yerde, ön kapının iç tarafındaydılar. Doktor masasında oturmuş, gözlerini bilgisayara dikmişti.

Mel doktorun arkasında durmuş, elini adamın omzuna atmıştı. Jack içeri girdiğinde Mel kafasını kaldırdı ve yavaşça eğerek, Jack'e masanın arkasına geçmesini işaret etti. Gözleri o kadar rahatsız ve kızgındı ki Jack hemen karısının yanına gitti. Mel tekrar bilgisayar ekranına baktı.

Jack daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Mel daha önce onu hiç tıbbi işlerine bulaştırmamıştı. Mahremiyet konusunda Jack'e kendisi kadar güvenebilmesine rağmen meseleleri kocasına anlatmazdı. Bu konuda özellikle katıydı.

Orada, ekranda fotoğraf makinesinden resimler vardı. Paige'in dayak yemiş vücudu her açıdan ekrandaydı. Ya-

ralar inanılmaz kötüydü. Eğer Jack Mel'de böyle yaralar görseydi, birini öldürmesini engellemek imkânsız olurdu.

"Yüce Tanrım," dedi tek nefeste. Peder'in, Paige'in yanağındaki ufak yaradan çok daha fazlasına sahip olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Mel kocasına baktı ve çenesini sıktığını, sinirden damarlarının attığını, küçülmüş gözlerini gördü. "Böyle bir şeyin bir daha yaşanmasına izin veremeyiz."

"Tabii ki hayır."

"Peki şimdi neden burada durduğunu, bizimle birlikte buna baktığını anlıyor musun?"

"Sanırım. Kız barda. Peder kalmasını istiyor."

"Peki, bu arada eğer isterse bizimle de kalabileceğini söyledim ama sanırım barda kendini rahat hissediyor. Peder'in de zararsız olduğuna ikna ettim zaten. Ama bu canavar, kızın canına kıymadan yardım almamız lazım."

"Tabii ki. Sence Peder durumun bu kadar kötü olduğunu biliyor mudur?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu onunla paylaşmayacağım ama kız eğer senin çatının altında kalacaksa neler olup bittiğini bilmen gerekiyor."

"Bizim çatımız," dedi Jack. Mel ve bebek, onun hayatıydı. Mel'e sevgi dolu bir elden başka bir şey uzatabileceğini hayal bile edemiyordu. "Kız hakkında her şeyi biliyor musun? Çünkü Peder'in alışmasını ya da incinmesini istemiyorum."

Mel omuzlarını kaldırdı. "Nereden geldiğini bile bilmiyorum. Fakat şu anda endişelenmen gereken kişinin Peder olduğunu sanmıyorum."

"Bu meseleye zaten bulaştı. Üzerine alıyor."

"İyi, aferin ona. Kadının bunu üstlenecek birine ihtiyacı var. Hem Peder kendine bakabilir."

"Evet, biz de biraz önce bunu konuştuk."

Mel, Jack'e yaslandı ve Jack kollarını ona doladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, üstelik benim ne kadar çok pislik gördüğümü biliyorsun," dedi Mel bir solukta. "Bu herif kimse çok tehlikeli bir şerefsiz."

"Buna kafanı takmanı istemiyorum," dedi Jack.

"Kes şunu. Bu benim işimin bir parçası."

"Bu sefer durum kötü, Mel."

"O yüzden de işimi yapmak için daha çok nedenim var."

Peder, Paige'in Mel'in yanından burada birkaç gün daha kalma kararıyla dönmesine şaşırmıştı. Genç kadın gitmeye çok kararlı görünüyordu çünkü. Sabah Christopher'ı yukarıya çıkarmış ve sonra onlardan hiç ses çıkmamıştı. Öğle yemeğini kaçırmışlardı. Çocuk iyi değilse belki biraz fazla uyumuştur, bu da mahvolmuş annesine dinlenme şansı tanımıştır diye düşündü Peder.

Öğleden sonraların sessizliğinde genelde akşam yemeğini hazırlamış olurdu ama bugün eski yemek kitaplarından birini çıkarmaya karar vermişti. Tariflerinin çoğu bir bar için fazla karışık olmasına rağmen Martha Stewart'a karşı büyük hayranlığı vardı. Aslında en çok eski moda şeyleri, Betty Crocker, Julia Child'ın dönemlerini, insanların henüz hafif şeyler yemeye, kolestrollerine dikkat etmeye başlamadığı zamanları severdi.

Kurabiye tariflerine baktı.

Peder çocuklar hakkında pek fazla şey bilmezdi ve bar-

da pek kurabiye talebi olmazdı ama annesinin kurabiye yapmasıyla ilgili güzel anıları vardı. Zayıf ve minyon bir kadındı annesi. Minyon, disiplinli, yumuşak konuşan ama katı birisiydi. Çok utangaçtı. Peder de muhtemelen utangaç tarafını ondan almıştı. Babası o gençken ölmüştü ama o da iri bir adam değildi, ortalamaydı. Sonrasında da Peder gelmişti. Doğduğunda dört kilodan fazlaydı ve yedinci sınıftayken neredeyse bir seksen boyundaydı.

Elinde kurabiye malzemesi yoktu. Ancak unu, şekeri, yağı ve fıstık ezmesi vardı ki bu iyi bir şeydi. Bu malzemelerle yumuşak, tatlı kurabiyeler yapabilirdi. Hamuru karıştırıp, küçük kahverengi toplar yaparken kendini annesiyle birlikte kilisede oturduklarını düşünürken buldu. Annesi dar omuzları ve düğmeli elbisesiyle öylece otururken, beyaz saçlarından bir tutamı ensesine düşmüş olurdu mesela. Kendisi de on beş yaşında annesinin yanında, kilise sırasında iki kişilik yer kaplardı. Küçük topları çatalla bastırıp düzleştirirken kendi kendine güldü, annesinin ona araba kullanmayı öğretmesini hatırlamıştı. Annesinin sesini yükseltiğini, telaşlanıp bu kadar kızdığını sadece birkaç kez duymuştu. Ayakları o kadar büyük, bacakları o kadar uzundu ki gaz pedalına ve frene asılmıştı. *Tanrım, Yüce Meryem, Yusuf, Yuhanna! Daha yavaş olmalısın! Daha yavaş, daha nazik! Seni futbol yerine bale derslerine göndermeliymişim*! Peder'le arabadayken kalp krizinden ölmemesi bir mucizeydi gerçekten.

Daha sonra, Peder'in lisedeki son senesinden önceki yaz mevsiminde kalp krizi geçirip vefat etmişti. Zayıf bir kalbi var gibi durmuyordu ama kim nereden bilebilirdi ki? Hiç doktora gitmemişti.

Peder kafasını kaldırıp merdivenlerden onu dikizleyen

küçük sarı kafayı gördüğünde ikinci tepsiye başlamıştı. "Selam," dedi Peder. "Uyudun mu?" Christopher başını sallayarak onayladı. "İyi," dedi Peder. "Daha iyi hissediyor musun kendini?" Chris tekrar başıyla onayladı.

Çocuğun yüzüne bakarken, tek parmağıyla yeni pişmiş bir kurabiyeyi yavaşça tezgâhın sonuna kadar itti. Chris'in kurabiyeye doğru adım atması bir dakika sürdü. İkinci dakikada o küçük el kurabiyeye dokundu ama almadı. Sadece dokundu, Peder'e bakıyordu. "Al hadi. Söyle bakalım iyi olmuş mu?"

Chris yavaşça kurabiyeyi tezgâhtan alıp ağzına götürdü, küçük, dikkatli bir ısırık aldı.

"İyi mi?" diye sordu Peder. Chris başını salladı.

Sonra da Peder onun için, kurabiyenin olduğu yere bir bardak süt koydu. Çocuk küçük ısırıklar alarak kurabiyeyi kemirdi. Bitirene kadar, Peder ikinci tepsideki kurabiyeleri çıkarmıştı bile.

Sütün yanında, tezgâhın diğer tarafında bir tabure vardı ve sonunda Chris oturmaya çalıştı. Fakat elindeki içi doldurulmuş oyuncağıyla tabureye çıkamadı, bu yüzden Peder yanına gidip onu kaldırdı. Daha sonra tezgâhta kendi tarafına geçti ve başka bir kurabiye daha uzattı. "Şimdi yeme," dedi Peder. "Biraz sıcak. Sütü iç"

Peder fıstık ezmeli hamurdan toplar yaparak kurabiye tepsisine yerleştirdi. "O elindeki ne öyle bakalım?" diye sordu, oyuncağı göstererek.

"Ayı," dedi Christopher. Elini kurabiyeye uzattı.

"Sıcak olmadığından emin ol. Ee... Adı sadece Ayı mı?" Christopher kafasını salladı. "Bir ayağını kaybetmiş gibi görünüyor."

Çocuk tekrar kafasını salladı. "Ama canı yanmıyor."

"İyi bari. Ama yine de ayağı olmalı. Yani eskisi gibi olmaz ama ayağa kalkmasına yardım eder. Ya uzun bir yürüyüşe çıkmak zorunda kalırsa? O zaman ne yapacak?"

Çocuk güldü. "O yürümüyor. Ben yürüyorum."

"Yürümüyor ha? Sırf görüntü için bile olsa ayağı olmalı." Peder kara kaşlarından birini kaldırdı. "Sence?"

Christopher küçük kahverengi yıpranmış ayıyı kaldırdı. "Hımm," dedi düşünceli düşünceli. Kurabiyeyi ısırdı ve ısırır ısırmaz ağzını kocaman açtı, ıslak lokmasını tezgâha düşürdü. Bir saniyeliğine çok üzgün baktı. Belki de korkmuştu.

"Sıcak, değil mi?" diye sordu Peder tepki vermeden. Çocuğun arkasına geçti, bir parça kâğıt havlu kopardı ve düşenleri temizledi. "Bir dakika beklemek isteyebilirsin. Oradaki sütü iç. Ağzını soğut."

Bir süre sessiz kaldılar. Peder, Chris ve üç bacaklı ayı. Peder bütün topları bitirdiğinde, çatalla ezmeye başladı, önce sola, sonra da sağa doğru mükemmel çizgiler çiziyordu.

"O yaptığın ne?" diye sordu Christopher.

"Kurabiye yapıyorum. Önce hamuru karıştırıyorsun, sonra topları yuvarlıyorsun, daha sonra da çatalla iyice eziyorsun. En sonunda da fırına koyuyorsun." Kalın kaşlarının altından dikkatlice Chris'e baktı. "Bahse girerim bu kısmı sen yapabilirsin. Dikkatli ve yavaş olmalısın tabii."

"Yapabilirim."

"Gel bakalım buraya. Dur seni kaldırayım."

"Tamam," dedi Chris ayısını tezgâha koyarken. Sonra da taburesinden kalkıp Peder'in yanına gitti. O da çocuğu tezgâhın kenarına oturması için kaldırdı. Çatalı tutmasına yardım etti ve nasıl bastıracağını gösterdi. Çocuğun ilk de-

nemesi kötüydü, o yüzden Peder tekrar yardım etti. Sonrakiler iyiydi. Peder Chris'in tepsiyi bitirmesine izin verdi, daha sonra da tepsiyi fırına koydu.

"John?" dedi çocuk. "Kaç tane yapmamız gerekiyor?"

Peder gülümsedi. "Bak sana ne diyeceğim, ortak. İstediğin kadar yaparız."

Christopher gülümsedi. "Tamam."

Paige yavaş yavaş uyandı. İlk fark ettiği şey çok fazla uyuduğuydu. Yastığa salyası bile akmıştı. Uykulu uykulu ağzını sildi ve Christopher'a bakmak için kafasını çevirdiğinde tek bulduğu şey yatağın boş tarafı oldu. Öyle hızlı kalktı ki yaraları acıdı. Hızlıca etrafına baktı, ama Chris ortada yoktu. Çoraplarıyla aşağı indi ve aniden durdu.

Christopher tezgâhta oturuyordu, John da yanındaydı. İkisi de hamurdan küçük parçalar yuvarlıyorlardı. Ellerini göğsünde birleştirdi ve izledi. John onun geldiğini duydu ve gülümsedi. Hafifçe Chris'i dürttü ve kafasıyla Paige'i gösterdi, böylece Chris de döndü.

"Anne," dedi. "Kurabiye yapıyoruz."

"Görüyorum."

"John, 'Ayının bir bacağa ihtiyacı var," dedi.

"İyi idare ediyordu."

"Görüntü için," dedi Christopher.

Paige oyuncak ayının ne kadar korkunç göründüğünü fark ediyordu şimdi. Christopher ise uzun zamandır olmadığı kadar iyiydi.

Rick okuldan sonra işe geldiğinde Peder mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Rick on yedi yaşındaydı, Jack

kasabaya geldiğinden beri Jack'in gölgesi olmuştu. Peder geldikten sonra da üçlü bir tayfa olmuşlardı. Rick dul anneannesiyle yaşıyordu. Anne-babası uzun zaman önce ölmüştü ve bu adamlar onu almış, barda işlere yardım etmesine izin vermişlerdi. Ona avlanmayı ve balık tutmayı öğretmiş, ilk tüfeğini alırken yardımcı olmuşlardı. Bazen can sıktığı olurdu. Hafiften gevezeydi. Fakat ergenlik döneminde bir çocuktu o zamanlar. Sivilceleri çillerini alt etmeye çalışıyordu ve biraz hiperaktifti. Geçen yıllar içinde uzamış, olgunlaşmıştı. Bir yıllık inşaattan sonra bar açılmış ve onu işe almışlardı.

"Rick, bir şeyi bilmen lazım," dedi Peder.

"Evet! Ne oldu?"

"Yukarıda eski odamda bir kadın ve çocuk var. Onlarla ilgileniyorum. Çocuğun şimdilik çok ateşi yok ama bir rahatsızlığı olabilir. Bir süre burada kalacaklar. Görünüşe göre... şey," dedi Peder, kelimelerle boğuşarak. "Kadının yüzünde morluklar var ve dudağı da yarık. Sanırım bir sorunla karşılaşmış ve kaçıyor. Yani... Eğer biri onları ararsa isimlerini söylemiyoruz. Kadının adı Paige, çocuğunki de Christopher ama bir süre isimlerini söylemeyeceğiz. Kendilerini biraz daha iyi hissedene kadar burada kalacaklar. Anladın mı?"

"Yüce Tanrım, Peder," dedi Rick. "Ne yapıyorsun sen?"

"Söyledim. Onlarla ilgileniyorum."

Peder'in çocuklarla pek tecrübesi olmamıştı ve çocuk sahibi olmayı da planlamıyordu. Otuz iki yaşındaydı ve hiçbir kadınla ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Jack ile birlikte balık tutuyor, barı işletiyor, biraz avlanıyordu. Tayfayla dü-

zenli olarak bir araya gelirlerdi. Hayatı çok fazla değişmemişti. Jack'in âşık olup evlenmesi Peder'in beklentilerini yok etmemişti, çünkü Mel'in en iyisi olduğunu düşünüyordu. Bu durum hayatını değiştirmemişti. Virgin River'ı sevme nedenlerinden biri de burada yalnızlığının çok belli olmamasıydı.

Derken günler geçtikçe hayatı değişmeye başladı. Aslında saatler geçtikçe.

Christopher annesi onu yakalayamadan pijamalarıyla aşağıya koşardı. Kahvaltısını mutfak tezgâhında yapmayı ve Peder'in sebzeleri doğramasını, peyniri dilimlemesini ve omlet için yumurtaları çırpmasını izlemeyi seviyordu. Daha sonra sırada süpürge işi vardı ve Chris'in kendi süpürgesinin olması hoşuna gidiyordu. Yerde bir ayı postu ve duvarda asılı duran geyik kafası vardı. Chris'in buna dokunması için Peder'in onu kaldırması gerekiyordu. Mel'in kliniğinden boyama kitapları ve kalemler de getirmişlerdi. Böylece Peder öğle ya da akşam yemeğini yaparken Chris'in de yapacak bir şeyleri oluyordu. Yendiğinden çok daha fazla yapılacak kurabiye vardı. Kurabiyeler kesinlikle bar yiyeceği değildi. Daha sonra şaşırtıcı bir şekilde, Paige mutfakta bulaşığa yardım etmeye başladı. Muhtemelen Peder'le olmak isteyen Chris'e yakın olmak ve biraz da kendisi için yapılan onca şeyi hak etmek istiyordu. Kızın bu davranışı Peder'e hem yararlı hem de çok cana yakın gelmişti.

İlk başlarda çocuğunu John'a bırakmak istemese de Paige'in dinlenmesi gerekiyordu. Gerginliğini atmış gibiydi. Genelde yakınlarındaydı. Chris'i de artık daha rahat görmek kadına büyük ihtimalle iyi geliyordu. Orada kaldıkla-

rının dördüncü günü, Mel'in iknalarıyla dışarıya çıkarken Chris'i Peder'e bıraktı. Peder nereye gittiklerini sormadı. Paige'in ona çocuk bakıcılığı yaptıracak kadar güvenmesiyle zaten gururu okşanmıştı.

Ama yine de zamanı kendi lehine kullandı.

Peder internette aile içi şiddet konusunu ve konuyla ilgili Kaliforniya yasalarını araştırmıştı. Bunu gece geç saatte yapmıştı çünkü kızın durumuyla, korkunç yaraları ve kaçışıyla ilgili bilmesi gereken şeyler vardı. İlk olarak bunu bir koca ya da erkek arkadaşın yapmış olması çok fark etmiyordu. Her ikisi de eşit derecede tehlikeliydi. Sonra, yaşadığı şiddete rağmen, eğer bir adamın çocuğunu aldıysa, ebeveyn olarak çocuk kaçırma suçlamasıyla mahkemeye çağrılabileceği ile ilgili bir sürü şey vardı. Onu dövenin ilk birkaç seferinde sadece kötü davranıştan nasıl serbest bırakılabileceğini öğrenmişti. Ancak üçüncüsü ağır suç kapsamına giriyor, kişi hapis cezası alıyordu.

Ayrıca bu hastalığın psikolojisiyle ilgili de okumalar yapmıştı; nasıl içine çekilip, yönlendirilebileceğiniz, korkutulabileceğiniz ve aniden kendinizi, hayatınızı tehdit eden bir durumda bulabileceğiniz konusunda. Eğer anlatırlarsa, kaçarlarsa, karşılık verirlerse ölümle tehdit edilen, dayağa maruz kalmış kadınlar, genelde öldürülüyordu. Peder bunu okurken kemiklerine kadar donmuştu sanki.

Böylece, Chris kestirirken, Paige de Mel ile dışarıdayken, Peder askerlikten en iyi arkadaşlarından birini aradı. Balık tutmak, avlanmak ve poker için düzenli olarak Virgin River'ı ziyaret eden arkadaşlarından biriydi. Mike Valenzuela, Los Angeles polis departmanının çeteler bölümünde komiser yardımcısıydı. Aile içi şiddet bölümünde

olmaması çok kötüydü. Peder onu arayıp Paige'den bahsetti.

"Benim gördüğümü bilmiyor," dedi Peder. "Kapı aralıktı ve onu aynadan gördüm. Tanrım... Öyle dövülmüştü ki, ölmemiş olması mucize. Hayatı için kaçıyor, adamım. Üç yaşındaki çocuğunu kurtarmak için kaçmış. Yani adam nasıl olur da bunu adam kaçırma olarak ihbar edip onu geri alabilir?"

"Ebeveyn olarak çocuk kaçırma. Fakat bir şey var. Eğer kocasının onu dövdüğüne dair kanıt varsa, bir kayıt falan, geri dönüp adam kaçırma suçlamalarıyla yüzleşmek zorunda kalsa bile, muhtemelen şartlar düşünüldüğünde bu suçlamalar düşecektir. Ve en azından belki geçici olarak çocuğun vesayetini alabilir, boşanabilir ve güvende kalmak için kocasına uzaklaştırma cezası verdirebilir."

"Ama o durumda kadının geri dönmesi gerekir," dedi Peder, sesinde biraz umutsuzluk vardı.

"Peder. Tek başına *geri* dönmesi gerekmiyor. Hem sen bu kadınla ne kadar ilgilisin!"

"Öyle bir şey değil. Sadece yardım etmeye çalışıyorum, o kadar. O küçük çocuk, o iyi bir çocuk. Eğer biraz olsun yardım edebilirsem gerçekten işe yarayan bir şey yaptığımı hissedeceğim. Bir kere olsun."

"Peder." Mike güldü. "Ben Irak'ta seninleydim! Her gün işe yarayan bir şey yaptın, Tanrı aşkına! Aile içi şiddetle ilgili bu kadar şeyi nereden öğrendin bu arada?"

"Bilgisayarım var," diye cevap verdi Peder. "Jack hariç herkesin bir bilgisayarı yok mu?"

"Sanırım." Mike güldü.

"Nette ulaşamadığım bir şey var. Bu kadının kim oldu-

ğunu, adamın ne kadar suçlu olduğunu ve buraya gelmenin en iyi yolunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Tek bildiğim plakası... Kaliforniya plakası..."

"Ah, Peder. Bunu yapamam."

"Biraz merak etmiş olamaz mısın?" diye sordu Peder. "Çünkü buralarda bir yerde gerçek bir suç olabilir. Tek yapman gereken bakmak, Mike."

"Hey, Peder," dedi Mike. "Peki ya iyi bir haber yoksa?"

"Bu doğru olabilir mi?" diye sordu Peder. "Çünkü burası için önemli olabilir."

"Evet," dedi Mike. "Olabilir."

Peder sertçe yutkundu ve sorun olmamasını umdu. "Teşekkürler," dedi. "Hadi acele et, olur mu?"

Paige, Mel ile beraber Grace Valley'e gitmişti. Burada Doktor John Stone onu muayene etmiş, ultrasonda hiç bebeğe benzemeyen küçük bir kitledeki kalp atışlarını göstermişti. Bu umut vermişti. Paige tam zamanında kaçabilmişti. Kılpayı kurtulmuştu.

Hamileliği tabii ki kazaydı. Wes çocuk istemiyordu. Christopher'ı da istememişti. Dikkatini dağıtacağını düşünüyordu ve tek ilgilenmek istediği şey işi ve başını Paige'in çektiği eşyalarıydı. Belki de dayağa bu yeni bebek neden olmuştu. Paige sadece birkaç gün önce söylemişti ona. Aslında söylemeye de korkmuştu. Fakat Wes istemiyorsa neden Paige'i bütün bu sıkıntılara sokmuştu ki? Neden kürtaj yaptırmasını teklif etmemişti?

Asıl ilginç olan ise Wes'in en ufak dokunuşundan iğrenmesine rağmen Paige'in bebeğin hayatta olduğunu öğrendiğinde rahatlamasıydı. Anlayamadığı şekilde rahatla-

mıştı. Sonra hayatının en büyük hatasından doğan tek şey olan oğlunu düşündü. *Tecavüze mi uğradın?* diye sormuştu Mel. Hayır, tecavüz değildi. Wes'e hayır demeye cesaret edemezdi.

Virgin River'a döndüğünde, Chris'i John'la hamur yoğurup ekmek yaparken buldu, gülüyorlardı.

Ne kadar sıkıntısız bir manzara, diye düşündü. Wes'in gerginleştiği, kendini iyice çalışmaya ve hayatlarındaki finansal baskılara verdiği zamanlarda Paige ona hayatlarını sadeleştirmelerinin kendisine daha çok uyacağını söylemişti. Hayır, tabii ki beş parasız kalmak ve ölümüne çalışmak istemiyordu ama daha mutlu bir koca ve hayat için daha küçük bir eve de razı olurdu. Chris doğduktan kısa süre sonra, Wes özel, korumalı bir Los Angeles sitesinde büyük bir ev almıştı. Ev ihtiyaç duymadıkları kadar büyüktü. Buna bağlı olmak Wes'i de, Paige'i de öldürüyordu.

O yüzden, Paige işte buradaydı. Bebek hâlâ yaşıyordu. Spokane'deki, yeraltı kaçışının ilk adımı olan o adrese doğru gitmeye devam etmeliydi. İlk geceden sonra şifonyeri kapının arkasına çekmemişti. Dinlenmek için kendine bir yirmi dört saat daha verecek, daha sonra gecenin sessizliğinde yola çıkacaktı. Yağmur yoksa yollar o kadar da zorlu olmazdı ve gece Chris uyurken seyahat etmek daha kolay olurdu.

Kapıya yumuşakça vuruldu. İçgüdüsel olarak kim olduğunu sormaya yeltendi ama bir tek olasılık vardı. Kapıyı açtığında John karşısındaydı, gergin görünüyordu. Cüssesine ve boyuna rağmen bir çocuk gibiydi. Yanakları bile kızarmıştı sanki.

"Barı kapattım. Gece olmadan önce bir şeyler içmeyi

düşünüyordum da. Ne dersin? Biraz aşağı gelmek ister misin?"

"İçki için mi?"

Peder omuzlarını silkti. "Ne istersen." Paige'in arkasına doğru baktı. "Uyudu mu?"

"Yüksek dozda kurabiyeye rağmen, evet, mışıl mışıl uyuyor."

"Evet, çok fazla vermiş olabilirim. Pardon."

"Merak etme. Kurabiye yapmayı sever. Eğer yaparsa, onları yemek zorunda. Eğleniyor işte ve bu bazen beslenmekten daha önemli."

"Nasıl istersen," dedi Peder. "İstersen onu durdurabilirim. Gerçi seviyor. Özellikle de ağzını yakmayı. Beklemekten pek hoşlanmıyor."

"Biliyorum," dedi Paige gülümseyerek. "Çay gibi bir şeylerin var mı?"

"Tabii ki. Sporcuların yanı sıra küçük yaşlı hanımlara da hizmet ediyorum." Bir an Peder'in yüzünde panik belirdi. "Yani sen de yaşlısın demek istemedim..."

"Bir fincan çay iyi olurdu aslında."

"Harika," diyen Peder merdivenlerden inmeye başladı. Paige'in yanından uzaklaştığı için rahatlamıştı sanki.

Mutfakta çayı demlemeye başladı böylece. Paige bara geldiğinde, ateşin yanında Peder'in içkisini bıraktığı masaya oturdu. Peder çayı getirdiğinde sordu: "Bugün Mel ile iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet. Christopher çok sorun çıkarmamıştır umarım?"

Gülerek kafasını salladı Peder. "Hayır, çok hevesli. Her şeyi, her ayrıntıyı öğrenmek istiyor. 'Neden ondan çeyrek çay kaşığı koyuluyor?' 'Tepsideki yağ ne işe yarıyor?' Hele

maya, aklını aldı. Sanırım içinde küçük bir bilim adamı var."

Paige, Chris'in babasına hiç soru soramadığını düşündü. Wes'in cevap vermeye sabrı yoktu. "John, senin ailen var mı?"

"Artık yok. Tek çocuktum ve ailem yaşlıydı. Çocukları olmayacağını düşünmüşler. Daha sonra ben onları şaşırtmışım. Hem de nasıl şaşırtmışım! Babam ben altı yaşındayken öldü. Bir inşaat kazasında. Daha sonra annemi de ben on yedi yaşındayken kaybettik. Tam da lisedeki son yılımdan önceydi."

"Başın sağ olsun."

"Evet, teşekkür ederim. Sorun değil. İyi bir hayatım oldu."

"Anneni kaybettiğinde ne yaptın? Teyzenlerle falan mı yaşadın?"

"Teyzem yok," dedi Peder kafasını sallayarak. "Futbol koçum yanına aldı beni. Güzeldi. İyi bir karısı, bir sürü de küçük çocuğu vardı. Onunla da yaşayabilirdim. Futbol hayatım boyunca bana sahipmiş gibi davrandı zaten," dedi gülerek. "Hayır, şaka bir yana, yaptığı iyi bir şeydi. İyi adamdı. Yakın zamana kadar mektuplaşıyorduk. Artık e-posta gönderiyoruz."

"Annene ne oldu?"

"Kalp krizi." Bir anlık saygı dolu bir sessizlikten sonra, Peder dizlerine bakarak usulca güldü. "Buna inanmayacaksın. Günah çıkarırken, kilisede öldü. İlk başlarda çok üzüldüm. Kalp krizi geçirtecek kadar derin, karanlık bir sırrı olduğunu düşündüm ama rahip ile yakındık. Ben onun yardımcısıydım. Bu onun için de zordu ama sonun-

da bana karşı dürüst oldu. Anlıyor musun, annem kilise sekreteriydi ve gerçek bir... Nasıl desem? Tam bir kilise hanımıydı. Peder Demien annemin itiraflarının çok sıkıcı olduğunu söyledi, o kadar sıkıcıymış ki uyuklarmış. Son seferde onun da uyuyakaldığını düşünmüş ama annem ölmüş." Kaşlarını kaldırdı. "Annem iyi bir kadındı, Orası da pek heyecanlı bir yer sayılmazdı. Ama o işi için yaşardı; rahipleri, kiliseyi severdi. Harika bir rahibe olurdu ama ne vardı biliyor musun? Mutluydu. Sıkıcı veya bağnaz birisi olduğunu hiç düşünmedi."

"Onu çok özlüyor olmalısın," dedi Paige. Ateşin yanında çayını yudumlayıp, en son ne zaman bu şekilde sohbet ettiğini hatırlamaya çalışıyordu. Kaç zamandan beri ilk defa telaşsızdı, rahattı. Ateşin önünde ısınıyordu.

"Özlüyorum. Saçma gelecek, özellikle de artık çocuk olmadığım için, ama bazen o geri dönmüş gibi yaparım, eşyalarımı toplayıp yaşadığımız küçük eve, onu görmeye gidermişim gibi."

"Saçma değil..."

"Senin gerçekten özlediğin biri var mı?" diye sordu Peder.

Bu soruyla yerinde kalakaldı Paige, elindeki fincan havada kalmıştı? Kavgacı ve sinirli bir adam olan babasını özlemiyordu. İstemeden ya da bilmeden onu dayak yiyen bir ev hanımı olmak için eğiten annesini de düşünmüyordu. Zor zamanlarında ona yardım edemeyen pislik kardeşi Bud'ın yüzünü bile görmek istemiyordu zaten. "Çok yakın arkadaşlarım vardı. Ev arkadaşlarım. Hepsiyle koptuk. Bazen onları özlüyorum."

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

Kafasını iki yana salladı Paige. "İkisi de evlendi ve taşındı. Birkaç kez onlara yazdım... Daha sonra mektuplarım geri döndü." Durumun kötü olduğunu biliyorlar, onunla iletişim kurmak istemiyorlardı. Wes'ten nefret ederlerdi; Wes de onlardan. Yardım etmeye çalışmışlardı aslında ama Wes hepsini kovmuştu. Paige de utancından yardımlarını reddetmişti. Ne yapacaklardı ki? "Jack'le nasıl bu kadar yakınlaştın?"

"Deniz piyadeleri," dedi Peder hafifçe omuzlarını kaldırarak.

"Askere beraber mi gittiniz?"

"Hayır." Peder güldü. "Jack benden büyüktür. Sekiz yaş falan. Olduğumdan hep büyük göstermişimdir, on iki yaşımdayken bile. Jack bahse varım hep daha genç göstermiştir. Muharebede ilk astsubayımdı, Körfez Savaşı'nda." Bir anlığına tekrar oraya dönmüş gibiydi Peder. Kamyonun lastiğini değiştirirken tekerlek patlamış ve jant onu iki metre fırlatmıştı. Düştüğü yerden ayağa kalkamamıştı neredeyse. Dün gibi aklındaydı her şey. Her zaman çok iri, kaya gibi sert ve güçlü olmuştu ama o anda düştüğü yerden kımıldayamamıştı işte. Bir süreliğine bilincini kaybetmişti sonra, çünkü annesinin üzerine eğilip, gözlerine baktığını hatırlıyordu. "John, kalk. Kalk, John." Şal desenli, dik yakalı elbisesi ve geriye yatırılmış beyaz saçlarıyla tam da yanındaydı.

Fakat hareket edemediği için ağlamaya başlamıştı Peder. *Anne!* diye haykırmıştı.

Evet, çok ağrın var mı dostum? diye eğilip sormuştu Jack.

Annem Annemi istiyorum. Annemi özledim.

Seni ona götüreceğiz dostum. Derin nefes al.

O öldü, demişti Peder sonra. *O öldü.*

Birkaç yıl önce annesini kaybetmiş, Çavuş demişti Jack'e mangadan birisi.

Üzgünüm, Çavuş, kendimi tutamadım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Böyle ağlamamıştım. Ağlamamamız gerekiyor... Daha önce hiç ağlamadım, yemin ederim. Fakat bunu söylerken bile ağlıyordu.

Kaybettiğimiz insanlar için ağlarız, dostum. Sorun değil.

Peder Damien onun Tanrı'yla olduğunu, mutlu olduğunu ve anılarını ağlayarak kirletmememi söyledi.

Rahipler bazen böyle saçma sapan konuşurlar. Jack bunu onaylamayan bir homurdanmayla söylemişti. *Böyle bir şey için ağlamazsan, gözyaşların içini kemiren bir yılana dönüşür. Ağlamak gerekli.*

Üzgünüm...

Dök içini dostum yoksa daha kötü olursun. Hatırla onu, annenin adını söyle, dikkatini çek, ağla onun için. Zamanı gelmiş de geçiyor zaten.

Jack'in kollarına sarılarak bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştı Peder. Jack de onu sıkı sıkı sarmıştı. *Evet, işte böyle* demişti. *Dök içini, işte böyle...*

Bir süre daha onunla oturmuş, annesinden konuşmuşlardı. Peder ona okulunun son yılını sessizce ve zorlukla geçirdiğini anlatmıştı. Daha sonra, nereye gideceği, ne yapacağıyla ilgili hiçbir fikri olmadan, orduya katılmıştı. Böylece kardeşleri olacaktı ama askerdeki yoldaşlık da anne ihtiyacını karşılamaya yetmemişti. Ve o kahrolası lastik jantı onu neredeyse ikiye bölmüş ve böylece annesini kaybetmenin acısı ortaya çıkmıştı. Bir doksan boyunda, yüz yirmi beş kilo olup da bir elli beş boyundaki annen

için hıçkırarak ağlamak çok utanç vericiydi. *Hayır* demişti Jack. *İhtiyacın olan şey bu. Dök içini.*

Bir süre sonra, Jack onu çekip omuzlarına almış, bir buçuk kilometre yolun aşağısına, konvoylarını karşılamak için taşımıştı. *Rahat ol, dostum,* demişti. *İçini tamamen döktükten sonra bana bant gibi yapış. Ben artık senin annenim.*

"Senin için çok şey ifade eden insanlarla bağlarını koparman iyi bir şey değildir," dedi Peder, Paige'e. "Hiç o kız arkadaşlarını tekrar bulmayı denedin mi?"

"Uzun zamandır bu konu hakkında düşünmedim bile."

"Eğer denemek istersen belki yardım edebilirim."

"Bunu nasıl yapabilirsin ki?"

"Bilgisayarda. Araştırmayı severim. Biraz yavaş ama çalışıyor. Aklında bulunsun."

Düşüneceğini söyledi Paige. Daha sonra çok yorgun olduğunu ve biraz uyuması gerektiğini söyledi ve böylece birbirlerine iyi geceler dilediler. Paige yukarı çıktı ve Peder de tekrar dairesine döndü.

Paige o anda gitmeye karar verdi işte. Burada rahat etme lüksüne kapılamazdı. Daha fazla küçük, samimi sohbetler, gece geç saat soruları olmayacaktı. Bağlılık söz konusu bile olamazdı.

DÖRT

Paige bavulunu hazırladı. Ayıyı aramak için uyuyan oğlunun üstündeki örtüleri çekti ama ayı yoktu. Ararken neredeyse bütün çarşafları sıyırdı. Daha sonra dizleri üstüne eğilerek yatağın altına, çalışma masasının boş çekmecelerine baktı ama oyuncak hiçbir yerde yoktu. Gitmeden önce mutfağı da kontrol edecekti ama eğer ayı kaybolduysa, geride bırakılması gerekiyordu.

Cüzdanından iki yüz dolar çıkardı ve çalışma masasının üzerine bıraktı, daha sonra Christopher'ın yanına, yatağın kenarına bir kaya gibi sessizce oturdu. Avuçlarını yapıştırıp elleri dizlerinin arasında bekledi. Gece yarısı, ceketini giydi ve usulca merdivenlerden aşağı indi. Kulübe kusursuzdu, tek bir tahta bile gıcırdamıyordu.

Peder mutfakta onun için açık bir ışık bırakmıştı. Bu ilk geceden beri uyku saatinden sonra ilk kez aşağı inişiydi ama John'un her gece onun için ışığı açık bıraktığından şüpheleniyordu. Peder'in kapısının önünden sessizce parmak uçlarında geçti ve dinledi. Hiç ses, ışık yoktu kapının

altında.

John'a temizliğe yardım ederken mutfakta bir fener görmüştü, şanslı günüydü. O noktaya kadar, aklına gelen en iyi fikir plakaları değiştirirken geceyi aydınlatmak için bir kutu kibrit yakmaktı oysa. Plakalar değiştiğinde, önce bavulunu, sonra da Chris'i getirmeye gidecekti. Çekmeceden bir bıçak aldı ve sessizce mutfağın arka kapısından çıktı.

Barın arkasına gittiğinde, John'un küçük dairesinde hiç ışık olmadığı için rahatladı. Kendi plakalarını çıkarmak için eğildi, ellerinin titremesine rağmen kolayca halletti. Daha sonra John'un plakasına başladı, kamyondan plakayı çıkarıp kendininkiyle değiştirdi. Sonra da Honda'nın arkasına geçti ve yeni plakayı takmak için eğildi.

"Tekrar yola mı çıkıyorsun, Paige?" diye sordu Peder.

Paige yerinden zıplarken, plakayı, feneri ve bıçağı düşürdü. Doğrulurken nefesi kesilmişti, kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Fener ayaklarının dibindeki yeri aydınlatıyordu. Peder ona doğru birkaç adım attı ve manzarayı tamamen gördü.

"Bu hile işe yaramaz," dedi onun arabasına bakıp kafasını sallarken. "Bunlar kamyon plakası, Paige. Şerif ya da Kaliforniya Otoban Polisi, kamyon plakalı o küçük arabanı görürse, hemen anlayacaklardır."

Gözlerinin dolduğunu hissetti Paige. Böyle bir şey aklına bile gelmezdi. Soğuk gecede ürperdi, elleri şimdi daha da kötü titriyordu. İçinde, karnında sert bir düğüm vardı.

"Panik yapma," dedi Peder. "Farklı plakalara ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, henüz değil, ama halledebiliriz. Caddenin karşısında Connie'nin küçük bir arabası var.

Plakalarının yokluğunu asla anlamayacaktır."

Yanaklarından aşağıya bir damla yaş süzülen Paige feneri almak için eğildi. "Ben... Ah... Ben biraz para bıraktım. Üst katta. Oda için. Yemek için. Çok fazla değil ama..."

"Ah, Paige. Öyle bir şey yaptın ki, beni çok kötü duruma düşürdün. Asla para düşünmediğimi bilmelisin."

Paige ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Ne düşündün peki?"

"Hadi," dedi Peder elini ona doğru uzatarak. "Burası soğuk. İçeriye gel, sana bir kahve yapayım, böylece yolda uyuyakalmazsın. Eğer bu kendini daha iyi hissettirecekse plakaları senin için değiştiririm ama onlara ihtiyacın yok, bunu da bil."

Paige, Peder'in kendisine dokunmasına izin vermedi ama içeriye girdi. "Neden böyle söylüyorsun? Niye ihtiyacım yokmuş?"

"Kimse seni aramıyor," dedi Peder. "En azından resmi olarak. Hâlâ güvendesin."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Paige. Dayanacak gücü kalmamıştı, çaresiz hıçkırıklara boğulmak üzereydi.

"Açıklayacağım," dedi Peder. "Ateşe bir odun atayım, ısın ve konuşalım. Sonra istersen plakaları değiştiririm. Fakat konuştuktan sonra, muhtemelen yukarı çıkmak, sabaha kadar uyumak ve gündüz gitmek isteyeceksin. Ayrıca," dedi mutfak kapısını onun için açık tutarak, "ayı bende. Getireyim. Ayı olmadan gidemezsin."

Mutfağa girerken, parmaklarını dudaklarına bastırarak ağlamaya başladı Paige. Kendini yakalanmış bir suçlu gibi hissediyordu. Peder'in ona karşı bu kadar iyi davranması kendisini daha kötü hissetmesine sebep olmuştu. "Lanet

olası ayı için her yere baktım," dedi hıçkırarak ağlarken.

Peder ona doğru döndü. Paige ellerini ağzına bastırmış, gözlerinden yaşlar akarken ses çıkarmamaya çalıştıkça hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Peder yavaşça ve dikkatlice onu omuzlarından tutarak kendine, iri göğsüne doğru çekti ve kollarıyla sardı. Paige adamın iri göğsünde ağlarken içten içe çöküyordu. Artık kendini tutmuyordu, gözyaşları içinde acı çekiyordu. "Ah, çok uzun zamandır içinde tutuyordun değil mi? Ben de o yollardan geçtim, sorun yok, Paige. Korktuğunu ve endişelendiğini biliyorum ama düzelecek."

Paige bundan şüphe ediyordu ama şu anda çaresizdi. Tek yapabildiği ağlamak ve başını sallamaktı. En son ne zaman birinin onu böyle güçlü kollarına alıp, ona kendini güvende hissettirmek için uğraştığını hatırlamaya çalıştı. Çok uzun zaman önceydi. Üstünden o kadar zaman geçmişti ki hatırlayamıyordu. İlk zamanlarında Wes bile kendi çıkarları için yapmamıştı bunu. Hayır, Wes ona ağlardı. Ona vurur, onu döver, daha sonra da ağlardı ve Paige onu rahatlatırdı.

Peder onu loş mutfak ışığında susana kadar bir ileri bir geri salladı. Daha sonra bir eli sırtında onu mutfaktan bara doğru itti. Ateşin yanındaki aynı sandalyeye oturttu, ateşi karıştırdı, yeni bir odun attı ve ona bir konyak hazırlamak için barın arkasına geçti. Peder konyağı önüne koyduğunda Paige konuştu. "Gitmeye hazır olmalıyım."

"Eğer sakinleşmezsen zaten araba sürecek kadar iyi olamayacaksın. Bir yudum al, sonra kahve istersen kahve de yaparım." Paige'in yanındaki sandalyeye oturdu ve dirsekleri dizlerinde, ona doğru eğildi. "Buraya geldiğinde sana

ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şeyler olmadığını, sadece araba kapısı yüzünden bu hale gelmediğini biliyordum. Kaliforniya plakan var. Bu yüzden iyi bir arkadaşımı aradım, güvenebileceğimi bildiğim biridir. Kocanın üstüne kayıtlı plakaları kontrol etti. Daha önce aile içi şiddetten kaydı varmış." Peder omuzlarını kaldırdı. "Bundan daha fazlasını bilmemem gerekiyordu, değil mi?"

Paige'in gözleri kapandı, sonra yavaşça tekrar açıldı, Peder'in yüzüne odaklandı. Konyağı dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldıktan sonra Peder'in dediklerini ne doğruladı ne de inkâr etti.

Peder devam etti. "Seni kayıp olarak rapor etmemiş, yani hiçbir hukuki güç seni aramıyor. Planının ne olduğunu bilmiyorum Paige ama Christopher'ı eyalet dışına çıkarırsan kanunları çiğnemiş olursun. Bu da onu elinde tutmanı zorlaştırır. Kaçmaya devam etmeyi düşünüyorsun büyük ihtimalle çünkü Los Angeles'tan bütün o yolu geldin ve şimdiden neredeyse eyalet dışındasın. Eğer kendi başına kaçıp ortadan kaybolmayı düşünüyorsan... Eh bunun da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ne yaptığını bilmiyorsun, bir hata yapacaksın. Kamyon ve araba plakası arasındaki farkı bilmiyorsun. Aklında böyle dalavereler yok senin."

Hüzünlü bir kahkaha kaçtı Paige'in ağzından. Belki de sorunu buydu; yeteri kadar sinsi değildi.

"Belki de saklanıp, korunabileceğin bir yer vardır. Bu daha iyi bir fikir olur. O şerefsizin seni şans eseri bulması ihtimaline karşılık da umarım orada ben ve Jack gibi iri, kaba, öfkeli ve hazır adamlar da vardır."

"Çok fazla seçeneğim yok," diye fısıldadı Paige. "Uzaklaşmam lazım."

"Tabii ki uzaklaşman lazım," dedi Peder. "Ama bir seçeneğin daha olduğunu biliyor musun? Ağır suçlardan cezaları olmasa bile, babanın da sabıkasını göz önüne alırsak Chris'in vesayetini almakta sorun yaşamazsın. En azından geçici vesayetini... Boşanmak için de onun onayına ihtiyacın yok. Bu eyalette değil. Sorun yok yani." Paige kafasını sallıyor, gözlerini kapatıyordu yine. Bir damla gözyaşı daha süzüldü yanaklarından. Fakat Peder devam etti. "Uzaklaştırma tedbirleri var, o bunları görmezden gelse bile, bu kanunları senin lehine çevirir. Bunları hiç düşündün mü, Paige?"

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Arkadaşın mı söyledi?"

"Bir şeyler öğrenmek istediğimde, araştırırım."

"O zaman ben bunları yapmaya çalışırken beni öldüreceğini de biliyor musun? Aşağılık ve deli bir adamdır o. Beni öyle ya da böyle öldürecek."

"Eğer burada kalırsan yapamaz," dedi Peder.

Bir an afalladı Paige. "Burada kalamam, John. Hamileyim," dedi sonra.

Artık şoka girme sırası Peder'deydi. Sessizlik ve karanlık çöktü gözlerine ve ifadesine; yavaşça sandalyeye yaslandıktan sonra ayağa kalktı. Barın arkasına geçti ve kendine bir kadeh hazırlayıp yuvarladı. Ateşin yanındaki sandalyeye dönerken sordu: "O biliyor muydu? Seni döverken, hamile olduğunu biliyor muydu?"

Kafasıyla onayladı Paige ve dudaklarını sımsıkı kapatarak ondan uzağa baktı. Düşününce bunların hiçbirinin

kendi suçu olmadığını biliyordu ama beyninin arkasında duygusal bir kıvılcım 'Onunla evlendin, çocuk sahibi oldun, zamanında gitmedin, bunların olmasına izin verdin, her şeyi berbat ettin, yeniden hamile kaldın, hiçbir zaman zamanında kaçmadın, olacakları göremedin ve aslında her şey gün gibi ortadaydı,' diyordu.

"Hiç sığınma evine gittin mi?" diye sordu Peder. Başını sallayarak onayladı Paige.

"İşte seçeneklerin," dedi Peder sakince. "Kaçtığında kanunları çiğnememiş olmak ve hayatının sonuna kadar saklanmamak için burada kalıp, bir süre hazırlıklarını yaparsın. Burada kalırsan sorun olmaz, ihtiyacın olduğunda, yolun karşısında bir doktor ve hemşire var. İstersen mutfakta çalışabilirsin, böylece kendini bizden yararlanıyormuş gibi hissetmezsin ve eğer o şerefsizle buralarda karşılaşırsan, bizler onun için hazır bekliyor olacağız. Burayı bir sığınma evi gibi düşün, herhangi bir sığınma evi gibi. Bazen insanlar sadece yardım etmek isterler. Bunları istemiyorsan gidebilirsin, planına devam edebilirsin. Ne istiyorsan onu yap. Gece kaçmak zorunda değilsin zaten. Gündüz daha güvenli olur. Tamam mı?" Ayağa kalktı. "Sen biraz otur, düşün. Burada biraz daha konyak var. Küçük bir yudum bebeğe zarar vermez. Hem buna ihtiyacın da var gibi gözüküyor. Ben de şu plakalarla ilgilenip sonra da ayıyı getireyim. Kararın ne olursa olsun, ayı olmadan gidemezsin, biliyorsun."

Peder onu bırakıp dairesine gitti. Paige onun arka kapıdan çıkışını duydu. Peder ayıyı mutfakta bulmuş ve güvenli bir yere koymuş olmalıydı. Şöminedeki odunlardan biri düştü ve Paige ceketine daha da sıkı sarıldı. Boğazından

aşağı inerken geçtiği tüm yolu yakan konyaktan küçük bir yudum daha aldı ve bu yudum mucizevi bir şekilde hem midesini hem de sinirlerini az da olsa yatıştırdı. Belki de Wes'in peşine polis takmadığı haberi sakinleştirmişti onu biraz da. Bir süre sonra, John dairesinden döndü, oyuncak ayı da elindeydi.

"Connie asla plakalardaki farkı anlamaz," dedi oyuncağı ona uzatırken. "Ayrıca, eğer burada neler döndüğünü bilseydi, plakaları almanı kendisi söylerdi zaten."

Ayıya bakarken kaşlarını çattı Paige, hayvan değişmişti. Yeni bir ayağı vardı şimdi. Yeni ayak diğerleriyle tam olarak aynı şekilde değildi, mavi-gri ekoseli kumaştan dikilmişti ama en azından şimdi simetrikti. "Ne yaptın?" diye sordu, ayıyı alarak.

Peder omuzlarını kaldırdı. "Chris'e deneyeceğimi söylemiştim. Sanırım çok aptal görünüyor ama iyi bir fikir gibi gelmişti o zaman." Ellerini cebine soktu. "Bu gece biraz dinlenebilirsin herhalde? Yoksa hâlâ kendini hemen gitmek zorunda mı hissediyorsun? Eğer gideceksen sana biraz kahve hazırlayabilirim. Bir termosum bile var."

Paige konyağı masaya bırakıp ayıyı kendine çekerek ayağa kalktı. "Yatağa geri dönüyorum. Sabah Chris küçük bir kahvaltı ettikten sonra yola çıkarız artık."

"Eğer istediğin buysa tamam," dedi Peder.

Paige çatı penceresinden sızan sabahın loş ışıkları ve balta sesleriyle uyandı. Yan tarafına döndü, Christopher mavi-gri kumaştan yapılma bacaklı ayısına sarılmış, hâlâ huzur içinde uyuyordu ve Paige bunu görünce durumu biraz daha düşünmesi gerektiğini anladı. Böyle bir şansa

sahip olmak onu korkutuyordu. Fakat onu Spokane'deki bir adrese gitmek kadar ya da hakkında hiçbir şey bilmediği bir hayata kendini adamak kadar korkutmuyordu. Aklı böyle dalaverelere çalışmıyordu gerçekten belki de.

Deneyimlerinden birkaç şey öğrenmişti tabii ki. Eğer herhangi bir şey ona bir şekilde tehdit altında olduğunu hissettirirse, antenlerini açmasına sebep olursa hemen gidecekti. Vedalaşmayı ya da plakayı dert etmeyecekti.

Bir de suçluluk hissi vardı tabii. Bu insanları Wes'in karşısına çıkarmak istemiyordu. Fakat saklanmak için, ister ailesine ister sığınma evine, nereye giderse gitsin, gerçek şuydu ki ona yardım eden tüm insanlar tehlikedeydi. Bazen bunu düşünmek bile dayanılmaz oluyordu.

Chris'i uyandırmadan sessizce giyindi ve merdivenlerden aşağı, mutfağa indi. Peder tezgâhta duruyordu, sabah omletleri için bir şeyler dilimleyip doğruyordu.

"Çamaşır makineni kullanmam gerekecek," dedi Paige. "Çok fazla şey getirmedik."

"Tabii ki."

"Sanırım burada kalmak daha mantıklı geldi. Bir süre için. Yardımcı olmaktan da memnun olurum. Eğer eminsen."

Tekrar doğramaya başladı yavaşça Peder. "Tamam. Asgari ücret artı oda ve yemeğe ne dersin? Çalıştığın saatlerin kaydını tut. Jack istediğin zaman sana ödeme yapar, fark etmez. Günlük, haftalık, aylık. Nasıl istersen."

"Bu çok fazla, John. Sadece yemek ve oda için yardım etmeliyim."

"Altıda açar, dokuz buçuğa kadar açık kalırız. Çalışan olarak ikimiz ve okuldan sonra gelen Rick varız. İki gün

geçsin, kölelik bu diye şikâyet edeceksin bak gör."

Paige gülümsedi ve kafasını salladı. "Gerisi için hazır değilim; uzaklaştırma tedbiri ve vesayet işi için... Bu tarz mahkeme evrakları nerede olduğumu ortaya çıkarır ve ben bunu istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Eninde sonunda peşime düşecek. Suç duyurusunda bulunur, arama emri çıkartır, belki de dedektif kiralar. Fakat beni bulmaya çalışacak. Gitmeme izin vermeyecek."

"Önce elimizdeki işe bakalım Paige," dedi Peder.

"Sadece bil..."

"Bu konuda endişelenmiyorum. Hazır olacağız."

Derin bir nefes aldı Paige. "Tamam. Çamaşır makinesi nerede?"

"Dairemde. Kapı hiçbir zaman kilitli değildir." Peder doğramayı bıraktı ve tekrar ona bakarak, "Karar vermene ne sebep oldu?" diye sordu.

"Ayının yeni bacağı. O eski ekoseli kumaş..."

"Eski mi?" diye hafifçe gülümseyerek sordu Peder. "O gerçekten iyi bir gömlekti."

Peder bardaki Ron ve Harv'a kahvaltılarını götürdü. Mutfağa dönerken camdan dışarı baktı ve baltasıyla kütüğün başındaki Jack'i gördü. Dairesinden çamaşır makinesinin sesi geliyordu.

İki fincan kahve koydu ve dışarı çıktı. Jack onun geldiğini görünce, baltayı kütüğe sapladı. Peder ona fincanı uzattı.

"Paket servis," dedi Jack. "Sanırım aklında bir şey var." Fincanın üzerinden Peder'i izlerken bir yudum aldı.

"Düşündüm de, barda bize yardım edecek biri işimize yarayabilir."

"Hımm."

"Paige bir yer aradığından bahsetti. Çocuk sorun değil."

"Hımm."

"İyi bir fikir gibi göründü bana," dedi Peder. "Zaten mutfağın üstündeki oda bir işe yaramıyor. Benim hesabımdan ona ödeme yapabilirsin."

"Bar para kazanıyor. Bir işçi alabiliriz. Elli bin dolar ve yüksek bir emekli maaşı primi falan istemiyor, değil mi?"

Peder suratını astı. Jack ise bunun komik olduğunu düşündü. "Muhtemelen geçici olacak."

"Sorumluluklarım değişiyor," dedi Jack. "Büyüyor," diye ekledi gururla gülümseyerek. "Yapacak başka işlerimin olması ihtimaline karşı bara biraz yardım almak iyi olacak."

"İyi, o zaman. Ben ona haber veririm." Peder gidecekmiş gibi döndü.

"Ah, Peder," dedi Jack ve Peder arkasına döndü. Jack, fincanını mutfağa götürmesi için Peder'e uzattı. "Çoktan söyledin, değil mi?"

"İşimize yarayabileceğini düşündüğümü ağzımdan kaçırmış olabilirim."

"Evet. Tek bir şey soracağım. Kasabaya gelirken bıraktığı izlerin üstünü kapatmış mı?"

"Kimse burada olduğunu bilmiyor, Jack. Bizi de ilgilendirmez zaten..."

"Burnumu sokmuyorum, Peder. Hazırlıklıyım."

"İyi," dedi Peder. "İyi, bu hoşuma gitti. Herhangi bir değişiklik olursa haber veririm."

Virgin River'da olmanın Paige'e huzur veren yanları vardı. Küçük şeylerdi bunlar. Arabasının barın arkasında

iki tane kocaman pikap kamyonun arasında durması gibi mesela. Sürmek için hiçbir nedeni yoktu o arabayı artık. Sabahın erken saatlerindeki odun kesme sesinin tam da kahve kokusuyla örtüşmesi de hoşuna gitmişti. Ve iş, işi sevmişti. Önce masaları temizlemekle ve bulaşıkları yıkamakla başlamıştı ama daha birkaç gün geçmeden John ona çorbayı, ekmeği ve turtaları nasıl yaptığını göstermişti.

"Buradaki asıl zorluk eldekileri kullanmak," dedi Peder. "Bu barın iyi çalışmasının ve şu andaki gibi geçinebilmemizin bir nedeni de yakaladıklarımızı ya da öldürdüklerimizi pişiriyor olmamız, doktora ve Mel'e hasta ücreti olarak gelen ürünleri ve eti kullanıyoruz ve insanlarımızın iyi bakıldığından emin olmaya çalışıyoruz. Jack, 'Önce kasabanın iyi bakıldığından emin olduğumuzu düşünürsek sorun yok,' der. Ve öyledir de."

"Bir kasabaya nasıl bakıyorsunuz?" diye sordu Paige, kafası karışmıştı.

"Ah, gerçekten çok kolay," dedi Peder. "Bütçelerine göre günde üç güzel öğün çıkarıyoruz, ayrıca akıllı arkadaşların da her zaman artık yemeklerden haberi vardır. Alışveriş yaparken, sahil kasabalarına ve büyük marketlere kamyonumuzla gittiğimiz için, oralara kadar gidemeyen yaşlıları, özürlüleri, belki de yeni anne olanları kontrol ederiz. Onlar için bir şey alınıp alınmayacağına bakarız. Onlar da barda bir-iki yemek yiyerek teşekkür ederler. Özel günlerde biz sadece barı açarız, kadınlar güveç getirirler ve sattığımız tek şey karışık içeceklerdir. Soda ve bira için ortaya bir bağış kavanozu koyarız ve her zaman beklediğimizden daha iyi kazanırız. Avcılar ve yarışmalara katılmak için yolu bu taraflara düşmüş balıkçılar için güzel içkiler çıkarırız ama aynı

ücretleri alırız. Onlar da her seferinde bizi taçlandırırlar." Paige'in şaşkın ifadesini görünce açıkladı. "Bahşiş verirler, Paige. Johnny Walker Black'in kaç para olduğunu bilirler. Onlara istediklerini vermemiz hoşlarına gider, e paraları da var. Masaya ya da bara bırakırlar." Peder sırıtıyordu.

"Harikaymış," dedi Paige.

"Hayır. Jack ve ben, biz de avcıyız, balık tutarız. Bize katlanan insanlarla ilgilenmek güzel bir şey. Belki de en önemlisi buraya geldiklerinde onları hatırlamak, onlara kendilerini evlerinde hissettirmektir. Jack bu konuda iyidir. Sonra bir de yemeklerimiz var. Küçük bir barız ve çok deneyimli değiliz ama yemeklerimiz gittikçe ünleniyor," dedi gururla.

"Evet," dedi Paige. "Şişmanlatıcı ama güzel."

Paige bu ufacık kasaba barında kalarak onu dış dünyaya kapatan bir kozanın içindeymiş gibi hissediyordu. Rick ve Jack burada kalması için çok iyi davranıyorlardı, her ikisi de ona yapacak bir şeyler vermişlerdi. Paige'in küçük katkıları çok fazla görünmese de sanki daha önce nasıl idare ettiklerini unutmuş gibi ona iş vermeye devam ediyorlardı. Bir de her gün gelen müşteriler vardı, bazen de günde iki kere geliyorlardı. Paige'e sanki hep oradaymış gibi davranmaları için çok zaman geçmesine gerek kalmamıştı.

"Bu günlerde buralarda çok fazla kurabiye buluyoruz," dedi Connie. "Şu mutfağın toparlanmasını ancak bir kadın başarabilirdi zaten."

Paige bunların hepsini John'un Christopher için yaptığını söylemeye zahmet etmedi. Kurabiyeler kahveyle birlikte kurabiye yemekten hoşlanmaya başlayan müşteriler için değildi aslında tabii.

" Peder bu akşam ne pişirdi, Paige?" diye sordu doktor.

"Balık çorbası," dedi Paige. "Harika."

"Ah, o pislikten nefret ederim." Doktor yaklaştı. "Dünkü içi doldurulmuş alabalıktan sakladı mı hiç arkaya?"

"Bakayım," dedi Paige sırıtarak, şimdiden kendini bir şeyin parçasıymış gibi hissediyordu.

Mel en az günde iki kere bardaydı, bazen daha sık geldiği de oluyordu. Ortalık sakinken ve hastası yokken, bir süre oturup konuşurdu. Mel, Paige'in özel durumuyla ilgili herkesten daha çok şey biliyordu ve nasıl olduğuyla ilgili soruları da o soruyordu. "Daha iyi," dedi Paige. "Her şey daha iyi. Kanamam da yok artık."

"Kalmaya karar vermen iyi bir fikir gibi görünüyor," dedi Mel etrafa bakıp barı ima ederek.

"Benim fikrim değildi aslında," dedi Paige. "John kalabileceğimi ve burada biraz yardımımın dokunabileceğini söyledi. Eğer istersem..."

"Keyfin yerinde gibi görünüyor," dedi Mel. "Hep gülümsüyorsun."

Şaşkınlıkla cevap verdi Paige. "Gülümsüyorum. Kim tahmin ederdi ki? Bu gerçekten iyi bir..." Duraksadı. "İyi bir mola oldu," dedi sonunda. "Sanırım en azından bir süre bu işi yapabilirim. Şeye kadar..." Tekrar durdu. "Göbeğim çıkana kadar," dedi karnına bakarak.

"John biliyor mu?"

Kafasını sallayarak onayladı Paige. "Bana bu teklifi yaptığında söylemesen olmazdı."

"Seni buraya getiren koşulları çok az kişi biliyor olsa da, buradan önce başka bir hayatın olduğunu herkes anlamıştır sanırım. Virgin River'dan önce yani. Sonuçta, bir oğlun var."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Paige.

"Ayrıca," diyerek arkasına yaslanan Mel iki elini küçük göbeğinde birleştirdi. "Birçok insanın karnı çıkmaya başladı. Şimdiden dört aylık hamile olduğumu biliyor muydun?"

"İyi gibi görünüyor," dedi Paige, gülümseyerek.

"Öyle öyle. Yedi aydır bu kasabadayım. Bir yıldan az süredir Jack ile evliyim. Jack'ten önce de evlenmiştim. Duldum ve uzmanlara göre kesinlikle çocuk sahibi olamazdım." Paige'in gözleri açıldı, ağzı O şeklini aldı. Mel güldü. "Belli ki daha iyi uzmanlara ihtiyacım var. Ah, buraya yanlış yola saparak gelen tek kişinin sen olduğunu düşünüyorsun."

"Bu hikâyenın daha fazlası da var sanırım," dedi Paige, tek kaşını kaldırarak.

"Sadece detaylar, kardeşim. Çok zamanımız var," dedi Mel ve güldü.

Paige, tam dört kez ayrılmayı planladığı mutfağın üstündeki o küçük odada kalıyordu on gündür. Peder işlerin yolunda gittiğini söylemişti. Güzel, küçük bir rutinleri vardı. Chris kahvaltısını yapıp, Paige de duş alıp kendine çekidüzen verdikten hemen sonra mutfak işine girişiyordu, kahvaltıdan sonra ortalığı temizliyordu. Chris, John'la birlikte boya yapıyor, bir deste kâğıtla Savaş oyunu oynuyor, etrafı süpürüp diğer işleri yapıyordu. Bu sırada Paige de odayla ve eşyalarıyla ilgileniyordu. Çok fazla kıyafetleri olmadığı için John'un odasında sık sık çamaşır yıkıyordu. Çamaşır ve kurutma makinesi çalışırken de John'a yardımcı olacağını düşündüğü birkaç şeyle ilgileniyor, onun

banyosunu temizliyor, toz alıyor, yatağını yapıyor ya da odayı süpürüyordu. "Senin kıyafetlerini de atayım mı makineye?" diye sordu.

"Ben hallederim," dedi Peder. "Dinle, benim temizliğimi yapmak zorunda değilsin."

Paige güldü. "John, bütün günümü mutfakta geçiriyorum, çaydanlıkları, tavaları ve bulaşıkları topluyorum. Artık alışkanlık oldu." Adamın yüzündeki şaşkın ifadeye güldü. "Bütün gün çocuğuma bakıyorsun. Sen daha çok yardıma muhtaçsın, çünkü seni asla yalnız bırakmıyor. Yapabileceğim tek şey yardım etmek."

"Ben ona bakmıyorum," dedi John. "Biz dostuz."

"Evet," dedi Paige ve *evet, dostsunuz* diye düşündü.

Öğle yemeği genelde kalabalıktı, Paige servis yapıp masaları temizlerdi. Beşten sekize kadar süren akşam yemeği de kalabalık oluyordu, özellikle de yılın bu zamanında yani sonbaharda, ava çıkmanın ve balık tutmanın iyi gittiği dönemde. Sekizden sonra ara sıra oyalananlar olurdu, bira ve bir şeyler içmek için takılırlardı ama o saatten sonra artık yemek pişmezdi. Bu saatlerde Paige banyo ve uyku için Chris'i yukarı götürür ve sonra uyumadan önce yapılacak bir şey olup olmadığını kontrol ederdi. Ara sıra John ile birlikte bir bardak çay içiyordu.

Peder gecenin bu saatini, ortada servis edilecek yemeğin olmadığı, mutfağın temizlendiği ve Paige'in yukarıda suyu açtığı zamanı severdi. Bazen Paige'in Chris ile birlikte oyun şarkıları söylediğini duyardı. Günün son kadehini doldurmadan önce, yemek kitaplarına bakar, bir sonraki gün için akşam yemeğini planlar ya da belki bir sonraki hafta için malzeme listesi yapardı. Bu süreç ona her şeyin

tam olarak yapıldığını hissettirirdi. Peder çok düzenliydi.

Saat sekiz buçuktu ve barda birkaç avcı vardı. Jack ön tarafla ilgileniyordu. Buck Anderson, Mel'e birkaç tane iri kuzu inciği getirmişti, bunlar da doğrudan Peder'e gelmişti. Cacık ve kuzu incik tarifi okuyordu ki küçük bir ayak sesi duydu. Tezgâhın üstünden baktı ve Christopher'ı merdivenlerin ortasında, çırılçıplak ve kolunun altında bir kitapla dikilirken gördü. Diğer kolunda da ayı vardı.

Peder kalın kaşını kaldırdı. "Burada bir şeyini mi unuttun, dostum?"

Chris ayısına tutunarak sol poposunu kaşıdı. "Bana okur musun?"

"Hımm... Banyo yaptın mı?" diye sordu Peder. Çocuk kafasını iki yana salladı. "Banyo için hazır gibi görünüyorsun." Yukarıda akan suyu dinledi.

Chris kafasıyla onayladı ve daha sonra, "Okur musun?" dedi tekrar.

"Buraya gel," dedi Peder.

Chris tezgâha doğru mutlu mutlu, kollarını kaldırılmak için açarak koştu.

"Bir saniye bekle," dedi Peder. "Temiz tezgâhımın üzerinde küçük çocuk poposu istemiyorum. Sadece bir saniye." Çekmeceden temiz bir bulaşık havlusu çıkarıp tezgâha serdi, daha sonra Chris'i kaldırıp tezgâha oturttu. Küçük çocuğa bakıp hafifçe kaşlarını çattı, daha sonra çekmeceden başka bir bulaşık havlusu çıkardı. Silkeledi ve Chris'in çıplak bacaklarına serdi. "İşte! Böyle daha iyi. Evet, elinde ne var bakalım?"

"Horton," dedi Chris, kitabını göstererek.

"Sanırım bu fikir annenin pek hoşuna gitmeyecek,"

dedi Peder. Fakat kitabı açtı ve okumaya başladı. Suyun durduğunu duyduğunda çok fazla ilerlememişlerdi, üst kattaki yatak odasından aşağı koşturan ayak seslerini ve Paige'in bağırışını duydu: "Christopher!"

"Anlatacağımız hikâyeyi hazırlasak iyi olacak," dedi Peder Chris'e.

"Hikâye," dedi Chris, önündeki kitabın sayfasını göstererek.

O an ayak sesleri aşağı hızlıca geliyordu. Paige aşağı indiğinde, aniden durdu. "Küveti doldururken elimden kaçtı."

"Evet. Kıl payı elinden kaçabilmiş sanırım."

"Üzgünüm, John. Christopher, buraya gel. Banyodan sonra okuruz."

Çocuksa sızlanmaya ve kıpırdanmaya başladı. "Ben John'u istiyorum!"

Paige sabrı tükenmiş halde tezgâha geldi ve kaçmaya çalışan çocuğu kollarına aldı.

"Ben John'u istiyorum," diye mızmızlandı Chris.

"John meşgul, Chris. Şimdi kendine gel."

"Paige o kadar da meşgul değilim. Eğer Jack'e bir süre mutfakta olmayacağımı söylersen, Chris'e banyosunu ben yaptırabilirim. Jack'e söyle de herkes çıktığında kapıyı kilitlemeyi unutmasın."

Paige merdivenin başındayken arkasına döndü. "Bir çocuğa nasıl banyo yaptıracağını biliyor musun?"

"Şey, hayır. Ama zor mu ki? Tava fırçalamaktan daha mı zor?"

Kendi kendine güldü Paige. Chris'i ayakları üzerine bıraktı. "Biraz daha yumuşak olmalısın. Sünger yok, ova-

lamak yok. Tabii eğer yapabilirsen gözlerine de sabun kaçırmayacaksın."

"Bunu yapabilirim," dedi Peder, tezgâhtan çıkarak. "Kaç kere suya batırıyorsun?" Paige nefesini tuttu, Peder gülümsedi. "Şaka yapıyorum. İki kez suya batırdığını biliyorum."

Paige zoraki gülümsedi. "Jack'in bir şeye ihtiyacı var mı bakayım, daha sonra yardım için yukarı çıkarım."

Jack mutfağa geldiğinde Paige elmaları soyup doğruyor, Peder de turta hamurunu yuvarlıyordu. "Mel ön tarafta," dedi Jack onlara. "Eureka alışveriş merkezine gidiyor, Paige. Artık pantolonlarına giremiyor. Bir şeye ihtiyacın varsa birlikte gidebileceğinizi söyledi."

Paige kaşlarını kaldırarak John'a baktı.

"Hadi, Paige," dedi Peder. "Chris bir saat daha uyanmaz, ben mutfağı hallederim. Muhtemelen bir sürü şeye ihtiyacın vardır."

"Tamam o zaman, teşekkürler," dedi Paige ve önlüğünü çıkarıp elindeki elmayı ve bıçağı kâseye bıraktı.

"Dinle," dedi Peder ellerini bulaşık havlusuna kurulayarak. "Kredi kartın var mı onu bile bilmiyorum ama bu konuda dikkatli olmalısın. Nakit alışveriş yapmalısın, tamam mı?" Cüzdanından biraz para çıkarıp düzeltmeye başladı, bir tanesini ayırdı, daha sonra bir başkasını, daha sonra...

Paige'in yüzü bembeyaz oldu, gözbebekleri büyüdü, belli ki korkmuştu. Kafasını sallamaya ve geri çekilmeye başladı. "Mel'e... Mel'e bir şeyler yapmak zorunda olduğumu söyle Mel'e... Tamam mı?"

Jack kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Paige?"

Paige duvara dayanana kadar geri çekildi, elleri arkasında, yüzü mermer gibi bembeyazdı. Yanaklarından aşağıya bir damla yaş yüzüldü.

Peder cüzdanını tezgâha bıraktı. "Bize bir dakika ver, Jack." Daha sonra önlüğünü çıkardı ve Paige'e doğru yürüdü. O yaklaştıkça, Paige duvardan yere doğru kaydı ve ellerini yüzüne kapadı.

Peder onun önünde diz çöktü ve nazikçe ellerine dokunup yüzünden kendine doğru çekti. "Paige," dedi usulca. "Paige, bana bak. Az önce ne oldu?"

Kadının yüzünde korku vardı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Sesi bir fısıltı gibiydi. "O da bunu yapardı. Cebinden para çıkarır ve 'Git ve kendine güzel bir şeyler al,' derdi. Bunu o kadar çok yaptı ki! Sonra parayı üstüme atıp, berduşlar gibi görünen bir kadına tahammül edemediğini söylerdi."

Peder onun yanına oturdu. "Ne dediğimi duydun mu? Ben böyle bir şey söylemedim, söyledim mi? Dikkatli olmalısın, kredi kartı kullanma dedim."

"Seni duydum," dedi fısıldayarak Paige. "Onunla bacaklarım ağrıdığı için evlendiğimi söyledim mi sana?"

"Onun hakkında hiçbir şey söylemedin," dedi Peder. "Hiçbir şey. Sorun değil, istemiyorsan bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Ben güzellik uzmanıydım. Saç, saç yapıyordum. Bazen günde on iki saat çalışıyordum, ücret çok düşüktü. Gerçekten çok çalışırdık. Kira için hiçbir zaman yeterli param olmazdı ve ev arkadaşlarımla tam bir çöplükte yaşıyorduk. İşimi seviyordum ama yorgun ve parasızdım. Canım ya-

nıyordu. Bacaklarım ağrıyordu. Benim için kötü olduğunu biliyordum, arkadaşlarım ondan nefret ederdi ama ben onunla evlendim çünkü artık çalışmak zorunda olmadığımı söylemişti." Biraz güldükten sonra ağlamaya başladı Paige. "Çünkü hiçbir şeyim yoktu. Çünkü hiçbir şeyim yoktu..."

"Böyle adamlar gerçekten de yem için ne kullanacaklarını iyi biliyor," dedi Peder. "Bunu hissediyorlar."

"Nereden biliyorsun?"

Peder omuzlarını kaldırdı. "Bu konu hakkında bir şeyler okumuştum." Paige'in yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil. Tuzağa düşürülmüşsün."

"Yine hiçbir şeyim yok," dedi Paige. "Küçük bir bavul, çalıntı plakalı bir araba, bir çocuk, bir tane de yolda..."

"Her şeyin var. Çalıntı plakalı bir araba, bir oğul, bir bebek yolda, arkadaşların..."

"Daha önce de arkadaşlarım vardı," diye fısıldadı Paige. "Ondan korktular. Onları kaçırdı ve arkadaşlarını sonsuza kadar kaybettim."

"Ben ondan korkacak bir arkadaşa benziyor muyum? Kaçacak bir arkadaşa?" Peder onu kendine doğru çekti ve Paige de kafasının onun geniş göğsüne yasladı.

"Neden bu kadar çıldırdığımı bilmiyorum," dedi usulca. "Artık yakınımda değil. Burada olduğumu asla tahmin edemez. Fakat hâlâ korkuyorum."

"Eh, olur böyle şeyler."

"Sen hiç korkmuyorsun."

Peder onun sırtını sıvazladı ve güldü. Çok fazla şeyden korkuyordu aslında. En çok korktuğu da Paige'in sorunlarını halledip Christopher'la gitmesiydi. "Sen öyle sanı-

yorsun," dedi. "Deniz piyadelerindeyken herkesin korktuğunu, bu yüzden korkuyu kendi lehine kullanmayı öğrenmen gerektiğini söylerlerdi. Dostum, eğer bunu nasıl yapacağını çözerken bana da haber ver. Tamam mı?"

"Korktuğunda ne yapardın?" diye sordu Paige.

"İki şeyden birini," dedi. "Ya altıma işerdim ya da aklımı kaçırırdım."

Paige kafasını göğsünden kaldırdı, ona baktı ve güldü.

"İşte şöyle yahu," dedi Peder, Paige'in yanaklarını silerken. "Sanırım Virgin River'dan biraz dışarı çıkmalısın. Ancak bugün alışverişe gidecek durumda değilsin galiba."

Paige kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm. Biraz gerginlik yarattım."

"Burası küçük bir taşra barı, Paige. Böyle heyecanlar için yaşıyoruz." Peder sırıttı. Daha sonra ciddileşti. "Korkunla yüzleş ve cesurmuş gibi yap derlerdi donanmada. Bize bu sayede korkutucu görünmeyi öğrettiler."

Paige irkildi.

"Boş ver. Yarın malzeme olmaya Jack yerine ben giderim. Bir kere olsun öğle yemeğinde o çalışsın. Seni ve Chris'i de alırım, biraz kasabanın dışına çıkarız. İstersen, birkaç şey alabilirsin. Ben sana bir şey almıyorum gerçi. Barın kredi kartını kullanacağım, böylece yıllık ikramiyemizi alabiliriz. Faturalarını saklarsın ve maaş gününden bir-iki gün sonra bana ödersin." Paige'in burnuna dokundu. "Chris etrafta çıplak dolaşıyor. Sanırım bir gardırop sıkıntısı var."

Peder Paige'le biraz konuşmak istediğinde Jack mutfaktan yavaşça çıkmıştı. Olabildiğince yavaştı çünkü önemli

bir şeyler oluyordu ve merak ediyordu. Bara döndüğünde, Mel bir taburenin üstünde bekliyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Jack parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu. "Bir şeyler oluyor," diye fısıldadı.

"Ne oluyor?" dedi Mel durumdan habersiz.

Jack başını kapının arkasına dayadı. Gizlice dinledi.

"Jack!" diye azarladı Mel öfkeyle fısıldayarak.

Parmağını tekrar dudağına götürdü Jack. Daha sonra kaşını çatarak, barın arkasına geçti ve genç, güzel karısına baktı. "Paige küçük bir sinir krizi geçiriyor..."

"Peder'in yardıma ihtiyacı var mı?"

Jack kafasını salladı. "Geri çekilmemi istedi. Tamamen kazara birkaç şey duydum."

"Gördüm..."

"Çalıntı plakalı arabası mı var?"

Mel aniden oturdu, gözleri açılmıştı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sanırım hâlâ duruyorlar mı diye kendiminkileri kontrol etsem iyi olur." Sonra da tatlı tatlı gülümsedi.

"Bir de hamile galiba..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Mel.

"Benimle dalga geçme," dedi Jack. "Her şeyi biliyorsun."

Mel *tabii ki biliyorum* der gibi baktı. Paige'in vücudundaki morlukları, Jack'e hazırlıklı olması ve onu korumaya yardım etmesi için anlatmıştı ama boşboğazlı değildi. Tabureden indi ve döner kapıdan mutfağa girdi. Aralıktan baktı; Peder yerde oturuyor ve Paige'i kucağında nazikçe sallıyordu. Galiba şu anda tam da ihtiyacı olan şey buydu

kadının. Sakinleştiriciden daha iyiydi en azından.

Mel barın arkasına geçti ve Jack'i öpmek için parmaklarının üzerinde yükseldi. "Paige'in alışverişe gitmek istediğini sanmıyorum. Ona gittiğimi söyle, bebeği kapatmam lazım."

"Tamam."

"Şey, Jack? Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bu tarz şeylerde farklı tecrübelere sahibiz..."

"İlk başta, ben bir kadına asla vurmam."

"Güzel, Jack. Ama kastettiğim şey bu değil. Hımm," dedi Mel, gökyüzüne bakarak. "Paige'i bir savaş tutsağı gibi düşünürsen senin için daha kolay olur."

"Savaş tutsağı mı?" diye sordu Jack, korkmuş ve kafası karışmış görünüyordu.

"Bağlantı kurabileceğini düşündüğüm en yakın şey bu. Bir poşet dolusu beli esnek giysi bulur bulmaz dönerim, tamam mı?"

"Tabii. Tamam."

Birkaç saat sonra, daha akşam yemeği vaktine saatler varken, Jack verandada oturuyor, balık tutmak için olta sineklerini bağlıyordu. Paige elinde tabakla, taze bir dilim elmalı turta ile geldi. Jack turtayı aldı ve "Ahhh, hâlâ sıcak..." dedi.

"Olanlar için üzgünüm, Jack. Biraz utanıyorum."

Jack ona baktığında, uysal, tatlı bir yüz gördü; özverili bir annenin yüzünü, doğmamış çocuğunu korumak için kaçan hamile bir kadının yüzünü.

Mel'in söylediği gibi zorunlu bir engel, mahrumiyet, düzenli olarak dayak yemeler, yıllar boyu süren ölüm korkusunu hayal etti. Paige gibi yardımsever ve şefkatli, başına bu durumlar gelmiş bir kadını böyle hayal etmek çok

zordu, fakat onu bu yolu seçmeye zorlayan adamı hayal etmek imkânsızdı. "Bu konuda endişelenme, tamam mı? Hepimizin zor anları olur."

"Hepimizin değil. Sadece benim..."

Kahkahalarıyla onun lafını kesti Jack. "Ah, oraya hiç girme. 'Sadece benim kötü bir geçmişim var,' laflarına hiç girme yani. Sor Mel'e... Biz evlenmeden kısa süre önce, harika bir çöküş yaşamıştım. Aslına bakarsan o da yaşamıştı!" Daha sonra hafifçe kaşlarını çattı. "Bu arada konuştuklarımız aramızda kalabilir, değil mi?"

Paige kafasını eğdi. "Bu konuda soru sorulmasını istemez değil mi?"

"Hayır, umursayacağını pek sanmıyorum. Sadece, hiçbir şey anlatmaması beni kızdırıyor, ben her şeyimi ortaya dökerim. Onun bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Tamam, Jack." Paige güldü. "Ona sormayacağım. Ben yine de özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, Paige. Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur."

John malzeme listesini aldı, Chris ve Paige'le Eureka'ya gitti. İlk olarak Target'a girdiler, böylece onlar alışveriş yaparken sebzeler kamyonun arkasında bozulmayacaktı. Paige birkaç şey aldı. İç çamaşırı, kot pantolon ve gömlek... O kıyafetleri denerken John da Chris'in elinden tutmuş, soyunma kabininin önünde bekliyordu. Kitapçıya uğradılar. John tarih bölümünde biraz oyalandı, birkaç kitap seçti. Daha öne Paige'in kitaplıkta gördüğü kitaplarla aynı türdeydi. Daha sonra Paige'in işinin bitip bitmediğine bakmak için çocuk bölümüne gitti. Paige baktıkları birkaç

kitabı yerlerine koydu ve "Tamam," dedi.

"Belki de bir-iki yeni kitap almalıyız," dedi John.

"En sevdiklerini ben almıştım zaten."

"İki tane daha alabiliriz," dedi Peder ve ekledi: "Alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Paige.

Galiba dışarı çıkmanın en güzel tarafı yolculuktu. Paige Virgin River'a gece yağmurda gelmişti ve dağ yollarından geçip Grace Valley'e yaptığı kısa yolculuk hariç pek fazla yer görmemişti. John onları Pasifik Sahili'nin yüksek yamaçlarına götürdü. Kuzey kısmının bu tarafı Los Angeles'tan çok farklıydı. Önce Redwood korusundan, daha sonra dağların arasından geçerek Virgin River'a doğru yol aldılar.

Paige direksiyondaki John'a baktı; Peder sırıtıyordu. "Neden gülümsüyorsun?".

John ona doğru döndü. "Daha önce bir kadınla hiç alışveriş yapmamıştım. Kötü değilmiş."

BEŞ

Paige, Virgin River'a ilk geldiğinde mutfağın üstündeki odada kalmaya başlamıştı, dışarıya çıkmaya gönlü yoktu. Daha sonra mutfak, sonra bar, sonra da John ile gece geç saatlere kadar ateşin önünde yaptığı sohbetler gelmişti. Sonra çalışmaya, insanlarla tanışmaya başlamıştı. Çevresi yavaş yavaş genişliyordu, derken birkaç kez köşedeki dükkâna gitmişti, sonra da Chris'e resimli kitaplar, kendine de roman almak için salı günleri açık olan küçük kütüphaneye gitmeye başlamıştı.

Sadece birkaç hafta içinde, artık kendini misafir gibi hissetmiyordu. Kesinlikle buraya yeni taşınan biri gibiydi ama yıllardır kendini ilk kez çevresindekilerle birlikte huzurlu hissediyordu. Günler uzundu ve iş hiç hafif değildi. Bacakları yeniden ağrımaya başlamıştı ve bu kez,hayatından endişe ederek, sürekli gerilmekten bitmiş tükenmiş halde bir yere kilitli kalmaktansa enerjisini bu şekilde harcamaktan memnundu. Kendi kahvaltısını ve öğle yemeğini hazırlıyor, akşam yemeğini ise Rick ve John'la birlikte mutfakta koşuşturmalar içinde yiyor ve kendini iyi hissediyordu.

Chris uyuduktan sonra birkaç saat kitap okudu. Gerçekten de hikâyeye kapılıp gitmişti, yıllardır yapamadığı

bir şeydi bu. Uyuyan oğlunu bırakıp, kendine bir bardak süt almak için aşağıya indi. Merdivenlerden inerken gülümsüyordu. Mutfakta her zaman onu bekleyen açık bir gece lambası olurdu. Bardan gelen bir ışık gördü ve aralıktan baktı. John ateşin önündeki masada oturuyordu, ayaklarını ateşe doğu uzatmıştı. Paige içeri girdi.

"Senin için çok geç değil mi?" diye sordu.

Şaşıran John ayaklarını yere koyup oturduğu yerde doğruldu. "Paige! Geldiğini duymadım."

"Sadece dolaşıyordum, süt almaya inmiştim. Sorun ne? Uyuyamadın mı?"

"Evet, ufak bir sorun yaşıyorum. Birazdan yatacağım."

"Eşlik etmemi ister misin?" dedi Paige. Peder'in yüzünde garip bir ifade vardı. "Ah, sanırım yalnız kalmak istiyorsun."

"Sorun değil..." dedi Peder.

"Hayır, anlıyorum. Burada hep yalnız olurdun ve şimdi ayakaltında başka insanlar var. Hadi, sabaha görüşürüz..."

"Otur, Paige," dedi Peder. Canı sıkkındı. Mutsuzdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Paige bir sandalye çekerek.

Peder kafasını iki yana salladı. "O kadar da iyi değil. Bu gece bunu yapmak istemiyordum. Sabaha bırakmak istiyordum."

"Bir şey mi yaptım?" diye sordu Paige kaşlarını çatarak. "Yapmam gereken bir şey mi var?"

"Sen mükemmelsin," dedi Peder. "Sorun sen değilsin, sen mükemmelsin. Az önce kötü bir haber aldım. Wes beklediğin şeyi yapmış. Sonunda yapmış. Senin ve Chris'in kayıp olduğunu ihbar etmiş. Neredeyse iki hafta önce."

Paige bir süre konuşamadı. Sandalyesine gömüldü. Yerleşmeye başlamışken, çevresindekilerle, yeni arkadaşlarıyla rahatken, sık sık aklından geçmişti Wes. Kendine hâkim olamayarak hep arkasına dönüp bakıyordu. Ara sıra titremeye, kalbi deli gibi atmaya başlıyordu. Nefesini kontrol etmeye, kendine onun yakınlarda olmadığını ve bunların geçeceğini hatırlatmaya çalışıyordu.

Gözlerini kapadı. "Yukarı çıkıp toparlanacağım," dedi usulca. "Gitsem iyi olacak. Planıma geri dönmeliyim..."

"Daha toparlanma, Paige," dedi Peder. "Konuşalım."

Paige kafasını iki yana salladı. "Konuşacak bir şey yok, John. Peşimde işte. Uzaklaşmam lazım. Bunu şansa bırakamam."

"Kaçarsan, şansa bırakmış olursun. Seni yakalarlarsa, Chris'i ona verip seni de tutuklarlar. Bunu yapmak zorundasın, Paige. Yüzleş onunla," dedi Peder. "Ben yardım edeceğim. Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağım."

"Bunu başarmanın bir tek yolu var. Gitmem gerek. Kendin söyledin, o benden daha zeki."

"Ben bunu asla söylemedim," dedi Peder. "Ben senin yeterince dalavere bilmediğini söyledim. Ama onu yenebilirsin. Birkaç insan tanıyorum. Polis olan dostum var bir kere. Grace Valley'de de birlikte balığa çıktığım bir yargıç var. Yardım edebileceğini biliyorum. Jack'in küçük kız kardeşi, Brie de eyalet başkentinde başarılı bir avukattır ve herkesi tanır. Ürkütücü derecede akıllı bir kadındır Brie. Yeni bir hayata başlayıp bu beladan nasıl kurtulabileceğini bu insanlara sormalıyız. Sen güvende ve özgür olana dek yanında olacağım."

Paige sandalyesine oturdu. "Bunu neden yapıyorsun?

Ne elde edeceğini sanıyorsun?"

"Ben mi? Uyku, sadece bu. Bu iş bittiğinde, senin dövülmediğini, Chris'in kadınları dövmeyi öğrenerek kaba biri olarak yetişmeyeceğini bilerek uyuyacağım geceleri kazanacağım sadece. Paige, gördüm. İlk gece sana temiz havlu getirirken kapı aralıktı ve sen gömleğini sıyırmıştın..." Peder durdu ve başını eğdi. Daha sonra başını kaldırıp Paige'in gözlerinin tam içine baktı ve "Sadece küçük bir tokat olmadığını biliyorum. Küçük bir tartışma olmadığını biliyorum," dedi.

Paige başını önüne eğdi. Peder'in bu iğrençliği gördüğünü düşünmek dayanılmazdı.

"Dinle," dedi Peder parmağıyla onun çenesini kaldırarak. "Sen bu kapıdan çocuğunla ve yaralarınla girene kadar ben hayatımdan memnundum. Balık tutmayı, yemek ve temizlik yapmayı seviyordum. Burada yalnız olmayı hiç dert etmedim. Asla evlenmeyeceğim, çocuklarım olmayacak, bunu biliyorum. Fakat bu konuda bir şeyler yapabilirim..."

"Bu seni ilgilendirmiyor!"

"Artık ilgilendiriyor! Sen bana güvenmesen bile, o çocuk güveniyor. Bana her gün, pijamalarıyla aşağı indiği andan sessiz sakin uyuduğu ana kadar güveniyor! Sen ve Chris buradan ayrıldığınızda, sizi o piçten korumak için elimden gelen her şeyi yaptığıma emin olmam lazım!" Peder nefes aldı. "Pardon," dedi sonra sakince. "Sesim de görüntüm kadar ürkütücü çıkabiliyor."

"Ürkütücü görünmüyorsun," dedi Paige zar zor duyulacak bir sesle. "Peki ya işe yaramazsa?"

Peder ayağa kalktı. "O zaman güvenli bir yere gitmene yardım edeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım. Tanrım,

Paige, bunu yapmazsam, ne yapacağım hayatımda? Böyle bir şeyle karşılaşıp görmezden gelirsem ne zaman, ne işe yararım ben, ha?"

Peder'in yüzündeki yalvaran ifadeye baktı Paige ve kafasını acıyla salladı. "Asla evlenmeyeceğini ve çocuklarının olmayacağını nereden biliyorsun?"

"Hadi ama," dedi öfkeyle Peder.

"Gerçekten."

"Öncelikle, bu kasabada on sekizin üstünde, altmışın altında bekâr kadın yok. Bu biraz sıkıntı yaratıyor zaten."

"Bir sürü başka kasaba var..."

"Yüce İsa adına lanet olsun, konuyu bana getirmek zorunda mıyız? Senin çocuğun, bana yaklaşan tek çocuk. Tanrım, hepsi beni gördüğünde annelerinin arkasına saklanır."

Gülümsedi Paige. "Çok küfrediyorsun. Annen mezarda ters dönüyordur..."

"Dönüyordur," diye onayladı Peder. Daha sonra yine rica edercesine devam etti. "Biliyorum, korkuyorsun. Arkanda duracağıma yemin etsem bile, o şerefsizin gözlerine bakıp onunla yüzleşemeyecek kadar korkuyor musun? Bir sürü yardım alabilirsin." Derin bir nefes aldı. "Bir ayıyla yüz yüze geldiğinde asla kaçmaman gerektiğini biliyor muydun? Olabildiğince doğrulursun. Göğsünü şişirip büyük görünmeye çalışırsın. Çok fazla ses çıkarırsın. Saldırgan olmasan bile öyle görünürsün." Kafasını salladı. "Küçük olduğun için sen bunu yapmakta zorlanırsın. Fakat bu teoriyi düşünmelisin. Korkmuyor gibi davranıp yardım aldığını, iyi ve sağlam yardım aldığını gösterirsen, bunun üstesinden gelebilirsin. Biz yardım edeceğiz. Yargıç, Mel, Jack, Brie, Mike."

"Mike mı?" diye sordu.

"Polis olan dostum." Peder yutkundu. "Yapman gereken şeyin kendini ihbar etmek olduğunu söylüyor. İlla polis olmasına gerek yok. Fakat hukuk tarafından birine, hikâyeni dinleyecek birine. Ben bir avukat ya da yargıç olmalı diye düşünüyorum."

"Tamam," dedi Paige.

"Tamam mı?" diye tekrarladı Peder şaşırarak.

"Tamam. Korkuyorum ama sorun değil." Paige irkildi. "Ya senin önerini takip edeceğim ya da kaçıp saklanacağım. Her şekilde de tehlike aynı: O." Daha sonra sessizce devam etti konuşmaya. "Teşekkür ederim. Teklifin için. Yardım için."

"Yardım etmek iyi hissettiriyor," dedi Peder. "Sadece Chris için yap. Onu bu beladan kurtaralım."

"Evet, deneyeceğim," dedi Paige ama sesi titriyordu.

Peder göz kulak olunacak birine benzemiyordu ama Jack'in yaptığı şey buydu. Kısmen alışkanlıktandı; donanmadayken bu koca adamın arkasını kollamıştı. Peder iki kez onun hizmetinde çalışmıştı, birinci ve ikinci Irak çatışmalarında.

Jack'in onu gözetim altında tutmasının bir nedeni daha vardı ve bu da Peder'in değişiyor olmasıydı. Jack bunu hemen anlamıştı, çünkü kısa süre önce o da benzer değişimler geçirmişti. Jack böyle bir sürece girdiğini hemen anlamıştı, ancak Peder'in anladığından emin değildi.

Yirmi yıl boyunca deniz piyadelerinde, üç yıl da Virgin River'da, Jack'in bir kadınla hiç güçlü bir bağı olmamıştı. Bir kadına bağlanmak, yuva kurmak aklından hiç geçme-

mişti. Daha sonra yaşlı Doktor Mullins ile birlikte Mel gelmiş ve henüz geleli bir hafta bile olmamışken Jack ona abayı yakmıştı. Doğru zaman, doğru kadın, doğru şartlar birleşmişti bir anda. Neler hissettiğini düşünmek Jack'i korkutsa da, sarssa da, kafasını hiç karıştırmamıştı. Açıkça belliydi. Öylesine şiddetli bir tutulmayla âşık olmuştu ki Kızılçamların deprem oluyormuş gibi sallanmamasına şaşırmıştı.

Peder'e de neredeyse bu kadar çabuk olmuştu. Paige daha üç hafta önce o yağmurlu gecede çocuğu ve morluklarıyla gelivermişti ve Jack Peder'deki ateşi hemen hissetmişti. İlk başlarda Peder'in bir yanlışı düzeltmek, sıkıntıdaki bir kadını korumak gibi hislere kapıldığını düşünmüştü. Öyle bir adamdı o. Dışardan kaba saba görünse de aslında yumuşaktı. Adalet ve bağlılık, bu değerler onun için her şeydi. Fakat Jack'in gördüğü şeyden beri günler geçtikçe durum değişmişti. Peder kalbinin iyiliğinden çok daha fazlasıyla bakmaya başlamıştı Paige'e. Ona baktıkça gözleri kararıyor, parlıyordu. Kendini sarsıyor, uzaklara bakıyor ve kaşları daha önce hiç hissetmediği bu duyguları algılamak istercesine hareket ediyordu.

Jack ve Peder'in karşı cinsle ilgili farklı geçmişleri olmuştu. Jack'in yalnızlıkla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten. Her zaman bir yerde bir kadını olurdu. İhtiyaçları onu yönlendirirdi. Fakat Peder yalnızdı. Ve çok özel birisi olmasına rağmen duygularını saklayamazdı. Hatta saftı. Şeffaftı. Jack, Peder'in bir ilişkisi olsa bundan haberi olacağına emindi. Kesinlikle emindi, Paige'e karşı ne hissediyorsa bu Peder için bir ilkti. Çok güçlü bir şekilde bu kadından etkilenmişti ve ne yapacağı ile ilgili hiçbir fikri yoktu.

Jack Paige'i de izliyordu çünkü arkadaşına büyük önem veriyordu. Paige iyi kalpli ve savunmasız bir kadındı ve Peder'e karşı nazikti ama bu minnettarlıktan öte bir şey olmayabilirdi. Karşılaştığı tehditleri geride bırakabilse, muhtemelen gidecekti. Ailesine ya da yeni bir yere gidecekti belki de..

Şimdilik, ayrılamıyorlardı. Üçü birlikteydi. Peder, sanki tehlike çok yakınlarda ve her an saldırabilirmiş gibi Paige ve Christopher'ı koruyucu kanatları altında tutuyordu. Barda müşteri yokken, Peder ve Paige masalardan birinde oturup konuşuyorlar ya da iskambil oynuyorlardı. Christopher uyuyamadığında genelde Peder'in dizlerinde oluyordu. Mekân kalabalıkken; Virgin'de uzun bir günün ardından balıkçılar bir şeyler içmek için ya da akşam yemeği için geldiklerinde, Paige ve oğlu Peder'le birlikte mutfakta olurlardı, ona yardımcı olup eşlik ederlerdi. Paige barda çalışıyordu ve belli ki görevlerinden memnundu, sürekli Peder'e yapılacak bir şey olup olmadığını soruyordu.

Peder'in bir şeyler hissetmeye başladığı belliydi. Paige'in ne hissettiği ise o kadar açık değildi. Jack'in Peder'le özel olarak konuşacağı bir an olmamıştı. Tabii ki ne söyleyeceğinden emin değildi. Ancak Jack'in duyduğu bir şey vardı, bu aile içi durumlar savaştan daha tehlikeli olabilirdi. Kısa süreli, öngörülemeyen ve öldürücü. Polisler aile içi bir duruma karışmaktansa silahlı bir soygunla uğraşmayı tercih ettiklerini söylerlerdi sık sık. Jack bu kadına kötü bir şey olmasını istemiyordu, onu seviyordu. Fakat aynı zamanda Peder'e de kötü bir şey olmasını istemiyordu.

Bu konuda karısıyla konuşmak istedi. "Ben biraz dışarı çıkacağım," dedi, Peder'e. "Sen bara bakarsın, değil mi?"

"Bakarım."

Jack yolun karşısındaki doktora gittiğinde Mel ve doktor mutfak masasında kâğıt oynuyorlardı. Mel'in önünde bir yığın bozuk para vardı. Jack'in orada durduğunu görünce mavi gözleri parladı ve gülümsedi. "Oyun bittiğinde benimle dolaşmaya gelir misin?" diye sordu Jack.

"Nereye?"

Omuzlarını silkti Jack. "Sadece dolaşmaya. İkimiz. Dışarıda güneş var."

"Şimdi bitirebiliriz," dedi doktor. "Bir kez bile kazanmadım." Kartlarını bıraktı ve ayağa kalktı.

"Centilmenlik konusunda biraz çalışmalısın," dedi Mel.

"Asıl hile yapma konusunda çalışmalıyım," diye karşılık verdi doktor, mutfaktan çıkarken.

Mel montunu aldı, Jack onun için kapıyı açtı ve dışarı çıktılar. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mel

"Dolaşmaya sadece. Sabahın nasıl geçti, anlatsana."

Jack'in kamyonetine doğru yürürken el ele tutuştular. Jack, Mel'e kamyonetin kapısını açtı. Mel'in yayına oturup kamyoneti sürmeye başlarken Mel de anlatmaya başladı: "Çok ilginç bir şey yaşamadık. Bu iğrenç hava birçok virüs getirecek gibi... Bir sürü burun akıntısı, öksürükler, ateşler. Burun spreylerimiz bitiyor. Sanırım ben üşütüyorum."

"Hasta mısın?"

"Hayır, ama kafam ağırlaşıyor ve bir kulağım tıkalı. Ayrıca burun spreyi de kullanamıyorum, hamileliğimden dolayı."

"Belki de artık bir doktorun ofisinde çalışmamalısın. Bütün o mikroplar..."

"Ah, kes şunu," dedi Mel ve güldü. Ellerini küçük göbeğinin üzerinde gezdirdi. "Fazla korumacı olacaksın."

Kasabadan çıkıp batıya doğru on dakika boyunca gittiler, sonra da yoldan sapıp durdular. "Engebeli. Yollar berbat. Senin için sorun olur mu?"

"Kafamı tavana vurmadığım sürece, iyiyiz. Bu ne?"

"Tesadüfen karşılaştığım ve sana göstermek istediğim bir şey. Bekle, yavaş gideceğim. Yukarıya çıkıyoruz." Sadece tek bir aracın geçebileceği kadar geniş olan kavisli, toprak bir yol boyunca yukarıya, daha yukarıya tırmanıyorlardı. Daha sonra bir anda kilometrelerce uzayıp giden büyük çimenlik bir alana çıktılar. "Bu manzarayı seveceğini düşündüm."

"Ah, aman Tanrım," dedi çok etkilenerek Mel. Çitlerle kaplı çayırlara, çiftliklere, tarlalara, meyve bahçelerine ve üzüm bağlarına baktı. Arkalarında çam ağaçlarıyla kaplı tepeler yükseliyordu ve önlerinde tepeler vadiye kadar yamaç aşağı uzanıyordu.

"Hadi," dedi Jack, kapıyı açarak.

Dışarı çıkıp bu çimenli tepede durdular, aşağıdaki vadi ve bayırlara bakarak. Bulut gibi görünen şeyler uzak mesafeden, Pasifik sahilinden yaklaşıyorlardı. Jack kolunu karısının omzuna koydu ve Mel de ona yaslandı. "Jack, bu çok güzel. Burada böyle bir yerin olduğunu bile bilmiyordum."

"Ben de. Mel, tam üzerinde durduğumuz bu noktanın, tam burasının ön verandan olmasına ne derdin?"

Mel kafasını kaldırdı ve ağzı açık kalmış, gözleri büyümüş bir yüz ifadesiyle bakakaldı. Tek nefeste kocasının adını söyledi. "Jack!"

"Sanırım burayı alabilirim. Bristol'ların arazisi. Ekim için fazla sarp, çiftliklerden çok uzak ve hayvan otlatmak için fazla ağaçlık. Çok fazla yere ihtiyacımız yok. Birkaç dönüm, belki."

Gözleri yaşla dolmuştu Mel'in. "Ah, Jack," dedi tekrar. "Arazi arıyormuşsun."

Jack güldü. "Gizli gizli komşuların arazilerini dolaşıyor, vazgeçebilecekleri güzel bir alan arıyordum. Manzara, güzel bir bahçe, evin etrafında geyiklerin dolaştığı, sebzelerini mahvettiği bir bahçe..."

"Hiç sebze bahçem olmadı."

"Beğendin, değil mi?"

"Bayıldım," dedi Mel. "Sana da bayılıyorum."

Jack karısının arkasından dolaşıp kollarını beline sardı. Ellerini Mel'in ceketinin altına, oradan da kazağının altında, pantolonun artık kapatamadığı yere götürdü. Kocaman ellerini sevdiği kadının göbeğinin üzerine koydu ve Mel de ona yaslanarak ellerini tuttu. Bu güzel araziye baktılar, daha sonra içinde küçük bir hareketlenme oldu Mel'in. Bu küçük kıpırtılar henüz başlamıştı. "Sen daha hissedemediğin için üzgünüm," diye fısıldadı Mel. "Bebek az önce kıpırdadı."

Eğilip onun boynunu öptü Jack. "Burayı sevdi."

"Nasıl sevmesin ki? Ah, Jack burayı bana göstermemeliydin. Şimdi Fish ve Carrie Bristol'dan burayı alamazsan çok üzüleceğim." Ellerini daha da sıkı tuttu Jack'in.

"Olumlu düşün," dedi Jack. Nazikçe karısının karnına masaj yaptı. "Erkeklerin karıları hamile kaldığında korktuklarını düşünmüştüm. Onlara dokunmak istemeyeceklerini, sevişmek istemeyeceklerini sanıyordum."

"Bütün erkekler değil," dedi Mel.

"Tanrım, seni her zamankinden daha çok istiyorum," dedi Jack, tekrar Mel'in boynunu öperek.

"Bu," dedi gülerek Mel, "imkânsız."

"Yeni ev arazisinin açılışını yapmak ister misin?"

Tekrar güldü Mel. "Doktora kıçımda çimen lekeleriyle gitmeyeceğim. Tut kendini."

"Sana burada bir ev yapacağım," dedi Jack. "İlk yapacağım şey de yolları düzeltip genişletmek olacak, daha sonra araziyi kazdıracağım. Kendim yapamam. Bunlar olurken, biz de bazı planlar çizdireceğiz. Temel ile ilgili yardım almam gerekecek ama sonra..."

"Jack, yeter. Önce araziyi satın alman gerek."

Mel'i kendisine doğru çevirdi Jack. "Sana burada bir ev yapacağım, Mel,"

"Tamam," dedi Mel. "Yap bakalım."

Nihayet kamyona döndüler ama uzun bir süre sessizce vadiye bakarak öylece oturdular. Mel geçen mart buraya gelişini hatırlıyordu. Yeni dul kalmış bir kadın olarak kendine yeni bir başlangıç arıyordu ve ilk düşündüğü şey bu yorgun kasabaya gelerek korkunç bir hata yaptığı olmuştu. Kırsalda yaşamak için yaratılmamıştı. Bir şehir kızıydı o. Şimdi Amerika'daki en güzel manzaraya bakıyordu ve buradan asla ayrılmayacağını biliyordu.

"Çok sessizsin," dedi kocasına.

"Evet. Çok fazla şey düşünüyorum," dedi Jack. "Mel. Bir konuda konuş benimle. Bir konuda bana yardım et."

"Ah, buraya beni manzarayı göstermek için getirmedin değil mi? Her şeyi hallettikten sonra şaşırtacaktın beni. Gizlemek istedin," dedi Mel. "Seni rahatsız eden şey ne?"

"Peder'i izliyorum."

"Eee? Bir sürü insan izliyor."

"Ne alakası var?"

"Çok açık. Evdeki misafirlerine giderek daha çok bağlanıyor."

"Evet. Benim de düşündüğüm şey bu. Ona neyin çarptığını bilmediğini hissediyorum."

Jack'in ellerine uzandı Mel. "Bunu çözecektir."

"Mel, Paige'in ona bakışlarının minnettarlıktan başka bir şey ifade ettiğinden emin değilim. Yani, Peder, biri seni öldürmek istiyorken etrafında olmasını isteyeceğin türden bir adam."

"Kendini bir kez olsun güvende hissetmek çok önemli bir şey demek ki" dedi Mel. "Bana verdiklerin arasında en çok anlam ifade eden şey buydu."

"Ama kadın çok kötü zarar görmüş, Mel. Gerçekten kötü. Bu hasarlar iyileştiğinde ve artık korkmadığında..."

"Jack, sus. Ben de zarar görmüştüm. Bunun seni vazgeçirmesine bir saniye bile izin vermedin."

"Belki bu farklı..."

"Peder zarar görecek diye endişeleniyorsun," dedi Mel.

"Evet, olabilir."

Mel güldü ve Jack'in elini sıktı. "Tam bir anne tavuksun. O kocaman bir çocuk. Bırak ikisini de."

"O kadının dövülüş şeklini gördüm. Bunu ona yapan adamın takıntılı olduğunu biliyorsun. Şeytan kadar acımasız bir şerefsiz olduğu belli. Kadının peşinde aklını kaçırmış bir piç olacak ve Peder'in iki ateş arasında kaldığını düşünmekten nefret ediyorum."

"Jack, beni dinlesen iyi edersin, bunun kararını vermek

sana düşmez."

"Yıllardır o adamın kıçını kolluyorum," dedi Jack. "Bu sadece beni çok şaşırtıyor. Peder'in kadınlarla hiç işi olmazdı. Ne yaptığını bilmediğini düşünüyorum."

"Ne yaptığını bilmek zorunda değil ama iddiaya girerim bu konuda da yanılıyorsun," dedi Mel, gülerek. "Sadece ne hissettiğini ve ne istediğini bilmek zorunda... Bu senlik bir konu değil Jack. Onu durdurmaya ve uyarmaya çalışırsan çeneni kıracaktır."

"Evet," dedi Jack canı sıkılarak. "Evet."

Kamyoneti çalıştırdı ve kasabaya geri döndüler. Mel'i bırakıp bara dönerken, Peder'i barda, Paige'i de onun önünde bir taburede oturmuş buldu. Çocuk uyuyor olmalıydı; sadece ikisi vardı. Peder kadının elini tutuyordu.

"Güzel, geri döndün. Bir dakika konuşmamız lazım."

"Elbette," dedi Jack.

"Eğer ayırabilirsen bir güne ihtiyacım var."

"Ne zaman?"

"Yarın ya da bir sonraki gün. Yakınlarda."

"Yarın olur."

"Ne yaptığımızı bilmeni istiyorum. Grace Valley'e Yargıç Forrest'ı görmeye gidiyoruz. Umarım senin için sakıncası yoktur, ama ben Brie'yi aradım. İhtiyacı olursa diye Los Angeles'ta Paige için bir avukat bulmasını istedim. Fakat Brie'nin asıl peşinde olduğu şey, Yargıç Forrest'tan uzaklaştırma tedbiri ve vesayet kararı almak. En azından geçici olarak. O dayakçı kocası yanına yaklaşamamalı."

Jack gözlerini Paige'den Peder'e çevirdi. "Yapmak istediğin şey bu mu?"

"Evet, Jack. Bu beladan kurtulup çocuğunu ve bebeği-

ni güvende tutması için Paige'e yardım ediyorum." Paige utanmış gibi yere baktı. Peder bunu gördü ve hafifçe dürttü onu, daha sonra da parmağıyla çenesini kaldırdı. "Sen kötü bir şey yapmadın, Paige'e." Jack'e döndü sonra. "Paige ona yardım edeceğimizi söyledim. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğiz dedim."

"Kötü bir şey?" diye tekrarladı Jack.

"Paige hamile. Yardımımıza ihtiyacı var."

"Elbette," dedi Jack.

"Mesele şu ki, uzaklaştırma emriyle ilgili bir sorun var. Kocası onun nerede olduğunu öğrenebilir."

"Dur," dedi Jack. Bunu bilmiyordu. "Takip edilecek en iyi yolun bu olduğundan emin misin? Yani, sesimizi çıkarmazsak birinin onu burada bulma ihtimali nedir?"

"Hiç bilemiyorum," dedi Peder omuzlarını silkerek. "Kocası, onu kayıp olarak bildirmiş. Chris'i de öyle. Eğer birileri onun burada olduğunu öğrenirse daha kötü şeyler olacak. Bununla yüzleşeceğiz."

"Unutma, eğer bunu yaparsan, bu aile içi durumlar riskli olabilir. Gerçekten tehlikeli olabilir."

Peder öfkeli öfkeli Jack'e baktı. "Olacağı kadar tehlikeli olmuş zaten. Bu pislik durmak zorunda. Buna bir dur demek için Paige'in bize ihtiyacı var."

"Tamam, evet. Ben buradayım. Biri gelip sorun çıkarırsa bunu halledebileceğimizi biliyorsun. Fakat buna bulaşmak istediğinden emin misin? Senin istediğin şekilde gelişmeyebilir," dedi Jack. "Alternatifleri hiç düşündün mü?"

"O haklı, John," dedi Paige. "Bu bir hata olabilir. Zarar görebilirsin."

"Zarar görmeyeceğim. Hiç kimse zarar görmeyecek. En

iyi durumda, zarar gören tek kişi o dayakçı pislik olacak."

"En azından bir düşün, Peder," dedi Jack.

Peder'in yüz ifadesi sertleşti ve gözleri küçüldü. "Bunu yapacağız, Jack."

Jack nefes aldı. "Tamam, Peder. Tamam, nasıl istersen."

Peder, Paige'in sinirlerinin kötü durumda olduğunu hissediyor ve onu suçlamıyordu. Jack'i suçluyordu. Bu şekilde sorular sorması, Paige'i kendini savunmak zorunda bırakması yanlıştı. Bu tartışmanın gecesinde, Christopher uyuduktan hemen sonra, barda hâlâ birkaç kişi varken, Paige sessizce, "Sanırım bu planı tekrar gözden geçirmeliyiz," dedi.

"Korkmana gerek yok, Paige. Sadece bir tek gerçek tehlike var, o da Christopher'ı mahkemede kaybetmek. Budalanın teki olabilirim ama bunun olacağını sanmıyorum. Hele de sana olanlardan sonra. Adamın sabıka kaydı var, Paige. Onun aleyhine söylediğin bir şey değil bu. Chris'i ona vererek çocuğu tehlikeye atmış olurlar. Hiçbir yargıcın bunun olmasına izin vereceğini sanmıyorum."

"Jack haklı, bu belaya bulaşmamalısın. Biz hâlâ kaçabiliriz, ben ve Christopher. Washington'daki o adrese gidip işleri yoluna koyabilirim. Kadınlara ve çocuklara yeni kimlikler veren o yeraltı örgütüne gidebilirim..."

"Korkma," dedi tekrar Peder. "Düzelecek. Yargıç Forrest'la konuştum ve bunun işe yarayacağı konusunda çok iyimser."

"Söylediğim gibi bir alternatif de var, diyorum sadece..."

"Paige, iş oraya gelirse, ben seni kendim götüreceğim.

Sen güvenli bir yere ulaşana kadar da yanında olacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Söz verdim, Paige."

"Sözünü tutmana gerek yok."

"Kendime söz verdim."

Peder ne kadar inatçı olduğunu gösterdiğinde, Paige sadece iyi geceler deyip yukarı çıktı. Fakat Peder onun için endişeleniyordu, barı kapatıp kapıyı kilitledikten sonra yukarı çıktı ve yavaşça kapıyı çaldı. Kapı açıldığında, Paige'in ağlamış olduğunu görebiliyordu. Gözleri kırmızıydı ve yanakları ağlamaktan pembeleşmişti.

Çalışma masasındaki küçük bavul açıktı, içindeki kıyafetler özenle katlanmıştı.

"Ah, Paige," dedi Peder ve genç kadını ellerinden tutup, Christopher uyanmasın diye odadan çıkardı.

Paige ona yaslandı ve göğsünde ağladı. Peder de Paige'i kollarına aldı ve bir süre nazikçe sırtını okşayarak sarıldı. "Hadi. Benimle gel," dedi sonunda.

Onu aşağı indirdi, kolları omuzlarında, kendi odasına götürdü, kapıyı da Christopher uyanırsa duyabilsinler diye açık bıraktı. Paige'in ellerini tuttu ve onu oturma odasındaki, eski yatak odasından getirdiği ağırlıklarla dolu kanepeye götürdü. Tam karşısına, büyük deri koltuğa oturdu. İleri doğru eğilip ellerine uzandı. Elleri avuçlarında, gözlerine bakarak, "Kaçacak kadar çok mu korkuyorsun?" diye sordu.

Paige başını sallayarak onaylarken, Peder elini onun çene çizgisinde gezdirdi.

"Şunu beraber atlatmayı deneyelim."

"Eğer işe yararsa, sana olan borcumu asla ödeyemem," dedi Paige.

Peder sadece kafasını salladı. "Senden hiçbir şey istemiyorum, Paige. Sana bir daha kimsenin asla vurmaması dışında hiçbir şey istemiyorum."

Paige bir anda Peder'in yüzüne dokundu. Küçük avuçlarını onun yanaklarına götürdü ve fısıldadı: "Sen tam bir meleksin."

"Hayır. Sadece ortalama bir adamım." Peder güldü. "Ortalamanın biraz altındayım."

Paige başını hayır anlamında salladı ve bir damla yaş süzüldü yanaklarından. Peder bu gözyaşını dikkatle sildi. "Aklım almıyor" dedi. "Eğer bir adamın böyle bir ailesi varsa... Sen, Christopher ve yeni gelen bebek... Neden? Seni incitmek için değil güvende tutmak için her şeyi yapması gerekiyor. Keşke..." Üzülerek kafasını salladı.

"Ne keşke, John?"

"Seni seven ve bunu unutmana asla izin vermeyecek bir adamı hak ediyorsun sen. Christopher'ı sağlam, güçlü, kadınlara saygı duyan, iyi bir adam olarak yetiştirmek isteyen birini." Peder ellerini uzattı ve Paige'in saçlarına dokundu. "Senin gibi bir kadınım olsaydı çok dikkatli olurdum," dedi fısıldayarak.

Paige Peder'in şefkatli gözlerine baktı ve korku ve hüzünle karışık bir ifadeyle gülümsedi.

"Buraya gel, sarılayım," dedi Peder ve onu kendine doğru çekti. Paige de ona doğru kaydı, bacaklarını toplayıp kucağına kıvrıldı. Kafası omuzlarında, Peder'in kolları da onun. Peder'in geniş göğsünde tıpkı bir kedi yavrusu gibi kıvrıldı.

Peder arkasına yaslandı, gözlerini kapadı, ellerini Paige'in beline sararak onu kendine doğru çekti. Ona suna-

bileceğim tek şey bu, diye düşündü. Yardım. Güvenlik. O adamı hayatından çıkaracağız, Paige yeniden güçlenecek, kendine güveni gelecek. Daha sonra gidecek. İleride başka bir adamla tanışacak belki de, ona düzgün davranan biriyle. Fakat o zamana kadar, bir süre onunla ilgilenecek birine ihtiyacı olabilir. Bu görev de bana düşüyorsa, elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Duvardaki saat gece yarısı olduğunu söyleyene kadar bu şekilde oturdu. Paige saatlerdir kıpırdamamıştı; Peder'in kollarında uyuyordu. Güneş doğana kadar Peder böyle, genç kadının küçük vücudu ona yapışık halde kalabilirdi. Derin bir iç çekerek Paige'in başını öptü. Daha sonra, dikkatlice onu kollarına alarak ayağa kalktı. Paige hemen uyandı ve onun yüzüne baktı. "Hişt," dedi Peder. "Hadi seni yatağına götürelim. Yarın büyük bir gün olacak."

Onu eski odasına taşıdı. Oğlunun yanına bıraktı ve alnındaki saçları çekti. "Teşekkür ederim, John," diye fısıldadı Paige.

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin," dedi Peder. "İstediğim şeyi yapıyorum."

Sabah yedide Jack odun kırıyordu. Peder barakasından çıkıp ona doğru yürüdü. Jack baltayı kütüğe dayayıp arkadaşına döndü. Daha sonra, Peder'in yüzündeki korku dolu ifadeyi fark ederek, başını hafifçe eğip suratını astı, neyin ters gittiğini merak ediyordu.

Bunun üstüne daha fazla düşünemeden Peder, Jack'i geriye fırlatıp, yere yıkan sert bir yumruk çaktı. Sanki bir bomba kafasını uçurmuş gibiydi. "Tanrım!"

"Ona yanlış bir şey yaptığını düşündürterek ne halt et-

tiğini sanıyorsun sen?" diye sordu Peder. "Hiç mi aklın çalışmıyor senin?"

"Dur!" diyebildi sadece Jack. Olduğu yerde kalakalmış, bir eliyle çenesini tutuyordu. Dövüşmek için kendini hazır hissedene kadar ayağa kalkmaya cesaret edemedi. Peder böyle sinirlendiğinde dikkatli olmak gerekirdi.

"O kız zaten ölümüne korkuyor ve herhangi bir yardımı hak ettiğini düşünmüyor. Sen de gelmiş sorguluyorsun. Senin sorunun ne?"

"Ah, Peder..."

"Senden daha fazlasını beklerdim, Jack. Sanki bunlar senin başından geçmemiş gibi. Mel de buraya ardında aynı pisliklerle geldi. Aynı olmasa da sorunları vardı onun da. Eğer ben sana onun önünde bu işe bulaşmamanı söylemiş olsaydım, beni hemen kapı dışarı ederdin!"

"Evet," dedi yavaşça Jack. Çenesini eliyle ileri geri hareket ettirdi. Kırılmamıştı. "Evet. Tamam." Gözünün hemen altında yanağına dokundu. Belki de burası kırılmıştı.

"Sana güvenebileceğimi düşünmüştüm. Sen bana her zaman güvenebilirsin!"

"Tamam, demek ki bu kız senin için gerçekten önemli..." dedi dikkatlice Jack.

"Bu onunla alakalı değil! Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Herhangi bir şey beklemiyorum. Ama tabii ki ona yardım etmemi engellemeye çalışacağını beklemiyordum."

"Haklısın," dedi Jack. "Üzgünüm."

"Ben asla istemediğim şeyi yapmam!"

"Biliyorum. Adamım, anlıyorum." Jack yerden doğruldu ve Peder elini uzattı. Jack kendisine uzatılan yardımı

kabul etti ama kendini tekrar yerde buldu.

"Yardım edemiyorsan, o zaman en azından çeneni kapa!"

Peder sırtını döndü ve yavaşça eve girdi.

Jack bir dakika daha yerde kaldı. Dizlerini çekip kollarıyla sardı. Kafasını sallayarak zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalıştı. Vay be, diye düşündü. Kahretsin.

Yavaşça ayaklarının üzerine kalktı ve odun kırma işinin biraz bekleyebileceğini düşündü. Birkaç yıldız görüyordu. Doktora gidip içeri girdi. Mel henüz dönmemişti ama doktor mutfakta kahve yapıyordu. Jack içeri girerken döndü doktor ve gözlerini kısarak ona baktı. "Diğer adam nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Sanırım Peder'in işine burnumu soktum," dedi Jack. "Buz torban var mı?"

Yarım saat sonra ön kapı açıldı ve Mel içeri girdi. Yardım çantasını danışma masasına bıraktı ve kahve için mutfağa girdi. Jack gözünde buz torbasıyla masada oturuyordu. Mel buna pek de şaşırmamış gibiydi. Sakin sakin kahvesini koydu ve masaya oturdu. "Dur tahmin edeyim," dedi, yüzünde üstünlük taslayan bir ifadeyle. "Tavsiye verme ihtiyacı hissettin."

"Neden seni dinlemiyorum ki?" diye sordu Jack. Buz torbasını indirerek yaralı yanağını ve şişmekten kapanmış olan mor gözünü gösterdi. Mel iğrenerek kafasını salladı.

"Belli ki, Peder ona neyin çarptığını biliyor," dedi Jack.

"Söylemiştim," dedi Mel. Ellerini çenesine götürmüş, dirsekleriyle masaya dayanmıştı.

"Tavsiyeme biraz alındı, bu belaya ciddi ciddi bulaşmayı düşünüyor."

Jack'in böyle konuşarak ne kadar aptal olduğunu düşündüğünü bilsin diye ağzıyla 'cık cık' yaptı Mel.

"Tamam, özür diledim zaten. Haklı olduğunu ve üzgün olduğumu söyledim."

"Yumruğu yedikten sonra oldu sanırım..."

"Evet. Sonra."

"Erkekler."

"Biz genelde aynı takımdayızdır," dedi Jack.

"Aranızda bir kadın yokken."

"Yavaş yavaş anlıyorum."

"Biliyorsun, görüşlerle ilgili küçük bir kural vardır. Sadece biri gerçekten görüşünü istediğinde iyidirler."

"Kahrolası çenemi kapatmamla ilgili bir şey söyledi."

"İşte. Peder'in akıllı tavsiyeler verebileceğini kim tahmin ederdi ki?"

Jack somurttu ve buz torbasını tekrar yüzüne koyduğunda, acıyla suratını buruşturdu.

"Acıyor, değil mi?"

"Kahretsin, bu adamın kolu bayağı güçlüymüş."

"Orada oturup istediğin kadar saklanabilirsin ama er ya da geç öpüşüp barışacaksın. O yargıcı görmeye gidecek, sen de bara bakmayacak mıydın bugün?"

"Evet, ama sakinleşmesi için ona biraz zaman verecektim. Görmek için en azından bir göze ihtiyacım var."

"Ah, Peder'in aklında senin için daha fazlası olsaydı, zaten yapardı."

Bir süre sonra Jack barın mutfağına girdi ve Peder sert sert baktı. Jack, cesurca tezgâha doğru gitti. "Hey, adamım," dedi. "Sen haklıydın, ben hatalıydım ve tekrar aynı takımda yer almamızı istiyorum."

"Benim takımımın senin için sorun olmayacağından emin misin? diye sordu Peder.

"Tamam, bitti mi? Çünkü gözüm gerçekten çok acıyor ve şu anda sana vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu konuda konuşabilirdik."

"Yeterince net olduğumdan emin olmak istedim," dedi Peder.

"Anladım, Peder. Peki o zaman, hadi, bir kere daha söylemeyeceğim bak."

Peder bir saniye düşünür gibi oldu, sonra yavaşça elini uzattı. Jack onun elini sıktı ve "Bunu bir daha yapma," dedi.

"Sen de beni kışkırtma."

Kısa süre sonra Paige, Christopher'la birlikte aşağı indi. "Ah, aman Tanrım," dedi, Jack'in yüzüne bakarak.

"Göründüğünden daha kötü," dedi Jack.

"Tanrı aşkına ne oldu?"

"Bir katıra çok fazla yaklaştım." Jack arka cebinden bir disk çıkardı. "Mel bunu sana vermemi söyledi, çektiği bazı resimler varmış. İhtiyacın olursa diye. Fakat bir uyarı olması gerektiğini söyledi. Bayağı korkunç resimlermiş, o ne demekse artık" dedi, sanki o resimleri görmemiş gibi yaparak. "Onda kopyaları var, yani eğer biri, yargıç falan isterse verebilirsin."

ALTI

Yargıç Forrest, Yüksek Mahkeme'de görev yapıyor ve Grace Valley'de yaşıyordu. Yetmişli yaşlarındaydı. Hâlâ çalışıyordu. Ciddi, hatta belki biraz karamsar tavırlı bir adamdı. Fakat Peder için her zaman gülümser, elini kararlılıkla sıkardı. Mahkeme salonunda değil de yargıcın ofisinde buluşmuşlardı. Peder ve Paige yargıcın masasının karşısındaki sandalyelere oturdular, Christopher yargıcın sekreteri ile birlikte dışardaydı. Yargıç Forrest, Paige'e Los Angeles'taki hayatı ile ilgili bazı sorular sordu.

Paige, Wes Lassiter ile altı yıldır evli olduğunu, üç yaşında Christopher adında bir oğlu olduğunu ve iki aydan biraz fazla süredir hamile olduğunu söyledi. Evlendikten hemen sonra şiddet başlamıştı. Aslında evlenmeden önce de kocası ona bir kez vurmuştu. Son birkaç yılda durum giderek kötüleşmiş ve korkunç bir raddeye gelmişti. "Ama en baştan bunların olacağını tahmin etmeliydim," dedi Paige. "Biz daha evlenmeden önce bile çok kontrolcüy-

dü. Sürekli öfkeliydi, nadiren bana da sinirlenirdi ama bu onun genel tavrıydı. Bilirsiniz, araba sürerken mesela. Ya da işteki herhangi bir şeye karşı. Ticaretle uğraşıyordu. Hisseler ve değerler, stresi yüksek olan bir işi vardı."

"Peki en son şiddet olayı?" diye sordu yargıç.

Titreyen elleriyle masaya bir disk uzattı Paige. "Virgin River'a geldiğimde, doktorun ofisindeki uzman hemşire beni muayene etti çünkü düşük tehlikem vardı. Resimlerimi o çekti."

"Jack'in karısı," dedi Peder. Yargıcın Jack'le beraber balığa çıkmışlığı da vardı. "Mel."

"Sonuncusu buydu," dedi Paige. "Kaçmama sebep olan. Bir kez daha."

Yargıç Forrest diski aldı ve bilgisayarına taktı. Mouse'a birkaç kez tıkladı, daha sonra gözlerini Paige'e çevirdi. "Neden polise bildirmedin?" diye sordu.

"Korktum."

"Polise hiç haber verdin mi?"

"İki kez. Ve bir kez uzaklaştırma emri çıkarttırdım, tabii ki ihlal etti. Annemle bile kalamadım, onu da tehdit etti."

"Mel Sheridan bu resimlere tarih atmış," dedi yargıç.

"Biliyorum. Hastane kaydı tutacağını söyledi, soyismimi almadı, tedavi için ya da başka bir şey için ihtiyacım olduğunda işe yarayabilir diye sadece tarih attı."

"Bunlara ihtiyacın vardı. Yaraların 5 Eylül olarak tarihlenmiş. O da on ikisinde seni ve oğlunu kayıp olarak bildirmiş." Yargıç Paige'e doğru eğildi. "Genç kadın, bu tehlikeli bir adam. Eğer suçlamada bulunmazsan, onu durdurma umudun olmaz. Onu kesinlikle tek başına durduramazsın."

"Doğruyu söylemek gerekirse, bana karşı daha erken suçlamada bulunmamasına şaşırdım."

"Ben şaşırmadım," dedi yargıç. "Böyle görünürken iyileşip Los Angeles'a dönmeni istemezdi." Diski çıkardı ve ona geri verdi. "Bu resimlere bakarak sana geçici bir uzaklaştırma emri ve çocuğun geçici velayetini veriyorum ve gördüğüm kadarıyla hemşirenin ve diğerlerinin şahitliği de olacak. Seni dövdü, daha sonra seni kayıp olarak bildirmeden önce muhtemelen eyalet dışına çıkman için bekledi, bu da gösteriyor ki ona gideceğini söylemişsin. Bildiğim kadarıyla, onun izniyle..." Paige ağzını açınca ve yargıç onu susturmak için elini havaya kaldırdı. "Artık avukatın olmadan konuşma, genç bayan. Karısının ve oğlunun yokluğuna fark etmeden önceki bir hafta her şeyi açıklıyor. Fakat hukuki yardım alman gerekecek. Biraz şansın da yardımıyla onun gıyabında boşanma ve kalıcı vesayet kararı aldırabilirsin, ama Los Angeles'a tekrar gitmen gerekirse şaşırma. Eğer gidersen de ailenle kalma. Yerin gizli kalmalı. Ve yalnız gitme."

"O iş bana emanet," dedi Peder.

Yargıç başını sallayarak onayladı. "Belgelerin bir saat içinde falan hazır olur. Belki de iki. Gidip öğle yemeğini ye ve gel." Ayağa kalktı. "İyi şanslar diliyorum."

Öğleden sonra, Virgin River'a dönerlerken, "İşte korkunç kısmı başlıyor," dedi Paige.

Rick ıslık çalarak işe geldi. Bara, arka taraftan, terk edilmiş mutfaktan girmişti. İçeri girdiğinde Jack bazı faturalara göz atıyordu. "Hey, Jack," dedi Rick. Jack kafasını kaldırdı. "Aman Tanrım!" dedi Rick geriye sıçrayarak. "Adamım!"

"Evet. Biraz çirkin, değil mi?"

"Kim vurdu sana?"

"Kapıya çarptım."

"Hayır," dedi Rick, kafasını sallayarak. "O kapının bir adı var. Ve bunu yapabilecek sadece bir kişi var. Onu kızdıracak ne yaptın?"

Jack kafasını sallayarak güldü. "Fazla zekisin, değil mi? Sadece kendime saklamam gereken bir fikrim vardı."

"Ah! Paige'e karışmamasını söyledin, değil mi?"

Jack öfkeyle doğruldu. "Şimdi, niye böyle bir şey söyledin ki?" diye sordu.

"Şey, Peder'in o kadın ve çocuk hakkında neler hissettiği çok açık. Koca adam nerede?" diye sordu Rick, etrafına bakarak.

"Paige'i yargıçla görüşmesi için kasabadaki adliye sarayına götürdü. Gelmek üzeredir."

Rick'ın suratında kocaman bir sırıtış belirdi. Daha sonra gülmeye başladı. Ellerini cebine soktu, kafasını sallayıp gülüyordu.

"Ne?" diye sordu Jack.

"Ah, Jack," dedi Rick. "Bunu yapmamasını mı söyledin?"

"Hayır!" diye tekrarladı Jack. Daha sonra kocaman bir nefes verdi. "Eğer bunu yapmamasını söyleseydim şimdiye ölmüş olurdum." Yüzünü gösterdi. "Bu sadece bir kere düşünmesini söylediğim için oldu."

"Ah, Tanrım," dedi Rick. "Peder tamamen kaptırmış kendini. Bir kadını var artık."

"Evet, henüz bunu anladığından emin değilim, yani sen de dikkatli ol."

Rick yaklaştı ve Jack'in koluna bir yumruk attı. "Hadi ama bir kadınla onun arasına girecek kadar salak değilim ben."

"Eee?" dedi Jack. Sonra da, buradaki tek beyinsiz ben miyim, diye düşündü.

Jack bardan biraz erken çıktı çünkü yüzüne ne olduğunu soranlara cevap yetiştirmekten yorulmuştu. Telefon çaldığında Mel ile birlikte kulübede sakin bir gece geçiriyordu. Jack en küçük kız kardeşinin sesini duyduğunda gözleri parladı. "Brie! Nasılsın?"

"Selam, Jack. Nasılsın?"

"Harika. Dinle, Peder bu yardım ettiği genç kadınla ilgili senden bazı tavsiyeler istediğini söyledi. Teşekkürler, Brie. Sıkıntılı bir durum değil mi?"

"Evet, bazı isimler vereceğim yazman için. Kalemin var mı?"

"Acelen varmış gibi konuşuyorsun."

"Evet, biraz. Hazır mısın?"

"Tabii ki," dedi bir kalem alarak Jack. "Başla."

Brie Los Angeles'ta ve Kuzey Kaliforniya'da çalışan birkaç avukatın ismini söyledi. "Kadına söyle, kendisi harekete geçmeden önce, kocası bir hamle daha yapmadan önce hemen bu avukatlardan biriyle iletişime geçsin. Hemen."

"Tabii ki. Sesin neden bu kadar sinirli geliyor? Mahkemede kötü bir gün mü geçirdin?"

"Büyük bir dosya," dedi kısaca kız kardeşi. "Pek iyi bir gün değildi."

"Peki, Brad ne yapıyor? Oralarda mı?"

"Mel'i ver," dedi Brie hiç duraksamadan.

"Elbette," dedi Jack. "Sen iyi misin?"

"Çok iyiyim. Mel ile konuşabilir miyim, lütfen?"

Jack, telefonu Mel'e uzattı, Mel yüzünde şaşkın bir ifa-

deyle yerinden kalktı ve telefona gitti. Ne olduğunu anlamadan telefonu aldı ve merhaba dedi.

"Dinle bak," dedi Brie gerilimli bir sesle. "Şimdi onunla konuşmak istemediğim için sen söylemek zorundasın. Jack'e, Brad'in beni terk ettiğini söylersin. Başka bir kadın için bıraktı beni. Giysilerini bile almadı. Yani şimdiden kadınla aynı eve taşınmış olabilir."

"Brie?" diye sordu Mel. "Sen ne...?"

"En iyi arkadaşım," dedi Brie, her kelimesinden öfke akıyordu. "Christine, en iyi arkadaşım. Hiç bilmiyordum. Hiç şüphelenmemiştim bile."

"Brie, ne zaman oldu bu?" diye sordu Mel ve telefonda sorulan bu soru Jack'i mutfaktan uçarak geri getirdi.

"Bir yıldır onu becerdiğini söyleyeli neredeyse bir hafta oldu! Bebekler hakkında konuşuyorduk, bir bebek istediğini söyledi. Deli gibi sevişiyorduk ve bir de gidip başkasıyla azgın köpekler gibi yapıyormuş." Brie acıyla güldü. "Sence Christine de bebek istemiş midir?"

"Ah, Brie..." Mel konuşmaya çalıştı.

"Eşyalarını almak için geri gelmek istiyor. Ön bahçede her şeyi yakmayı düşünüyorum."

"Brie..."

"Şimdiden bir avukatla görüşmüş. Gerçekten iyi bir avukatı olmadan benimle yüzleşmemesi gerektiğini iyi biliyor. Boşanmak istiyor, hızlıca." Brie güldü. "Belki de kadın hamiledir. Ne saçma değil mi?" Daha sonra bir süre sesi kesildi.

Mel, Brie'yi kısa süredir tanıyordu. Hatta Jack'i de o kadar uzun süredir tanımıyordu. Fakat Jack'in dört kız kardeşinden en yakın olduğu Brie'ydi. Aynı yaştaydılar ve

Brie, Jack'i çok severdi. Kız ailenin bebeğiydi.

Jack ve Mel, Sacramento'ya çok kısa bir süre önce gitmişlerdi. Evlendikleri yer de orasıydı. Eğer tamamen kör gözlerle bakıp dikkatsiz davranmadıysa, Jack'in dört evli kız kardeşinin arasında Brad ve Brie birbirini en çok seven, en ilgili olarak gözükmüştü gözüne. Şimdi, birkaç hafta sonra bu olanlar pek de mümkün görünmüyordu.

"Benim için, Jack'e anlat, tamam mı? O bütün kayınbiraderlerin gerçek kardeşler olduğunu düşünür. Bu biraz ağır gelecek ona. Sen anlat."

"Brie, dur!" diye ısrar etti Mel. "Bize gel. Bir hafta izin al ve buraya gel."

"Yapamam," dedi Brie, sesi aniden kederle kaplanmıştı. "Büyük bir davam var. Brad davayla ilgili her şeyi biliyor. Bütün savunmalarım yerlerdeyken, savaşacak hiçbir şeyim yokken çıkardı bunu." Acıyla güldü. "Bir yıldır en iyi arkadaşınla yatan bir adam için savaşır mısın?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Mel, üzüntüyle.

"Mel, Jack'e onu bir süre sonra arayacağımı söyle. Bu konuda henüz onunla konuşmak istemediğimi söyle. Lütfen..."

"Elbette, canım. Nasıl istersen. Destek alabileceğin biri var mı? Kız kardeşlerin? Baban?"

"Evet, deli gibi üzülüyorum. Fakat güçlü olmak zorundayım, güçlü ve deli. Eğer Jack'le konuşursam, beni ağlatacak. Şu anda güçsüz kalmayı göze alamam."

Daha sonra birdenbire Brie telefonu kapadı, Mel'i öylece telefonda şoke olmuş halde bırakarak.

"Ne oldu?" diye sordu Jack.

"Brad'in taşındığını söylememi istedi. Boşanmak istemiş."

"Hayır," dedi Jack. "Yapamaz."

Mel başını salladı. "Ve şu anda seninle konuşmak istemediğini söyledi. Daha sonra. Sonra arayacak."

"Saçmalık," dedi Jack, telefonu eline alarak.

Mel, "Onun isteklerine saygı duyman gerekmiyor mu?" diye sorarken Jack numaraları tuşlamıştı bile.

Telefonu kulağına götürerek ayağa kalktı. Telefon uzun uzun çaldı. Daha sonra belli ki Brie telefonu açmayıp telesekreterin devreye girmesine izin verdi. Çünkü Jack konuşmaya başlamıştı. "Aç şunu Brie. Hadi, sesini duymam lazım. Kahretsin, aç şunu! Bunu yapamam, böyle bekleyemem. Brie..."

En sonunda Brie telefonu açtı. Mel, Brie'nin söylediklerini duyacak kadar yakındı telefona. "Asla sana söyleneni yapmayacaksın, değil mi?" dedi Brie. Jack derin bir oh çekti. Mel mutfaktan çıktı.

Kulübe o kadar küçüktü ki oturma odasına gitmek mutfak eviyesinin yanında duran Jack'e pek fazla mahremiyet tanımıyordu, ama arkasını dönüp uzun süre usulca konuştu. Aynı zamanda karşısındakini dinlediğini gösteren bir sürü de sessizlik oldu, Jack bu konuda bir erkeğe göre oldukça iyiydi.

Mel birkaç kez saatine baktı. Jack telefonu bırakıp Mel'in yanına döndüğünde yarım saatten fazla olmuştu. "Onu ağlattın mı?" diye sordu Mel.

Jack başıyla onayladı. "Tabii ki niyetim bu değildi. Ben sadece konuyu öğrenmek istedim, hepsi bu. Brad'le konuşmak istiyorum. Brie, onunla konuşursam beni öldürmekle tehdit etti."

Mel, parmağını Jack'in yanağındaki morluğun alt kısmı-

na dokundurdu. "Seninle evlendiğimde, başkalarının işine ne kadar burnunu soktuğunla ilgili hiçbir fikrim yoktu."

Jack ayağa kalktı ve odadan çıktı. Barın arkasındaki odasından getirdiği eşya kutularını depoladığı boş yatak odasına gitti. Elinde siyah-beyaz çerçeveli tozlu bir fotoğraf vardı. Çerçeveyi gömleğinin koluyla silip temizledi. Jack, on altı yaşındaydı, beş yaşındaki Brie'yi kucağında tutuyordu, Brie'nin kolları boynuna dolanmıştı. Jack bir şeyi gösterir gibi uzaklara bakıyordu; Brie gülüyordu, altın renkli bukleleri rüzgârdan uçuşuyordu. "O, benim hep gölgem gibiydi. Ondan kurtulamazdım. Deniz piyadelerine katıldığımda, altı yaşındaydı. Ben giderken diğer kızlar hiç umursamamıştı ama Brie'nin kalbi kırılmıştı." Jack içini çekti. "Biliyorum, o önemli bir savcı. Ellerindeki en korkunç savcılardan biri olduğunu duydum, inandığı şeyin peşini bırakmaz. Fakat onu benim bebek kardeşim, küçük Brie'den başkası olarak düşünmek benim için çok zor. Bir şey yapmak istiyorum..."

"Bırak neye ihtiyacı olduğunu o söylesin," diye tavsiyede bulundu Mel. "Gündemine onu da karıştırma."

"Gündemim..." dedi Jack dalgın dalgın.

"Senin de bir kaybın oldu, Jack. Gerçekten sıkı bir ailen var, bunu gördüm. Bu herkesi sarsacak. Sadece yaşadığın kaybı Brie'nin omuzlarına yüklemeye çalış. Yeterince yara aldı. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Jack. "Tamam." Resmi dizlerine koyarak tekrar koltuğuna oturdu. Yüzündeki ifade karanlıklaştı. "Brad'i kardeşim gibi görmüştüm. Kardeşimi ona emanet etmiştim. Brie'yi nasıl böyle terk ettiğini sanırım asla anlamayacağım." Karısının elini tuttu. "Biliyor musun, bü-

tün bunların arasında, ağlamamaya çalışarak Paige'e kendi telefon numaralarını vermemi söyledi. Paige'e şiddet düşkünü kocaların davalarına sık sık girdiğini ve onların bütün oyunlarını iyi bildiğini söylememi istedi. Mel, ben genelde erkeklerin yaptığı şeyleri anlarım. Artık erkeklerin yaptıkları bana pek anlamlı gelmiyor."

Paige, Brie'yi ve tavsiye edilen avukatlardan birini aradı. Brie ona kocasıyla karşılaşma ihtimaline karşı hazırlıklı olmasını söyledi, Wes muhtemelen iletişime geçecekti. Tartışacak, belki de tehdit edecek, baskı yapmak için çocuklarını kullanacaktı. "Biliyorum," dedi Paige. John her ne kadar kapılarının sıkıca kilitli olduğunu, hiçbir sesi kaçırmayacağını söylese de huzurlu geceler geride kalmıştı.

Gergin ve endişeliydi Paige; servis ve temizlik yaparken müşterilerin alıştığı o gülümsemesi artık yoktu. Sıkça dışarı bakıyordu, etrafı kolaçan ediyordu. Her telefon çaldığında, geriliyordu. "John, eğer burayı arasaydı, bana söylerdin değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki. Ama onda avukatının adı var, aslında onu aramalı."

"Ama aramaz," dedi Paige.

Mel onu neşelendirmeye çalışıyordu. "Son üç gündür hiç dışarı çıktın mı?"

Paige yaklaştı. "Chris'i alıp kaçmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Evet, eminim," dedi Mel. "Umarım, avukatlar kendi aralarında bir an önce bu işi halledip bir karara varırlar."

"Bu bir mucize olurdu."

"Ben karşıya gidip, Connie ve Joy'la öğleden sonra di-

zisini izleyeceğim. Gelsene sen de. Güleriz biraz."

"Bilmiyorum..."

"Paige, üç gündür gökyüzünü görmedin. Hadi. Sadece karşıya geçeceğiz. İki tarafa da bakarız."

Peder iyice korumacı hale gelmişti. Barın verandasına çıkıp, Paige ve Mel'in karşıya geçişlerini izledi. Sessiz sakin ana caddede dikkatini çeken sıradışı hiçbir şey yoktu. Fakat dizi bitip de kadınlar dönerken, Paige'in en kötü korkusu caddenin üstünde güpegündüz onu bekliyordu. Barın kenarında park etmiş bir cip ve ona yaslanmış bir adam vardı. Mel fark etmemişti bile. Paige aniden durduğunda, o yaşlı kadınların dizi boyunca bitmek bilmeyen yorumları hakkında konuşuyordu.

"Ah, Tanrım," dedi Paige bir solukta. Mel'in koluna asılarak, onu yolun tam ortasında durdurdu.

Wes tam barla onların arasında duruyordu, ayaklarını çapraz yapmış, elleri cebinde, onları izliyordu, dudaklarında tatminkâr bir gülümse vardı.

"Hayır," diye fısıldadı Paige.

"Bu o mu?" diye sordu Mel.

"Evet," dedi Paige, korku dolu bir nefes vererek.

Wes arabadan uzaklaşıp, onlara doğru yürüdü, yavaş yavaş ve sakince. Mel aniden Paige ile adamın arasına geçti. "Burada olman yasak," dedi Mel. "Uzaklaştırma emri var."

Adam arka cebinden büyük katlanmış bir belge çıkarıp, yaklaşmaya devam etti. "Aynı zamanda Paige'in oğlumu Los Angeles'a geri getirmesi için de mahkeme emri var, vesayet davası için. Oğlumu almak için buradayım. Paige, sen kiminle uğraştığını sanıyorsun? Hadi, eve gidiyoruz!"

"Jack!" diye bağırdı Mel, bu arada Paige'in önüne atla-

mış, adamın yaklaşmasını engellemeye çalışıyordu. "Tanrım. Jack!"

"Hayır," dedi Paige, neredeyse çığlık atarak.

Paige yavaş yavaş dükkâna doğru gerilerken Mel olduğu yerde kaldı. Adam yaklaşırken, yüzünde kötü bir ifade olmasına rağmen, içeride Paige'i korumak için bekleyen adamlarla kıyaslanamazdı bile. Ütülü pantolonu, Florsheim Chester markalı mokasen ayakkabılarıyla bu züppe adam Virgin River'daki koca adamlara benzemiyordu. Nasıl bu kadar güçlü olup zarar verebiliyordu? Jack'ten daha ufak; Peder'den ise çok daha ufaktı. Tanrım, Rick'in ebatlarındaydı! Bir seksen bile değildi, kısa, jöleli, dik kahverengi saçları vardı. Şehirden gelen züppe bir adamdı işte. Çok şaşıracaktı.

Mel, tam da Paige dönüp kaçmaya hazırlanırken Jack'in barın verandasına geldiğini gördü. Wes Lassiter karısını takip etmek için Mel'i yolundan itti. Mel geriye doğru sendeledi ve yere düştü. İlk düşüncesi, "Ah, Jack bunu görmüştür" olmuştu. Dikkatini toplayıp, Jack'in koşarak gelişini görmeden önce, kocasının caddedeki ağır ayak seslerini duydu. Omuzlarının üzerinden bakıp, Jack'in Paige'i kurtaracak kadar hızlı olmadığını gördü. Lassiter, Paige'i yakaladı, saçlarından tuttu ve yere fırlattı. Mel hayal meyal, Lassiter'in Paige'i tekmelediğini, bağırdığını gördü: "Ne halt edeceğini sanıyorsun sen, ha? Beni bırakacak mısın?"

Paige'i kurtarmaya giderken Jack ve Mel göz göze gelmişlerdi.

Lassiter tam ayağını kaldırıp Paige'in karnına bir tekme daha atacaktı ki Jack onu boynundan yakaladı. Ayaklarını yerden kesip, Paige'den uzaklaştırdı. Kenara savurup, kurbanından uzaklaştırdı. Lassiter birkaç metre uzağa düştü.

Mel çığlık attığında, her şeyden habersiz olan Peder mutfaktaydı. Anında bardan çıkmıştı. Hemen ardından da Rick onu takip etmişti. Mel başını çevirip bakınca Paige'in yerden kalkmaya çalıştığını gördü. Bir eliyle yüzünü tutmuştu, burnundan kanlar akıyordu. Jack ayağa kalkması için ona yardım etmeye çalışırken, Mel de Paige'le arasındaki kısa mesafeyi sürünerek kat etmişti. Bu sırada Peder de koşarak caddeye geldi..

Mel ve Jack'in Paige'in yanında olduğunu görünce hemen hâlâ yerde olan Lassiter'e doğru gitti. Eğildi, adamı kollarından kavradı ve ayaklarını yerden keserek, kendine doğru kaldırdı. Yüz yüzeydiler. Lassiter'in ayakları havada sallanıyordu. Bir an Peder'in öfke dolu gözlerine bakarken, Lassiter'in yüzünde tam bir dehşet ifadesi belirdi.

"Sana sadece bir kez vurursam, bir daha asla yerden kalkamazsın pislik herif," diye kükredi adamın yüzüne.

"John!" diye haykırdı Paige. "John!"

Peder, kollarında Jack'in elini hissetti. "Peder, git Paige'i getir."

Peder omuzlarının üzerinden Paige'e baktı, genç kadın oturmuş ağlıyordu. Elini burnuna bastırmıştı ve çenesinden kanlar süzülüyordu. Peder, Lassiter'i hiç çaba harcamadan havada tutarken, onu ağlatana kadar dövmek istiyordu. Tekrar Lassiter'in dehşet içindeki yüzüne, korku dolu gözlerine baktı ve düşündü. *Bu şiddeti Paige'in önünde yapamam. Benim de onun gibi biri olduğumu düşünebilir. Ben onun gibi değilim.* Böylece adamı yere bıraktı. Lassiter'ın yüzüne doğru eğilerek "Ayağa kalkma," dedi. Sonra da birkaç metre ilerideki Paige'in yanına gitti.

"Tanrım," dedi Peder. Tek dizinin üstüne çöküp Page'i

yerden kaldırdı, kollarına alarak ayağa kalktı.

"Ben iyiyim," diye ağladı Paige onun göğsüne yaslanarak. "İyi olacağım."

Peder genç kadının elini yüzünden çekince, burnunun kanadığını gördü.

"Ah, Paige, bu asla olmamalıydı," dedi ve onu doktora doğru taşımaya başladı.

Jack, Mel'in ayağa kalkmasına yardım etti. Mel üstünü başını silkeleyip ayağa kalktı. "Yaralanmadım," dedi. "Sadece dengemi kaybettim..."

"Emin misin?" diye sordu Jack.

Mel başını salladı. Jack hâlâ yerde iki büklüm olan Lassiter'a doğru döndü. Adamın korku dolu bakışı kaybolmuştu ve yerini Jack'i öfkelendiren kısık gözlü, alaycı bir sırıtış almıştı.

Rick cesurca Jack ve Lassiter'ın arasına girdi. Ancak Jack yaklaşırken, Rick, Jack'in yüzünde o fırtına toplayan ifadeyi, yumruklarını açıp kapatışını gördü ve yolundan çekildi.

Jack, Lassiter'a doğru yürüdü ve ayağa kalkması için elini uzattı. "İyi ki onu durdurdun," dedi Lassiter, yardım için uzanan eli tutarak. "Ona gününü gösterirdim."

Jack homurdanarak onu kaldırdı ve ayağa kalktığında, onu caddenin iki metre karşısına uçuran bir yumruk salladı. Birkaç metre yürüyerek Lassiter'ın başında dikildi. "Ne oldu, bana mı günümü göstereceksin şimdi?"

Lassiter kafasını kaldırdığında burnundan kan boşaldı. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Zar zor ayağa kalktı. Jack'le yüz yüze geldiğinde yumruklarını bir boksörünki gibi havaya kaldırdı. Dans eder gibi sallanıp yumruk atmaya hazırlandı.

Jack güldü, tamamen gevşeyip rahatlamıştı. "Dalga mı geçiyorsun?" dedi ve parmaklarını kıpırdattı. "Öyle olsun bakalım."

Lassiter ona bir yumruk savurdu, daha sonra birdenbire geri çekildi, dönerek yere çömeldi ve Jack'in kafasına bir tekme savurdu. Fakat Jack, Lassiter'ın bu ayak saldırısını hızlı bir el hareketiyle bileğinden yakalayarak durdurdu. Jack hızlıca çekince Lassiter sırtüstü yere düştü, bileği hâlâ Jack'in elindeydi. "Ne yapacaksın dostum? Bana tekme mi atacaksın?"

"Bırak!"

Jack adamın ayağını bıraktı ve o pahalı tişörtünden çekerek onu ayağa kaldırdı. Karnına attığı sıkı bir yumrukla adam iki büklüm oldu. Daha sonra Jack bir tane de yüzüne geçirdi ve Lassiter tekrar yere serildi.

Doktorun verandasının basamaklarında oturan Peder döndü ve omzunun üzerinden Jack'in neler yaptığına baktı, daha sonra yola devam etti.

"Artık işin bitti," dedi Lassiter nefessiz kalarak.

"Daha işim bitmedi," dedi Jack onu tekrar ayağa kaldırarak. Yarı baygın halde çamura yuvarlanmadan önce onu birkaç metre havaya uçuran birkaç yumruk daha salladı adamın yüzüne. Sonra da parmaklarındaki kiri temizlemek için ellerini ovuşturdu. "Şimdi işim bitti. Rick, ellerini arkadan bağla. Ben şerifi çağıracağım."

"Elbette, Jack," dedi ip aramak için bara koşan Rick.

Mel kafasını iki yana salladı. "Yazıklar olsun sana," dedi Jack'e.

"Üzgünüm, Melinda. Fakat birinin bu pisliği en azından bir kere dövmesi gerekiyordu ve bunu Peder yapmış

olsaydı, bu geri zekâlı asla ayağa kalkamazdı."

"İyi, eğer başın belaya girerse bana ağlama," diyen Mel doktor, Paige ve Peder'in yanına gitti.

Paige doktorun kliniğindeki muayene masasına uzanmış yatarken Peder iki eliyle onun elini tutuyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi zar zor duyulacak bir sesle.

"Hayır," diye fısıldadı Paige. "Hayır."

"Paige, ona zarar vereceğimden mi korktun?" Paige gözlerini kaçırdı, Peder ise usulca onun şakaklarındaki saçları okşadı. "Paige, ona vurabilirdim ama ben kontrolümü kaybetmem. Paige," diyerek parmaklarıyla genç kadının çenesini tutup, gözlerini yüzüne çevirdi. "Paige, ben kontrolümü kaybetmem. Anladın mı?"

Paige yavaşça kafasını salladı. Mel onun yüzüne bir buz torbası koydu ve orada tutmasını söyledi, daha sonra pantolonunun ağındaki siyah lekeyi fark etti. "Peder, lütfen odadan çık ve doktoru çağır, Paige'i muayene edelim."

"Üzgünüm," dedi Paige'e. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Paige elini Peder'in yüzüne koydu. Peder de onun alnına küçük bir öpücük kondurdu ve çıktı. Mel bu olayın ancak Peder eğer 24 saat Paige'in yanından ayrılmasa farklı yönde gelişeceğini biliyordu. Lassiter hızlı ve sertti. Belli ki çıldırmıştı.

Ve Paige kan kaybediyordu, belki de düşük yapıyordu.

Mel, Paige'in üzerini örtmek için bir çarşaf serdi. Üzerine eğilip, "Kotunu çıkarmama yardım et, Paige. Bir sorunumuz var. Düşük yapıyor olabilirsin," dedi.

Paige usulca ağlamasına rağmen, pantolonun çıkarıl-

ması için kalçalarını kaldırabildi. Hemen kan boşaldı altından, bunun üzerine Mel onu muayene etmemeye karar verdi; kanamayı artırmak istemiyordu. Onun yerine, bir pedle idare edip, onu çarşafa sardı ve hemen döneceğini söyledi.

Doktor odaya girmeden, Mel onunla koridorda karşılaştı. "Onu nakletmemiz lazım, en azından Grace Valley'e ve belki de Valley Hastanesi'ne. John Stone'u arar mısın? Peder de tekerlekli sedyeyi getirsin."

"Doğal düşük mü?" diye sordu doktor.

"Büyük ihtimalle. Umarım rahim içi kanama değildir. Kız daha yirmi dokuz yaşında. Onu muayene etmeyeceğim. Bunu John'a bırakacağım. Lütfen John'a Paige'in şiddetli abdominal travma geçirdiğini söyler misin? Şerefsiz herif, onu tekmeledi."

Doktor yüzünü buruşturdu, ama daha sonra başıyla onaylayıp Peder'le konuşmaya gitti.

Tekrar muayene odasına dönen Mel, Paige'e doğru eğildi. "Paige, seni Grace Valley'deki kadın doğum hastanesine götüreceğim. Bir uzmana ihtiyacımız var. Belki de bir ameliyata."

"Bebeği kaybediyor muyum?" diye sordu Paige halsizce.

"Sana karşı dürüst olacağım. Pek iyi görünmüyor. Peder'den tekerlekli sedyeyi getirmesini istedim. Seninle gelmesini ister misin?"

"Hayır. Gerçi, onunla konuşmam lazım."

Peder, tekerlekli sedyeyi getirdiğinde, Mel bir dakika Paige'le yalnız kalmasını, daha sonra onu sandalyeye bindirmek için yardımına ihtiyacı olacağını söyledi. Peder odaya girdi, Paige'in yüzüne buz bastırmayan elini tuttu.

"John," dedi Paige, "lütfen Christopher'ın iyi olduğundan emin ol. Babasını görmesin. Annesinin iyi olduğunu bilsin. Lütfen."

"Bunu Mel ve Jack yapabilir..."

"Hayır, John. Lütfen. Chris ile ilgilen. Ben iyi olacağım ama onun korkmasını, babasını görmesini istemiyorum. Lütfen?"

"Nasıl istersen," dedi Peder. "Paige..."

"Hayır, hayır artık özür dileme," dedi Mel. "Chris'le ilgilen."

Peder, Paige'i muayene masasından indirip tekerlekli sedyeye yatırırken Mel'e yardım etti ve genç kadının taşınırken arkasında bıraktığı kan gölü Peder'in kendi kanının kulaklarına hücum etmesine sebep oldu. Sedyeyi doktorun ofisinden çıkarırken, Rick sedyeyi merdivenlerden indirip onları bekleyen Hummer'a yüklemek için yardıma koştu. Peder'in gözleri dolmuştu. "Her şey düzelecek, Paige," dedi. "Ben Chris'le ilgileneceğim."

Wes Lassiter caddede diz çökmüş haldeydi, elleri arkadan bağlanmıştı, yüzü kanlıydı ve şişmişti. Kalabalığı çekmeye başlamıştı. Demirlere yaslanmış ayakta duran ya da verandanın sandalyelerinde oturan bir sürü adam onu izliyordu, bu sırada Jack ve Peder de basamaklardaydılar. Şerifin yardımcısı arabayla geldiğinde, Jack'in eli buz dolu bir kabın içindeydi. Caddedeki adamın etrafından arabayla dikkatlice geçerek, barda tam Jack'in önüne park etti.

Gelen şerif yardımcısı aynı zamanda doktorun ilaç dolabında uyuşturucu arayan bir bağımlının Mel'e bıçak çektiğinde yaşanan, Jack'in de dahil olduğu çatışma olayıyla

da ilgilenmişti.Yardımcı, Henry Depardeau, arabadan çıktı ve tabanca kayışını hafifçe yukarı çekti. "Sheridan," dedi. "Bugünlerde seni istediğimden daha fazla görüyorum."

"Aynen," dedi Jack. Şişmiş elini kaldırdı. "Sıkardım ama..."

Henry omuzlarının üzerinden bir bakış fırlattı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ben yaptım. Adam hamile eşimi yere fırlattı ve gidip kendi hamile karısını tekmeledi."

"Vay!" Henry kafasını sallayarak yere baktı. "Sana yumruk mu attı?" diye sordu, kendi yanağını gösterip Jack'in yarasını kastederek.

"Hayır. Bana vurmasına izin vermedim. Bu eski," diye açıklama yaptı Jack. "Kapıya çarptım. Büyük, aptal bir kapıya."

"O zaman sen onu dövdün. Bu iki dayak olayı, Jack. Onunki ve seninki. İkinizi de kelepçelemek zorunda kalabilirim."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap Henry. Gerçi kafama tekme atmaya çalıştı. Bu sayılır mı?"

"Belki. En azından onu öldürmemişsin."

"Aslında hayatını kurtardı," dedi Peder. "Onu ben öldürecektim."

"O üstündeki kan da nereden geldi koca dostum?" diye sordu Henry, Peder'e.

"Paige'i doktora taşırken. Karısı," dedi Peder, gömleğindeki büyük kan lekesine bakarak. "Chris uyanmadan önce bu gömleği değiştirsem iyi olur. Çocuklarla ilgili aklımıza gelmeyen ne kadar çok şey varmış," dedi Jack'e. Hızlıca kalktı ve içeri gitti.

"Yani," dedi Henry, Jack'e. "Bütün bunları kendin yaptın."

"Hepsini kendim yaptım."

"Ya kadın?"

"Kadın doğum uzmanına götürüldü. Bebeği kaybediyor olabilir. O herif, kızın hamile olduğunu biliyordu bu arada," diye ekledi Lassiter'a doğru bir bakış fırlatarak. "Saçlarından tutulup yere savrulması, karnına tekme yemesi dışında, gerçekten çok kan da kaybediyormuş."

"Bu dayağa tanıklık edebilecek olan var mı?"

"Bir sürü. Ben, Peder, Rick, onu Grace Valley'deki doktora götüren eşim. Onunla daha sonra görüşebilirsin. Acil bir durumdu."

"Hey!" diye bağırdı Lassiter. "Ben buradayım!"

Henry yavaşça omzunun üzerinden baktı ve "Evet? O zaman kes sesini," dedi. Jack'e dönüp, "Sanırım burada kalacağın konusunda sana güvenebilirim?" dedi.

"Nereye gideceğim, Henry? Mel'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sana ne yapacağımızı söyleyeyim. Bu adamı alacağım ve eğer şerif senin de gelmeni isterse geleceksin. Tamam mı?"

"Tabii ki Henry."

Henry kafasını tekrar salladı. "Sadece tek bir şeyi anlayamıyorum, aklı başında biri neden bu Virgin River kadınlarını rahatsız eder ki?"

"Evet. Çok mantıksız," dedi Jack.

Doktor ve Mel, Paige'i Grace Valley'e yetiştiremeden bebek düşmüştü. John Stone ve Jane Hudson onu ambulanslarına bindirip, Valley Hastanesi'ne götürdüler. Burda

da küçük bir müdahaleyle kanama yavaşlatıldı ve böylece başka bir operasyona gerek kalmadı.

Paige uyandığında, neyse ki üreme organlarında bir hasar olmadığı söylendi. Sadece gözlem için bir gece hastanede kalacak ve sabah çıkabilecekti, ama Doktor Stone birkaç gün ayağa kalkmamasını istedi.

Paige'in gördüğü bir sonraki yüz Peder'inki oldu. "Selam," dedi Peder usulca.

Onun eline uzandı Paige. "Christopher nerede?" diye sordu uykulu uykulu.

"Mel ve Jack ile birlikte. Ben dönene kadar barda onunla kalacaklar. Gece onu odama alacağım ve sabah da seni almaya gelirken yanımda getireceğim."

"Hımm," dedi Paige.

"Paige, sana bir şeyler anlatabileceğim kadar uyanık mısın? Çocuk yanımda yokken söylemek istiyorum."

"Hımm," dedi Paige. "Sanırım."

"Olanlar şöyle. Wes tutuklandı, üzerinde uyuşturucu buldular. Bana ne olduğunu söylemediler, sadece birkaç ağır suç için mahkemeye sevk edilecekmiş. Dayak, uyuşturucu bulundurma ve uzaklaştırma emrine karşı gelmek falan. Kefaletle serbest kalabilir ama yine de mahkemeye çıkmak zorunda. Yargıç Forrest hızlı bir dava olacağına söz verdi ve inan bana, o hapishaneye girene kadar başında yirmi dört saat de beklemek zorunda kalsam, seve seve yaparım. Bunların olmasına izin verdiğim için özür dilerim."

"Sen yapabileceğin her şeyi yaptın, John," dedi uykulu uykulu Paige.

"Bu sefer kaçamayacak. Kurtuldun, Paige. Tamam mı? Benimle misin, Paige?"

"Evet. Evet, seninleyim."

"O zaman..." Peder duraksadı. "O zaman, o mahkûm edilip içeri tıkıldığında, istersen evine dönebilirsin. Chris'in vesayesini alıp boşanırsın. Eğer hapse girerse vesayeti alamaz. Eğer meğer yok. Suçlular vesayet alamaz. Boşanmanı engelleyemez."

"Evime mi?" diye sordu Paige.

"Ne istersen yapabilirsin."

"Ne kadar hapishanede kalacak?" diye sordu Paige.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Peder. "Avukatın bebeği göz önünde bulundurarak adamın suçlarına cinayete teşebbüs suçunu da eklemeye çalışıyor ama bu biraz zor tabii. Paige, bebek konusunda çok üzgünüm."

"O bebek," dedi Paige halsizce. "Denedim ama şansı yokmuş."

Peder koca elini yumuşakça Paige'in karnına koydu, bu onunla geçirdiği en özel andı. "Denediğini biliyorum. Senin suçun değil. Senden çok benim suçumdu."

"John, şunu söylemeyi kes. Herkesin içinde en az suçu olan sensin."

"Özgürsün."

"Özgür mü? Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Los Angeles'a dönmek ister misin?" diye sordu Peder.

"Bilmiyorum. O kadar çok kötü anı var ki!"

"Eğer ne yapacağını düşünmek için bir süre kalacak bir yer istersen, sabahları pastırma gibi kokan o odada istediğin kadar kalabilirsin." Daha sonra çok sessizce, kendi kendine konuşur gibi devam etti. "İstersen, bir ömür boyu kal."

"Yardım edebilirim," dedi Paige. Gözleri kapalı, uykulu

uykulu gülümsedi. "Bulaşıkları yıkayabilirim." Gözkapakları biraz kıpırdadı ama açık tutamadı gözlerini.

Peder onun saçlarını geriye doğru attı. "Jack bir ev yapmak istiyor. Bu onu biraz işten uzaklaştıracak. Yardıma her zaman ihtiyacım olabilir. Sen ve Christopher..."

"Hımm," dedi Paige.

"Tamam. Yoruldun. Uyuman lazım."

"Hımm."

Peder eğildi ve dudaklarını nazikçe Paige'in alnına değdirdi. "Sabah seni almaya geleceğim."

"Tamam."

Tam giderken Paige, "John?" dedi.

Peder hemen yatağın yanına döndü.

"Kendimi daha iyi hissedene kadar orada kalabilir miyim?"

Göğsü sanki patlayacakmış gibi kabarmıştı Peder'in. Ümitlenmemeye çalıştı ama bu imkânsızdı. "Tabii ki... Orada olmana çok sevinirim. Herkes çok sevinir."

"Orası güzel," dedi Paige ve gözleri kapandı.

YEDİ

Paige bir kez daha mutfağın üstündeki odaya yerleşti ama bu sefer yaraları o kadar da kötü değildi. Birkaç gün ayağa kalkmayarak iyileşmeye çalışmak zorundaydı ve burnu kanamış olsa da kırılmamıştı. O dinlenirken, Peder de Christopher'a göz kulak oldu. Brie ise uzakta olsa da, bekleyen mahkemeyi göz önüne alarak Los Angeles'ta Christopher'ı geri götürme emrini kaldırmak için mahkemeye başvuracak bir avukat ayarladı. Wes Lassiter üç gün sonra kefalet ödeyip Los Angeles'a giderek patronu tutuklama olayını duymadan işine geri döndü. Peder, Lassiter'ın avukatının sözlerine pek güvenmiyordu. Kontrol etmekten memnuniyet duyan Mike Valenzuela'yı günde iki kez arayarak Lassiter'ın işine geri döndüğünden, Virgin River'dan yüzlerce kilometre uzakta olduğundan emin oldu.

Ortalık en azından mahkemeye kadar sakinleşmiş gibi görünüyordu ama daha sonra Mel hiç beklemediği bir

hasta ile şaşkınlığa uğradı. Hiç beklemediği bir hasta ve durumla...

Mel'in arkadaşı Connie kliniğe geldiğinde doktor balığa çıkmıştı. Connie ellilerinin başında, iyi huylu, geçen mayıs ayında geçirdiği bypass ameliyatının iyileşme sürecinde olan kızıl saçlı bir kadındı. Neredeyse eski haline dönmüştü. Yanında yeğeni Liz de vardı. Liz'in yüzünü görünce Mel'in ilk tepkisi gülümsemek oldu ama daha sonra yere bakan gözlerini fark edince gülümsemesi dondu kaldı. Mel'in bakışları takıldı hafifçe yuvarlaklaşan karnına kızın ve kalbinin acıdığını hissetti. Daha sonra Connie'nin yüzüne baktı ve arkadaşının yüzünü buruşturduğunu, daha sonra çaresizce omzunu silktiğini gördü.

Connie'nin kız kardeşi geçen baharda, Mel'in Virgin River'a gelişiyle aynı zamanlarda Liz'i Eureka'dan buraya göndermişti. Nedeni ise Liz'in ele avuca sığmaz bir kız olmasıydı. Connie'nin kardeşi, onunla baş edemiyordu. Söylenenlere göre Liz, Eureka'da taşkınlıklar yapıyordu. Connie ve kardeşi Virgin River'ın onu biraz olsun sakinleştireceğini düşünmüşlerdi, Liz'in en azından büyük bir kasaba olan Eureka'dan daha az fırsatı olacaktı burada başını belaya sokmak için. Fakat Connie mayısta kalp krizi geçirdiğinde, Liz annesinin yanına gönderilmişti.

"Merhaba," dedi Mel neşeyle. Mel'in işi buydu. Şok ve paniği nasıl atlatacağını biliyordu. "Tekrar hoş geldin. Nasılsın?"

"Pek iyi değil," dedi Liz.

"Her neyse, seni görmek çok güzel," dedi Mel, uzanıp kızın elini tutarken. "Bahse varım, muayene için geldin. Benimle gelsene."

Liz muayene odasına kadar Mel'i takip etti. Geçen bahar olduğundan biraz farklı görünüyordu. Kasabaya geldiğinde bir sürtük gibiydi. Bir mendilden daha küçük bir etek, yüksek topuklu çizmeler, kısacık bir üst giymişti. Dudakları rujluydu, göbeğinde bir halka ve uzun seksi kirpiklerinde yoğun siyah rimel vardı. Bir Playboy reklamından çıkmış gibiydi. O sırada henüz on dört yaşındaydı ama on sekizinden fazla gösteren, baştan çıkarıcı, çok güzel bir genç kız görünümündeydi. Annesinin korkmasına şaşırmamak gerekirdi. Şimdi ise kot ve karnını kapatan geniş bir kazak giymişti ama yine de hamile olduğu belliydi. Makyajı öncekinden çok daha doğal ve gösterişsiz duruyordu ama aslında buna ihtiyacı yoktu. Çok güzeldi. Hatta bugün geçen bahar olduğundan çok daha genç görünüyordu. Daha genç ve kırılgan.

Geçen bahar Rick, Liz'i görür görmez kafayı yemişti. Jack ve Peder yıllardır Rick'e bakıyorlardı, bir çeşit baba ya da ağabey gibilerdi onun için. Jack, Rick ile bir kızla yakınlaşmanın, özellikle de böyle genç bir kızla yakınlaşmanın tehlikeleri hakkında ciddi bir konuşma yapmıştı. Liz annesinin yanına döndükten sonra, Rick, Jack'e artık görüşmediklerini söylemişti. Mel, Rick'in nasıl bir genç adam olduğunu bildiği için Liz'i hamile bırakıp sonra da onu terk edeceğini hayal bile edemiyordu. O tarz bir çocuk gibi görünmüyordu. Mel, belki de Liz'in kendine Eureka'da bir arkadaş bulmakta hiç zaman kaybetmediğini düşündü.

"Ee," dedi, Liz'e. "Bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?"

"Hamileyim. Halimden de belli oluyordur."

"Bir doktora göründün mü?"

"Hayır. Emin değildim şeye kadar... Kilo alıyorum sanmıştım."

"Liz, kaç ay geciktin?"

Kız omzunu silkti. "Kim bilir? Neredeyse hiç âdet görmedim ki. Ne zaman olacağını hiçbir zaman bilemedim."

"Ne kadarlık olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Harika bir fikrim var. Çünkü sadece tek bir kişi oldu. Bir çocuk. Bir kez." Liz açık mavi gözlerini kaldırdı ve tam da Mel'in gözlerinin içine baktı.

Mel, bir an Rick'in bu beladan sıyrılmış olabileceğine dair umutlandı. "Eğer durum böyleyse, tam olarak olayın zamanını hatırlıyorsan, bir tarih belirlememize yardımcı olacaktır," dedi.

"7 Mayıs," dedi Liz ve gözleri doldu.

Rick, diye düşündü Mel. Kahretsin. Liz'i annesinin yanına gönderen kalp krizinden iki gün önce hem de. Bu durumda hamileliği Mel'inkinden daha da ilerlemişti. "Peki, önce işimize bakalım. Seni muayene edelim ve nasıl olduğuna bir bakalım. Şimdi şu önlüğü giyeceksin. Her şeyi çıkar, sutyenini, iç çamaşırını, her şeyi."

"Ben hiç... Hiç giymem onları zaten."

"Tamam, Liz. Sorun değil. Soyunman için sana birkaç dakika vereceğim ve döndüğümde seni muayene ederken her şeyi açıklayacağım. Nazik olacağım, söz. Aktif bir cinsel hayatın olduktan sonra, hamile ol ya da olma düzenli muayeneye gelmen çok önemli."

Liz olay tarihini söylememiş olsaydı bile, Mel Connie'yi bekleme odasında bulduğunda kafasındaki sorular hemen cevaplanırdı. "Kardeşim," dedi Connie biraz iğre-

nerek. "Kardeşim Liz'in Virgin River'da hamile bırakıldığını, dönüp bebeği orada doğurabileceğini söyledi. Sanki sorumlusu benmişim gibi?"

Mel kafasını salladı. "Böyle şeyler oluyor, Connie. Hem de çok sık."

"Hangisini daha çok öldürmek istiyorum, bilmiyorum."

"Öldürmek yok," dedi Mel, uzanıp kadının eline dokunurken. "Bu işi atlatmaları için onlarla ilgileneceğiz ve genç hayatlarına tekrar kavuşabilecekler mi göreceğiz artık."

"Geri zekâlılar," dedi Connie. "Akılları neredeydi acaba?"

Mel bir saniyeliğine Connie'nin yanına oturdu. "Akılları başlarında mıydı sanki? Belden aşağılarını düşünüyorlardı sadece. Sen kendini nasıl hissediyorsun? Tansiyonunun çıkmasını istemeyiz."

"Yok, iyiyim. Bu sadece beni çok şaşırttı."

"Herkesi şaşırtacağından eminim."

"Nasıl olur da anlamaz?"

"Ah, Connie, o on dört yaşındaki karın kaslarının ne kadar sıkı bir inkâr içinde olduğunu görsen çok şaşırırdın."

"Artık on beş yaşında; gerçi artık fark etmez..."

Mel keyifsiz de olsa gülmesini tutamadı. "Daha az şaşırtıcı aslında. Bırak da hastamla ilgileneyim, sen de derin derin nefes al. Olur mu?"

Liz'in hamileliği beş aydan fazlaydı. Nerdeyse altı aylıktı. Bebeğin hareket ettiğini çoktan hissetmiş ama emin olamamıştı belki de. Sadece gaz olduğunu düşünmüş bile olabilirdi. Âdeti yaklaştığı için göğüslerinin acıdığını sanmış olmalıydı. Bu genç bir kız için, özellikle de düzenli âdet görmeyen genç bir kız için çok normaldi. Vücudun-

daki değişimlere karşı, her şeyin eskisi gibi kalması için güçlü bir istekle karışık bir kayıtsızlığa kapılmış olmalıydı genç kız.

"Artık burada mı kalacaksın?" diye sordu Mel. "Teyzenle birlikte?"

Omzunu silkti kız. "Sanırım öyle. Beni dışarı atmazsa tabii."

"Bunu yapmayacağını biliyorsun. Yani bebeği doğurmaya karar verdin?"

"Evet. Başka ne yapabilirim ki?"

"Bu aşamada, seçeneklerin oldukça sınırlı."

"Doğuracağım. Şu anda başka bir şey yapamam." Liz derin bir iç çekti. "Bu gerçekten çok kötü olacak."

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Liz?" diye sordu Mel.

Ümitsizce kafasını salladı kız. "Bana hiç kimsenin yardım edebileceğini sanmıyorum artık."

"Canım, ilk hamile kalan genç sen değilsin. Evet, hiç yalan söylemeye gerek yok, bunu atlatırken bazı zor zamanların elbette olacak. Fakat başaracaksın."

"Sadece bugünü atlatmayı umuyorum."

"Bugünün önemi ne?" diye sordu Mel.

"Sanırım ona söylesem iyi olacak. Değil mi?"

"Bilmiyor," dedi Mel, bu bir soru değildi.

"Evet." Liz başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu. "Çok kızacak."

"Tatlım, bunu tek başına yapmadın. Bunu unutma. Yerleşmen için sana birkaç gün vereceğim ve daha sonra Grace Valley'e gidip, ultrason çektireceğiz. Bebeğini görebileceksin. Cinsiyetini de bilmek istersen öğrenebiliriz."

"Tamam," dedi Liz. "Evet, bilmek istiyorum."

"Bebeğini kiminle doğurmak istediğini düşünebilirsin. Bu ilk hamileliğin, ultrason olurken Grace Valley'deki kadın doğum uzmanıyla tanışacaksın. Ayrıca bu ilk hamileliğin olduğu için Valley Hastanesi'ne gitmek için de çok zamanın olacak. Bebeği burada da doğurabilirsin ama ben anestezi yapmıyorum, bunu aklında tutmalısın."

"Tamam. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Acele etme. Tavsiye ister misin?"

"Elbette," dedi Liz. "Sen de öğüt verenler kervanına katıl."

"Bekleme. Hemen söyle ona. O kısmı atlat."

Liz ürperdi. "Evet. Biliyorum."

Rick kamyonetini barın arkasına, Jack'inkinin yanına park etti, ıslık çalarak arka basamaklardan çıkıp mutfağa girdi. Peder turta için hamur açıyordu, hemen yanında tezgâhta bağdaş kurmuş Christopher kendi küçük hamuruyla uğraşıyordu. Peder'in gölgesi gibiydi, o nereye giderse, yanındaydı. Rick çocuğun saçlarını karıştırdı. "Nasılsın, dostum? Turta mı yapıyorsun?"

"Kendi turtamı yapıyorum," dedi Chris. Yaptığı işe vermişti tüm dikkatini.

"Aferin sana," dedi Rick.

"Rick, barın dışında seni görmek isteyen biri var," dedi Peder.

"Ya?" dedi Rick sırıtarak.

"Dinle, Rick," dedi Peder. "Kibar ve rahat ol. Kafanı kullan. Soğukkanlılığını kaybetme. Konuşmadan önce düşün, tamam mı?"

"Ya?" dedi Rick tekrar merakla.

Yan odaya geçti ve Jack'in barın arkasında birkaç adama bira servis ettiğini gördü. Rick gözlerine baktığında Jack'in ifadesinin gerçekten de ciddi olduğunu gördü. Daha sonra hafifçe kafasını odaya doğru eğdi. Odanın karşısındaki köşe masaya baktı, Liz'i gördüğünde gözleri parladı ve sırıttı. Liz, diye düşündü. Ah Tanrım, Liz! Kalbi çarpmaya başladı. Geçen mayıstan beri onu görmemişti ve onu deli gibi özlemişti! Kaç kez onu düşündüğünü hayal bile edemiyordu. Rüyasında bile görmüştü kızı.

Hızlıca ona doğru yaklaşırken Liz ayağa kalktı. Ayağa kalktığında elleri gayri ihtiyari karnına gitmişti. Sanki karnındaki yuvarlaklığı kapatmaya çalışıyor gibiydi. Bir anda Rick'in dünyası kaydı. Durdu, afalladı. Donup kaldı. Ağzı açık kaldı ve bakışları kızın yüzünden karnına, karnından yüzüne kaydı. Deli gibi kaçmak istedi. Ölmek istedi.

Odanın karşısından Liz'in yaşla dolan gözlerini görebiliyordu. Korktuğu belliydi. Kafasının içinde Peder'in sesini duydu Rick. Soğukkanlılığını kaybetme; konuşmadan önce düşün. Ağzını kapatmayı başardı, yutkundu ve Liz'e doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Yaklaştıkça, kız cesurca çenesini kaldırdı. Yine de gözünden kocaman iri bir damla yaşın akmasını engelleyememişti.

Başı dönüyordu Rick'in. Bu nasıl olabilirdi? Bebek onun olamazdı. Liz iyi olduğunu, bebek olmadığını söylemişti. Daha lise son öğrencisiydi Rick sadece. Bir şeyler yaşadığı tek kız hamileydi, orada karşısında duruyor, ondan deli gibi korkuyordu. Rick de ondan deli gibi korkuyordu aslında... Lütfen, diye geçirdi içinden. Tanrım, benim olmasın!

Daha sonra, çaresizce aklına geldi: Ne düşünüyor ki? Onu suçlayacağımı mı sanıyor?

Daha sonra dikkatini topladı, sanki beyninin kontrolünü tekrar eline almış gibiydi. Yattığı hamile kız karşısında duruyor ve ondan deli gibi korkuyordu. Kafasının içinde Jack'in sesini duydu. Erkek gibi hissetmek yetmez Rick. Erkek gibi düşünmek zorundasın. Doğru şeyi yap.

Seçenekleri sınırlıydı. Kaçabilirdi, inkâr edebilirdi, bayılabilirdi ve kendine geldiğinde, kız ve göbeği gitmiş olabilirdi.

Rick şaşkınlık içindeyken bir damla daha yaş süzüldü kızın gözlerinden. Jack ne yapardı, diye düşünmeye çalıştı, çünkü Jack'e hayranlık ve saygı duyuyordu. Peder ne yapardı? Peder'in Paige ve Chris'e göz kulak olduğu anlar belirdi zihninde. Ne hissettiğinin önemi olmadığını düşündü, onlar gibi davranacaktı. Asıl sorunlarla daha sonra uğraşacaktı. Şimdilik, en azından gerçek bir erkek gibi görünecekti.

Liz'in karşısında durdu, kızın gözlerine, korkmuş gözlerine baktı ve hafifçe gülümsemeyi başardı. Kolunu onun beline doladı ve alnına bir öpücük konduracak kadar kendine çekti. Hayatı altüst olmuştu belki ama o an fark ettiği şey Liz'in ne kadar güzel koktuğuydu. Tam da hatırladığı gibiydi. "Lizzie," diye fısıldadı. Kız kafasını onun omzuna dayadı. Titriyordu, omuzları sarsılıyordu. Rick onu kendine çekti ve sarıldı. "Ağlama," diye fısıldadı. "Hadi, Lizzie. Ağlama."

Omuzlarının üzerinden Jack'e baktı. Jack ciddiydi, başıyla kapıyı işaret etti. Rick, Liz'e döndü. "Hadi. Bir yerlere gidip konuşmalıyız. Hadi." Koluyla kızı belinden sardı. Kapıya doğru Rick'le beraber yürürken Liz'in gözleri yaş içindeydi.

Pek kimsenin olmadığı, yalnız kalacakları barın arkasına doğru gittiler ve bir ağacın altında durdular. "Yapma böyle," dedi Rick. "Ağlarsan nasıl konuşacağız ki?"

"Rick," dedi Liz başını onun omzuna dayayıp. "Üzgünüm, Rick."

Rick bir parmağıyla kızın çenesini kaldırdı ve kırmızı gözlerine, oradan da kızarmış yanaklarına dokundu. Sesini yumuşak tutmaya çalıştı. Şefkatli. "Ne oldu, Lizzie? Sorun olmadığını söylemiştin."

Liz omzunu silkti. "Öyle olduğunu sanmıştım. Bunu dememi istiyormuşsun gibiydi."

"Bana yalan söylemeni istemedim ki," dedi Rick.

"Bilmiyordum işte, o kadar. Sadece bilmiyordum."

"Âdet gördüğünü sanıyordum. Böyle söylememiş miydin?"

Tekrar omzunu silkti kız. "Çok fazla olmadım ki zaten. Geçen yıl bütün sene sadece dört kere âdet gördüm. Her gün sorup durdun, ben de sorun yok dedim, sormayı bırakman için. Ve benden ayrıldın. Hemen o an. O dakika. Telefonda. Hemen sonra, tek düşündüğüm bu oldu... Başka hiçbir şey değil. Sadece ayrıldığını, beni istemediğini düşündüm. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi. Kendimi şey gibi hissettim..."

"Dur. Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Rick. Kızı düşürdüğü durum yüzünden utanıyordu.

"Hissettiğim şey buydu," dedi ağlayarak Liz.

Rick'in o detayları hatırlaması otuz saniyeden kısa sürdü ve kendini tam bir pislik gibi hissetti. Hamileliğine neden olan o küçük kazadan sadece birkaç gün sonra Liz, Eureka'daki annesinin yanına dönmüştü. Rick onu sürekli

arayıp iyi olup olmadığını, âdet görüp görmediğini sormuştu, böylece yakalanmayacakları için rahatlayabilirlerdi. Sonunda evet demişti, sorun yoktu. Aynı konuşma içerisinde Rick biraz ara vermelerinin iyi olacağını, birbirlerini artık görmemeleri gerektiğini söylemişti. Ona değer verdiğini söylemişti ama yüce Tanrım, belli ki kendilerini kontrol edememişlerdi. İkisi de bebek sahibi olmak için çok gençti.

Ama hayır, değillerdi.

Rick, kızı kollarına aldı. "Ah, Liz, bebeğim," dedi. "Senden senin iyiliğin için ayrıldım!" *Kendi* iyiliğim için! "Tekrar kontrolü kaybedip başını belaya sokmak istemedim." Kendi başımı belaya sokmak! "Çok gençsin! Çok genç!" Çok gencim! "Tanrım, Lizzie. Gerçeği söylemeliydin."

"Bilmiyordum," dedi tekrar kız ve ona yaslanıp gözyaşlarına boğuldu.

"Tamam, bebeğim, ağlama. Senin suçun değil. Benim suçum. Hadi, ağlama."

Fakat Liz uzun süre ağlayacak gibi görünüyordu. İlk başta kız Rick ne diyecek diye çok korkmuş ve söylediğinde çok rahatlamıştı. Rick onu sonsuz gibi gelen bir süre kollarında sardı. Bu sırada da en azından ne diyeceğiyle ilgili düşünebilmişti. Liz'in gözyaşları nihayet dindiğinde, "Biraz dolaşalım mı? Olur mu?" diye sordu Rick.

Başını sallayarak onayladı kız.

Rick parmaklarıyla kızın yanaklarına dökülen yaşları sildi. "Connie'ye haber vermen gerekir mi?"

"Sorun değil," dedi Liz. "Seninle konuşmaya geldiğimi biliyor. Anlatmak için."

"Tamam, o zaman. Dolaşalım, biraz kendimize gelelim

ve sonra da Connie'yle yüzleşelim. Olur mu?"

"Jack'ten izin alacak mısın?"

Rick kolunu Liz'in omzuna attı ve onu küçük kamyonetine doğru yöneltti. Jack kızın karnını görmüştü, Rick'in onu bardan dışarı çıkardığını da. "Jack şu anda ne yaptığımı biliyor." Yapabileceğim tek şey bu, diye düşündü. Bunlar yaşanmadan önce yapmalıydım hatta. Bir yetişkin gibi davranmaya çalışacaktı artık. Geç olsa da deneyecekti...

"Nereye gidiyoruz?"

"Nehre gidelim. Bir kayaya oturur, olacakları konuşuruz. Ne dersin?"

"Yanımda mısın?" diye sordu Liz.

"Tabii ki öyleyim, Liz."

"Beni seviyor musun, Rick?"

Rick kızın karnına baktı, kendisi koymuştu o şeyi oraya. Kahretsin, diye düşündü. Sevmek mi? Bunu kabul ederse, iddialı bir şey söylemiş olurdu. Bunun bir parçası olmak istemiyordu. Bu yüzden kendini Peder ve Jack'i, onların kadınlarla ilişkilerini düşünmeye zorladı. Alnına küçük bir öpücük kondurdu kızın. "Tabii ki seviyorum. Artık korkmanı istemiyorum. Her şey düzelecek. Belki çok kolay olmayacak ama düzelecek."

Normalde akşam yemeği saati geçtikten sonra Jack hemen bardan çıkardı. Peder, Christopher ve Paige ile meşguldü ve Jack, Rick'in dönebileceğini düşünüyordu. Çocuk kendini ona bir açıklama yapmak zorunda hissediyor olabilirdi, ama açıklanacak çok fazla şey de yoktu aslında. Lizzie'nin görünüşünden neyin ne olduğu anlaşılıyordu. Fakat yine de Jack'i sanki bir babaymış gibi görürdü Rick.

Jack ise bundan hiçbir zaman rahatsızlık duymamıştı. Şimdi bile hisleri değişmemişti.

Mel eve dönmeden önce Jack onunla kısa bir konuşma yapmıştı. "Bir sorun var ve sanırım bu konuda her şeyi biliyorsun."

"Bu konuda konuşamam, sevgilim," dedi Mel. "Üzgünüm."

"Sadece yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum, Jack. Yine de bir hasta hakkında seninle konuşamam."

"Bana tavsiyede de mi bulunamazsın?" diye sordu Jack.

Mel sokulup onu öptü. "Tavsiyeye ihtiyacın yok. Ne yapacağını biliyorsun." Jack'in şişmiş eline ve mor gözüne tebessüm etti. "Berbatsın. Bu gece bir kavgaya karışmamaya çalış." En tatlı gülümsemesiyle baktı. "Rick konusunda içgüdülerini takip et. Sen de aynı yoldan geçtin sonuçta."

Bir de bu var, diye düşündü Jack. Mel'in de ilk defa ilişkiye girdiklerinde hamile kaldığından emindi. O akşam yıllardan sonra ilk defa korumasız seks yapmıştı Jack.

Saat sekiz buçuktu ve vazgeçmek üzereydi. Peder, Christopher'ın banyosunu yaptırmış, çocuğu annesinin yanına bırakmış ve aşağı dönmüştü. Rick geldiğinde, Jack ile kendine birer kadeh viski dolduruyordu. Rick uzun bir çocuktu, bir seksen boylarındaydı. Bardaki zor iş, kollarını ve omuzlarını geliştirmiş, onu güçlü yapmıştı. Şu anda on yedisindeydi ve lisedeki son yılıydı. Çıkık elmacık kemikleri, kare biçimli çenesi, kalın ve etkileyici kaşlarıyla yakışıklı bir gençti. Fakat başı önde, elleri cebinde bara girerken yüzünde yeni çizgiler oluşmuş gibiydi. Son birkaç saatte on yıl falan yaşlanmıştı sanki.

Jack ve Peder'in dışında bar boştu, bu yüzden Rick taburelerden birine oturdu ve yüzünü onlara döndü. Ellerini saçlarında gezdirdi. Hem ona on üç yaşından beri göz kulak olan hem de akıl hocalığı yapan bu iki adama baktı. "Çoğunu biliyorsunuzzaten, değil mi?"

"Liz hamile gibi görünüyor," dedi Jack.

"Evet. Geçen baharki o hata... Olan oldu yani. Bebek şubatta geliyor gibi gözüküyor. Mel öyle tahmin ediyor. Liz bayağı hamile yani."

"Tanrım, Rick," dedi Peder, çökmüştü. "Ah, dostum..."

Rick kafasını salladı. "Eh, suç benim. Ben yaptım."

"Bunun tek suçlusu sen değilsin, dostum," dedi Peder. Liz'in o sıralar takındığı küçük seks bombası tavırlarını çok iyi hatırlıyordu.

"Benim bebeğiimi taşıyor," dedi Rick. "Yapabileceğim en küçük şey suçu üstüme almak. Ayrıca beni bir şeye zorlamadı." İç çekti. "Çocuklar. Üzgünüm. Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Her şeyi berbat ettim. Hem de çok."

Jack dudaklarında gururlu bir gülümse hissetti. On yedi yaşındaki başka bir çocuk böyle bir durumda kasabayı terk ederdi ama Rick değil. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu, gerçek bir erkek gibi. Sorumlu davranıyordu. Jack ve Peder'le yüzleşmek en az bu felaketle yüzleşmek kadar zordu. "Bir şeyler düşünebildin mi?"

"Hayır, tam olarak değil. Bunu öğrendiğin ilk an pek fazla bir şey yapamıyorsun. Bilirsiniz. Fakat ona bu konuda yanında olduğumu söyledim. Daha fazla korkmasını istemiyorum. Daha sonra Connie'ye bunun cezasını çekeceğimi söyledim, ne yapmam gerekirse."

"Connie ve Ron bunu nasıl karşıladı?" diye sordu Peder.

"Ah, sanırım şu anda beni öldürmek istiyorlar," dedi Rick. "Ayaklarına kapandım. Özür diledim. Yalvardım. Yorgunluktan ölene kadar çalışacağıma söz vermem acılarını biraz olsun yatıştırdı sanıyorum."

"Büyük ihtimalle bunu yapmak zorunda kalmayacaksın," dedi Jack. "Sana her zaman ekstra çalışma saati verebiliriz. Okul önemli, Rick. Ne olursa olsun."

"Teşekkürler. Şu anda en önemli şey onun korkmaması. Deli gibi korkmuş, bu beni öldürüyor. Onunla yatmakla kalmayıp bir de deli gibi korkuttum! Yüce Tanrım! Ah, beyler ah. Benden daha iyi şeyler beklediğinizi biliyorum."

"Rick, hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın," dedi Jack. "Kötü şeyler olur. Bunu çok güzel hallettin. Senin durumundaki birçok çocuktan daha olgun davranmışsın."

"Nasıl korktuğunu gördünüz mü? Neden biliyor musunuz? Bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi çünkü sürekli sorup durdum, sürekli, sanki tek ilgilendiğim şey buymuş gibi. Bir şey olmadığını anladığım saniyede terk ettim onu!" Elini terli ensesinde gezdirdi Rick. "Her şeyi mahvettim biliyordum, ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum sadece. Bu beladan kurtulduğumuzu sanıyordum, onun yerine erkenden bana gerçeği açıklamasını engelliyormuşum. Eğer daha önce bilseydim, belki bebek konusunda bir şeyler yapabilirdik," dedi usulca, neredeyse saygıyla. "O bebek kızın içinde hareket ediyor. Hareket ettiğini hissettim. Yüce Tanrım!"

Jack göğsünde bir şeylerin hareket ettiğini hissetti. Kırk yaşının üzerindeydi ve bir aile için çoktan hazırdı ama Rick'in şokunu anlayabiliyor ve aynı şekilde korkuyla karışık şaşkınlık yaşıyordu.

Peder'e gelince, böyle bir karışıklık için neler verebileceğini bu dünyadaki hiç kimse bilemezdi, Jack bile.

"O daha bir çocuk," dedi Rick. "Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

"Başlangıç olarak, onun yanındasın," dedi Peder. "Ona iyi davran, elinden geldiğince nazik ol, saygılı ol. Ona bebeğinin annesi gibi davran, bebeğe ne olursa olsun."

"Evet," dedi Rick. "Onu sevip sevmediğimi sordu," dedi sonra sıkıntıyla.

Havada bir an sessizlik oldu. Daha sonra Jack üçüncü bir bardak alıp, viski doldurdu. Küçük bir kadehti. Rick'e uzattı. Buna ihtiyacı olmalıydı.

"Ne dedin?" diye sordu Peder.

"İçinde benim bebeğimi taşıyor, Peder. Böyle bir şeyi istemiyordu. Ne halt diyecektim ki, ha? Belki de söylemeliydim, geçen bahar bu işi yaparken söylediğime eminim. Ne kadar dürüst bir adamım değil mi?" Küçük kadehe baktı ve kafasını salladı. "Dedim ki: 'Tabii ki seviyorum.'"

"Ah, Rick, doğru olan buydu," dedi Peder. "Başka ne söyleyebilirdin ki?"

Jack, Rick'le bardak tokuşturdu. Şu an bu çocukla fena halde gurur duyuyordu. Çocuk kendisi için hiç üzülmüyor; nasıl mahvolduğuna mızmızlanmıyordu. Suçlamıyordu. Sırtını böyle doğrultmak, kafanı böyle dik tutmak, güçlü olup mağlup olmamak yürek isterdi. Hangi yaşta olursa olsun bayağı bir güç gerektirirdi ve on yedi yaşında olmasına rağmen Rick'in olgunluğu takdire şayandı. "İyi olacaksın, dostum," dedi Jack bunun gerçek olmasını umarak.

"Bir şeyler yapmam lazım gibi hissediyorum ve ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok," dedi Rick.

"Şu anda, hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Jack. "Acele etme, düşün. Delirme, kaçıp evlenmeye gitme ya da başka bir şey yapma. On yedi yaşındasın, o da on beş ve kesin olan tek şey bebeğin varlığı. Sadece onun yanında ol, ona düzgün davran. Beraberce üstesinden geleceğiz her şeyin."

"Jack, Peder," dedi Rick. Gözleri biraz nemlenmişti. "Çocuklar, üzgünüm. Beni bu konuda uyarmaya çalıştınız ve ben..."

"Rick," dedi Jack, onun lafını keserek. "Bu yola giren ilk erkek sen değilsin, tamam mı? Rahatla." Jack bardağını kaldırdı ve küçük bir yudum aldı. "Bu konuyu halledeceğiz. Zor olabilir ama şükürler olsun ki biz de sıkı adamlarız."

SEKİZ

Yargıç Forrest'ın Wes Lassiter'ı bir an önce mahkemeye gönderme kararlılığı tahmin edildiği gibi bir engele takıldı. Forrest, Mendicino idari bölgesindeydi; Lassiter ise Humboldt idari bölgesinde tutuklanmıştı. Davası farklı bir yargıca gidecekti.

Karısına saldırdığı sırada üzerinde metamfetamin bulunmuştu, avukatı bu durumun Lassiter'ın çılgın davranışlarını ve muhakeme yetisinin olmayışını açıkladığını iddia ediyordu avukatı. Suçlu bulunursa hapis cezası ağır olabilirdi. Fakat uyuşturucu tedavisi talebinde bulundu, yargıç da Lassiter'ın bu tedaviden sonra bir hafif, iki de ağır suçtan yargılanması koşulu ile kefalet ödenmesini kabul etti ve tedavi sürecinin başarılı tamamlanmasının, daha sonra hüküm verilirken göz önünde bulundurulacağını vurguladı. Başka koşullar da vardı; eğer Lassiter tedavi sürecini erken bırakırsa kefaleti iptal edilecek ve hapishanede oturup mahkemeyi bekleyecekti. Normalde tedavi süreci

büyük bir gizlilik içinde yürütülürken Lassiter'ın davasında savcılık makamı hastayı her gün kontrol edebilecek, Lassiter'in Lassiter'in hâlâ tedavide olduğundan ve ailesine karşı bir tehdit oluşturmadığından emin olunacaktı.

Brie, Paige'i aradı. "Bu kararı kötü haber olarak algılama," dedi. "Uyuşturucudan uzak kalması onun bakış açısında büyük bir fark yaratabilir. Benim önerim, boşanma ve vesayet işlemlerini sürdür. Tedavi altındayken süreci geciktirebilir ama kararı göz önüne alırsak benim tahminime göre o üzgün kızını hapishaneden kurtarmak için işbirliği yapacaktır."

"Tedavisi ne kadar sürecek?" diye sordu Paige.

"Bir şey söylemek zor. En az bir ay ama metamfetamin çok ağır bir uyuşturucu ve aylar boyunca tedavide kalan birçok kişi olduğunu duydum. Bu anlaşmada kendi çıkarlarını koruması gerekiyor, o yüzden vazgeçemez. Bir denetleyici tarafından kurtarılmak zorunda."

"Wes'in uyuşturucu probleminin ne kadar kötü olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok," dedi Paige. "Kullandığından şüpheleniyordum. Bir keresinde uyuşturucuya benzer şeyler de buldum ama ona sormaya korktum. Eğer mesele bir denetleyiciyi iyileştiğine inandırmaksa, çok güzel kandırabilir insanları."

"Evet, hepsi öyledir zaten. İnan bana, bu dünyada artıların eksileri geçtiği tek bir yer varsa, o da uyuşturucu tedavisidir."

"Ben de aylarca etrafımı kolluyor olacağım..."

"Paige, senin durumunda, o hayatta olduğu sürece etrafını kolluyor olacaksın. Peder'e söyle, sana ateş etmeyi öğretsin."

Paige konuyu John'a açmadan önce birkaç gün düşündü.

"Düşünmeye değer," dedi Peder. "Yapabiliriz. Bu arada, arkadaşım Mike'ı aradım, o serseri Los Angeles'ta, ait olduğu yerde mi diye, ama artık Minnesota'daki o tedavi merkezinde olduğu için savcılık makamını arayıp kendin de kontrol edebilirsin artık."

"Ah," dedi Paige tiksintiyle. "Avukatıma yaptırabilir miyim bunu?

"Bir düşün, Paige," dedi Peder. "Kontrolü eline al, seni korumaktan mutluluk duyarım biliyorsun ama özgüvenini geri kazanman önemli. O güvene daha önceleri sahip olduğunu biliyorum."

Evet, diye düşündü Paige. Bir zamanlar kendime güvenim vardı. Her genç kadında olduğundan fazla değildi belki ama bu dünyada kendine bir yer edinmeye yetiyordu. Zar zor fark edilse de, parça parça geri geliyordu güveni. Özgüvenine tekrar kavuşmak zorundaydı. Christopher'a tek başına ebeveynlik yapacaktı.

Uzaklaştırma emri ya da vesayet kararı talep edebileceğini düşünmemişti; korku onu tamamen eline geçirmişti. Fakat John yanındayken, onu cesaretlendirirken başarabilmişti. Bu çok çirkin ve korkutucu bir durumdu ama atlatmıştı ve Wes elleri kelepçelenip götürülmüştü. Kısacası şu anda rahat bir tedavi programında olabilirdi ama daha bitmemişti. Bedelini ödemesi gereken daha çok şey vardı ve bu bedeli Paige'i ve oğlunu yıllarca özgür bırakarak parmaklıklar arkasında ödeyebilirdi. Artık özgür olma, hayatını geri kazanma yolunda olduğu için Paige -ne kadar korkarsa korksun- bununla yüzleşmeye kararlıydı.

Mutfak telefonunun önünde bir ileri bir geri yürüdü,

daha sonra ahizeyi kaldırdı ve telefon etti. Bir sonraki gün daha az tereddüt ederek bölge savcı yardımcısının sekreteriyle konuştuğunda o gün kontrol etmediklerini, buna zaman bulamayabileceklerini ve yarın araması gerektiğini söylediler. Paige bir anda deliye döndü. "Hayır!" dedi. "Bu adamın benim ve çocuğumun hayatını tehlikeye soktuğunun farkında mısınız? Beni öldürmekle tehdit etti ve eğer hastane kayıtlarına bakarsanız, bunu denedi de. Hayır, yarına kadar bekleyemeyeceğim. Bir saat sonra arayacağım!" Telefonu kapattı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Peder'le göz göze geldi. Yanaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Peder tek kaşını kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. "İşte bu," dedi.

Yirmi dakika sonra bölge savcı yardımcısı bizzat kendisi aradı. Paige'i rahatlattı, daha sonra tedavi merkezinin numarasını ve Wes'le ilgilenen danışmanın adını verdi, gün içinde istediği kadar arayabileceğini söyledi.

Paige tekrar telefonun önünde ileri geri adımlamaya başladı. "Sorun ne?" diye sordu Peder.

"Bilmiyorum. Sanki telefona o cevap verecekmiş gibi."

"Verirse ne olur?"

"Ölürüm!"

"Hayır," dedi Peder sakince. "Kapatırsın çünkü bir daha asla onunla konuşmak zorunda değilsin. Tamam mı?"

"Değilim," dedi Paige, bu gerçekliğe biraz şaşırarak. Zihninde düşünceler dönmeye başladı. Ya Wes ona dokunduğunu inkâr ederse? Ya onları üzgün olduğuna ikna ederse? Hemen ahizeyi kaldırdı, numaraları tuşladı ama aklı hâlâ bu iki olasılık arasında gidip geliyordu. Ya ona bir mesaj iletilmesini istediyse? Ya Wes onu arayıp Christop-

her'la konuşmak istediyse? Christopher'la hiç konuşmazdı ama Paige onun sanki oğluyla ilgileniyormuş gibi yapıp böyle bir teşebbüste bulunabileceğini biliyordu.

Telefon açıldı, istediği danışman bağlandı. "Ben, Paige Lassiter. Wes Lassiter'ın hâlâ orada olup olmadığından emin olmak için arıyorum,"

"Tamamen içeri tıkalı, bayan," dedi adam, sesi sakin ve samimiydi. "Rahat olun."

"Teşekkür ederim," dedi Paige belli belirsiz.

"İyi günler dilerim."

Paige telefonu kapadı, bir an titredi. Daha sonra John'a baktı ve gülümsediğini gördü. "Zor olduğunu biliyorum," dedi Peder sakince. "Ama her geçen gün biraz daha hayatını geri kazanıyorsun. Bu iş işte böyle yapılır, Paige."

Irak, Felluce'ye giden, ölümcül olma tehlikesiyle ünlenmiş bir yol vardı. Amerikan askerleri oraya düşmüştü. Başçavuş Jack Sheridan müfrezesini yönlendirdiğinde, arkadaşlarının Mike dediği Topçu Çavuşu Miguel Valenzuela liderliğindeki mangalardan biri, bir intihar bombacısı yüzünden müfrezeden ayrı düşmüştü. Keskin nişancıların ateşi altında, yaralılarla birlikte terk edilmiş bir binaya sığınmışlardı. Keskin nişancıların yaraladıkları arasında Joe Benson ve Paul Haggarty'nin kanamaları tehlikeli boyutlardaydı. Mike saatlerce tekrar tekrar ateşlediği bir M16'yla keskin nişancıları biraz olsun durdurdu, ta ki müfrezenin geri kalanı -Peder de onlar arasındaydı- isyancıları kontrol altına alıp onları kurtarana kadar. Her şey bittiğinde, Mike kolunu zar zor oynatabiliyordu ve omzu uyuşmuştu. Sonradan bu kahramanlığı için ödüllendirilmişti.

Los Angeles'ta komiser olan Mike, Irak'ta on sekiz ay çalışmıştı. Hiç yara almamış, bir sürü hayat kurtarmıştı.

Şu anda Los Angeles'ta bir hastanede komada yatıyordu, vücudunda üç kurşun yarası vardı. On dört yaşında bir çete üyesiydi ona ateş eden. Çocuğun vuramadığı tek yer kurşun geçirmez yeleğiydi. Diğer bir polis, çocuğa ölümcül bir atış yapmıştı. Soruşturmanın tahminine göre çeteye giriş için yapılan bir kabul töreniydi bu ve çete biriminin komiserini alaşağı etmek oldukça saygı görecek bir şeydi.

Peder, Paige'le ilgili olarak Mike'ı aramış ve Mike elinden gelen her şeyi yapmıştı. Şimdiki telefon ise Peder'eydi.

Sabah çok erken saatlerdi. Kahve bile tam olmamış, Chris pijamalarıyla henüz aşağı inmemiş, arka bahçedeki balta sesi daha yeni başlamıştı. Vurulma bir gece önce gerçekleşmişti ve Mike'ın en büyük ağabeyi Ramon Valenzuela'nın eski donanma birliğinden birine ulaşması birkaç saat almıştı. Bu sırada, Mike acilen ameliyata alınmıştı ve yoğun bakım ünitesinde komada yatıyordu.

Peder barın arka kapısına gitti. "Jack!" diye bağırdı. "İçeri gel!"

Jack'in yüzünde endişeli bir ifade vardı mutfak kapısından içeri girdiğinde.

"Valenzuela görevde vurulmuş," dedi Peder. "Durumu kritik. Los Angeles Travma Merkezi'nde. Ben Zeke'i arayacağım, millete haber verip barı kapatsın."

"Tanrım," dedi Jack, çenesini kaşıyarak. "Kurtulma şansı var mı?"

"Kardeşi Ramon atlatacağını düşünüyor ama komada. Bazı şeylerin asla eskisi gibi olamayacağını söyledi." Peder kafasını salladı. "Uçağa yetişebilir misin bir bak. Ben de

arabayla gelirim."

Paige basamakların sonunda göründü. Ciddi bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Bekledi.

"Peki ya Paige? Christopher?" diye sordu Jack.

Peder omuzlarını kaldırdı. "Onları da götürmek zorundayım. Onları burada yalnız bırakmayacağımdan eminim."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Paige.

İki adam da dönüp ona baktı. "Los Angeles'a," dedi Peder. "Arkadaşlarımızdan biri görevde vurulmuş. Yoğun bakım ünitesinde, gitmek zorundayım."

"Los Angeles'a? John, Los Angeles'a gidemem."

"Evet, gidersin. Gitmek zorundasın. Arkadaşım Mike sana çok yardım etti, şu anda hastanede. Jack?" dedi Peder en iyi arkadaşına bakarak. "Hadi. Ben Rick'in büyükannesini arayıp, barı her gün kontrol etsin diyeceğim."

"Tamam," dedi Jack, hemen çıkarak.

Peder, Paige'e döndü. "Sorun olmayacak. Güvende olacaksın. Her gün o tedavi merkezini arayabilirsin. İstersen, o oradayken sen de gidip birkaç eşyanı alabilirsin. Belki ziyaret etmek istediğin birileri vardır. Bunu güven içinde yapabilirsin. Fakat ben gitmek zorundayım." Paige öylece ona baktı. "Hemen gitmek zorundayım, Paige. Benimle gelmelisin, böylece ben de hem arkadaşıma gidip hem Chris ve senin güvende olduğunuzdan emin olurum. Lütfen."

Paige başını salladı. "Gidip hazırlanayım," dedi, merdivenlere koşarak.

Peder'in derin bir oh çektiğini duymadı.

Jack, doktorun merdivenlerinde Mel'le birlikte duruyordu. Çantası kamyonun arkasındaydı. "Bir daha düşün,"

dedi Jack. "Benimle gel. Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Elini onun göğsüne koydu Mel. "Yalnız olmayacağım. Bütün kasaba benimle. Bana hiçbir şey olmayacak."

"Ama Peder burada olmayacak. Paige ve Christopher'ı da götürüyor. Çünkü onları burada bırakamaz. Sanırım onları bırakmaktan ölümüne korkuyor."

"Elbette. Jack, doktorun bana ihtiyacı var. Yapacak işlerim var. İyi olacağım. Kimse beni rahatsız etmeyecek. Burada konuşabileceğin bir doktorun adı var," dedi gömleğinin cebine bir kâğıt parçası sıkıştırarak. "Ona eski hemşiresiyle evli olduğunu söyle. Mike hakkında her şeyi söyleyecektir."

"Onunla çalıştın mı? Ne zaman?"

"Biraz zaman geçti ama beni unutmamıştır. Travma cerrahı, Mike'ı ameliyat etmiş olabilir. Ona haberleri vermeyi unutma. Bebeğimiz olacağını söyle. Bu onu mutlu edecektir."

"Onu bulacağım." Dudakları birbiriyle buluştu ve uzun uzun öpüştüler. Jack bir eliyle Mel'in sırtına, diğer eliyle de büyüyen karnına dokundu. "Seni burada yalnız bırakmak son zamanlarda yaptığım en zor şey olacak," dedi.

"Gitsen iyi olur. Oraya olabildiğince çabuk gitmek istiyorsun."

Jack deli gibi Eureka'ya doğru direksiyon salladı, Mel'in eski cep telefonunu kamyonda şarj etti. Böylece onu Los Angeles'taki hastaneden arayabilecekti. Sadece Redding'de aktarma yapan bir uçuş seçti, böylece üç saatten daha kısa bir sürede Los Angeles'ta olacaktı. Fakat Peder, belki sekiz, belki de on saate yakın süren tüm o yolu arabayla gidiyordu.

Jack Los Angeles'a vardığında, bir otele bile uğradı. Mike hâlâ solunum cihazına bağlıydı ve saatte bir, o da sadece birkaç dakikalığına yakın ailesi tarafından ziyaretine izin veriliyordu. Hastanedeki kalabalık yine de Jack'in beklediğinden çok daha fazlaydı. Polisler yaralı arkadaşları için toplanmalarıyla bilinirlerdi. Hastanenin içinde ve dışında onlarcası vardı. Park alanına Mike'ın ailesinin ara sıra hastane stresinden kurtulmaları için bir karavan park etmişlerdi ve etrafında korumalar vardı. Mike iki kez evlenmişti ama şu anda bekârdı. Ailesinde bir eksik yoktu. Annesi, babası, kız ve erkek kardeşleri, yeğenleri, hepsi oradaydı. Bir yerlerde eski eşi de olabilirdi. Bir-iki eski kız arkadaşının da etrafta olduğu neredeyse kesindi. Deniz piyadelerindeki mangalarından birkaç asker arkadaşı da oradaydı: Haberi alır almaz gelmeyi başaran, Fresno'da itfaiyecilik yapan Zeke ve Grants Pass'te inşaatçılık yapan Paul Haggerty. Diğerleri de ellerinde olsa gelirlerdi. "Peder nerede?" diye sordular.

"Yakında gelir. Arabayla geliyor. Mike nasıl?"

"Pek bilmiyoruz. Üç kurşun yemiş. Biri kafaya, biri omuza, diğeri de kasığa. Çok kan kaybetmiş ve bilinci geri gelmemiş. Uzun bir ameliyattı."

Jack cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Cerrahın adını bilen biri var mı?" diye sordu.

Kafalarını sallayarak birbirlerine baktılar.

"Tamam, ben şu adama bir bakayım," dedi Jack. "Mel'in eski bir arkadaşı. Burada doktormuş. Bize bir şeyler söyleyebilir. Hemen dönerim."

Jack bir hemşire odasından diğerine girerek tam bir saat harcadı, Doktor Sean Wilke'i arıyor, boşu boşuna ona

mesajlar bırakıyordu. İki saat sonra kırk yaşlarında, doktor önlüğünün üzerine ceket giymiş bir adam yoğun bakım ünitesine gidiyordu ve ceketinin üzerinde mavi iple işlenmiş şekilde 'Wilke' yazıyordu.

"Doktor Wilke," dedi Jack ve öne çıkıp adamı durdurduktan sonra elini uzattı. "Adım Jack Sheridan, doktor. Mike Valenzuela için buradayım." Doktor sakin ve aklı başka yerdeymiş gibi görünüyordu. Pek ilgi göstermeden tokalaştı. Nihayetinde Mike için gelen tonlarca insan vardı. Doktor hepsiyle konuşamazdı. "Mel Monroe'yla evliyim," diyebildi Jack.

Adamın ifadesi hemen değişti. "Tanrım," dedi, heyecanla Jack'in iki elini birden tutarak. "Mel? O nasıl?"

"Harika. Bana adınızı verdi. Arkadaşım hakkında bilgi verebileceğinizi söyledi."

"Hastamı göreyim, daha sonra neyi varsa söyleyebilirim. Olur mu?"

"Elbette," dedi Jack. "Teşekkürler."

On beş dakika sonra, Wilke'yi yoğun bakım ünitesinin kapısında Mike'ın annesi, babası ve kardeşiyle konuşurken gördüğünde turnayı gözünden vurduğunu fark etti Jack. Yani cerrah oydu. Aileyi odaya girmeleri için yalnız bıraktıktan sonra Wilke, Jack'e doğru yürüdü. "Hadi," dedi. "Az zamanım var."

"Kurtulacak değil mi?"

"Yüzde doksan sekiz ihtimal veriyorum ama sonraki olası sorunları bilmiyoruz." Doktor, Jack'i kalabalık acil servisin arka tarafındaki personel dinlenme odasına götürdü. Wilke, Jack ve kendisine bir kahve koydu. Jack kahveden bir yudum aldığında neredeyse kusuyordu. Berbattı. Acaba

musluk suyunu paspas suyuyla mı karıştırıyorlardı? "Evet," dedi Wilke. "Biliyorum. Çok kötü."

"Kuzeyde bir barım ve restoranım var. Bizim kahvemiz müthiştir, Starbucks'tan da daha iyidir. Sanırım Mel'i ilk kahveyle tavladım, tam bir kafein müptelası. Bana Mike'tan bahsetdin Doktor Wilke."

"Lütfen, bana Sean de. Şimdiye kadarki durum şöyle: Kafasındaki yara en az travmatik olan olsa da, bu travma yüzünden bilinci yerinde değil. Kurşun, mucizevi bir şekilde, beyne zarar vermemiş gibi görünüyor ama kafatasından çıkarmak için kranyotomi yaptık, bir yol açıp dren yerleştirdik, şişmeye sebep olan bu ve sanırım bu komada olmasını da açıklıyor. En kötü ve düzeltmesi en zor olan yarası kasığındaki kurşundan kaynaklanıyor. Bağırsak ve mesanesini toparladık ve çok kan kaybetti."

"Tanrım! Irak'ta on sekiz ay tek bir çizik bile almamayı başardı..."

"Omzu kötü. Burada kalıcı sakatlık bekliyoruz. Neredeyse eminim."

"Kahretsin," dedi Jack, kafasını sallayarak. "Peki ya işi?"

Sean kafasını salladı. "Bilemiyorum. Yaraları kritik. Uzun vadeli bir tedavisi olacak. Omzu gerçekten iyi dikildi ama biraz güç kaybı olacak. Savunma taktiklerinde durumu riskli olabilir."

"Ama dayanıklıdır," dedi Jack.

"Evet," dedi doktor. "Onu hayatta tutan da bu."

"Teşekkür ederim," dedi Jack. "Yaptığınız her şey için. Benimle konuşmaya vakit ayırdığınız için."

"Rica ederim." Sean öne doğru eğildi. "Şu anda tek ilgilendiğin şey bu biliyorum, ama Mel'in nasıl olduğunu

bilmek isterim. Uzun zamandır ondan haber almadım."

Jack gülümsedi ve adama Mel'in yolun dağa düşmesinden bahsetti. Mel'in kasabayı bırakıp gitmeyi istediği, oradan kurtulmayı düşündüğü zamanları anlattı. Bütün bunların sonucunda nasıl olduysa kalmaya karar vermişti. Üstelik tekrardan evlenmiş, hatta hamile bile kalmıştı.

Wilke'nin yüzündeki şaşkınlık oldukça belirgindi.

"Evet, böyle birçok beklenmedik şey yaşandı işte. Mümkün olabileceğini onun da düşündüğünü sanmıyorum. O zamanlar asla bir daha mutlu olamayacağını düşünen bir kadın, asla bebek sahibi olamayacak bir eski eşti. Bense neredeyse kırk yaşında, hiç evlenmemiş, emekli bir deniz piyadesiydim. Kahretsin, hiçbir zaman kimseye bağlanmadım, öyle bir niyetim de olmazdı. Ama onunla tanıştığım gün hayatımın en güzel günüydü. İkimiz için de yeni bir hayat başladı. O benim her şeyim."

Masada bir defteri vardı, Jack defteri kendine doğru çekti. Sean'a uzandı, kalemini almak için elini uzattı, doktor ceketinin cebinden kalemini çıkarıp ona verdi.

"Onu aramalısın. Bana bakma, sen nasıl olduğunu ona kendin sor. Konuşmak isteyecektir. Bana adını o verdi, seni aramamı söyledi." Sarı bloknota numarayı yazdı ve Sean'a uzattı.

Bir anlık tereddütten sonra, Sean sayfayı yırttı, katlayıp cebine koydu.

"Ciddiyim, ara onu," diye devam etti Jack. "Hoşuna gider. Ve bir şey daha... Beni yoğun bakım ünitesine sokma ihtimalin var mı? Mike en iyi adamlarımdan biriydi. İyi bir deniz piyadesiydi. Hayatlar kurtardı. O bir kahramandı. Onu seviyorum. Gerçekten. Bir sürü kişi sever onu."

"Tabii ki," dedi Sean.

Ailesi uyuyabilsin diye, Jack gece boyu Mike'ın yanında oturdu. Mike'ın kafasının bir tarafı tıraş edilmişti, her yerde tüpler ve drenler vardı, ama muhtemelen en zoru da onu solunum cihazına bağlı görmekti. Hemşireler ve terapistler kol ve bacaklarını hareket ettirmişti ama Mike kendi hareket etmemişti.

Mike'ın ailesiyle kısa bir konuşmadan sonra, Peder, Paige'i ve Jack'in çantasını alıp yakınlarda birkaç otel odası tuttu. Sonra da Jack'e anahtar vermek için sabah tekrar geldi. Jack gidip biraz kestirdi ama öğleden sonra döndü ve tekrar bütün geceyi Mike'ın başında geçirdi. Saat başı kalkıp, ona doğru eğilip konuşuyordu. "Herkes burada, dostum. Ailen, polislerin, bölüğünden bazıları. Herkes uyanmanı bekliyor. Uyan, dostum."

Üçüncü gün, solunum cihazı çıkarıldı ve Mike gözlerini açtı ama Jack ve anne babasına boş boş bakıyordu. Hemşireler onu canlandırmaya çalıştı ama bitkin ve kayıtsızdı.

Jack arkadaşının yanı başında bir gece daha geçirmek için yerini aldığında, Mike'ın annesi elini onun omzuna koydu. Kadının simsiyah gözlerine baktığında çoktan gece yarısı olmuştu. Bayan Valenzuela altmışlarında hoş ve güçlü bir kadındı; sekiz çocuk büyütmüş ve bir sürü torunu olmuştu. Eğer yoğun bakım ünitesinde değilse, kiliseye gidip tespih çekerek dua ediyordu; şimdiye kadar çektiği tespihler ellerini şişirmiş olmalıydı. Neredeyse hiç uyumuyordu. "Sen sabırlı bir adamsın değil mi, Jack?"

"Bu konuda değil," dedi Jack.

"Seni tanıyorum. Miguel başında nöbet tuttuğun ilk kişi değil. Adamlarını asla yalnız bırakmadığını söyledi, onlarla kalmak ne kadar tehlikeli olursa olsun."

"Abartıyor," dedi Jack.

"Sanmıyorum. Şimdi ben biraz dinleneyim de sabaha zinde olayım. Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Onu yalnız bırakmam, Bayan Valenzuela. O iyi bir asker."

Altıncı gecenin ortasında, Mike gözlerini açtı, kafasını çevirip "Çavuş?" dedi.

Jack hemen ayağa kalktı, yatağa doğru eğildi. Mike'ın gözlerindeki berraklığı gördü. "Evet, dostum. İşte böyle. Bir sürü insan senin için burada, dostum. Artık bizimle kalmalısın, hastane personeli hepimizi dışarı atmak üzere."

Yatağın başında hemen bir hemşire belirdi. "Mike?" diye sordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Umarım Irak'ta değilimdir," dedi bitkin haldeki adam.

"Hastanedesin. Yoğun bakım ünitesinde."

"İyi. Burada keskin nişancılar yok."

"Mike, anneni çağıracağım," dedi Jack. "Yakınlarda olacağım."

Jack yoğun bakım ünitesinden çıktı, Mike'ın ailesinin ve arkadaşlarının beklediği, telefon görüşmeleri yapıp dinlendiği bekleme odasına indi. Valenzuela'lar polis departmanının sağladığı bir karavandaydılar, ama sadece Mike'a yakın olmak için geceyi bekleme odasında geçiren rahat bir düzine adam vardı. "Uyandı. Kişileri tanıyor."

Odadakiler rahat bir nefes alabildiler sonunda. Jack karavanı arayıp Bayan Valenzuela'yı oğlunun yanına getir-

melerini söyledi, daha sonra yoğun bakım ünitesine geri döndü. Oraya vardığında, iki doktor arkadaşını muayene ediyordu. Birisi Sean'dı, diğeri de bir nörologdu.

Sean yatağın etrafında dolaştı ve elini Jack'in omzuna koyup onu Mike'tan uzaklaştırdı. "Henüz Mel'i aramadım, ama arayacağım. Bir şey söylemek istiyorum, neredeyse bir hafta boyunca her gece buradaydın. Mel'i yalnız bırakmamaya karar verdiğine çok sevindim. Sen iyi bir adamsın. İyi bir arkadaşsın."

"Sana söyledim, o iyi bir adam. Aynı şeyi o da benim için yapardı." Jack gülümsedi. "Mel'e gelince, beni kabul ettiğinde hayatımı değiştirdi."

Jack uzaktayken, Mel'in onu meşgul eden önemli bir işi vardı. Liz'i köşedeki dükkândan alıp kadın doğum uzmanı Doktor Stone'u görmeye Grace Valley'e gidecekti. Liz dışarıda onu bekliyordu. "Connie Teyzeni de davet etmek istemediğinden emin misin?"

"Hayır, gerçekten," dedi kız. "Sadece seninle gitmek istiyorum."

"İyi. Bugün çok hoş görünüyorsun."

Liz gülümsedi. "Teşekkürler."

Liz'in bugün güzel görünmek için uğraşması Mel'in hoşuna gitmişti, çünkü genç kız Doktor Stone ile ilk kez karşılacaktı. Saçları parlak, temiz ve maşalıydı, makyajı güzeldi. streç kot pantolonunun üzerine göbeğini kapatan uzun kazaklardan giymişti.

"Sabırsızlanıyor musun?"

"Sanırım öyle," dedi kız. "Gerginim."

"Endişelenecek bir şey yok, tamamen acısız."

Grace Valley kliniğine vardıklarında, Mel, Liz'in süslenmesinin tek nedeninin bu doktor randevusu olmadığını fark etti. Connie Teyzesini davet etmemesinin aslında başka bir nedeni olduğundan da emindi. Arabayı park ederlerken, çok tanıdık küçük, beyaz bir kamyonet yolun karşısında bekliyordu. Rick kamyonetten indi ve onlara doğru yürümeye başladı. Liz onu gördüğünde, mutluluktan gözleri parladı ve Rick'i yolda karşılamak için koştu. Liz, Virgin River'a döndüğünden beri Mel onları barda, kasabada, etrafta beraber dolaşırken görmüştü. Connie ve Ron çevrede oldukları için tedbirliydiler tabii ki. Connie ile Ron ise gerçekten her zaman etraftaydılar sanki. Rick kızın elini tutup kolunu omzuna atar, belki de alnına küçük bir öpücük kondururdu bazen.

Fakat bu sefer farklıydı. Liz onun kollarına koştu. Rick de onu sevgiyle sımsıkı kucakladı. Rick'i bambaşka bir ışıkta, kolları hamile bir kıza dolanmış halde görüyordu Mel. Uzun, iriyarı, güçlü, yakışıklı ama çocukluktan çıkmamış, on yedi yaş testosteronuyla dolu bir delikanlıydı.

Kucaklaşıp, tıpkı yetişkinler gibi yolun ortasında öpüştüler. Liz elleriyle Rick'in yanaklarını kavramış, kendine doğru sertçe çekiyordu çocuğu. Açlardı, birbirlerinin ağzını yiyorlardı, buhar çıkaracak kadar ateşliydiler. Rick sımsıkı sarmıştı kızı, elleri sırtında geziniyordu. Konuşup kızın açık kalmış dudaklarına doğru gülümserken, bir eliyle de karnına dokunuyordu. Bu bir çocuk değildi, erkekti. Çocukluklarından kurtulamamış bir erkek ve kadın.

Mel boğazını temizledi.

Gönülsüzce ayrıldılar ve Mel'e doğru yürüdüler. "Hey, Rick. Geleceğini bilmiyordum."

"Okulu asmak zorunda kaldım. Bir babanın ultrason randevusunun okula gitmemek için normal bir bahane olduğunu sanmıyorum. Fakat Liz burada olmamı istedi."

"Anlayabiliyorum." Çok yaşlı. Çok genç. Daha çocuklardı ikisi de. İnsan garipsiyordu. Bu ikisi bu bebeği birlikte istiyor gibi görünüyorlardı ve bu kadar küçükçocuklar için bundan daha imkânsız ne olabilirdi?

"Güzel, hadi içeri girip, doktorla görüşelim."

Mel, John Stone ile konuşmuş, ona hastasından bahsetmişti. Muayene yapıldı. Rick tıpkı genç bir koca gibi hemen Liz'inki yerini almış, kızın yanında ellerini tutuyordu. Gözleri monitöre sabitlenmişken, Liz hayranlıkla onu izliyordu. John çubuğu kızın karnında gezdirdi ve bebek ekranda kıpırdayıp tekme attı. "Ah, adamım," dedi Rick. "Adamım, şuna bak."

"Görebiliyor musun? Kollar burada, bacaklar, kafa, kalça, penis," dedi John.

Mel buna hazırlıklı değildi. Rick'te yavaş bir değişim gözlemledi. Çocuğun gözleri büyüdü; nemlenmeye başladı. Liz'in elini daha da sıkı tuttu ve kendini kontrol etmek için dudaklarını birbirine sımsıkı kenetledi. Yuvarlak bir karın görmek ve onun senin olduğunu bilmek, oradaki hareketi hissetmek ve canlı olduğunu anlamak önemli bir şeydi. Fakat o bebeği görmek ve onun senin oğlun olduğunu bilmek çok daha farklıydı.

"Ah, Tanrım," dedi Rick. Daha sonra el ele tutuşurken başını eğip dudaklarını Liz'in alnına değdirdi. Liz ağlamaya başladığında Rick ona bir şeyler fısıldadı. "Tamam, Liz. Her şey yolunda. Her şey düzelecek." Kızın gözyaşlarını öptü ve Mel onlarla birlikte ağlayacağını sandı bir an.

Mel bu çocuğu Virgin River'daki ilk gecesinden beri tanıyordu. Şimdiyse şaşkınlık içindeydi. Demek ki o kadar da iyi tanımıyordu onu. Bu çocuk hayatın bu tarafına ne zaman geçmişti? Matematik dersinde olması gerekirken burada ne yapıyordu? Bir monitörde oğluna bakıyordu.

John ultrasonu bitirdi ve onlar için resmin çıktısını aldı, daha sonra birkaç dakikalığına çocukları yalnız bırakmak için Mel'i elinden tutarak onu odanın dışına çıkardı.

"Vay be," dedi Mel. "Rick'in geleceğini bilmiyordum. O çocuğu çok iyi tanıyorum ama onu hiç böyle görmemiştim. Bir baba olarak. Çok hızlı büyüyor."

"Genç, şapşal ve o kadar âşıklar ki içimi acıtıyorlar. Sence Sydney'i manastıra göndermem için çok mu erken?" diye sordu John.

"Sekiz yaşında mı? Belki biraz."

"Kız neredeyse altı aylık hamile. On beş yaşında. Ne acayip, değil mi?"

"Şişt, seni duymasınlar."

"Mel, beni duymazlar. Aslında, kapıyı çalsak iyi olur yoksa tekrar yapacaklar. Burada, muayene odasında."

"Yapmazlar, John. Kalpleri kırık. Burada nasıl bir mutlu son olabilir ki?"

Geri dönüş yolunda Mel, Liz'e, "Rick'in bizi karşılayacağını neden söylemedin?" diye sordu.

Liz omzunu silkti. "Connie'nin pek hoşuna gitmezdi."

"Neden? rick bu çocuğun babası."

"Connie Teyzem bize çok sinirli. Bana, Rick'e çok öfkeli ve annem... Tanrım. Kafayı yedi, çok sinirlendi. Artık Rick'i görmemi istemiyor..."

"Seni Virgin River'a geri gönderdi ama Rick'le görüş-

meni istemiyor?" diye sordu Mel şaşkınlıkla. "Bu nasıl olabilir ki?"

"Biliyorum," dedi Liz. "Saçma, değil mi?" Elleriyle karnını okşadı. "Bir erkek," dedi sessizce. Üzgündü.

Mel ona baktı ve yanaklarından bir damla yaş süzüldüğünü gördü.

Eğer bir kadın bebek sahibi olabilecek kadar olgunsa, o zaman içindekini sevecek kadar da olgundur, diye geçirdi içinden. Onu oraya bırakan adamı sevecek kadar olgun...

DOKUZ

Los Angeles'tayken, Peder, hastaneye giderken Paige ve Chris'i kısa süreliğine de olsa otelde yalnız bırakabiliyordu. Bir tehlike olmadığından emindi. Paige düzenli olarak tedavi merkezini aramasına rağmen, Wes bir şekilde kaçmış olsa bile, nerede olduklarını bilme gibi bir şansı yoktu. Fakat Peder hastaneden geri döner dönmez, Paige'in rahat bir nefes aldığını duyabiliyordu. Dönüp de onu desteklediği zaman kadının ne kadar rahatladığını fark edebiliyordu. Bunun sebebinin evliliğinden kaynaklanan şiddet mi yoksa daha derinlerde bir şey mi olduğundan emin değildi. Onunla ilgili hâlâ kafasında büyük boşluklar vardı. En büyüğü de ailesiyle ilgiliydi.

Virgin River'dan şehre yaptıkları o uzun yolculukta, kamyonda saatlerce baş başa kalmışlardı. Chris arka koltukta bir uyanıp bir uyurken, konuşacak çok fırsatları olmuştu. Paige çalıştığı pembe diziye benzeyen güzellik salonuyla ilgili mutlu ve komik hikâyeler, en iyi arkadaş-

larıyla paylaştıkları evdeki güzel zamanlarını ve hatta eski erkek arkadaşlarını anlatmıştı. Wes'le olan yaşamını Chris onu duyup üzülmesin diye fısıltı halinde ve dikkatli bir ses tonuyla daha da açmıştı. Fakat konu dul annesine ve evli ağabeyine geldiğinde tek bir kelime etmemişti. Gergin ve hüzünlüydü. Duyguları karmakarışıktı ama bir açıklama yapmamıştı. "Evlendiğimden beri ailemle pek ilişkim olmadı. Bud ve ben zaten hiçbir zaman çok yakın olmadık. Çocukken bile..."

"Belki artık değişir," demişti Peder. "Dinle, bu fırsatı kaçırmak istemezsin. Annemle bir saat geçirmek için her şeyi verirdim. Deniz piyadelerine de zaten kardeşlerim olsun diye katıldım."

"Biliyorum," demişti Paige. "Biliyorum."

"Hey, seni bir şeye zorlamama izin verme. Fakat hazır buradayken..."

"Ailemi sevmeyebilirsin, John."

"Hey, Paige, onları sevmek zorunda değilim. Onlar da beni sevmek zorunda değil. Ben sadece eğer istersen onları ziyaret etmek için bir fırsatın var diyorum."

Paige annesini bundan dört gün sonra aradı, iki gün sonra da bir buluşma ayarlandı. Böylece Paige John'u ağabeyinin evindeki akşam yemeğine davet etti.

Peder üç dakika içinde sorunun ne olduğunu sezer gibi oldu, ama parçaları birleştirmesi bir saatini aldı. Elli sekiz dakikalık bir geçikme. Aslında algısı yavaş biri değildi; yalnızca bu şekilde çok fazla insanla vakit geçirmemişti. Peder gibi iriyarı, sessiz, yalnızlıktan hoşlanan bir adam, burnuna tuhaf kokular geldiğinde, bundan uzak durmanın yollarını arardı.

Bud, Paige'in ağabeyi, insanların garaj yollarında arabalarıyla uğraştığı, çok az ağacın olduğu ve sadece dört farklı çeşit evin bulunduğu, tozlu, küçük bir kenar mahallede olan evlerinin kapısında karşıladı onları. Bud'ın evi bakımlı ve yeşil bir ön bahçeye sahipti; hemen yan taraftaki komşusunun evinin önündeyse tel örgülerle çevrelenmiş çimensiz bir avlu uzanıyordu. Haki renk pantolonla bir tişört giymişti, elinde de bira vardı. "Hey, hey, hey," dedi, verandaya çıkıp onlara doğru yürürken. "İşte benim güzelim. Nasılsın, bebeğim?"

"İyiyim, Bud," diye cevapladı Paige ağabeyinin ona sarılmasına müsaade ederek. Fakat kollarının bu oyuna katılmadığını fark etti Peder. Christopher'ın elini tutarak geride kalıp izledi.

Bud onu bırakıp, yüzünde koca bir sırıtmayla elini uzatarak Peder'e doğru yürüdü. "Bu yeni erkek arkadaşın mı? Nasılsın? Bir biraya ne dersin? Bana bir bira adamı gibi göründün."

Peder tokalaşırken adamın elini çok fazla sıkmamaya çalıştı. Aslında, pek de bira adamı değildi. Erkek arkadaş da değildi. "Teşekkürler," dedi. "Ben yeni şey değilim..."

"İçeri girin. *Mütevazı* evimize hoş geldiniz."

Peder adamın ses tonundaki değişimi fark etmişti. "Güzel ev," dedi, oturma odasına girerken. Dekor hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama rahat görünüyordu. Tertemizdi, içeride bir kanepe, büyük bir televizyon koltuğu ve gerçekten büyük bir televizyon vardı. "Güzel bahçe. Bahse varım, çok uğraşmışsındır."

"Yok," dedi Bud. "Çoğunu Gin yaptı. Bahçeyle ilgilenmeyi sevdiğini söylüyor ama sanırım mahalledeki birin-

cilik ödülü için çabalıyor." Christopher'ı selamlamamıştı. Bud, Christopher'ın kafasına elini koydu; sanki onu oturma odasından dışarı çıkarmaya çalışıyordu. "Çocuklar oyun odasında, Chris. Git ve çocuklarla oyna."

Chris geri çekilip Peder'in bacağına yapıştı.

"İstiyorsan burada kalabilirsin," dedi Peder eğilerek.

Chris hiçbir şey söylemedi ama daha da sıkı yapıştı.

"Her neyse," dedi Bud. "Gelin. Atıştırmalıklarımız ve bifteğimiz var. Bu çok güzel, sevgili kardeşim. Uğradığına sevindim. Neyse, saklandığın yerden seni buraya getiren şeyin ne olduğunu söylemiştin?"

Peder Paige'in hafifçe geri çekildiğini gördü. "John'un arkadaşı... Hastanede. O bir polis..."

Mutfağa geçerlerken, yaşlı bir kadın hazırladığı salatanın başından ayrılıp onlara doğru yaklaştı. "Paige," dedi tek nefeste. "Ah, Paige..." Paige'den daha ufak tefek ve zayıftı. Bol bir pantolon ve uzun kollu, bütün düğmeleri kapalı bir bluz giymişti, o kadar kapalıydı ki bir an Peder'e annesini anımsattı.

Kucaklaştılar, ikisinin de gözleri dolmuş gibiydi. Paige, "Anne, anne," diye karşılık verdi. Bu sefer kolları da işbirliği içindeydi. Genç bir kadın sırasını bekliyordu. Paige onunla da sıcak bir şekilde kucaklaştı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Dolores, Gin, John'la tanışın, yeni erkek arkadaş," dedi Bud.

"Ama yeni erkek arkadaş de..."

"Bud Lite senin için uygun mu, dostum? Sonuçta Bud adında birinin Bud Lite içmesi gerekir, öyle değil mi? Eee arkadaşın ne durumda şimdi? Hastanedeki?"

Peder birayı aldı. "Burada bir polis. Görevdeyken vuruldu. Yarası ağır, bu yüzden geldim."

"Hey, bunu haberlerde duymuş olabilir miyim?" diye sordu Bud, Peder'in birasına kendininkini vururken. İçki tokuşturmak için garip bir zamanlama, diye düşündü Peder.

"Belki de. Olabilir."

"Evet, bunu duydum, sanırım. Çok polis arkadaşın var mı?" diye sordu Bud masaya geçerken. "Chris, git ve çocuklarla oyna. Oyun odasındalar. Ee, çok polis arkadaşın var mı?"

"Sadece bir tane," dedi Peder, bir elini sürekli Chris'in omzunda tutuyordu. Şimdiden anlamaya başlamıştı. Paige'in ağabeyi bir kabadayıydı. Emretmeyi seven, toy ve saygısız bir kabadayıydı. Bud'ın masaya geçip, başköşeye oturmasını izledi. Ortada bir kâse cips ve salsa sos vardı. Arkadaki küçük bahçe kapısından yüksek duvarlı, budanmış bir bahçe görünüyordu. Yeşil bir tenteyle örtülmüş bir jakuzi vardı. Bir ızgara, kuş banyosu, bazı bahçe mobilyaları vardı ama hiç oyuncak yoktu. Paige üç çocuk olduğunu söylememiş miydi?

Bud eliyle bir sandalyeyi gösterdi ve Peder yanına oturdu. Bud ufak tefek bir adam değildi. Bir seksen boylarındaydı ve kolları gayet iyiydi. Saçları kısacık kesilmişti, tişörtünün kolları pazularını ortaya çıkarmak için sıyrılmıştı. Sürekli gülümsüyordu, bu bir işaretti. Ancak bir şey seni gülümsetirse gülersin. Eğer sürekli gülümsüyorsan bir şeyler saklıyorsundur. Bir kez daha Chris'e gidip oynamasını söyledi. Peder, Chris'i kucağına aldı.

Kadınlar da gelip erkeklerle birlikte masaya oturdular. Bud birasını içiyor, cips ve salsa sosundan yiyordu. "Bana

kaldığın yerden bahset," dedi Paige'e.

"Virgin River," dedi Paige. "Kuzeyde, dağlarda. Bir sürü güzel büyük ağaç var."

"Nasıl oraya gittin?"

"Bir arkadaşımı ziyarete gidiyorduk ve kaybolduk," dedi Paige, sesi Peder'in alışık olduğundan daha alçaktı. "Chris'in ateşi vardı, bir doktor bize yardım etti, biz de geceyi orada geçirdik."

Peder, Paige olan biteni tamamen farklı şekilde anlatırken kaşlarını çatmamaya çalıştı. Bu hikâye Virgin River'daki yeni arkadaşları için yeterince doğruydu ama ailesine, onu yakından tanıyan insanlara bu şekilde anlatmasında bir yanlışlık vardı. Chris için bir süre orada kalmak zorunda olduğunu söylüyordu. Bu yere âşık olmuştu, insanlar çok iyiydi, barda ve ızgarada yardıma ihtiyaçları vardı ve belki de bunun tam da ihtiyacı olan değişiklik olduğunu düşünmüştü. Kendisine uygun olup olmadığına bakmıştı. Bud, Wes'in bu konuda ne düşündüğünü sordu. Paige, "Bud, pek hoşuna gitmedi ama ben kararımı verdim," dedi. *Hoşuna mı gitmemiş* diye düşündü Peder. Paige ve ağabeyi birbirlerinin gerçek dramın kenarlarında dolanıyorlardı. Peder kendini bir şeyi merak ederken buldu. Acaba kızın hayatı hakkındaki hiçbir şey bilmiyorlar mıydı? Evliliğinin üzücü ve tehlikeli durumunu? Hayatını kurtarmak için kaçışını? Çocuklarını kurtarmak için kaçışını?

Çocuklardan biri içeri girdi. Yedi, sekiz yaşlarında küçük bir kızdı. Bakışlarında vahşi bir ifade vardı. Bir avuç dolusu cips aldı ve babası gidip oynamasını söylediğinde gitti.

Paige biraz daha bölgeden, kızılağaçlardan, insanlardan ve sade yaşamdan bahsetti. Bud kalkıp iki bira daha getirdi

ve birini Peder'in önüne koyduğunda, Peder, "Daha almayayım ben," dedi. Fakat Bud yine de birayı önüne bıraktı.

Chris, deneme olarak cipslere uzandı ve Bud, "Onlar yetişkinler için evlat," dedi. Chris sanki ateşe dokunmuşçasına elini geri çekti. Peder, Bud'a öfkeyle bakmamaya çalıştı ama kâseyi kendine ve Chris'e doğru çekip, "Aç olabilir," dedi. Kâseden bir cips alıp Chris'e verdi ve gözünün ucuyla Paige'in bu hareketi hafif bir gülümsemeyle izlediğini gördü. Ayrıca Dolores ve Gin çok fazla konuşmuyorlar, önlerindeki yemeği yiyorlardı sadece. Tedbirliydiler.

Başka bir çocuk daha koşup geldi. Bir kız daha... Saçı başı dağınıktı, ayakkabılarının bağı çözülmüştü. Oyun odasında her ne oluyorsa dışarıdaki bir oyun parkı kadar oyalıyordu çocukları. Kız cipsleri avuçladı ve gidip oynaması için azar işitince gözden kayboldu. Peder bar işletip daha çok erkeklerle takılıyor olabilirdi ama çocuklarını gözlerinin önünden iten babalara alışık değildi. Çok kaba bir şeydi bu. Onun çevresinde aileler takdir edilirdi. Arkadaşlarının çoğu evliydi, çocukları vardı ve çocuklar her şeyin bir parçasıydı. Neredeyse kadınlara tapılırdı.

Burada işlerin pek nazik ve saygıyla yürümediğini düşünmeye başlamıştı. Şimdiden Bud'ın Paige'e yönelik davranışlarından rahatsız olmuştu. "Bu buluşma bitti," diyecek raddeye gelmişti artık. Derken oyun odasından bir çocuk ağlamaya başladı, Bud'ın karısı yerinden sıçrayıp koştu. Birkaç dakika sonra kucağında iki yaşlarında bir çocukla döndü. Bu güzel çocuğun kısa sarı bukleleri ve kızarmış yanaklarında gözyaşları vardı.

Bud, Peder'e dönüp ne iş yaptığını sordu.

"Ben mi? Aşçıyım. Arkadaşımın barı var. Oraya balık

tutmaya gitmiştim, daha sonra orada kaldım."

Biraz bardan konuştular. Peder gerçekten çabalıyordu. Bu adam onun tarzı değildi ama herkesi sevmek zorunda da değildi. Paige'in hatırı için iyi geçinmeye çalıştı. Bu bir aileydi; bazen bir ailenin içinde sıkışıp kalırdın. Bud'ın iyi yanları da olabileceğini bilecek kadar olgundu ama onlarla bu gece karşılaşabileceğinden emin değildi. Daha sonra Virgin River'da ne kadar çok balıkçılık ve avcılık yaptıklarından bahsettiler ve bu Bud'ın hoşuna gitti. Gelip görebilirdi. Eğer bu kadar yoğun çalışmasaydı, Bud çok daha fazlasını yapabilirdi ama üç çocukla... Hiç ortada olmayan şu üç çocuk, diye düşündü Peder. Ama her zamankinden daha fazla konuşuyordu çünkü Paige'in elinden geleni yaptığını bilmesini istiyordu. İstediği zaman Peder de samimi, içten olabilirdi.

Bu sırada, Gin, dizlerinde en küçük kızışyü dkininmah, Chris'in ilgisini çekip onları tanıştırmaya çalışıyordu. Chris kendisinden küçük olduğu için çocuktan korkmamıştı, arkadaş olmaya başlamışlardı. Çocuk Gin'in dizlerinden indi, Gin küçük bir el hareketiyle ikisini de oyun odasına gönderdi.

"Ee, aşçı olmadan önce ne yapıyordun?" diye sordu Bud.

"On iki yıl kadar deniz piyadelerinde kaldım."

"Deniz piyadeleri!" dedi Bud. "Bilmem gerekirdi. Hiç savaşta bulundun mu?"

Precaher ciddi bir şekilde başını salladı. "Birkaç kez," dedi. "Eğlenceli değil."

"Şimdi de aşçısın," dedi Bud gülerek. "Daha çok bir koruma gibisin."

"Genelde korumaya ihtiyacımız olmaz."

"Aşçılıktan bahsetmişken, salatalar nerde kaldı?"

Paige'in annesi ve yengesi masadan kalkıp hemen mutfağa gittiler. Paige de kalktı, yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordu ama Bud hemen onu sandalyesine geri oturttu. "Onlar yapar," dedi. Paige de oturdu.

Tabaklar getirildi. Beş taneydi. Peder tam iki kez saydı. "Peki ya çocuklar?"

"Gin oyun odasında onlara bir şeyler verir. Sosis ve fasulye var. Bayılıyorlar. Çocuklar işte. Bense bazen sadece yetişkinlerle zaman geçirmek istiyorum."

Salatalar geldi, aynı zamanda herkes için birer bira daha. "Yavaş gidiyorsun, dostum," dedi Bud. "Bizi yakalaman lazım!"

Peder kulağını 'oyun odasına' verdi. Oyun odasına kulak kabartmış ve herkes salatalarına başlamışken Bud Paige'e bakıp,. "Wes'e ne olacak?" diye sordu.

Paige başını kaldırıp ağabeyine baktı ama hemen cevap vermedi. "Bilmiyorum. Uyuşturucu tedavisine başladı."

"Neden?" diye sordu Bud.

Paige tekrar duraksadı. "Uyuşturucu tedavisi için. O şekilde çalışanların bağımlı olması garip bir şey değil... Biliyorsun... Uyarıcılar falan?"

"Sen bu konuda bir şey yapamadın mı?"

"Ne gibi, Bud?" diye karşılık verdi Paige.

"Bilmiyorum. Ona yardım etmek gibi. Yani, başka ne yapman gerekiyordu ki?"

Paige çatalını bırakıp ağabeyinin gözlerine baktı. "Hayır, Bud. Bu konuda yardım edemedim. Tamamen benim kontrolüm dışındaydı."

Bud gözlerini maruluna çevirdi, çatalıyla bir parça aldı ve mırıldandı: "Belki o aptal çeneni kapalı tutabilirdin."

Peder çatalını sertçe masaya çarptı. Sadece çok öfkeli anlarda nadiren küfreden Peder, "Lanet olsun, sen benimle kafa mı buluyorsun?" dedi.

Bud'ın gözleri Peder'in yüzüne çevrildi. Çenesini sıkıp, kaşlarını çattı. "Beş yüz elli metrekarelik bir evi ve havuzu olduğunu söyledi mi sana?"

Peder Paige'e baktı, Paige de Peder'e baktıktan sonra gözlerini Bud'a çevirdi. Ona bakarken, aslında Peder'le konuşuyordu Paige: "Ağabeyim anlamıyor. İçinde yaşadığın evin boyutunun hiçbir şeyle alakası yok."

"Kahretsin," dedi Bud, "Ben sadece bazen çeneni kapatman gereken zamanlar olduğunu söylüyorum, tek dediğim bu. Elinde her şeyin vardı, daha ne?"

Peder sandalyesinden kalkmamak için kendini zor tutuyordu. *Benim gözümün önünde onu sokak ortasında dövdü, tekme atarak bebeğini öldürdü* diye bağırmak istiyordu. Elindeki çatalı öyle bir gerginlikle sıkıyordu ki büküldüğünü fark etmedi bile. Bunları söylemek doğru değildi; o bir misafirdi. Kendini Bud'ın misafiri gibi değil, Paige'in misafiri gibi görüyordu. Bir an ailesini ziyaret etmesi için onu buraya yalnız göndermiş olabileceğini düşününce midesi bulandı. Tansiyonunun çıktığını hissetti; şakakları atıyordu.

"Bud, o şiddet uyguluyordu."

"Tanrım, birkaç problemin oldu. Adamın parası vardı, Tanrı aşkına!"

Peder patlayacak gibi hissetti, ısınan kanı çok hızlı yayılıyordu. Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Sıktığı yumruğunun üzerinde küçük, hafif bir el hissetti. Gözlerini

kaldırdı ve Paige'in annesinin gergin gözleriyle karşılaştı, kadın masanın karşısından ona bakarak yalvarıyordu.

"Bud tam olarak onu söylemek istemedi," dedi kadın. "Daha önce ailemizde hiç boşanma olmadı. Ben hep çocuklarımı sorunlarını aşmaya çalışmalılar diye yetiştirdim."

"Herkesin sorunlarını var," dedi Gin, başıyla onaylayarak. O aynı gözler. Yalvarıyorlardı.

Peder bunu başarabileceğini sanmıyordu. Öylece oturamayacaktı. Bud'ı duvara yapıştırıp, yumruklarıyla onu çenesini kapatmaya zorlamadan önce bifteğini yiyebileceğini sanmıyordu. Ama bunu yaparsa Wes'ten farkı kalmazdı... Sinirlen, saldırganlaş. Birini eşek sudan gelinceye dek döv. Çok kolay baskı kurabileceğin biri olsun yeter.

"Onlar sorun değildi," dedi Paige ısrarla. "Şiddet uyguluyordu."

"Ah, Tanrım," dedi Bud, birasını havaya kaldırarak.

Delici bir ağlama duyuldu oyun odasından. Peder ayağa kalktı, aynı anda Chris uçarak mutfağa geldi, bir eliyle diğer kolunu tutuyordu. Korku ve acı dolu bakışlarla annesine koştu, ağlıyordu, yüzünde yaşlar vardı. Paige hemen onu kendine doğru çekip, "Sorun ne? Sorun ne?" diye sordu.

Peder eğilip Chris'in elini kolundan çekti, bir çocuk ısırığının o mükemmel hatlarını gördü, inanamadı, korku dolu bir ifadeyle Bud'a baktı. "Biri onu ısırmış!"

"Ah, çocuklar. Kendi aralarında hallederler," dedi elini sallayarak Bud. Çocukları başıboş bırakmanın onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi rahattı.

"Ben bir şeyler getireyim," dedi Gin ve yerinden zıpladı.

"Buz. Buz getireyim," diyerek Dolores masadan kalktı.

Peder nazikçe Chris'i kendine doğru çekip göğsüne yasladı. Chris başını Peder'in omzuna koydu ve ağladı. Peder, Paige'e baktı; tüm sakin kalma çabasına rağmen gözleri alev alevdi.

Paige korkusuzca ayağa kalktı ve "Hemen gidiyoruz," dedi.

"Otur," dedi Bud sert bir şekilde ve Peder hiç olmadığı kadar zıvanadan çıkmaya yaklaştığını hissetti.

Chris'i olanca sakinliğiyle annesine verdi, daha sonra iki elini masaya koyup yüzünü Bud'ınkine o kadar yaklaştırdı ki adam biraz geriye çekilmek zorunda kaldı. Gözünün ucuyla, Paige'in çantasını omzuna takıp Chris'i kucaklayıp kapıya gittiğini gördü. "O biftekleri yemeyeceğiz," dedi tehditkâr bir fısıltıyla. Daha sonra sıktığı çatalı aldı ve biraz büküldüğünü gördü. Geri kalanını da büküp, iri elinin içinde ikiye katladı. Bud'ın salatasının üstüne bıraktı. "Kalkma."

Peder, Paige'e yetiştiğinde, genç kadın yolu çoktan yarılamıştı ve diğer kadınlar onu geri çağırmak için kapıda çırpınıyorlardı. Hiç böyle bir deneyimi olmasa da, daha önce hiç böyle bir duruma düşmese bile Peder ne olduğunu biliyordu. Bud için bahaneler uyduracaklardı, belki de onun yerine özür dileyip Paige'e dönmesi için yalvaracaklardı. Genç kadının omzuna yumuşakça dokununca Paige durdu. Peder Chris'e uzandı. "Buraya," dedi, çocuğu dikkatle alarak. "Hoşça kalın de. Gidiyoruz."

Diğer kadınlar ve Paige hâlâ yürürlerken Chris'i arabaya bindirdi. Her biri Paige'in elini tuttu ama o yine de ellerinden kurtuldu.

"Koluna bakayım, dostum," dedi Peder, Chris'e. "Ah, iyileşecek. Hey, krepe ne dersin? Akşam yemeği niyetine kahvaltı edelim, ha?"

Çocuk başını salladı ve gözyaşlarını içine çekti. Peder gözlerini o koca başparmağıyla sildi. "Evet, krep. Ve çikolatalı süt." Chris tekrar başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı bu sefer.

Peder ön tarafa binip bekledi, nihayet Paige kadınlarla kucaklaşmış ve kamyonete gelmişti. Araca bindi ve daha kemerini bile bağlamadan Peder hareket etti.

Bir süre gittikten sonra Peder, "Chris ve ben, krep yemeyi düşünüyoruz. Ve çikolatalı süt," dedi.

Derin bir iç çekti Paige. "Onlara anlatmayı gerçekten düşündüm ve neden istemediğime gelince..."

Peder uzanıp onun elini sıktı. Gülümseyip kafasını salladı. "Sorun değil," demiş gibi ağzını oynattı. Elini bırakmadı. "Kreplerden sonra hastaneye uğramak istiyorum, Mike'ın durumunda bir değişiklik var mı bakmam lazım."

"Tabii ki," dedi Paige.

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra Peder konuşmaya başladı: "Annem de biraz senin annen gibiydi. Sıska ama göründüğünden daha güçlü bir kadındı. On iki yaşıma geldiğimde bir seksen boylarındaydım. Beşinci sınıfta annemden daha uzundum herhalde. Fakat annem, Kilise Hanımı, uzanıp kulağımı bükerdi. Eğer küfredersem, tükürürsem ya da saygısızlık yaparsam, o kadar hızlı gelirdi ki asla göremezdin, kulağımı büküp beni diz çöktürürdü. Ölümünden bir hafta öncesine kadar hâlâ beni diz çöktürüyordu. Sanırım bunu rahibelerden öğrenmiş, bazıları hurdalık köpekleri kadar acımasızdı. Fakat annem bu hareketiyle anlatmak is-

tediğini anlatırdı." Elini sıktı. "Senin annenin bu hareketi tam olarak yapabildiğini sanmıyorum."

Paige hafifçe güldü.

"Paige, ayağa kalkıp öylece gidişin... Öyle gurur duydum ki seninle. Gerçekten, gösterdiğinden daha güçlüsün."

Paige iç çekti. "Daha erken kalkıp gitmeliydim. Çok yaklaşmıştım."

"Ben de," dedi Peder. "Sanırım belki de Bud'a çok sabrettik. İkimiz de. Hep böyle mi davranır?"

"Gerçekten sakin ve sessiz olmadığı zamanlarda."

"Wes'le arası iyi mi?" diye sordu Peder.

"Bud, Wes'in mükemmel olduğunu düşünüyor. Çünkü Wes'in zengin olduğunu sanıyor. Wes de Bud'ın bir gerizekâh olduğunu düşünüyor."

"Hımm." Peder düşündü. Paige'in elini bırakmadı. "Sence Bud gerçekten de havuzlu, beş yüz elli metrekarelik bir eve sahip olmanın birini dövmeye izin verdiğini mi düşünüyor?"

"Öyle düşündüğüne inanıyorum. Gerçekten öyle düşündüğüne inanıyorum."

"Hımm. Sence benim büyük evime taşınmak ister mi? Teorisini bir test edelim orada."

Paige güldü. "Bir yerlerde büyük bir evin mi var, John?"

"Şu anda değil." Peder omzunu silkti. "Ama Bud için seve seve etrafa bir bakmak isterim."

Paige, Virgin River'a ilk geldiğinden beri Peder'in içinde bir dalga yükseliyordu ve giderek büyüyordu. Paige'in yanında olmak onu kibarlaştırıyor, durgunlaştırıyordu. Daha iyi bir insan olmak istiyordu. Bunun başka bir en-

dişe verici etkisi daha vardı; Paige ona yaklaştığında, genç kadının o tatlı doğal kokusunu duyduğunda neredeyse tahrik oluyordu.

Üçü haftalardır birlikteydi ve Chris'e olan bağlılığı daha da güçlenmişti. Paige'e olan ilgisi her geçen gün derinleşiyordu. Her saat. O küçük elini tuttuğunda, Paige asla elini çekmiyordu ve bu hoşuna gidiyordu Peder'in. Bazen sadece yanında olduğunu, onu izlediğini, onunla ilgilendiğini göstermek için kolunu omzuna atıyor, Paige de ona hafifçe sokuluyordu.

Bunun hiç bitmemesini istiyordu Peder.

Los Angeles'tayken aynı otel odasını paylaşmışlardı. İki tane çift kişilik yatak. Birinde Peder, diğerinde ise Paige ve oğlu. Onunla aynı odada uyumak hem mutluluk hem de acı vericiydi. Genç kadının çıkardığı her hafif sesi, her nefes alışını duyuyordu ve ona sarılıp uyumanın nasıl olacağını düşünüyordu. Sabahları ondan sonra duşa girdiğinde, onun sabun, şampuan ve losyon kokusundan başı dönüyordu.

Mike Valenzuela ağrılarına ve sersem gibi olmasına rağmen yine de oturuyor ve besleniyordu. İşine dönmesi için çok az umut vardı, yoğun bir fizik tedavi görecekti. Krizin geçmesiyle birlikte, orada nöbet tutan polislerin de sayısı giderek azalıyordu. Zeke ve Paul eve gitmişti; Jack ve Peder de Virgin River'a dönmeyi düşünüyorlardı.

Peder'in teşvikiyle, Los Angeles'ı terk etmeden önceki son gezi Paige'in evine yapıldı. Kamyona birkaç şey yükledikten hemen sonra, kuzeye doğru yol alacaklardı. Christopher arka koltukta uyukluyordu, Peder bunu görünce çok memnun oldu. Çocuğun babasından gelen tehlikeleri

anlamayarak evde kalmak isteyeceği konusunda endişeleniyordu.

"Buna hazırlıklı olduğunu sanmıyorum, John," dedi Paige. "Büyük bir ev."

"Evet, Bud'ın söylediği gibi. Böyle güzel, büyük bir evi bırakmak seni rahatsız ediyor mu?"

Paige kafasını iki yana salladı. "Hemen dönerim. İstediğim çok fazla bir şey yok."

Güvenlik kapısından geçip lüks, seçkin bir mahalleye doğru ilerlediler ve Peder bu gösterişli ortama tepki vermemek için kendini zor tuttu ama yutkundu. Budanmış çimleri, manzaraları ve ön kapıda temizlik yapan hanımları ile evler müthiş görünüyordu. Paige'inki tuğladan, iki katlı, geniş bir araba yolu olan, ferforje girişli bir evdi. Tam bir malikâneydi. Bu evin içinde teneke kutunun içindeki misketler gibi yaşamışlardı herhalde. Bu ev kocamandı.

Peder eşyalar kolay taşınsın diye kamyonetini araba yoluna geri geri çıkardı. "Tanrım, bu inanılmaz," diye mırıldandı. "Belki de beş dakikalığına bir parçan bunun ne kadar önemli olduğunu düşünmüş olmalı."

Paige, elini dizine koyup Peder'e baktı. "Beş dakika değil. Ona bu evi almaması için yalvardım. Masrafları, faturaları yüzünden sürekli sinirliydi ama bu evi almak zorundaydı. İçeri gelmek, etrafa bakmak ister misin?"

Peder istemiyordu çünkü onu bir kasaba barının üstündeki odaya yerleştirmişti. Hiçbir konforu olmayan bir yatak odasına. Okulu bile olmayan bir kasabada. "Hayır, daha fazlasını görmek istemiyorum. Christopher'la birlikte dışarıda bekleyeceğim."

Paige anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdiğinde, Peder

kamyona yaslanıp, Wes gibi biri için her şeyi kaybetmek nasıl olmalı, diye düşündü. Karısı, çocuğu, büyük güzel evi... Hiç aklından, daha ilgili davransaydım, yine de böyle olur muydu, diye geçiriyor muydu acaba?

Paige dört küçük yumuşak keten çanta doldurdu, kendisi ve Christopher'ın kıyafetleri için. Bazı oyuncaklar ve kitaplar aldı. Sonradan aklına gelen bir düşünceyle, büyük üç tekerlekli bisikleti de yükleyip, kasabadan ayrıldılar. Los Angeles'tan çıkıp birkaç saat ilerledikten sonra, Paige, Peder'e uzanıp eline dokundu. "Tanrım, rahatladım. Umarım bir daha o kapıdan içeri adımımı atmak zorunda kalmam."

"Bütün bunlara sahip olup da kaybetmek çok kötü. Tıpkı bir Amerikan rüyası gibi. Her erkeğin düşündüğü o muhteşem yaşam. Bir aile, başarı, mal mülk."

"Senin büyük hayal anlayışın bu mu, John?"

Peder güldü. "Benim hayalim çok daha küçük."

Uzun bir süre ona baktı Paige. Daha sonra çok sessizce, "O kadar da küçük olmadığına bahse varım. Fakat biraz daha az karmaşık olabilir" dedi.

Artık değil, diye düşündü Peder. Mükemmel hayat fikri, evrende sahip olabileceği en iyi şey, onun yanında oturuyordu. Çok yakın ama ona yaklaşabilmesi için çok uzak.

Rick bütün hayatını Virgin River'da geçirmişti, yıllarca aynı çocuklarla aynı okula gitmişti ve akranları arasında sevilen biri olmanın tadını çıkarmıştı. Lise hayatı dramatik bir dönemece girdiğinde son sınıftaydı. Artık, her sabah hamile bir kızı alıp, okula yanında götürüyordu.

Liz geçen yıl birkaç ayını Virgin River'da geçirdiği için biraz tanınıyordu. Aslında, bu ikinci sınıf öğrencisi hamile

kız, geçen yılki yüksek topuklu, mini etekli birinci sınıf öğrencisinden çok daha genç görünüyordu. Lizzie o zamanlar çok daha dikkat çekiciydi. Ama artık kasıla kasıla yürümüyordu; utangaç, tedirgin bir kızdı. Hamile olan küçük bir kızdı ve tamamen Rick'e bağımlıydı.

Rick onu derslere götürerek Liz'e olabildiğince yakın olmaya çalışıyordu. Rick'le çıkmak için her şeyi yapacak olan ve ona gülen kızlara karşı onu yalnız bırakamazdı. Bazen Liz'i sınıfına götürdüğü için, kendi derslerine geç kalıyordu. Öğretmenleri pek anlayışlı değildi. Rick, Liz'i bir kaçamak ya da kuzen gibi göstermeye çalışmıyordu. Göğsünü gerip açıklamıştı. Kız arkadaşı ve bebeğinin annesi olduğunu söylemişti. Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydı ama zorundaydı. Liz'in başka kimsesi yoktu.

Bir kavgaya karışması fazla uzun sürmemişti. Jordan Whitley adında geveze bir ahmak Rick'in 'onu her gece yaptığını' söylemiş ve bu Rick'i sınıra getirmişti. Rick, Whitley'i dolaplara yapıştırıp yumrukladı. Öğretmenler onları ayırmadan önce Whitley, Rick'e bir tane vurdu, böylece Rick öğleden sonra işe gittiğinde, yanında bir de morarmış göz götürdü.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu Peder.

"Hiçbir şey," dedi Rick. "Pisliğin teki aşk hayatım hakkında yorum yaptı."

"Öyle mi? Ve sen de kendi yüzünü iyi bir yumruklatmak zorunda hissettin demek?" dedi Peder.

"Hayır, Peder. Onu dövdüm. Ayağa kalkamaması gerekiyordu. Sanırım yeterince sert vurmadım."

"Ahbap. Kontrolünü mü kaybettin?"

Rick omzunu silkti. Aslında, o küçük veletten hep nef-

ret ederdi ve en az bir yıldır içten içe ona vurmak istiyordu. "Koca bir ağzı var. Belki artık kapalı tutar."

Aşk hayatı pek parlak değildi. Ah, evet seks yaptığı doğruydu.

Bunun içindeki arzuya ilaç olduğunu inkâr edemezdi ama çok garip bir şeydi bu. Liz'in okşanmaya, sevilmeye ihtiyacı vardı ama ona usulca sarılan bu kız geçen yıl kucağında kıvranan o küçük seksi kızdan dünyalar kadar farklıydı. Bu küçük anlar bazen Liz'in ağlamasıyla bitiyordu, bazen de ona sarıldığında bebeğin kıpırdadığını hissediyordu. Liz ağladığı zaman ona sarılıp kızı sakinleştiriyor, her şeyin düzeleceğini, halledeceklerini söylüyordu. Ama söylediği şeylerden asla emin olamıyordu.

Bir bebekleri olacaktı ve yetişkin gibi davranmaları bekleniyordu, Connie Teyze onları bir şahin gibi izliyor, herhangi bir şey yapmadıklarından emin olmaya çalışıyordu. Okuldan eve giderken parka sapıp onunla yalnız kaldığında küçük bir hareket onu o kadar azdırıyordu ki kendini suçlu hissediyordu. Aralarında geçenlere rağmen, aynı yatakta yatmalarına bile izin verilmiyordu. Allah korusun! Ya Liz hamile falan kalırsa?

Liz kaçıp evlenmek istemişti. On beş ve on yedi yaşındaydılar, yüce Tanrım. Bu hatayı yaptıklarında, on dört ve on altı yaşındaydılar. Aklını başına toplaması gerekiyordu. Ona sarılıp, asla terk etmeyeceğini söylüyordu ama evlenmek gibi zor bir şey yapmaları gerektiğini düşünmüyordu. O aşamaya geçmek için çok erkendi. Şu anki aşama yeterince korkutucuydu. Çoğu zaman, en azından bebek konusunda ne yapacaklarına karar verene kadar beklemeleri gerektiğine onu ikna ettiğini düşünüyordu.

Doğru şeyi yapmak, doğru şeyin ne olduğunu bilmek gitgide daha da karmaşık bir hal alıyordu. Liz'le birlikteyken bunu gösterımemeye çalışıyordu. Liz zaten zor zamanlar geçiriyordu, Rick'in kendini nasıl hissettiğini, ne yapması gerektiğini bilemeyişi omuzlarına fazladan bir yük bindirmiş olurdu.

Bu durum Rick'i yiyip bitiriyordu.

ON

Virgin River'a dönerken Peder, Paige'e kayıp arkadaşları Jeannie ve Pat ile ilgili birçok soru sordu. "Sence evlilikleri iyi gidiyor mudur?"

"Wes'in gerçek yüzünü çok çabuk gördüler, sanırım neyin ne olduğunu benden daha iyi anlıyorlardı. Aileleriyle, anne-babaları, kardeşleriyle tanıştım. Hepsi düzgün görünüyordu."

Döndüklerinde Peder internete girdi. Çabuk bulmuştu ama bulduklarını göstermesi için cesaretini toplaması birkaç gün sürdü. Paige Chris'i yatağına bırakıp mutfağa geldiğinde, Peder elindeki bıçağı bıraktı. "Ben... ah... Umarım yakışıksız olmaz. Onları buldum. Arkadaşlarını." Cebinden bir parça kâğıt çıkardı... Kâğıtta Paige'in arkadaşlarının evlilik soyadları, adresleri ve telefon numaraları yazıyordu.

Paige ona bakarken ağzı açık kaldı, tereddüt ederek elini kâğıda uzattı. Bir an baktı, daha sonra gözleri önce Peder'in yüzüne, sonra tekrar kâğıda gitti. Peder omzunu silkti. "Yine

özel işlerine burnumu soktu, ama düşündüm ki..."

Paige ise onun ismini haykırdı, kollarını boynuna doladı ve öyle şiddetli sarıldı ki Peder bir adım geri çekilip gülmeye başladı. Kollarını ona dolayıp, heyecanla ayaklarını yerden kesti. Paige şapır şupur iki yanağından da defalarca öptü. Peder gülüyordu, onu bırakma düşüncesinden nefret ediyordu. Kısa süre sonra onu yere bırakmak zorunda kaldı. Paige büyük, yemyeşil gözleriyle ona bakıyordu ve dudaklarında harika bir gülümseme vardı. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu tek nefeste.

"Kolay oldu," dedi Peder. "Sana o bilgisayarın nasıl çalıştığını göstermeliyim. Daha önce bilgisayar kullanmadığına inanamıyorum."

Paige kafasını salladı ve kâğıda baktı. Wes bilgisayarını kullanmasına izin vermezdi; bu onu çok fazla dış dünyayla bağlantıya geçirirdi.

"Hadi," dedi Peder. "Ara onları. Benim odamdaki telefonu kullan. Biraz arkadaşlarınla yalnız kal."

Paige parmakları üzerinde kalktı ve diğer elini öbür yanağına koyarak onu öptü. Öylesine mutlulukla bakıyordu ki Peder'in içi erimişti. Daha sonra kaderi buna bağlıymış gibi kâğıdı kaparak Peder'in dairesine koştu.

"Evet," dedi Peder kendi kendine, başını sallayarak. "Onun için araştırabileceğim daha pek çok ufak şey olduğuna eminim. Evet." Doğrama işine geri döndü.

Jack mutfağa geldi, Peder'e bakıp kaşını kaldırdı. "Ne sırıtıyorsun?" diye sordu.

"Sırıtmıyorum," dedi Peder.

"Peder, bu kadar çok dişin olduğunu bilmiyordum."

"Ah, Paige! Onun için bir şey araştırdım, bu onu çok

heyecanlandırdı. Hepsi bu."

"Görünüşe göre seni de biraz heyecanlandırmış. Sanırım yanakların kızarmış. Tanrım, ağız dolusu dişin var. Daha önce bu sırıtışı bana hiç göstermedin."

Evet, diye düşündü Peder. Ne büyük gizem! Sen kollarını bana öyle dola, öyle öp beni, ben sana ağız dolusu yumruklarımı göstereyim. Fakat gülmesini durduramıyordu. Duramıyordu. Jack kafasını sallayıp mutfaktan çıktı.

Tüm bu sevgi yetmezmiş gibi başka iyi bir şey daha vardı: Paige'in ona anlatacak çok şeyi vardı. Pat hâlâ Los Angeles'taydı, lüks bir salonda çalışıyordu ve bir kız çocuğu vardı. Bazı ünlü müşterileri bile olmuştu. Jeannie ise Oregon'daydı. Ve kendi dükkânı vardı! Kendinden on iki yaş büyük, daha önce hiç evlenmemiş bir adamla evliydi. Adam kargo taşıyordu, bu yüzden on günlük seyahatlere çıkıyordu, daha sonra en az iki hafta evde oluyordu. Jeannie'nin dükkânını birkaç yıl önce satın almışlardı ve şu anda biri otuz, diğeri kırk iki yaşında olmalarına rağmen, Jeannie dükkânın idaresini kontrol altına almayı başarabilirse, çocuk yapmayı düşünüyorlardı.

"Bana iş teklif etti, inanabiliyor musun?" dedi Paige heyecanla. "Beni orada görmek isteyeceğini ve müdür yardımcısı olarak yetiştirebileceğini söyledi."

"Vay," dedi Peder. "Kendini çok iyi hissetmiş olmalısın. Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Paige güldü ve elini onun koluna koydu. "Böyle bir şeyi düşünmeden önce hayatımda oturtmam gereken bir-iki şey var."

Eski arkadaşlarının hayatları hakkında her türlü detay vardı ve en küçüğünü bile atlamak istemiyordu. Geç saat-

lere kadar ateşin karşısında oturdular. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Onlarla konuşmak çok güzeldi."

"Onlarla istediğin kadar konuşabilirsin. Neler yapmışlar, öğrenmelisin."

"Aradan çok uzun zaman geçti, John."

"Ah, önemli değil. İstiyorsan her gün ara. Yakında onları görmeye gider misin?"

"Şey, Pat Los Angeles'ta ve oraya geri gitmeyeceğim. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Ama belki işler biraz yoluna girerse, Jeannie'nin eşini ve yeni dükkânını görmeye giderim."

Paige'in avukatı, Wes hâlâ tedavideyken boşanma işlemleri için başvuruda bulunmuş, bu arada Paige'i bunu Wes'e tebliğ edemeyebileceklerini söyleyerek uyarmıştı.

Wes orada kaldığı sürece yasal himaye altındaydı. Fakat birkaç gün içinde Paige'in avukatı arayıp belgelerin tebliğ ve kabul edilip işleme konduğunu söyledi ve Wes'ten gelen mesaj, çok pişman olduğu, yardımcı olmak istediği yönündeydi. Paige'in koşullarına karşı talep ettiği tek istisna ise, en azından bir gözetmen eşliğinde oğlunu ziyaret etmek istemesiydi. Şükran Günü'nde iyi bir raporla tedavisinin bitmesini umut ediyordu.

Paige, John'dan uzun mesafe bir telefon görüşmesi yapmak için dairesini kullanmak istedi ama bu seferki kız arkadaşlarıyla değildi. Brie'ye öğrendiklerini anlattı.

"Bir saniye bile inanmadım buna," dedi Paige.

"İnanmamalısın. Bazı gerçekler var. Tedavisinin nasıl gittiğini bilmiyoruz. İyileşmek için uğraşıyor mu diye öğrenmenin hiçbir yolu yok. Ayrıca, ben avukatı olsaydım, ona pişman olmasını, yardım etmesini, utanmasını ve uy-

sal olmasını önerirdim. Mahkemede ağlayıp bütün yaptıkları için uyuşturucuyu suçlamasının, hayatını kararttığı kadın tarafından canına okunduğu için öfke nöbetlerine kapılmasından çok daha isabetli olacağını söylerdim.."

"Harika," dedi Paige.

"Avukatların hepsi kötü değildir. Böyle tavsiyeler sık sık davalının aklına. Kötü taraflarını değiştirip, pişman ve iyi olmak zorunda olduğu düşüncesini sokar. Bu hep işe yaramaz ama çoğunlukla yarar. Mahkemeye karşı bir tavrı olursa istediğini alamaz. Ve tedavisinde neler olduğunu bilemiyor olabiliriz ama otuz gün sonunda iyi bir raporla çıkamaması kendini yeteri kadar vermediğini gösteriyor. İki ay kötü bir zaman değil. Henüz kendini mahvetmememiş demek ki daha."

"Ama bu onun üçüncü şiddet saldırısı," dedi Paige. "Otomatik olarak hapis. Değil mi?"

"Ah," diye başladı Brie. "Ceza koşulları değişir. Suçlanıp mahkûm edilebilir ama cezası yine de senin beklediğinden az olabilir. İyi bir avukatı var. Kısa bir süre olabilir. Bir sürü şartlı tahliye imkânı var. Bu da bir ceza ama mahkûmiyet değil. Yasaya uyduğu sürece yargıcın takdir yetkisi var. Benim tavsiyem... Chris'i ziyaret etme isteğini reddet ve tıpkı bir buldog gibi boşanmanın peşine düş. Eğer gerçekten temizlenirse, kendini kanıtlarsa vesayet davasını tekrar açabilir. Ama bu yıllar alacaktır.

"Bu sırada," diye ekledi Brie, "arkanı kolla. Tetikte ol. Bu adamın kim olduğunu unutma. Sen onu herkesten iyi tanıyorsun."

"Ah, Tanrım, tedaviden çıkıp tekrar buraya mı gelecek?" dedi Paige panikle.

"Yapabilir. Ama benim tahminim, hapishaneye düşmemek için kefalet şartlarını yerine getirecek, mahkemeye çıkacak ve ağır suç mahkûmiyetinden sıyrılmaya çalışacak. Ya da en azından suçunu kabul edip ceza indirimi talep edecek. Özgürlük, Paige. Şu andaki büyük yem o. Mahkeme yakında olabilir, belki de yeni yılın başlarında."

"O zamana kadar çoktan saçlarım beyazlamış olur," dedi Paige.

Paige çok fazla belli etmemeye çalışsa da kara kara düşünüyordu. Tuhaf bir şekilde, kafasını meşgul eden şey Wes ya da boşanma değildi, John'du. Kasım soğuk ve yağmurlu başlamıştı ve Virgin River'a geleli iki aydan fazla olmuştu. Yaşadığı anda kaybolup kendini unuttuğu anlar oluyordu. Hayatının her günkü sadeliğinden, tuhaf şekilde, mutfakta Peder'in yanında çalışmaktan memnundu. Birlikte uyum içindeydiler ve bu önceden prova edilmemişti; Peder soğanları doğruyor, o da onları kaba alıyordu. Peder peynirleri rendelerken, o rendeyi temizliyordu. O yumurtaları çırpıyor, Peder de omleti yapıyordu. Peder hamur yoğuruyor, o da tart hamurunu açıyordu. John'u izlemeyi seviyordu. Peder'in hareketleri çok yavaş, düzenli ve kendinden emindi. Akşam kapanıştan sonra, kısa bir süre olsa da onunla konuşmak sanki bir ödül gibiydi. Oğluna kitap okurkenki sesi, o kalın ve yumuşak sesi Chris'i olduğu kadar onu da rahatlatıyordu.

O iri kolların arasında olup, dudaklarını boynunda hissetmenin nasıl olacağını düşünüyordu. En son ne zaman böyle bir istek duyduğunu hatırlayamıyordu. Her gün saatlerce onunla birlikte olunca en azından bazı ufak hataları-

nı göreceğini düşünüyordu ama bir tane bile bulamamıştı. Peder ona karşı son derece tatlı ve şefkatliydi ama bazen de tıpkı Los Angeles'ta ailesine karşı olduğu gibi her anlamda onun koruyucusu oluyordu. Ara ara kendine Peder'in gerçek karakterini görüp göremediğini soruyordu Paige. Acaba bu adam onu bir şekilde kandırıyor muydu? Fakat hayır, hiçbir kaba hareketi yoktu. Bu sadece onun fikri değildi. En yakın arkadaşları ve tüm kasaba ona güveniyordu.

Ona âşık oluyordu Paige. Daha önce âşık olduğunu hatırlamıyordu. Wes'le ilk günlerde yaşadığı aşk yanılgısı aklına bile gelmiyordu.

Bazen reddedilmeyi göze alıp ona açılmayı düşünüyordu. *Seninle sonsuza kadar burada kalmak istiyorum*. Fakat Peder'in üzülerek onu sadece iyi bir arkadaş olarak gördüğünü, sadece yardım etmeye çalıştığını söylemesinden korkuyordu.

Akşam Chris'in banyosundan sonra mutfağa indi. "John, bu gec Chris'e e kitap okumak ister misin yoksa ben mi gideyim?"

"Ben yaparım," dedi Peder. "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Hazır mı?"

"Gıcır gıcır," dedi Paige.

John yukarı çıktığında, o da bara gitti, Jack barı kurulayıp, ertesi gün için bardakları hazırlıyordu. İçeri girdiğinde, iki müşteri el sallayıp teşekkür ederek çıktılar.

"Peder kitap mı okuyor?" diye sordu Jack.

"Evet, çıkmak istiyorsan ben işlerle ilgilenirim. Birkaç dakikaya iner aşağıya."

"Teşekkürler. Sorun olur mu senin için? Burada yalnız kalabilir misin?"

Paige gülümsedi. "Kapıyı kilitlerim. Ben bağırınca John'un aşağı inmesi ne kadar sürer sence?"

"Sanırım emin ellerdesin. Bu gece yağmur yağıyor. Rick'i yarım saat önce eve gönderdim."

"Git ve eşini gör," dedi Paige.

Barda kaldı, az sonra John da ona katıldı. "Bitiremeden uyudu. Sanırım çok yorulmuş." Bir bardak aldı. "Bu gece bir şeyler ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Biraz sessizsin. Son birkaç gündür..."

Dirseğini bara koyup elini çenesine dayadı Paige. "Çok düşünüyorum. Yakında boşanacağım. Tuhaf. Sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Peder gece içkisini koydu. "Seni neşelendirecek bir şeyim var," dedi. "Sıkı dur." Dairesine gidip hızlıca büyük beyaz bir zarfla döndü. Zarfı Paige'e verdi. "Bir risk aldım ama eğer sana uymazsa çok da önemli değil."

Paige zarfı açtı, içinde Portland'a iki tane gidiş-dönüş uçak bileti vardı. "Bu ne?"

"Kafanda çok fazla şey var," dedi Peder. "Sanırım seni neyin beklediğiyle ilgili endişeleniyorsun. Eski kız arkadaşını ziyaret etmek için iyi bir zaman olabilir, güzellik salonuna bakarsın. Ne olur ne olmaz..."

"Ne olur ne olmaz?"

"O tarz bir işe geri dönmek istersin diye..."

Paige zarfı bara bıraktı. Onu neyin beklediğini bilmediğini söylerken Wes'ten bahsediyordu. Ne yapacağından, nereye gideceğinden değil. Şu anda olmak istediği yerdeydi. "John, bana doğruyu söyle. Benim ve Chris'in buradan gitmemize hazır mısın? Doğruyu, John."

Peder şaşırmıştı. "Hayır!" dedi vurgulayarak. "Gitmeniz için almadım biletleri. Hey, bu gidiş-dönüş bileti! Ben sadece düşündüm ki... Arkadaşını özlediğini biliyorum. Ve biliyorum ki eninde sonunda..." Sesi kısıldı, cümlesini tamamlayamadı.

Pagie dudağını ısırıp onun yüzüne baktı. "Ne düşündüğünü bilmem lazım. *Eninde sonunda* senin için ne anlama geliyor?"

"Paige, kendimi kandırmıyorum. Burada uzun süre mutlu olamayacağını biliyorum. Demek istiyorum ki, kendi hayatına döndüğünde, ayakların üzerinde durduğunda..."

Ona söyle diyordu içinden Paige. *Ona bu dünyada seni mutlu eden tek şeyin sonsuza kadar burada kalmak olduğunu söyle!* "Şu anda tercih edebileceğim bir durum düşünemiyorum."

"Bu yüzden sana ve Chris'e bilet aldım. Ziyaret için. Seçeneklerin olmalı. Bu arada, arkadaşını arayıp sormadım. Biletler Şükran Günü tatili için, o yüzden iadeli aldım. Eğer tarihleri değiştirmek istersen..."

Bir an düşündü Paige. "Galiba içecek bir şey alacağım. Biraz kırmızı şaraba ne dersin? Açık var mı?"

Peder barın altından baktı ve bir şişe cabernet çıkarıp, Paige'e gösterdi. Paige başını sallayarak onaylayınca, Peder kadehleri doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra zarfı tekrar eline aldı Paige. "Çok naziksin. Çok cömertsin."

"Bunu bir Noel hediyesi gibi düşün, eğer istersen. Chris hiç uçağa bindi mi?"

Paige kafasını iki yana salladı. "Ya Portland'a gidip orayı seversem? Ne hissedersin?"

Tatlı tatlı gülümsedi Peder, daha sonra barın üzerinden

uzanıp onu alnından öptü. "Tanıdığım hiç kimse mutlu olmayı senin kadar hak etmiyor."

Peder Paige'in seçimlerini özgürce yapmasını istiyordu, bu yüzden bunu yapmıştı. Aptal değildi, onun bu küçük kasabada, mutfakta eğlendiğini görebiliyordu. Kendini güvende ve koruma altında hissediyordu, oğlu da mutluydu. Fakat onun için daha iyisi var mı, bilmeliydi. Burada sadece daha rahat olduğu için kalmasını istemiyordu Peder... Bunu gerçekten istemeliydi.

Eğer Paige giderse, aklını kaybederdi. Eğer kalırsa da, aklını kaybederdi.

Paige ise yolculukla ilgili, kem küm etmişti ama sonunda da gitmişti. Arabayla Eureka'ya gitti. Arabasını havaalanında bıraktı ve Chris'le birlikte arkadaşına gitmek üzere uçağa bindi. Oraya vardığında Peder'e telefon etti, birkaç gün sonra da arayıp şehrin çok güzel, Jeannie'nin dükkânının harika olduğunu söyledi. Bir köpekleri vardı, büyük, sevecen bir labradordu. Chris köpeğe âşık olmuştu.

Peder kendini Şükran Günü yemeğini hazırlamaya vermişti, barda gelenekti. Kendini oyalayacak büyük bir pişirme işi olduğu için memnundu. Listeler yapıyor, tarifler çıkarıyordu. Paige gittiğinden beri kafasını tıraş etmiyordu. Dört gün içinde kafasını kısa siyah bir saç tabakası kaplamıştı.

"Bu halin ne böyle?" Mel güldü, uzanıp kıllı siyah kafasını okşadı.

"Kafam üşüdü."

"Sevdim. Her kış uzatır mısın?"

"Kafam önceki kışlarda hiç bu kadar üşümemişti," dedi

Peder. Ve önceki kışlarda, hayatını saç keserek bir kadına da tutulmamıştı.

"Tekrar saç uzattığını Paige'e söyledin mi?"

"Neden söyleyeyim ki?"

Omzunu silkti Mel. "Sanırım kadınlar için ilginç olan şeyler erkekler için pek ilginç değil," dedi. "Bu hafta onunla konuştun mu?"

"Aradı. Güzel vakit geçirdiklerini söyledi. Arkadaşının bir köpeği varmış ve Chris köpeği çok sevmiş." Tezgâhı kuruladı. "Sence buraya bir köpek alabilir miyiz?"

Mel güldü. "Peder, sorun ne? Onları çok mu özledin?"

"Yo, iyiyim," dedi Peder. "Paige yıllardır arkadaşını görmemiş."

"Beni öldürüyor," dedi Mel, Jack'e. "Şuna bak. Zavallı durumda. Çok âşık. Ama bir şey söyleyecek mi? Herhangi birine? Ve onu o omuzlarında gezen sarı melek olmadan görmek sanki bir organı yokmuş gibi görmekle aynı şey. Onu araması lâzım, arayıp onu özlediğini söylemesi lazım."

Jack kaşını kaldırıp dikkatlice eşine baktı. "Bu işe bulaşmak istemezsin. Çeneni kırmaya çalışabilir."

Gece Jack eve dönüp, son müşteri de gittikten sonra, Peder, Paige'in odasına çıkıp, içeri girdi. Christopher'ın oyuncakları da dahil, Paige'in bıraktığı onca şey onu ikna etmiyordu. Genç kadının buraya tekrar döneceğine inanamıyordu Peder. Ona döneceğine inanamıyordu. Dönse bile, eşyaları için dönerdi. Ona güvenli bir limandan başka bir şey sunduğunu sanmıyordu. Belki de Jeannie ve kocası daha fazlasını verebilirlerdi.

Paige'in geceliği yatağın başında asılıydı, alıp burnuna götürdü. O taze kokusunu içine çekti. Gözleri yaşla doldu.

Barda verilen yemek davetieri her zaman Peder'in aklını dağıtmasını sağlardı. Küçük bir Virgin River kalabalığı toplanacaktı ama küçük bir yemek olmayacaktı. Jack, Mel ve doktorun haricinde Hope McCrea, Connie, Ron, Liz, Rick, büyükannesi, Lydie, Joy ve Bruce da gelecekti.

Şükran Günü Mel ve Jack öğlen bara gelip, yemeğe yardım etti. Mel, Peder'in turtaları için hamur açıp patatesleri soydu, Jack de tencereleri temizledi. Jack'in ailesiyle Sacramento'da geçirdikleri Noel'den ve gelecek Noel'i bebekleriyle geçireceklerinden konuştular. Peder sessizce işini yapıyordu. Tarif kitaplarını sıralamıştı. On iki kiloluk bir hindiyi doldurdu, kremayı çırptı, turta kalıplarını doldurup fırına koydu, biraz üzgündü. Takımları çıkarmak için mutfağa gittiği zaman Jack sordu: "Peder ne halde böyle? Bir şeyi mi var?"

"Evet, bir şeyi var!" diye fısıldadı Mel. "Paige ve Chris, sorun bu. Hiç dönmeyeceğini sanıyor."

"Pazartesi dönüyor, değil mi?"

"Tabii ki! Biletleri alıp ona gitmesini söyledi ve bu onu öldürüyor. Saçlı haliyle çok yakışıklı görünüyor, keşke Paige onu görebilse. Peder bunu onun için yaptı, bundan eminim. O kel kafası ve kalın kaşlarından fazlası olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Peder hislerini çok yansıtmadığından, sadece yakın arkadaşları fark ederdi üzgün olduğunu. İnsanlar akşam yemeği için geldiklerinde, masalar bir araya getirilmiş, tabaklar dizilmiş ve Jack içeceklerle bardakları hazırlamaya başlamıştı. Peder birkaç tepsi ordövr tabağı getirdi, ekmekleri ısıtıcıya koydu ve hindiyi getirip içini açmadan önce bir dakika dinlenmeye bıraktı. Barı muhteşem kokular sar-

mıştı, ateş parlak ve sıcacıktı.

Peder tüm bunlar bitip yalnız kalmayı dilerken buldu kendini. Dört gözle herkesin gitmesini bekliyordu; temizlik yapacak, bir kadeh viski alıp yatağa gidecekti. Uyuyabilmeyi umuyordu.

Saat beşe dakikalar kala, hindiyi açma zamanı yaklaştığında, kapı açıldı ve orada, eşikte Paige duruyordu. Christopher'ın elinden tutmuş, odayı inceliyor, Peder'i arıyordu. Barın arkasında onu gördüğünde, gözleri parladı. Koca adam ise şaşkınlık içindeydi. Ağzı açık kalmıştı.

Odada onlardan başka kimse yoktu sanki. Paige bara doğru yürüdü, Peder de yanına geldi. "Üzgünüm, yardım için zamanında gelemedim."

Peder, Christopher'ı kucakladı. Çocuk önce onun boynuna sarıldı, sonra kafasını okşadı. "Tıraş olmamışsın," dedi.

Peder küçük çocuğu yanağından öptü. "Kafam üşüdü."

Paige kollarını beline doladı, ona baktı. "Umarım iki kişilik yer daha vardır."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu usulca Peder.

Omzunu silkti Paige. "Biletleri değiştirdim. Burada olmak istedim. Seninle. Umarım beni biraz özlemişsindir."

"Biraz," dedi Peder. Daha sonra gülümsedi, kolunu Paige'in omzuna atıp onu kendine çekti.

Şükran Günü partisi planlanandan erken bitmişti, odadaki herkes Paige'in Peder'e nasıl baktığınının farkındaydı. Bütün kadınlar bulaşığa yardım edip hızlıca bitirdiler, böylece çift sonunda yalnız kalabilecekti.

"Belki de Paige gitmeden önce kavga etmişlerdir," dedi

Mel, Jack'e. "Aralarında ne olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Önce mi şimdi mi?"

"Önce," dedi Mel.

"Hiçbir şey."

"Ya şimdi?"

"Şu anda bahse varım ki o eski bar o kadar şiddetli sallanacak ki neredeyse yerinden oynayacak."

Son tabaklar kaldırıldı, yer süpürüldü, Açık tabelası kapatıldı ve kapı sürgülendi, Peder zar zor eski odasına çıktı. Odaya girdiğinde, Christopher yatakta zıplıyor, Paige de pijamasının üstü elinde, banyodan sonra onu yatırmaya çalışıyordu. Yüzünde artık tüm enerjisinin bittiğini gösteren yorgun bir gülümseme vardı. Tüm gün uçakta ve arabada fazlasıyla yorulmuştu çocukla.

"Tamam, kovboy," dedi Peder, yaklaşarak. Paige'den pijamayı alıp çocuğa verdi. Peder giydirsin diye Christopher kollarını kaldırıp döndü. "Aferin."

Paige elini Peder'in koluna uzattı. "Lütfen kovboyu yatır, aşağıda görüşürüz."

Christopher bir hamleyle Peder'in üstüne zıpladı, kollarını boynuna dolayıp, ayaklarını beline sardı, sıkıca sarıldı. "Annene iyi geceler öpücüğü vermek ister misin?" diye sordu Peder.

Christopher, Peder'e yaslanıp kıvrıldı ama gitmesine izin vermedi. Öpücüğünü aldı ve Paige onları yalnız bıraktı. "Yatağa gir," dedi Peder.

"Oku," dedi çocuk.

"Ah, hadi. Uzun bir gündü."

"Oku," dedi yine Chris. "Bir sayfa."

"Tamam ama sadece bir sayfa." Peder yatağın kenarına oturup kitabı aldı. Üç sayfa okudu. "Artık uyuman lazım."

Mızmızlanıp kıpırdamaya başladı çocuk.

"Biri sana şeker mi verdi?" diye sordu Peder. "Yatağa gir. Bu kadar yeter." Çocuğun üstünü örttü ve başından öptü. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler," dedi yatağa sokularak Christopher.

Peder aşağı indiğinde Paige'i barda buldu, ateşin yanındaki masadaydı, Peder'e bir bardak viski, kendine de bir kadeh şarap koymuştu. Ateşe yeni bir odun atılmıştı; orada bir süre oturacaklarının sessiz bir işaretiydi bu. Paige'in ipeksi, açık kahve saçları ateşte parlıyordu; yanakları pembeleşmişti, kıvrımlı dudakları yumuşak ve davetkârdı. Bastıramadığı özleminin acısı Peder'in tüm bedenini sarmak üzereydi.

"Sana viski koydum. Kendime de şarap."

"Teşekkürler," dedi Peder. "Chris bugün biraz gergin. Ona kimsenin şeker verip vermediğini sordum, daha sonra hatırladım, ben vermiştim. Turta ve dondurma, iki porsiyon. Kola da içti galiba."

"Eh bayağı bir yoruldu bugün. Şöyle bir terlesin, mışıl mışıl uyuyacaktır. Harika bir akşam yemeğiydi, John. Sanırım bu sefer kendini aştın."

"Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum." Peder bir sandalye çekip oturdu. "Bir şey mi oldu?"

Paige kafasını iki yana salladı. "Muhteşem bir geziydi. Jeannie'nin kocası harika bir adam, Chris'e çok iyi davrandı. Jeannie kendi dükkânında köpek gibi çalışıyor ama başarılı olacak, kendiyle çok gurur duyuyor. Bunu yaptığın

için tekrar teşekkür ederim."

"Onu özlemiştin," dedi Peder.

"Ve tahmin et ne oldu?" dedi Paige gülümseyerek. "Birkaç gün sonra, seni özledim. Mel'i, Jack'i ve diğerlerini özledim." Güldü. "Mutfağı özledim."

"İş teklif etti mi?" diye sordu Peder çekinerek.

"Etti. Aklımda bulunsun dedim ama bunu yapacağımı sanmıyorum."

Peder doğru duyduğundan emin değildi. "Daha iyi bir fikrin mi var?" diye sordu.

Paige tek kaşını kaldırdı. "Sence Virgin River'da bir zincir dükkân olur mu?" diye sordu. "Şimdilik, iyiyim. Chris iyi. Sana daha önce de sordum, sana güveniyorum. Bana doğruyu söyle, John. Burada kalmamın sorun olmadığını söylemiştin. Bar için, senin için gerçekten iyi olmayacaksa, umarım bana söylersin."

"Paige, sana hiç yalan söylemedim. Sana hiç yalan söyler miyim ben?"

Paige güldü. "Hayır, pek değil. Fakat bazı bilgileri geç verebiliyorsun."

"Ah, çok değil," dedi Peder. "Paige, o... Christopher onu sordu mu? Babasını?"

Paige kafasını salladı. "Bisikletini sordu." Yere baktı. "Bir konuda gerçekten çok endişeliyim, John. Kavgacı babamın kopyası olan ağabeyim ve Wes arasında, Chris'in de sinirli olmasına, insanlara vurup incitmesine sebep olan o iğrenç DNA'dan etkilenmiş olmasından korkuyorum. Belki araştırabilirsin?"

"Araştırırım," dedi Peder. "Ama sanırım sen de görebilirsin, o sevimli bir çocuk ve her günü mutlu geçiriyor.

Yine de göz kulak olmak lazım. Hallederim." İçkisinden küçük bir yudum aldı. "Wes," dedi. "Akrabaları var mı? Ailesi falan?"

"Hiç kimsesi yok," dedi Paige. "Gerçekten çok zor büyümüş. Yetiştirme yurtları falan. Oradan oraya." Acıyarak güldü. "Böyle zor şartlarda yetişen birinin bir yerlere gelmiş olması gerçekten hayranlık verici diye düşünürdüm. Olaylara sadece dışarıdan bakıyordum, içeriyi hiç düşün. Aşamadı, onu da kendisiyle birlikte taşıdı."

Peder sessizdi, düşünüyordu. "Yetiştirme yurdunda büyüyen bir asker arkadaşım vardı," dedi sonunda Peder. "Çocukken gerçekten de zor zamanlar geçirmiş. Tanıştığım en tatlı insandı. Çocukluğu daha iyi bir hayat istemesine sebep olmuş. Hayatının hangi yola gireceği hiç belli olmaz... Sadece ayağa kalkması için elinden geleni yapmak zorundasın." Birdenbire sırıttı. "Sana annemin kulak bükme hareketini gösterebilirim..."

Paige gülümsedi, şarabından bir yudum aldı. Geceleri Jeannie'yle hep John'dan ve Virgin River'dan konuşmuşlardı. Jeannie dükkânında uzun saatler geçiriyordu, Paige de evi temizleyip akşam yemeğine yardım etmişti. Ama eski en iyi arkadaşı, yorgun olsa bile, oturup John'la tanışmasını, John'un Wes'e meydan okumasını, Los Angeles'taki aile ziyaretlerini ve John'un onları nasıl koruduğunu dinlemişti. John ve Chris. Jeannie mavi-gri ekose bacaklı ayıyı gördüğünde içlenmişti. "Ah, Tanrım! Hiç böyle bir şey yapan bir erkekle tanışmadım. Bu inanılmaz."

"Beni kalmaya ikna eden şeylerden ilki buydu. Chris'e karşı tavrı."

"Bu gerçekten harika," demişti Jeannie. "Ama çocuğuna

iyi davranıyor diye sonsuza kadar orada kalamazsın, biliyorsun."

"Sadece bu değil. Bana karşı olan davranışları da var. Ama çok suskun. Çok... Çekingen. Sadece utangaç mı yoksa doğru şeyi yapmaya çalışan, gitmem için, bu zorunluluktan kurtulmak için gün sayan koca bir izci çocuk mu? Bilemiyorum."

Jeannie gülmüştü. "Konuştur onu."

"Anlamadım?"

"Nasıl flört edileceğini tamamen unutmuşsun. Şaşırmamak lazım. Orada kalmak istediğini belli et. Orayı sevdiğini, bunun en büyük nedeninin de o olduğunu belli et. Sana kendini harika hissettirdiğini belli et. Biraz çekingen ol ama mesajı alsın. Onun gibi bir erkek için hazırsın. Biraz flört et, ilgilenmezse eninde sonunda anlarsın. Eğer gerçekten utangaçsa açık açık söyleyip onu korkutmak istemezsin. Yani, bu durumda ne yapman lazım?"

"Hâlâ burada olmamızın sorun olmadığına emin misin?" dedi John'a Paige. "Yani, Noel yaklaşıyor..."

"Burada siz olmadan ne yaparım bilmiyorum," diye karşılık verdi Peder.

"İyi." Paige şarabından son bir yudum aldı, ayağa kalktı ve alnından öptü onu. Dudaklarını orada gezdirdi. "Olmak istediğim tek yer burası. Bu arada, saçın seksi. Çok seksi."

Daha sonra mutfaktan geçip arka merdivenlerden odasına gitti. Bayılacağım, diye düşünüyordu o sırada Peder.

Yıl sonunda Virgin River'da somon ve mersinbalığı avcılığı tavan yapardı, nehre balıkçılar akın ederdi, bu da barın bir sürü ziyaretçisi olacağı anlamına geliyordu. Dün-

yanın bu tarafına daha önce gelenlerin çoğunun en azından Jack ve Peder'le bir tanışıklığı vardı. Fakat Karşılarında buldukları barın yeni çalışanı da epeyce hoşlarına gitmişti.

Paige çok mutluydu. İçki ve yemek servisi yapıyor, masaları temizliyor, müşterilerle gülüşüyor ve aynı odadayken Peder'le birbirlerine aynı anda hayran hayran bakmaları gözlerden kaçmıyordu.

Bardaki muhabbet hep balıkların boyu, nehirdeki koşullar ve hava durumu üzerinde dönüp dolaşıyordu. Fakat Peder'in gözüne farklı bir şey takıldı.

Birkaç balıkçı Paige'in kirli bulaşıkları mutfağa götürdüğü sırada Jack'in servis yaptığı barda oturmuştu. "Bu mekân giderek daha da *güzelleşiyor*," dedi biri Jack'e. "Yeni bir yardımcı aldığınıza göre işler epeyce iyi olmalı. Peder bu genç güzelliği nereden buldu?"

"Sanırım o Peder'i buldu," dedi Jack, kahve fincanını kaldırarak.

"Peder'in çok daha fazla gülümsemesi gerekmiyor mu?"

"Peder'i tanıyorsun, duygularını göstermeyi pek sevmez."

Paige'e gelince, John'un ona yavaş yavaş karşılık verdiğini düşünüyordu. Peder kesinlikle onu itmiyordu ve bu onu cesaretlendiriyordu. Artık dudaklar yanaklara ve alınlara daha fazla değiyordu; ara sıra sarılıyorlardı. Gününün, hayatının en iyi anı, son müşteri gidip de John'un Açık tabelasını ters çevirdiği andı. Christopher'ın banyosu yaptırılmış, bulaşıklar yıkanmış, uyku vakti kitabı okunmuş olduktan sonra John'la birlikte yalnız kalırlardı. Gece ateşin başında usul usul konuşurlardı. Paige merdivenlerden çıkıp Peder de odasına dönerken artık küçük öpücükler kondurmaya başlamıştı Peder genç kadının dudaklarına.

Paige'in başına gelen en güzel şeydi, Peder. En kısa sürede, ona karşı hissettiklerinin sadece minnettarlık olmadığının farkına varmasını umuyordu.

Jack ise Rick'i yakından izliyordu. Olanlara kayıtsız kalmasını beklememişti ama çocuğun çatık kaşları giderek derinleşiyordu ve Jack tek bir hata yüzünden Rick'in bu işte boğulmasına müsaade etmemeye kararlıydı.

"Balığa gitmeye ihtiyacı olan bir adam gibi görünüyorsun," dedi Jack.

"Çalışmam lazım," diye karşılık verdi Rick.

"Ben gerçekten iyi bir patronum," dedi Jack, sırıtarak. "Maaşından kesmem, tabii eğer konuşmak istersen."

"Pişman olursun," dedi Rick. "O kadar berbat bir durumdayım ki dünyanın bir numaralı psikiyatrı bile beni düzeltemez."

"O zaman benimle olduğun için şanslısın," dedi Jack. "Oltalarını al."

Konuya direkt olarak girmediler. Nehre gittiler, tekneye binip olta atmaya başladılar. Yılın bu zamanında çok balıkçı vardı ama sorun değildi; akan suyun sesinden sessizce konuşup duyulmayacakları bir yer kaptılar. Bir süre sonra, biraz alta attıktan sonra sordu Jack. "Anlat bana, dostum. Seni yiyip bitiren ne?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Jack. Oğlumdan vazgeçemem."

"Hey," dedi Jack. Kendini buna hiç hazırlamamıştı ama belki de hazırlıklı olması gerekiyordu. Tam da ona ihtiyacı varken Mel neredeydi? "Ne yapacaksın?"

"En ufak bir fikrim bile yok," dedi Rick. "Onu ultra-

sonda gördüm, tekme atıyordu. Penisini gördüm. Oğlumu. Onu başkasının büyütmesine izin veremem. Onun babası benim. Hep endişeleneceğim. Bilirsin işte!"

Jack bu duyguları anlamakta zorlanmıyordu. "Oğlunla bağını koparmadan evlatlık verebileceğin yerler duydum."

"Bunun bana uyacağını pek sanmıyorum," dedi Rick. "Biliyorum bu çılgınlık..."

"Liz ne diyor?"

Rick güldü ama sesi acılıydı. "Hemen okulu bırakmak istiyor. Kaçıp evlenmek. Okulun onun için ne kadar kötü olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

Jack bir an kendini çok aptal hissetti, her şeyin farkına vardı. On beş yaşındaki hamile bir kız için her gün okula gitmenin ne kadar kötü olabileceğini hiç düşünememişti. Ve Liz geçen bahar mevsiminde sadece birkaç ay o okula gittiği için, aslında orası onun için yeni bir okuldu. "Ah, Rick," dedi Jack. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Her gün her dersten sonra yanında olmaya çalışıyorum, onu bir sonraki dersine bırakıyorum. Birçok kez geç kaldım. Başım bayağı belaya giriyor. Bu berbat bir durum." Derin bir iç çekti Rick. "Lizzie çok genç. Daha önce bu kadar genç görünmüyordu. Bu belaya bulaşmadan önce. O... Kahrolası ellerimi ondan çekemedim, çok seksiydi. O da benimle aynı şekilde ilgiliydi. Çok şey görünüyordu... Deneyimli. Fakat değildi, bilirsin işte? Benden önce kimse olmamıştı ve tabii sonra da. Ve şimdi bu sorunları yaşamamak için her şeyini verecek, küçük, korkmuş bir kız sadece." Bir nefes aldı. "Bana çok ihtiyacı var."

"Tanrım," dedi Jack. "Üzgünüm, Rick. Kafam o kadar çok başka şeylerle dolu ki hiç düşünemedim."

"Hey, bu senin sorunun değil, tamam mı? Benim sorunum. İlk başta seni dinlemiş olsaydım..."

"Kendini suçlama. Korunmadan seks yapan ilk kişi sen değilsin. Ama şu kesin, ilk seferinde tek bir kezle bir kızı hamile bırakan nadir kişilerdensin. Kesinlikle, biz çok küçük bir grubuz."

"Bu sana da mı oldu?" dedi Rick, şaşırarak.

"Evet. Tabii ki oldu."

"Kaç yaşındaydın?"

Jack döndü ve Rick'in gözlerine baktı. "Kırk."

"Mel mi?" dedi Rick, şaşkınlıkla.

"Aramızda, tamam mı?" dedi Jack. "Bunu anlattığımı Mel duyarsa ne hisseder bilmiyorum. Ama evet, anladığımız kadarıyla, ilk atışta oldu. Fark şu ki, ben yaşlı bir adamım ve pişman değilim. Başka türlü olmazdı zaten. Benim durumumda, gerçekten şanslıydım."

"Sanırım bir ebe bile bu işi yüzüne gözüne bulaştırabiliyorsa ben o kadar da utanmamalıyım."

"Yüzüne gözüne bulaştıran benim dostum. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca herzaman prezervatif kullandım," dedi Jack. "Sadece hamilelik meselesinden dolayı değil, sonuçta bir kadını herhangi bir şeye maruz bırakmak istemezsin. Eğer bir kadın vücudunu seninle paylaşmak istiyorsa, ona belki de senin bile bilmediğin bir cinsel hastalığı bulaştırma ihtimalini göze almazsın. Ve sen de bir şeye maruz kalmak istemezsin. Ama o an beynim durdu. Onu koruyamadım. Eğer bebeğe bu kadar sevinmeseydim, kendimi kötü hissederdim. Ama kahretsin, insanların başına böyle şeyler geliyor, dostum. En azından biz bunun üstesinden gelecek kadar olgunuz ve üstesinden gelmek

istiyoruz. Ama sen? Kahretsin, dostum. Siz çocuklar için zor bir durum. Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İkiniz için de."

"Hayatım şu anda çok garip," dedi Rick. "Lisedeyim ve benim bebeğimi taşıyan bir kızla yalnız kalmak için yer arıyorum. Ve onunla yalnız kalmak bir ceza gibi gelmiyor. Ama bunu kendim için yapmıyorum, benim ilgime ihtiyacı olan o. Dokunulmaya ihtiyacı olduğunda onu reddedemem, hele de bu durumda. Değil mi?"

"O durumda onunla ilgilenmediğini düşünür," dedi Jack.

Rick sesini alçalttı: "Bazen sadece ağlıyor. Birlikte oluyoruz. Ona karşı nazik olmaya çalışıyorum, ona sarılmaya, onu korumaya çalışıyorum... Ama bittiğinde ağlıyor, ağlıyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Sanırım ağlayacağım, diye düşündü Jack. "Bence her şey ona bağlı," dedi. "Senin ne istediğin değil, onun ne istediği önemli artık."

"Ben de öyle düşünüyorum. Belki gidip konuşmalıyım. Büyükanneme söyleyeceğim, Liz bize, benim yatak odama taşınsın. Belki evleniriz bile."

"Sanırım bunun için birinin iznine ihtiyacın var."

Rick gülerek kafasını iki yana salladı. "Bir bebeğimiz olacak! Üç aydan kısa bir sürede!"

"Şey..."

"Ondan bebekten vazgeçmesini istiyorlar. Tartışma yok. Onun için en iyisi buymuş, herkes böyle söylüyor. Onu ikna edebilseler bile, beni ikna edebileceklerini sanmıyorum. Şu anda kendimi ne kadar zor tuttuğumla ilgili fikrin var mı?"

"Ah, adamım..." Jack yirmi şeyi aynı anda diliyordu. Listesinin başında da Rick'in kendi oğlu olmasını diledi,

böylece bir adım atıp işleri yoluna koyabilirdi. Bebek sahibi olmak için çok genç olduklarını biliyordu, ama yine de olacaktı ve Rick'in on yedisinde evlenmemesi gerekiyordu. Ama bebeğin anne ve babasından ayrılmaması da gerekiyordu. Bu yaşta nasıl başka türlüsü olabilirdi ki? "Babası sensin. Evlatlık verilmesine izin vermen için bazı evraklar imzalaman gerekmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Ne halt biliyorum ki?"

"Mel'le konuşmalısın. Cidden, sen ve Mel. O bebek yapıyor, ben de diğer şeyleri."

"Jack," dedi Rick, "içimde bir yer o kadar pişman ki o çizgiyi geçip, beni ve Liz'i bu duruma düşürdüğüm için o kadar pişmanım ki. Ne felaket. Ama bir tarafım ultrasonda o çocuğu gördü ve ona sarılmak istiyor. Ona topu nasıl yakalayacağını göstermek..." Daha sonra kafasını salladı. "İnsanlar ne kadar konuşursa konuşsun, kimsenin seni o prezervatifi cebinden çıkarmadığın zaman hayatının geçireceği değişimlere hazırlaması mümkün değil."

"Evet," dedi Jack.

"Jack, üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır. Hayal kırıklığına uğramadım. Senin için üzülüyorum, ama hayal kırıklığına uğramadım. Her şey düşünülürse, bu konuda çok iyi sınav verdin. Şimdi hayatına tekrar kavuşman için bir yol bulmalıyız, ikiniz için de, her şey daha da kötüye gitmeden."

"Ne bulursan bul, Jack, o hayata asla tekrar kavuşamayacağım. Ne ben ne de Liz."

Jack mutfaktan bara geçtiğinde, arka tarafta oturan bir adam vardı. Bir kovboy şapkası giymişti ve Jack bara girdi-

ğinde siyah gözlerini ona doğrulttu. Jack'in, adamın birkaç ay önce bara geldiğini hatırlaması beş saniyeden kısa sürdü. Adam içtiği viskinin parasını, bir tomar paranın iinden çıkardığı yüz dolarlık bir banknotla ödemeye kalkmıştı, parası yeşil marihuana gibi kokuyordu. Jack parasını kabul etmemişti.

Jack'in içinde kötü bir his uyandıran yalnızca bu değildi, aynı zamanda adam Mel'i tepelerin arkasında bir yerlerde doğum yapan bir kadına götürmek istemişti. Bu yüzden, Jack bunu bir daha denemesin diye onunla birkaç raunt yapmak istedi ama onun yerine önündeki barı kuruladı. "Heineken ve Beam, değil mi?"

"İyi hafıza," dedi adam.

"Önemli şeyleri hatırlarım. Ama sana bedavaya içki vermek gibi bir alışkanlığım olsun istemiyorum."

Adam arka cebine uzandı, ince deri bir cüzdan çıkarıp bara bir yirmilik bıraktı. "Huysuz arkadaşım için yeni yıkandı."

Jack adamın içkilerini hazırladı. "Bu günlerde nasıl dolaşıyorsun?" diye sordu. Adam hemen bakışlarını Jack'e çevirdi. "Range Rover'ınla karşılaştım," dedi Jack. "Yoldan çıkmış, tepenin aşağısındaydı. Parçalanmıştı. Oradaki trafik polisine haber verdim."

Adam içkisini kafasına dikti. "Evet," dedi. "Benim hatam. Dönüşü alamadım. Çok hızlı girmiş olmalıyım. İkinci el bir kamyonet için iyi bir anlaşma yaptım." Birasını kaldırıp büyük bir yudum aldı. Daha fazla konuşmak istemediğini ima ederek, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Pek değil," dedi Jack. "Bir yerlerde bir doğum vardı..."

Adam Jack'e bakarak sert bir şekilde birasını bıraktı.

"Artık tıbbi gizliliğe önem verilmiyor demek."

"Ebe benim eşim. Bu olamaz. Anlaştık mı?"

Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı, eliyle soğuk birasını sıkıyordu.

"Anladın mı kovboy?" dedi tekrar Jack. "O benim eşim. Yani. Anladın mı? Tehlikeye girmesini istemiyorum."

Adamın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Birasını kaldırıp biraz daha içti. "Kendimi tekrar o noktada bulacağımdan emin değilim." Jack tam da adamın gözlerinin içine baktı. "Karın tehlikede değildi ama haklısın. Yapmaması daha iyi olur herhalde."

"Clear River içki içmek için daha iyi bir yer olabilir," dedi bir anlık sessizlikten sonra Jack.

Adam bardağını bara doğru itti. "Daha sessiz olur en azından."

Jack tekrar servis yaptı, daha sonra adamın burada işinin bittiğini göstermek için yirmiliği alıp paranın üstünü verdi. Ardından kendi köşesine gidip, etrafı kurulayıp bardakları ve şişeleri düzelterek kendini oyalamaya çalıştı. Taburenin geriye doğru itildiğini duyunca kafasını kaldırdı. Adam ayağa kalktı, döndü ve Jack'e bakmadan yavaşça bardan çıktı. Jack şöyle bir bakınca adamın hiç bahşiş bırakmadığını gördü, her şeye rağmen kıkırdadı kendi kendine.

Daha sonra cama gidip, nasıl bir kamyonet olduğuna baktı. Adam biraz standartlarını düşürmüştü. Koyu renkli, yüksek, camları film kaplı bir Ford'u vardı. Jack plakayı ezberledi ama bunun bir şey fark ettirmeyeceğini biliyordu.

Bir dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Mel içeri girdi. Ceketinin önü açıktı, göbeği hafifçe dışarı çıkmıştı. Tuhaf bir ifadesi vardı.

"O adamı gördün mü, Mel?" diye sordu Jack. Mel başıyla onayladı. "Sana bir şey söyledi mi?"

Mel tabureye oturdu. "Hı-hı. Beni baştan aşağı süzdü ve tebrikler dedi."

"Onunla konuşmadın, umarım."

"Bebeğin nasıl olduğunu sordum. İhtiyaçları olan her şeye sahip olduklarını söyledi."

"Ah, Mel..."

"O adam beni hiç korkutmadı, Jack. Dışarıda, o saklı yerlerde çok fazla korkunç insan olabilir, ama içimden bir ses bana onun onlardan biri olmadığını söylüyor."

ON BİR

İki hafta hastanede, iki hafta rehabilitasyon merkezinde ve iki hafta da annesiyle birlikte geçirdikten sonra, Mike Valenzuela huysuzlanmaya başlamıştı. Hâlâ bir kolu tam tutmuyordu ve bir yere kısılıp kaldığı için aklını kaçırmış gibiydi. Aklının yerine gelmesinin bu kadar uzun sürmesi de onu epeyce sarsmıştı tabii. Hiçbir şey onu hafıza kaybı kadar, doğru kelimeyi bulamamak ya da doğru kelimeyi bulup yanlış olduğunu düşünmek kadar korkutmuyordu.

Fiziksel olarak iyileşiyordu ama hâlâ ağrıları vardı. Çoğu omzunda, kolunda, boynunda ve kürek kemiğindeydi ve geceleri o kadar şiddetleniyordu ki uyuyamıyor, kıpırdayamıyordu. O zamanlarda, zar zor yataktan kalkıyordu ve işe yarayan tek şey büyük bir buz paketi ve bir ağrı kesiciydi. Diğer sıkıntısı hâlâ kasık bölgesinde olan tutukluk ve güç kaybıydı, iyileşiyordu ama sol tarafındakiüç kaybı için yürürken bir baston kullanıyordu.

Aynaya baktığında, kaslı vücudunun yerinde zayıf, heba olmuş bir vücut görüyordu. Ayakta durduğunda kasıkları ağrıdığı için, dik duramayan bir adam vardı karşısında. Sağ kolu dirsekten bükülüp göğsüne doğru asılmıştı, eli içe doğru bükülmüştü, tekrar açmak için kaskatı ve çok güçsüzdü. Kurşunu çıkarmak için tıraş edilen kafasının yan kısmındaki kalın siyah Meksikalı-Amerikalı saçı tekrar uzamaya başlamıştı. Otuz altı yaşında, yüzde yüz engelli haliyle polis departmanından emekli edilmiş bir adamdı artık. Annesiyle kalan bir adamdı şimdi, çünkü eski iki eşine evlerini vermiş ve vurulduğu zaman kiralık dairesinden çıkmıştı.

Küçük bir sorun daha vardı. Görünmeyen bir şeydi bu. Çiş yapmak hâlâ çok zordu ve uzun zamandır erekte olmuyordu. Hayatımın içine ettim, diye düşünüyordu ve şimdi burada zar zor işeyebiliyorum.

Mike zor yaşamayı, uçlarda yaşamayı severdi. Deniz piyadeleri, polis departmanı, kadınlar. Bir sürü erkek uğraşı... Ağırlık kaldırma, spor, poker, avcılık, balıkçılık. Sonra daha fazla kadın... Yarını düşünmeden yaşamıştı hep. Sadece eğlence, eğlence, eğlence vardı hayatında o zamanlar. Anlık hazların peşindeydi. İki kere evlenmişti çünkü havasındaydı, ama belli ki gerçekte kendini pek adamadığı kadınlarla evlenmişti. Başkalarının da peşinden koşmuştu. Bu şu anda kesinlikle söz konusu olamazdı. Belki insanın sınırlı bir erekte olma sayısı vardır, diye düşündü, ve ben benimkilerin hepsini kullandım...

Uzun mesafelerle araba sürmesi önerilmiyordu ama idare ediyordu. Sağ bacağı iyiydi, sol kolu iyi çalışıyordu. Doktorlar onaylamıyordu; ileride daha fazla rehabilitas-

yon ve tedavi düşünüyorlardı ama o inatçıydı. Tüm bunlardan kaçmak için her şeyi göze almıştı. SUV cipinin arkasına ihtiyacı olan her şeyi attı ve kuzeye yöneldi. "Gelip istediğin kadar kal," demişti Jack. "Gerçi, bizimle kalmak zorundasın. Peder'in boş odası şu an dolu. Kadını hatırlayabilirsin. Peder'in sana telefonda bahsettiği kişi. Bara geldi, dayak yemişti, dayakçı kocasından kaçıyordu."

Mike hayal meyal hatırlıyordu.

Mike, ailesinin işlerine karışamayacağı, başında dikilmeyeceği bir yere gitmek istiyordu. Departmandan arkadaşlarının ikide bir arayıp nasıl olduğunu soramayacakları bir yere ihtiyacı vardı, çünkü o kadar da iyi değildi. Doktor kolunun eski gücüne kavuşacağını söylemişti ama bunun için uzun bir zamana ve sıkı çalışmaya ihtiyacı vardı. Diğer şeyler, çiş yapma, ereksiyon, bunlar birdenbire normale dönebilirdi de dönmeyebilirdi de... Şu anda bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Virgin River onun için her zaman güzel anılarla dolu bir yer olmuştu. Sığınma ve meydan okuma bir aradaydı. O ve bölükten çocuklar gitmişlerdi, kamp yaparlar, bir hafta kadar kalırlar, her gün balık tuarlar, biraz avlanırlar, poker oynarlar ve tüm gece içip kendi kendilerine aptal aptal gülüp güzel vakit geçirirlerdi. Mike'ın yapması gereken şey biraz kolu ve kasığı üzerinde çalışmaktı. Vücuduna tekrar kavuşmalıydı. Daha sonra geleceği düşünebilirdi. Şu anda, istediği şeyler çok ulaşılmaz görünüyordu.

En son daha birkaç ay önce Virgin River'a gelmişti. Ağustostu. Her zamanki balık tutma/avcılık/poker gezilerinden değildi. Jack bir adamı öldürmek zorunda kaldığını söylemek için aramıştı. Delinin biri ağaçlıklardan

çıkıp Jack'in kadınına bıçak çekmiş, uyuşturucu istemişti. Jack birkaç adam toplayıp ağaçlıkları temizlemeye gitmişti, Mike da çocukları toplamış ertesi sabah orada olmuşlardı. Eski silah arkadaşlarından biri çağrı yapacak olsa hepsi toplanıp onun yardımına koşardı. Ağaçlıklarda koca, pis kokulu, sinirli bir ayı hariç tehlikeli bir şey bulamamışlardı.

Ve sonra liderleri Jack'i hayatında ilk defa bir kadına bağlanmış olarak bulmuşlardı. Mel, minyon, çekici, güzel bir kadındı. Kadınlara hep çok az özen gösteren Jack kendini bir kadına adamaya hazırlanıyordu. Artık Mel, Jack'in karısıydı ve çocuklarını taşıyordu. Mike bunun olduğuna inanamıyordu. Jack'in sonunda bir kadın tarafından tuzağa düşürüldüğünü düşünüyordu, bu ağa takıldığı için mutlu olduğunu sanmasına neden olan bir kadının tuzağına.

Bu ve o üç kurşun Mike'ın çok güçlü bir pişmanlık duygusu hissetmesine sebep olmuştu. Daha farklı bir hayatın özlemini hissetmişti. Bazı şeyleri kaçırdığını hissediyordu.

Bu yüzden, kıyafetlerini, silahlarını, ağırlıklarını ve yeniden kullanabileceğinden emin olmadığı olta ve makarasını alıp Virgin River'a gitti. Kolunu iyileştirmeye devam edecekti. Dinlenecek, Peder'in yemeklerinden yiyerek biraz kilo alacaktı.

Bara vardığında, kornaya bastı ve Jack verandaya çıktı. Mike bastonunu kullanarak cipinden indi. Jack katıydı. Mike'a zavallı, zayıf, hafif topallayan, bir kolu askıda ve işe yaramayan biri gibi bakmadı. Onun yerine, onu bir kardeş gibi kucakladı ama eskisinden biraz daha dikkatliydi. "Kahretsin, burada olduğuna sevindim," dedi.

"Evet," dedi Mike. "Ben de. Yeniden güçlü olmak için yapacak çok işim var."

"Yapacaksın."

Mel dışarı çıktı. Artık karnı belli oluyordu ve bu onu her zamankinden daha da güzel yapıyordu- karnındaki Jack'ten bir parçayla adeta parlıyordu. Samimi bir hoş geldin gülümsemesi vardı yüzünde, aynı zamanda kollarını da açtı. "Burada olduğuna sevindim, Mike," dedi. "Koluna bakabilirim. Tekrar eski haline getiririz."

Sağlam olan koluyla ona sarıldı Mike. "Evet," dedi. "Teşekkürler."

"İçeri gel," dedi Mel. "Tanışmadığın biri var, gerçi sen ona yardım ettin ama."

Jack, Mike'ın basamakları kendi başına çıkmasına izin verdi ama yardım etmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. İçeri girdiklerinde, Jack, Peder'e seslenince koca adam üstünde önlüğü dışarı çıktı. Mike'ı görünce sıerıttı ve barın etrafını dolaşarak ona doğru koştu.

"Vay be" dedi Peder, ona sarılarak. Sırtına birkaç kez pat pat vurunca Mike acıyla geri çekildi. Derken Peder hafifçe geri çekilip arkadaşına baktı. "Oğlum, seni görmek ne güzel!"

"Tamam, tamam. Artık bunu bir daha yapma."

"Ah, ahbap, üzgünüm. Hâlâ ağrın mı var?"

"Biraz, evet. Peki bu ne böyle? Peder'imin saçı mı var artık?"

"Kafam üşüdü," dedi Peder ve utanarak başını eğdi. "Sen iyi misin? Seni incitmedim, değil mi?"

"Belki bana bir bira ayarlarsan affederim seni"

"Hay, hay, dostum. Hemen geliyor. Yiyecek bir şeyler de hazırlayayım mı?"

"Önce bira, tamam mı?"

Peacher bara geçip bir bira hazırladı. Mel ve Jack de oturdular. Mel sokulup, "Ağrıların ne kadar kötü?" diye sordu.

Mike omzunu silkti. "Yumuşak doku işte," dedi. "Bazen gerçekten kötü olabiliyor"

"Ne alıyorsun?"

"Enfeksiyon önleyici alıyorum, belki bir de bira ama bazen Percodan almak zorunda da kalıyorum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Beni tuhaflaştırıyor."

"Zaten tuhafsın," dedi Jack. "Peder, ben de adamımla bir bira içeyim." Doldurulan bardağını Mike'a doğru kaldırdı. "İyileşmene, dostum. Hızlı ve güçlü olacak."

"Umarım Tanrı bunu duymuştur," dedi Mike ve uzun, ferahlatıcı bir yudum aldı. "Doktor kendimi iyi hissetmem için üç aya ihtiyacım olduğunu söyledi, bense sadece kendime altı hafta verdim, ama..."

O sırada Paige mutfaktan çıktı. Mike'ın kelimeleri boğazına dizildi. Paige gülümsedi. "Merhaba. Sen Mike olmalısın," Paige, Peder'in yanına gittiğinde, Peder onu sahiplenerek belinden sardı. Mike'ın gözündeki ışıltıyı fark etmişti. Tanrım, diye düşündü Mike. Peder'in bir kadını var. Hem de ne kadın.

"Evet," dedi Mike yavaşça. Muhteşem bir kadındı gerçekten. Yumuşak, açık kahverengi bukleleri omzuna düşmüştü. Cildi sanki saten gibi ipeksiydi, şeftali renkli dudakları küçük bir hat oluşturuyordu yüzünde. Alt dudağında bir yarası vardı. Bunun neden olduğunu biliyordu, şimdi daha iyi hatırlıyordu. Sıcacık, seksi yeşil gözleri siyah kirpikleriyle çevrelenmişti ve mükemmel, yay gibi kaşları vardı. Peder'in kolları belinde, ona daha da yaslandı.

"Ben anlamıyorum," dedi Mike gülerek. "Siz ikiniz bir şekilde bu ormanlıkta dünyanın en güzel, en seksi kadınlarını buldunuz. Los Angeles'ta sizin gibi en az bir kadının olması gerekmez mi?"

"Aslında, ikimiz de Los Angeles'taydık," dedi Mel. "Ve şükürler olsun ki, ikimizde yolu bu ormanlık alana düştü."

Peder'in neye sahip olduğunu bilmesi imkânsız, diye düşündü Mike. Peder, Mike'ın kadınlara olan pervasız tavırlarını bildiğini için şu anda kendini biraz tehdit altında hissediyordu. Adam askılı kolu ve bastonuna rağmen bu konularda deneyimliydi.

"Lanet olsun, o zaman," dedi Mike, bardağını kaldırarak. "Şansınıza. Hepinize." Daha sonra Jack'e döndü. "Pardon, Çavuş, ama yoruldum. Yolculuk, düşündüğümden daha uzundu. Sakıncası yoksa ben..."

"Hadi," dedi Jack. "Beni kulübeye kadar takip et, eşyalarını indirmene yardım edeyim. Biraz kestir. Sonra belki Peder'in akşam yemeğine gelmek istersin. İstemezsen, eve bir şeyler getiririm."

"Teşekkürler, dostum," dedi Mike. Sağlam elini tokalaşmak için Peder'e uzattı.

Peder'in ifadesi rahatladı. "İyi ki buradasın, Mike. Seni en kısa zamanda eski gücüne kavuşturacağız."

Sabahları, Mike tatları berbat olsa da, Mel'in ona verdiği protein karışımlarını içiyordu. Daha sonra hafif ağırlıklar kaldırıyor ve esneme hareketleri yapıyordu. Saat onda, terden sırılsıklam olduğu için duş alıp kestiriyordu. Uzanmak her zaman aynı etkiyi yapıyordu. Uyandığında hamlamış oluyordu ve ağrıları başlıyordu. Zar zor kalkıp, ken-

dine gelmeye çalışıyordu, eğer yapabilirse üç gibi kendini bara atıyordu. Mel'le doktorun ofisinde buluşmadan önce biraz içip ağrılarını biraz hafifletmeye çalışıyordu. Mel tıpkı bir fizik tedavi uzmanı gibi zorlayıcı hareketler yaptırıyordu. Önce omuzlarına ve pazularına ağır bir masajla başlıyor daha sonra Mike daha sonra sağ koluyla yarım kiloluk ağırlıklar kaldırıyordu ama yine de omuz seviyesine ulaşamıyordu, Mel yine de ona övgüler yağdırıyordu, bu tam bir ıstıraptı. Mike hâlâ üç tane tabağı bile dolaba kaldıramıyordu. Birkaç tanesini denerken kırmış, tabakların yenisini almak için kendini Fortuna'ya gitmeye zorlamıştı.

Arada bir dokuz milimetrelik tabancasını çıkarıyor, önüne koyup namlusundan bakıyordu. İmkânsız.

"Sanırım sana bir ortopedist ayarlamalıyız. Sahilde bir tane bulabiliriz," dedi Mel.

"Hayır. Artık ameliyat yok.".

"Bu biraz uzun sürebilir."

Ama Mike asıl yan etkisinden endişeleniyordu, bir şeyi düzeltmek için girip başka bir şeyi mahvediyorlardı. "Nasıl gidiyorum? Ortopedisti boş ver, ben kendim çalışırım."

"Başka sorun var mı?" diye sordu Mel. "Başın ve kasığın nasıl?"

"İyi," dedi Mike ama gözleri aynı şeyi söylemiyordu.

Virgin River'a geleli iki hafta olmuştu, operasyonun üzerindense sekiz hafta geçmişti ama yine de tek bir mekik çekemiyordu. Ama biraz kilo almıştı, düz yürümek artık daha kolaydı, böylece işler biraz yoluna giriyordu. Ve arkadaşları, Jack, Mel, Peder, Paige onunla takılıyor, her an onu daha da cesaretlendiriyorlardı.

Bazı günler, eğer hava güneşliyse, Virgin'a gidebiliyor

ve balık tutanları izleyebiliyordu. Özellikle Jack ve Peder'in olta atmasını izlemeyi seviyordu; Rick'i yanlarına alıyorlarsa daha da bir hoşuna gidiyordu. Çocuğu eğitmişlerdi, tam bir usta balıkçıydı. Üçü yan yana, oltaları havada mükemmel S şeklini alıyor, öyle güzel ve ustaca suya dalıyordu ki avlarını hemen yakalıyorlardı. Sanki bir bale grubu gibiydiler.

Eski günlerde Mike da usta bir balıkçıydı. Birçok şeyde oldukça iyiydi.

İşte Jack'in barına normalden daha geç geldiği o gün de böyle bir ruh halindeydi. Ateşin yanındaki masada akşam yemeğini yiyen sadece birkaç balıkçı vardı. Peder hikâyesini okuyup aşağı indiğinde Mike barın kenarında ayaktaydı. Jack çıkıp gittiği için, barı Peder kapatacaktı. Mike bir içki daha istedi. Daha sonra mızmızlanmaya başladı. Kolu, ağrıları ve sakarlıklarından deliye dönmüştü. Birkaç şey daha vardı.

Peder kendine kapanış viskisini koyup barın arkasında durdu, Mike'ın şikâyetlerini dinliyor, sık sık kafasını sallıyordu. "Evet, dostum. Evet," diyordu.

"Silahımı kaldıramıyorum, birçok şeyi kaldıramıyorum. Güçsüz bir penisin gerçek anlamını biliyorum" dedi somurtarak. Peder kaşlarını kaldırıp Mike'a baktı, Mike da nemli gözlerle başını kaldırdı. "Doğru söylüyorum, bizim ufaklık sizlere ömür..."

Peder içkisini kaldırdı. "Sen yakın zamanda komaya girdiği için birkaç haftadır kadınlarla oynaşamadı diye sızlanan, tanıdığım yegâne insansın," dedi Peder. "Herhalde baygın yatarken bile kadınları düşünüp, durmuşsundur..."

"Bu senin bildiğin," diye geveledi Mike. "Şuan bilin-

cim yerinde değil gibi mi görünüyorum?"

"Hey, dostum, etrafta çok fazla kadın yok. Bir süre onlarsız idare etmek zorunda kalabilirsin..."

"Sabah uyandığında ne görüyorsun, Peder? Güzel bir çadır, değil mi? Ben... Ben... Sadece düzlük görüyorum."

Peder kaşlarını çattı. "Bu gece ağrı kesici aldın mı, Mike?" Mike cevap vermedi. "Mike? Bu gece ağrı kesici aldın mı?"

"Bilmiyorum."

"Hımm. Yerinden kıpırdama. Kımıldama. Hemen dönerim."

Kımıldama mı? diye düşündü Mike. Sanki kımıldayabiliyordu da...

Peder döndüğünde Mike onun gittiğini bile fark etmemişti; hâlâ öylece içkisine bakıyor, barda oturmuş kendi kendine mırıldanıyordu. Jack kalkmasına yardım ederken oradan sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

"Hadi, Mike. İşte böyle. Bastonu unut, sadece bana dayan."

"Ne?"

"Evet, bu gece iyi uyuyacaksın, bu kesin," dedi Jack.

Jack ona yardım ederken Peder kapıyı tutuyordu. "Birden fazla ilaç almış olabilir, Jack. İlaç alıp almadığını sordum, bilmiyorum dedi."

"Kaç tane içki içtiğini biliyor musun?"

"Her zamankinden fazla, bu kesin," dedi Peder. "Bir iki tane, belki de üç."

"Ben iki tane verdim," dedi Jack, Mike neredeyse iyice yayılmıştı.

"Ben bir tane verdim," dedi Peder. "Mel'e haber ver.

Endişelenecek bir durum olup olmadığını o bilir."

"Evet, tamam. Çağırdığın için sağ ol. Ben hallederim."

Ertesi sabah Mike barda kahvaltıya gelmedi ama öğleden sonra Mel'le randevusundan hemen önce, gayet düzgün görünüyordu. Peder'i çağırdı ve onu aracının olduğu yere götürmesini istedi.

"Gece nasıl uyudun?" diye sordu Peder, Mike kamyona yerleşirken.

"Galiba iyi," dedi Mike. "Bir şey söyleyemem."

"O ağrı kesicilere ve içkilere dikkat et. Sanırım iki tane hap iki de içki içtin ve doğrudan hayal dünyasına gittin."

"Olabilir. Bazen çok kötü oluyor..."

"Bir de depresyon var," dedi Peder. "Önemli ameliyatlardan sonra depresyonun çok yaygın olduğunu biliyor musun? Özellikle de kalp ameliyatı veya daha zorlu bir şeyse. Sanırım seninki o zorlu şeylere giriyor. Üç kurşun."

"Olabilir," dedi Mike kaçamak bir cevap vererek.

Peder kot gömleğinin cebine uzanıp bilgisayarda yazılmış katlı bir kâğıt parçası çıkardı. "Ve sonra da şu sabah çadırı muhabbeti... Dün gece hep bu konuyu araştırdım. Ereksiyon problemleri önemli ameliyatlardan, şiddet suçlarından sonra, uyuşturucu kullanımında vesairede yaygınmış. Daha bir sürü şey var. Ayrıca iyileşmeni beklerken, kronik mesane iltihabı kontrolü yaptırmalısın, hastanede kalıp da o sondalardan taktıranlar da oluyormuş. Mel'e bundan bahsedebilirsin, sorun değil. Mel bu tarz şeyleri Jack'e bile söylemez. Senin için bunun çıktısını aldım."

Mike büyük bir dikkatle kâğıdı alıp açtı. "Ah, Tanrım. Sana bunu anlatmış olamam..."

"Düzelecek sanırım. Olmazsa, herkes gibi bir çubuk

taktırabilirsin. Ama bilmiyorum, Mike. Ben penisime bir çubuk taktıracağımı sanmıyorum. Sanırım önce dua etmeyi denerdim..."

"Ah, kahretsin..." dedi Mike.

"Ama gerçekten de düşünmen gereken bir şey var. Depresyonun. Mel seninle ilgilenebilir. Belki haplarını sayabilir. Dostum, ölmek üzereydin."

"Peder yemin ederim ki, eğer tek kelime-"

"Neden bir şey söyleyeyim ki? Bir rahat ol yahu!"

Mike elindeki çıktıya baktı. "Bunları nereden buldun?"

"Bilgisayarda. Sadece Mel'e anlat. Ya da Doktor'a. Ama ben olsam kız olmasına rağmen Mel'e anlatırdım. Bu konularda Doktor'dan daha fazlasını biliyor. Doktor'un o çiftçilerde bu soruna fazla rastladığını pek sanmıyorum."

"Şu anda senden çok nefret ediyorum," dedi Mike.

"Öyle mi? Unutursun. Bir sonraki yemek isteyişinde öfken falan kalmaz."

Biraz suratını astı Mike ama daha sonra tedavi seanslarının birinde konuyu Mel'e açtı. Kronik mesane iltihabı için antibiyotik ve birkaç ay sürecek bir anti depresant tedavisine başladı. Ama Peder'e teşekkür edeceğine ölmeyi tercih ederdi. Erkekler bu tarz şeyleri, en azından ayıkken konuşmazlardı.

Fakat içten içe bu önerilerin Peder'den gelmesine şaşırıyordu.

Bir öğleden sonra erkenden, öğle ve akşam yemeği arasında, bara gitti ve Peder'i omzunda havlu bir taburede otururken buldu. Paige'in elinde bir makas vardı ve onu tıraş ediyordu. Mike başını yana eğip karşıdaki manzaraya baktı.

"Ben güzellik uzmanıydım," dedi Paige gülümseyerek. "Ve John saçlarını uzatmak istiyorsa, onları düzgün tutması lazım." Daha sonra tarağı Peder'in kalın kaşlarına götürdü. "Bu korkunç şeylerden bahsetmiyorum bile. İlk defa bu kadar kaşlı bir erkek gördüm."

"Bugünlerde daha iyi görünüyor, fark ettim," dedi Mike. "Sebebinin sen olduğunu anladım."

Peder ters ters baktı.

Mike gülerek elini kendi garip saçlı kafasında gezdirdi. Bir tarafı diğerinden uzundu, şakağındaki yaranın üzerindeki saçlar hâlâ seyrekti.

"Hazır eşyalarımı da çıkarmışken saçlarını düzeltmemi ister misin?

"Hey, bu harika olur. Senin için sakıncası yoksa tabii?"

"Memnun olurum. John'un işi bitti," dedi havluyla kurularken Paige.

"Kız arkadaşın bana elindeki makasla dokunabilir mi, Peder?"

Peder sadece kaşlarını çatıp tabureden kalktı. Ama Paig'e doğru dönüp akıllarda herhangi bir soru işareti kalmasın diye, adamın aklında soru işaretleri olmasın diye, alnına küçük sevecen bir öpücük kondurdu.

Paige de onun kolunu tuttu ve hayran gözlerle ona baktı. Ama Peder bunu görmemiş gibi yaptı. Mike, Peder'in neler olup bittiği konusunda herhangi bir fikri var mı diye merak ediyordu.

"Ben gidip, uyanmış mı diye Christopher'a bakayım," dedi Peder.

"Teşekkürler. Mutfağa yardıma gelirim." Sonra Mike'a döndü. "Sıradaki!"

Tabureye oturdu adam ve Paige omzuna bir havlu koydu.

"Ah, evet," dedi Paige. "Bunu halledebilirim. Hâlâ acıyor mu?" diye sordu ve nazikçe yaraya dokundu.

"Hayır, iyiyim. Ama saçlarının uzamasında sıkıntı oluyor gibi."

"Düzeltiriz. Biraz kısaltayım, diğer tarafla uysun. Söz veriyorum, kötü olmayacak. Kısa saçla harika görüneceksin."

"Evet, donanmadakiler de böyle düşünürdü. Bir denizci kadar sevimli olduğumu düşünürlerdi. Ne yaparsan olur. Teşekkür ederim."

"Bu olay olduğunda korkmuş olmalısın," dedi.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Birden bire ışıklar söndü."

"Sanırım bu iyi bir şey." Paige biraz makasladı, siyah saçlar omuzlarına oradan da yere düştü. "Sana teşekkür etmeliyim, sanırım. John'un durumumla ilgili seni aradığını biliyorum. Eski kocamla ilgili."

"Artık eski mi?" diye sordu Mike.

"Evet, daha yeni bitti dava. Artık o ismi kullanmıyorum bile."

"Ve sanırım, hâlâ buradaysan..."

"Burayı seviyorum. Kendimi daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Böyle normal. Christopher da çok mutlu. John'u çok seviyor."

"Peder'in yani John'un nasıl hissettiği çok açık."

"Öyle mi?" diye sordu Paige.

Mike güldü. "Tamam, çok fazla belli etmez ama daha önce onu hiç böyle davranırken görmediğime inanabilirsin. Çok açık."

Paige bardan aynayı getirip ona uzattı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yeteneklisin," dedi Mike. "Bu malzemeden bunu çıkarabilen herkesin kendi dükkânı olmalı."

"Virgin River'da değil, sanmıyorum," diyerek güldü Paige. "Ayrıca, John'la çalışmayı seviyorum."

Sabah uyuyamayan Mike yataktan zar zor kalktı, omzuna buz koyup elinde dokuz milimetreliğiyle dışarı çıktı. Verandada durdu, namludan dikkatle bakarak sol koluyla silahını kaldırdı.

Jack verandaya geldi, kasabaya gitmek için hazırlanmıştı. "Vahşi doğa tehlikede mi?" diye sordu.

Mike döndü. "Bence sol elimi kullanmaya başlamalıyım. Ne olur ne olmaz... Biliyorsun. Sağ elime tekrar kavuşamazsam diye."

Jack omzunu silkti. "Ne yapacağını görmenin kimseye bir zararı olmaz. Ama ben olsam sağ kolumdan hemen vazgeçmezdim. Henüz değil. Daha o kadar uzun zaman olmadı, Mike."

"Çok sinir bozucu bir durum. Hepsi bu." Mike tabancayı kılıfına koydu. "Buralarda atış yapabileceğim bir yer var mı?"

"Clear River'ın dışında, buradan otuz dakika uzaklıkta bir arazi var. Senin için yol tarifi yazarım."

"Sen kasabaya mı gidiyorsun?" diye sordu Mike.

"Biraz sonra," dedi Jack. "Gidip Mel'i kaldıracağım."

"Görüşürüz," dedi Mike ve dikkatlice basamakları çıkıp, aracına bindi.

Mike gözden kaybolana kadar Jack orada bekledi. Daha

sonra botlarını çıkarıp verandaya bıraktı. Yatak odasına gidip iç çamaşırına kadar du ve karısının yanında yatağa girerek onu kollarına aldı. "Hımm," dedi Mel, iyice sokularak. Kokladı. "Kahveni içmişsin bile."

"Mel," diye fısıldadı Jack. "Yalnızız."

Gözleri fal taşı gibi açılan Mel, döner dönmez dudaklarında büyük öpücük hissetti. Jack'in ne dediğini anlaması bir saniye sürdü ve anladığındaysa öpüşmeye karşılık verdi. "Emin misin?" diye sordu.

"Gidene kadar baktım," dedi Jack, gülümseyerek. "İstediğin kadar ses çıkarabilirsin."

"O kadar fazla ses çıkarmıyorum," dedi Mel ve iç çamaşırını sıyırdı. "Ah-ah. Biraz ses çıkarabilirim."

"Hadi bebeğim, ben de ses çıkarabilirim."

Mike barın önüne çekip park etti ama arabasından çıkmadı. Verandandaki sandalyelerden birine yığılmış bir kadın vardı. Kadının üstünde uzun erkek pantolonu, bağcıkları açık botlar, düz bir gömlek ve bir yelek vardı. Başı yana düşmüştü, kolları sandalyeden sarkıyordu ve yerde boş bir şişe vardı.

Mike dokuz milimetreliğini koltuğun altına sıkıştırdı, bastonunu arabada bıraktı. Basamakları çıkabilmek için verandanın korkuluklarından yardım alması gerekiyordu. Kadına yaklaşıp, iki parmağını şah damarına bastırdı. En azından yaşıyordu.

Mike barın ön kapısını denedi ama hâlâ kilitliydi. Kimseyi uyandırmaya gerek yoktu. Aracına dönüp, bagajdan bir battaniye çıkardı. Kadının üstünü örttü ve Jack'in kış için verandaya bıraktığı gaz sobalarından birini yaktı. Daha

sonra bir verandanın öbür ucunda sandalyeye oturup bekledi.

On beş dakika sonra, aklına bir şey geldi. Tanrım, bazen ne kadar da aptal oluyordu. Birdenbire parçaları birleştirmeye başladı. Harika bir detektif işi, tam Valenzuala'lık, diye düşündü. Gece herkes odalarına çekildiklerinde, usulca konuşmalarını duyabiliyordu. Tam olarak ne dediklerini çıkaramasa da boğuk sesleri odasına kadar geliyordu. Uyuyamadığında, sabahları, "Kötü bir geceydi, değil mi? İyi misin?" gibi şeyler söylerdi Mel. İnlemeler, sifon çekmeler-hepsi duyuluyordu. Birlikte kamp yapsalar bu kadar olurdu ancak.

Kendisinin yapamıyor olması başkalarının da yapamadığı anlamına gelmezdi. Jack ve Mel'in yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tanrım, onlar yeni evliydiler ve Mel'in hamileliği henüz sağlıklı, tatminkâr bir seks hayatı olmasına engel olacak kadar ilerlememişti. Buna dikkat etmeyi aklına not etti. Kulübenin dışında yapacak bir şeyler bulacaktı. Onun kesinlikle bir süre dönmeyeceğinden emin olacaklar ve böylece özel hayatlarını yaşayabileceklerdi.

Kalacak başka bir yer bulup onları rahatsız etmeyebilirdi. Ama Jack, Mike'ın onlara gelmesinden memnundu. Mel de tedavisine yardım ettiği için mutluydu. Ama Mike onları birkaç saat yalnız bırakmak için bazı yollar bulabilse harika olurdu.

Kadına baktı, kim olduğunu, burada ne aradığını merak ediyordu. O şişe barın olabilirdi. Peder ona bütün şişeyi verip dışarı mı göndermişti? Ama dün geceden beri burada sızmış yatıyor olsaydı, şimdiye donmuş olurdu. Geceleri sıcaklıklar çok düşüktü; çok soğuk oluyordu. Ciddi bir

hipodermi yaratacak kadar soğuk oluyordu.

Otuz dakika sonra Jack kamyonetini Mike'ın cipinin yanına çekti. Araçtan inerken, kaşları havaya kalktı. "Bu ne?" diye sordu.

"Senin bana söyleyeceğini umuyordum," dedi Mike.

"Peder deha kalkmadı mı?"

"Bilmiyorum. Mutfakta olabilir ama kapı hâlâ kilitli, ben de milleti uyandırmak istemedim."

"Hey, dostum, üzgünüm. Ben..."

"Jack. Açıklamak zorunda değilsin. Benim açıklama yapmam gerekiyor asıl. Bazen gerçekten düşünemiyorum."

"Tanrım, Mike..."

Mike başını sallayıp gülmeye başladı. "Tanrım, senin yüzün mü kızardı?" diye sordu şaşırarak. "O kadın senin karın, Tanrı aşkına. Zamanında seninle neler yaptık, o zamanlar hiç..."

Güçlü şekilde sağlam omzuna vurdu Jack. "Tamam daha fazla konuşmasak iyi olacak," dedi gülümseyerek.

"Bir şey hariç, sayende daha duyarlı hale geldim. Sen ve o *comadrona*, karı koca hayatını hak ediyorsun."

"*Comadrona?*"

Mike güldü. "Ebe yani. Bundan sonra daha iyi misafir olacağım."

"Endişelenme. Senin önceliğin gücünü yeniden kazanmak, bizim de öyle."

Mike güldü. "İşte böyle zamanlarda gerçek arkadaşlarının kim olduğunu anlıyorsun," dedi. "Peki, bu kim?"

"Adı, Cheryl Chreighton. Alkolik bir kadın işte."

"Burada çok sızar mı?"

"Hayır. Bu ilk."

"O şişeyi barından mı aldı?"

"Hayır. Ona servis yapmıyoruz," dedi Jack. "O şişeyi nereden aldığını söyleyemem. Eskiden o iğrençe Everclear'dan başkasını içmezdi, buralarda bulmak biraz zor. Kasabada barı olan tek mekân bizimki." Elini ensesine götürdü. "Onu buradan çıkarsak iyi olacak"

"Onu nereye götüreceksin?"

"Eve,"

Kapının kilidi oynadı ve açıldı. Peder eşikte durup dışarı baktı. "Ah, kahretsin."

"Peder, kahve hazır mı?" diye sordu Jack.

"Evet."

"Hadi, onunla ne yapacağımızı düşünürken bir fincan kahve içelim. Bir yere gittiği yok nasılsa" Jack eğildi, şişeyi alıp çöpe attı.

Yirmi dakika sonra Mel bara geldi, ceketinin yakasını boynuna kadar kaldırmıştı, elleri cebindeydi. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Mike hayranlıkla ona baktı; kadının yanakları aşkla pembeleşmişti, gözleri parlıyordu ve dudakları pespembeydi. "Jack, Cheryl Chreighton omuzlarında bir battaniyeyle sokakta geziniyor. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Evet," dedi Jack. "Bu da demek oluyor ki, onu eve bırakmak zorunda değilim. Sabah barı açtığımızda verandada bayılmıştı."

"Ah, Jack, o kadına yardım etmenin bir yolu olmalı. Tanrım, daha otuz yaşında!"

"Aklına bir şey geliyorsa, seve seve katılırım. Ama Mel, ailesi yıllardır uğraşıyor."

"Belli ki doğru şeyleri denemiyorlar." Mel üzülerek kafasını salladı ve bardan ayrıldı.

Connie bara geldiğinde Jack odunları kırmayı yeni bitirmişti, kadın çok sinirliydi. "Evet, yaptılar," dedi. "Kaçtılar."

"Ah, Tanrım," dedi Jack. "Ne zaman?"

"Kim bilir?" Connie omzunu silkti. "Gece yarısı olabilir... Ben bir şey duymadım. Ron arabayı alıp çıktı. Kız kardeşimi arama düşüncesine ise dayanamıyorum bile."

"Arama zaten," dedi Jack. "Bana bir dakika ver. Kendine kahve al." Mutfağa gitti, duvar ile telefon arasına sıkışmış kartviziti alıp Şerif'in ofisini aradı, bölgeden sorumlu şerif yardımcısı Henry Depardeu'yu göndermelerini istedi. Kaliforniya Trafik Polisi Merkezini aradı. Her iki aramada da Rick'in kamyoneti tarif edip, Virgin River'daki ailelerinin genç çiftle konuşması gerektiğini söyledi. Daha sonra Connie'nin yanına gitti. Kendi kupasına kahve doldurdu. "Bu işin dışında kalmaya çalıştım, Connie. Ama belki de kalmamalıydım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Rick'in hayatında sadece büyükannesi Lydie var ve o da yaşlı bir kadın ve çoğu zaman hasta. Rick'in ergenliğinde ona yol gösterecek, bazı şeyleri öğretmeye çalışacak biri varsa, bu ben ya da Peder olabilir sadece. Dünyadaki en iyi baba figürleri olmayabiliriz ama sahip olduğu tek şey biziz. Artık bu çocuklarla daha fazla ilgilenmeliyiz."

"Bak, Jack, ben elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum. Neden kaçtıklarını biliyor musun? Benim aklıma birkaç neden geliyor. İlk olarak bebekten ayrılmak istemiyorlar. Onlara nefes aldırmamak şu an için yapılacak

en akıllıca iş olarak görünse bile, eninde sonunda onları çok daha kötü şeyler yapmaya sürükleyebilir."

"Bir bebekle ne yapacaklar, Jack?"

"Rick bebeği öğrendiğinde, Lizzie'nin korkmasını istemediğini söyledi. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacak. Kendini bir idam mangasıyla karşı karşıya kalmış gibi hissetmiş olmalı. On yedi yaşında baba olmaya hazırlanan başka bir çocuk tanıyor musun? Ama o hep Liz'in yanında kalacağını söyledi. Ben ve Peder, onunla çok gurur duyduk. O bir erkek olmaya, çocuğunun annesine bakmaya çalışıyor. Onu bizden korumasına gerek olmamalı."

"Katılıyorum, o iyi bir çocuk ama yine de, Jack..."

Omzunu silkti adam. "Rick birkaç ay sonra on sekizine basacak. Genç ama dünyanın en genç babası değil. Anneannesiyle yaşıyor, Liz de seninle yaşıyor ve birlikte yalnız bile kalamıyorlar."

"Jack, daha fazla ileri gitmemeleri gerek! Onlar daha çocuk!"

"Birlikte bebek yaptılar, Connie. Atılan kurşunu geri alabilir misin? Her gün Liz için daha da zor oluyor ve bazen ihtiyacı olan tek şey kendi tarafında olduğunu düşündüğü kişinin ona sarılması. Sevgisiz bir hayatı olduğunu düşünmesi için doğru zaman değil, hele de içinde bebeği her gün daha da büyürken. Rick'e ihtiyacı var, Connie."

"Ama Jack, Lizzie on beş..."

Jacj başıyla onayladı. "Bunu da biliyorum. Şimdi, Connie, umarım bir kadınla ilgili asla kaba bir şey söylemem ama hafızanı bir yoklamanı isterim. Rick ve Liz bu işe kalkıştığında, Liz daha on dört yaşındaydı. On dört yaşında, yirmi bir görünüyordu. İki gelişmiş vücutlu ama ergen

akıllı çocuk. Seni bilmem ama bence şu anda evlenmemeleri daha iy ve Rick'le aynı durumda olsaydım, hiç kimse bebeğimi benden alamazdı. Bıçak zoruyla bile alamazdı."

Yere bakıp kafasını salladı Connie. "Benim çocuğum yok. Kardeşim beni buna bağlı tutmamalıydı. İşlerin daha da ciddiye gitmemesi için onlara göz kulak olmamı istedi, bebeğin ona iyi bir hayat verebilecek bir aileye evlatlık verilmesini istedi."

"Bu konuda haklısın. Sana bunu yaptırmaması lazımdı. Ama iyi ki de yapmış. Kardeşin bu iş için yeterince aklı başında ve sabırlı görünmüyor ama seni bir süredir tanıyorum, bu işi yapabileceğini biliyorum. Başkalarınınkiyle değil de kendi kurallarınla oynamaya başlasan daha iyi olabilir. Sonunda, Liz senin çatının altında yaşıyor."

"Ne doğru ne yanlış bilmiyorum..."

"Tabii ki biliyorsun. Rick ve Liz artık bir çiftler. Maalesef bu işe çok erken kalkıştılar, kendilerini ispatlayabilirler mi bilmiyorum ama artık onlar bir çift. Bebeğe hazırlanmaları gerek, çünkü şunu söyleyebilirim ki, kararları ne olursa olsun bebek geliyor. Liz bebeği bırakmaya zorlansa bile, Rick bırakmaz. Belki de bir araya gelip ebeveyn olmalarına, okulu bitirmelerine yardımcı olabilir miyiz diye düşünmeliyiz. Ne olursa olsun. Onlara destek olabiliriz."

"Ben bebeğe bütün gün bakamam," dedi Connie. "Sağlığımın buna el vereceğini sanmıyorum."

"Etrafta bir sürü yardım edecek kişi var, Connie. Peder ve ben, Rick için her şeyi yaparız. Mel ve Paige de aynı şekilde. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylemek yerine, neye ihtiyaçları olduğunu sormalıyız." Jack omzunu silkti. "Connie, o çocukların şu anda birbirlerine ihtiyaçları

varsa, geri çekilmenin vakti. Liz hamile kaldı bir kere. Bu oy verecekleri yaşa gelene kadar onları evlenmekten uzak tutabilir." Kahvesinden bir yudum aldı. "Tabii şimdiden çok geç kalmadıysak"

Telefon çaldı ve Jack mutfağa gitti. Saniyeler sonra geri döndü. "Bulduk onları. Henry Depardeau onları 99. Caddede lastik değiştirirken bulmuş. Peder gelene kadar bara bakabilirsen ben gidip getireyim ikisini. Olur mu?"

Jack anayola çıkıp on beş dakika gitmişti ki şerifin arabasını gördü, o küçük beyaz kamyonetin önünde duruyordu. Kenara çekip aşağı indi. Rick çoktan eski lastiği çıkarıp yenisini takmıştı. Liz, Jack'i görür görmez ellerini yüzüne kapayıp ağlamaya başladı.

Rick kollarını onun omzuna koydu, Liz başını göğsüne yasladı. Jack arkasından gelip, güçlü kollarıyla onu tuttu ve kendine çekip sarıldı. "Liz, canım, ağlama lütfen. Her şey düzelecek. Git ve benim kamyonumda otur, biz de şu lastiği değiştirelim. Hadi, sorun yok."

Rick elinde bijon anahtarını tutuyordu. Jack'e baktı. "Kızdın mı?" diye sordu.

"Hayır. Ne oldu?"

Rick bijonlardan birini takıp öfkeyle sıktı. Jack ne kadar güçlü bir çocuk olduğunu ilk kez fark etmiyordu. "Lizzie duvara çarptı. Tam bir panik halinde. Sinirleri bozuldu. Bebeği kaybetmekten, beni kaybetmekten korkuyor."

"Bir şeyler yapmak zorunda hissetmiş olmalısın kendini," dedi Jack.

"Evet, uğraşıyordum." Bir bijon daha sıktı Rick. "Onu bir yerlere... Oregon'a götürebilirsem, evlenebilirsem sakinleşeceğini düşündüm. Doğum yaklaşıyor Jack. Böyle

mahvolmasına izin veremem. Bu beni endişelendiriyor." Anahtarı tekrar taktı. "Elimden geldiğince yanında olmalıyım. Onu sakinleştirmeye çalışmalıyım."

"Haklısın. Ama kaçamazsın. Onu eve götür, Connie'yle oturun. Connie'ye artık ipleri senin eline alman gerektiğini söyle. O kızla, bebeğinle ilgilenmen gerektiğini anlat. Seni dinleyecektir. Onunla konuştum."

"Öyle mi?"

Jack başparmaklarını kemerine takıp yere baktı. "Rick, işlerin çığrından çıkmasına engel olmaya çalıştığını biliyorum. Aklına mukayyet olmalısın, dostum. On beş yaşında bir kızla kaçıp evlenmek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce, benimle konuş. Olur, mu, lütfen? Kendi aramızda mantıklı kararlar verebiliriz."

"Bu bazen imkânsız görünüyor," dedi Rick, son bijonu da sıkarken.

"Biliyorum, Rick. Ama..."

"O bebeği istiyorum," dedi sadece Rick.

"Ben olsam ben de isterdim," dedi Jack. En iyi şekilde bunu nasıl çözebiliriz ona odaklanalım. Ben senin tarafındayım."

"Nasıl benim tarafımda oluyorsun bilmiyorum," dedi Rick. "Nihayetinde, seni dinlemedim."

"Ben asla öyle görmedim bu olayı. Bu işte beraberiz. Bu beladaki Yalnız Süvari değilsin sen. Tamam mı?"

"Tek istediğim sizin benimle gurur duymanızdı," dedi Rick.

Jack çocuğun kolundan tutup onu sarstı. "Aksini hiç düşünmedim ki. Beni bundan daha fazla gururlandıran tek şey benim gerçek oğlum olman olurdu."

ON İKİ

Nehirde sadece dört tane balıkçı vardı, inatçıydılar. Hava soğuk ve yağmurluydu, somonlar bu mevsimde pek olmazdı, yükseklere kar yağıyordu. Noel kapıdaydı.

Peder günün üçüncü avını yakaladı, iri bir balıktı. Sonra kafası aşağıda nehirden çıkmaya başladı. Bu giderek saçma bir hal alıyordu. Jack ve Peder çok uzun konuşmalar yapan tipler değillerdi, ama havadaki kasvet ve endişeye de alışık değillerdi. Peder'in canını sıkan bir şeyler vardı.

Jack, başını sallayarak onun arkasından gitti. "Hey, Peder," dedi. "Bekle." Jack ona yetişti. "Bu gece temizleyecek yeteri kadar balığımız var mı?"

Peder başıyla onayladı ve dönüp kamyonete doğru gitti. Jack yağmurluğunun koluna yapıştı. "Peder. Sana bir şey sormam lazım. İçini kemiren şey ne?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi kaşlarını çatarak Peder.

Jack üzüntüyle kafasını salladı. "Çatının altında güzel küçük bir ailen var. Baba bir ayı gibi dikkat ediyorsun onlara. O çocuk sana tapıyor, sevimli tatlı her gece yatabileceğin genç bir güzel bir kadına sahipsin ama bunalım yapıyorsun. Yani, kesinlikle depresifsin!"

"Bunalımda falan değilim," dedi biraz sertçe Peder. "Ve kimseyle de yatmadım."

"Ne?" dedi Jack, şaşırarak. "Ne?"

"Beni duydun. Ona dokunmadım."

"Sorunları mı var?" diye sordu Jack. "Eski dayakçı kocası falan mı?"

"Hayır," dedi Peder. "Benim sorunlarım var."

Jack güldü. "Ne? Onu istemiyor musun? Çünkü o-"

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Peder birden bire. Daha sonra gözlerini kaçırdı

"Tabii ki biliyorsun, Peder. Sen kıyafetlerini çıkartıyorsun, o kıyafetlerini çıkartıyor..."

Peder başını kaldırdı. "Onu biliyorum. Paige'in buna hazır olup olmadığından emin değilim."

"Peder, dostum, gözlerin var değil mi? Seni istiyor gibi bakıyor sana."

"Tanrım, beni ölümüne korkutuyor! Ona zarar vermekten korkuyorum." Peder daha sonra çaresizce başını salladı. Kahretsin, diye düşündü. Jack benim en iyi arkadaşım. Eğer Jack'e anlatamazsam, kimseye anlatamam. "Eğer bu konuda tek kelime edersen, yemin ederim seni öldürürüm,"

Jack sadece güldü. "Niye söyleyeyim ki? Peder, ona zarar vermeyeceksin."

"Ya verirsem? Çok fazla şey atlattı. Çok kırılgan. Kü-

çük. Ve ben, kahretsin, ben koca sakar bir kütüğüm."

"Hayır, değilsin," dedi Jack, tekrar gülerek. "Peder, sen karınca bile incitmezsin. Evet, irisin, bu kesin." Güldü. "Her şeyinle iri olabilirsin," dedi, kafasını sallayarak. "Ama inan bana, kadınlar bunu dert etmez."

Peder çenesini kaldırıp kaşlarını çatı, kendisine iltifat mı hakaret mi edildiğini tam olarak anlayamadı.

"Dinle, dostum, sandığın gibi problemlerin yok senin. Kendine güvenmen lazım."

"İşte bu. Ben güvenmiyorum. Aklımı kaçıracağım neredeyse. Bir şey yapıp onu ikiye ayırmaktan korkuyorum." Ellerine baktı, iri parmaklarına. "Ya onda bir yara bırakırsam? Ölmek isterim."

"Tamam, beni iyi dinle. Seni rahatsız eden şeyleri Paige'e söyleyeceksin. Tamam mı? Ona dokunmadığını çünkü gücünü bilmediğini ve ona karşı sert olmaktan korktuğunu ve öyle olmak istemediğini bir bir anlatacaksın. O sana yardım edecektir, Peder. Kahretsin, dostum, kız seni o kadar çok istiyor ki dikkati dağılıyor." Jack kafasını salladı. "Sana bakışından anladığım kadarıyla iki haftadır uyutmuyorsun onu!"

"İkimizin de uyuduğunu sanmıyorum..."

"İyi de, kahretsin, nasıl uyuyabilirsin ki? O yükü sırtından atman lazım!" Jack hemen bir kendini düşünerek bir bağlantı kurdu. Haftalardır kâğıttan duvarlı kulübeside bir misafiri vardı. Elinden geleni yapıyordu. Arada sırada hızlıca sevişmeyi sevse de, böyle bir diyete girmek ona pek iyi gelmemişti. Mel'le yalnız, uzun ve sakin bir gece geçirmek için her şeyi verirdi. Kendisi de aklını kaçırmak üzereydi. Yapacağı ev ses geçirmez olacaktı.

"Çok fazla... Çok fazla kadınla birlikte olmadım," dedi Peder. "Seninki kadar çok değil, onda biri bile değil."

"İyi. Bu iyi bir şey. Sen ciddi bir adamsın. Bu sana puan kazandırır! Sadece istekli olmalısın. Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum." Peder kaşlarını çattı. Jack bir an düşündü, eğer bana vurursa, bu sefer yanına bırakmayacağım. "Tamam, dinle. Sadece detaylara dikkat etmelisin. Detaylar, Peder. Bilirsin, yani ona dokunurken çıkardığı sesler. Ona göstermesini söyle... Ahhh," diye kükredi. Kendini devam etmeye zorladı. "Tamam, sana neyin hoşuna gittiğini göstermesini söyle. Söyle, tamam mı? Onu dinle. Çıkardığı seslerden doğru noktada olup olmadığını anlarsın. Elini istediği yerine koymasını söyle. Neresine dokunmanı istediğini söylesin. Nasıl dokunmanı istediğini. Çok basit. Sadece iyi hissetmesini istiyorsun."

"Ah, dostum," dedi, umutsuzca Peder.

"Tamam, kahretsin, sanırım birinin sana bunu anlatması gerekiyordu herhalde. Bir film falan izlettirmemi ister misin?"

"Hayır! Tanrım!"

"Daha iyi, hem zaten o o filmlerde o kadar iyi yapmıyorlar. Emin olmadığını ve iyi olmak istediğini kabul edersen sorun yok. Birbirinizi yönlendirirsiniz, Peder. En iyisi bu."

"Benim hiç... Biliyorsun."

"Sevdiğin biri olmadı" dedi Jack. Bu sorun değil.

"Evet," dedi Peder. "Tanrım. Daha önce hiç bu kadar sorun olmamıştı. Kendimi bok gibi hissediyorum... Ama..."

"Kendine gel, Peder. Sen kaba değilsin. Naziksin ama güçlüsün. Bu harika bir birleşim, inan bana. Tek hatırla-

man gereken şey önce onun geldiği olmalı." Peder kaşlarını çattı. "Hadi, dostum, ne demek istediğimi biliyorsun. Onun tatmin olduğundan emin olana kadar beklersin. Daha sonra rahatsın. Bu sana verebileceğim en iyi tavsiye. Daha fazla beklemen gerekmiyor. Bunu zaten çok fazla ertelediğini düşünüyorum."

"Eğer birine anlatırsan, yemin ederim..."

"Biliyorum. Beni öldürürsün. Kahretsin, Peder. Bu konuda hemen bir şeyler yapman lazım. Zaten burada neden bu kadar uzun süre kaldığı konusunda kafan karışık değil mi? Kız seni bekliyor yahu. Senin bu işi bitirmen lazım. Şimdi, hadi balıkları temizlemeye gidelim." Jack oltasını ve yakaladıklarını Peder'in kamyonetinin arkasına attı. Kahretsin, diye aklından geçirdi. Zavallı adam. Zavallı kız!

Mike bara girdiğinde, hiç kimse yoktu. Yağmurlu öğleden sonralarında mekân hep boş olurdu. Bu iyi bir şeydi. Sadece omuzlarındaki ve boynundaki ağrıyı giderecek bir bira istiyordu. Bazen ne kadar kötü olduğuna inanmak mümkün değildi, yağmur ve soğuk her zaman daha da kötü yapıyordu.

Ateş sönmeye başlamıştı, ocağa doğru gitti, bastonunu duvara dayadı ve şömineyi açtı. Sol eliyle şömine demirini kaldırdı ve ateşi alevlendirerek odunları karıştırdı. Daha sonra, sağ kolunu karnına doğru sağlama alarak, bir odun alıp ateşe attı. Daha sonra bir tane daha.

Saatine baktı. Üçtü. Kendine bir bira koyabilirdi. Jack ve Peder için sorun olmazdı. Ama tekrar mutfağa gitti. Paige de oradaydı, koca bir parça hamur yoğuruyordu, sırtı ona dönüktü. "Hey," dedi Mike.

Paige döndü, sonra da hemen arkasını döndü. Yüzünde yaşlar vardı. Kaşlarını çattı Mike. Ne oluyordu böyle? Cennette sorun mu vardı yoksa? "Hey," dedi, ona doğru yürüyerek, sol eliyle kolunu sıktı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi iç çekerek Paige.

Paige döndü, sonra da aynı hızla tekrar önüne döndü. O güzel yüzüne baktı ve yüzüncü kez kahretsin şanslı Peder diye düşündü. Bahse varım burada neye sahip olduğunu bilmiyor. "Emin misin hiçbir şey olmadığına?" dedi, Paige'in yanaklarındaki yaşları silerek.

"Bu konuda konuşamam," dedi Paige.

"Tabii ki konuşabilirsin. Konuşmalısın gibi duruyor. Çok üzgünsün."

"Ben hallederim."

"Peder seni incitecek bir şey mi yaptı?"

Birdenbire ağlamaya başladı ve başını göğsüne onun yasladı. Sağlam koluyla ona sarıldı Mike. "Tamam, her şey yolunda."

"Her şey yolunda falan değil," diye haykırdı Paige. "Nerede hata yapıyorum bilmiyorum."

"Belki benimle konuşursan yardımcı olabilirim. Bedava tavsiyede çok iyiyimdir bak."

"Sadece... Onunla ilgileniyorum. Ama o beni şey bulmuyor..."

Mike çenesini kaldırdı. "Ne, Paige?"

"Beni çekici bulmuyor."

"Saçma."

"Arzulamıyor."

"Paige, bu çok saçma. Sana bakışı, seni gözleriyle yiyor. Senin için deliriyor."

"Bana dokumuyor," dedi Paige ve büyük bir damla yaş süzüldü gözlerinden.

Bu Mike'ı yıktı. "İmkânsız."

Paige üzüntüyle başını salladı.

"Ah, dostum," dedi Mike. O, aslında herkes, bütün gece birlikte olduklarını düşünmüştü. Birbirlerine bakışları, sanki herkes gitsin de yalnız kalsınlar diye sabırsızlanıyorlar gibiydi. Yanaklara, alınlara kondurulan küçük tatlı buseler. Birbirlerine dikkatlice dokunuyorlardı. Böylece hiç kimse çıkan kıvılcımları görmüyordu ama kıvılcımlar bu barın her yerinde uçuşuyordu. Cinsel heyecanın elektriği her yerdeydi. "Ah, dostum," dedi tekrar. Ona sarıldı. "Paige, o seni istiyor. O kadar çok istiyor ki her halinden anlaşılıyor bu."

"O zaman neden?"

"Bilmiyorum, canım. Peder tuhaftır. Kadınlarla arası hiçbir zaman iyi olmadı. Beraber görev yaparken, biz hepimiz kendimize bir kadın bulabiliyorduk. Bu yolda iki evliliğimi harcadım. Ama Peder değil. Onun için böyle şeyler çok nadirdir." Durdu. Hatırlamaya çalıştı. Peder'in hiç kadını olmuş muydu? Emin değildi; Peder'in hiç sürekli bir kız arkadaşı olmamıştı. Orada burada bir kadın hatırladığını düşündü. Peder'in aşk hayatına odaklanmamıştı; kendi hayatıyla daha meşguldü. Belki de cinsel güveni yoktur, diye düşündü Mike. Kazanmak istediği birine yaklaşmanın onun için zor olduğunu düşündü.

"Korktuğuna bahse varım," dedi Mike kendi kendine.

"Nasıl yani? Ben neredeyse kendim üstüne atladım! Onu reddetmeyeceğimi biliyor!" Paige durdu, sesi fısıltıya dönüştü. "Şunu bilmesi lâzım ben onu çok..."

"Ah, kardeşim," dedi Mike. "Reddedilmekten korkma-

dığına bahse girerim. Ah, Paige, Peder çok utangaçtır, çok saçma. Ama sana söz veriyorum, Paige, o adamı uzun zamandır tanıyorum..."

"Sana hayatını emanet edebileceğini söylemişti. Sana..."

"Evet, o var, doğru. Erkekler gariptir böyle işte. Birine hayatını emanet edersin ama ona asla özel bir şey söylemezsin. Bazen Peder bu tarz şeylerde çok hassas olur." Daha sonra çok uzun zaman önce aralarında depresyonla ilgili geçen konuşmayı hatırladı. "Ve diğer zamanlarda da, Büyük Kanyon'dan daha derindir hisleri," Kafasını salladı. "Gizemli olabilir. Peder göründüğünden çok daha farklı bir adamdır. Gerçekten ona değer veriyor musun?"

"Evet."

"O zaman sabırlı olacaksın. O gelecektir. Paige, bu çok açık. O da sana değer veriyor. Seni ve Christopher'ı çok seviyor. Onu daha önce hiç kimseye böyle davranırken görmedim."

"Belki benim şey olmadığımdan emin olmak istiyordur..."

Mike kafasını sallıyordu. "Kendinden emin olmak istiyor, Paige. Peder gerçekten tedbirlidir. Sanırım seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor. Benim tahminim bu."

"Nasıl korkakabilir ki," dedi Paige ve bir gözyaşı damlası daha düştü.

Mike onun gözyaşını sildi. "Bu konuda bana güvenmelisin. Cesaretlidir. Gerçekten iyi dövüşür, savaşta çok iyidir. Bir gün iyi bir aşçı olacağını kimse tahmin edemezdi ancak onu da başardı. Ama kadınlar? Paige hiçbir zaman fahişelerle olmadı. Hiç sevgilisi oldu mu bilmiyorum. Hiç öyle biri olmadı. Bizim gibi bir erkek kedi olmadı."

"Bu en çok sevdiğim yanlarından biri," diye fısıldadı Paige.

Mike gülümsedi. "Ona biraz zaman ver, olur mu?"

Paige başıyla onayladı. Hafifçe gülümsedi.

Mike alnına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Düzelecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ah, evet. Sadece bekle. Ondan vazgeçme." Mike, ne şanslı piç diye geçirdi aklından. Bu kadın ona tapıyordu. Onu bütün gece mutlu etmesinden başka hiçbir şey istemiyordu. "Git yüzünü yıka. Ben de kendime bir bira alacağım." Paige'in omuzlarına son kez dokundu. Paige dönüp giderken, Peder yakaladığı balıklarla arka kapıda duruyordu.

Paige, Peder'in yanından hızlıca geçti, gözyaşlarını görmesin diye kafasını aşağıda tutuyordu. Peder Mike'a sert sert baktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

"Doktora gidip Mel'in bana işkence etmesine izin vermeden önce bir biraya ihtiyacım var. Ben alsam olur mu?"

"Keyfine bak," dedi Peder ve balıklarını büyük lavaboya attı.

Hemen arkasından Jack geldi. "Hey, Mike. Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" Yakaladıklarını Peder'inkilerin üstüne bıraktı.

Mike sağ kolunu sol eliyle ovdu. "Her geçen gün biraz daha iyi. Bir el atmamı ister misin? Zaten sadece bir tane elim var."

"Hayır, ama biz balıkları temizlerken burada biranı içebilirsin."

Peder'in elinde içi dolu harika bir alabalık vardı. Çok uğraştıracaktı. Balığı filetolara ayırmak, içini leziz mısır

sosuyla doldurmak, tekrar derisine sarıp ızgaraya atmak. Bu Paige'in favorilerindendi. Ispanaklı sufle, beyaz sarımsak soslu makarna ve ekmekle servis ederdi bunu Peder. Yoğun uğraşlar gerektiren bir yemek yapmak çok güzeldi; kafasını dağıtıyordu.

Paige'i Mike'a yaslanırken görmüştü; Mike'ın onun alnını öptüğünü, gülümseyip ona bir şeyler fısıldadığını görmüştü. Paige, Mike'a âşık olursa şaşırmazdı. Mike yaralı bile olsa seksi ve romantikti. Kadınlara kur yapmakta her zaman başarılıydı. Hak ettiğinden daha fazla kadına sahip olmuştu. Yani, eğer durum buysa, bu Peder'i şaşırtmazdı. En başından beri Paige'in kendisini gerçek bir arkadaş gibi gördüğünü düşünmüştü, onu tüm dünyaya karşı koruyacak bir adam. Bütün o tatlı gülümsemeler, sarılmalar... Belki de Paige artık hazırdı. Peder için olmasa da, başkası için hazırdı belki de...

Şimdi Jack'e söyledikleri Peder'i deli gibi utandırıyordu.

Paige ekmeği yapmıştı. "İyi iş çıkardın, Paige," dedi.

"Sadece senin söylediklerini yaptım," dedi Paige. "Sen iyi misin?"

"Sanırım yağmurdan dolayı üşüttüm," diye yalan söyledi Peder. "Bugün çok soğuktu."

"Hasta mı oldun acaba?"

"Hayır, iyiyim."

"Gidip sana Aspirin falan getireyim.

"Yok, boş ver. Düzelirim."

Akşam yemeği için sadece birkaç kişi vardı, yağmurlu bir akşam için tipik bir durumdu. Jack; Mel, Doktor Mullins ve Mike'la birlikte masaya oturdu, Paige ve Ch-

ristopher ise barda tarafında oturuyor, barın öteki tarafında ayakta duran Peder ise Christopher'ı biraz daha yemesi için zorluyordu.. Saat yedi olmadan herkes yemeğini bitirmişti, Jack, tabakları topluyordu. Mel onunla birlikte mutfağa gitti, bulaşığa başlamışlardı.

"Hey, dostum," dedi Peder. "Ben hallederim."

"İşimiz bitti gibi. Daha sonra kuyruğundan ayrılacağız."

"Acele etmemize gerek yok. Daha etrafı süpüreceğim."

"Bunu ben de yapabilirim," diye teklif etti Jack.

"Ben hallederim."

On dakika içinde, Jack, Mel'in montunu tutuyordu. Mullins kapıdan çıkıyor ve Paige de Christopher'ı banyosu için yukarı çıkarıyordu.

"Geliyor musun, Mike?" diye sordu Jack.

"Evet, bir dakika, geliyorum."

"Fazla kalma," diye tavsiyede bulundu Jack.

"Hemen arkandan geliyorum."

Herkes gittiğinde, Mike bara yöneldi. Peder etrafı süpürmek için sandalyeleri masaların üzerine kaldırıyordu. Ama Mike, "Hey, Peder, bir dakika gelir misin, dostum?" dedi.

Peder gönülsüzce bara gitti. Bana şimdi anlatma, diye içinden yalvarıyordu. Paige ve senden bahsetme. Duymak istemiyorum. Bırak gitsin, ben bununla yaşarım. Bununla yaşamak için bir yol bulurum. Zaten hiç şansım olduğunu düşünmemiştim.

"Benimle bir şeyler iç. Küçük bir tane. Bugün ağrı kesici yok, yemin ederim."

Peder iki bardak alıp birer viski koydu.

"Sana bir şey söyleyeceğim ve bunu hiç duymamış gibi

yapacaksın. Anladın mı beni?"

"Tabii ki," dedi Peder, cesaret toplamak için viskisini kafaya dikti.

"Bugün senin kızı ağlarken yakaladım."

Peder'in yüzüne şok bir ifade yerleşti.

"Bu doğru, yaşlı adam. Seni çözemiyor. Sanırım seni seviyor. Bekliyor. Biraz ilgiye ihtiyacı var. Anladın mı?"

Peder ciddiyetle kafasını salladı. Mike'ı anlamıyordu.

"Onu çekici bulmadığını düşünüyor. Arzulamadığını."

"Ah, saçma," dedi Peder. Kendine bir viski daha koydu.

"Sana söylüyorum. Hiç bahanen yok, dostum. Eğer adım atmazsan, onu istemediğini düşünecek. Onu umursamadığını. Böyle düşünmesinden nefret ederim çünkü ikinize, üçünüze bakıyorum da ve senin aptallığın yüzünden birbirinizi kaybederseniz çok yazık olur. Şimdi, niye bir araya gelemiyorsunuz diye tahminde bulunmayacağım. Peder, dostum, artık bazı şeyleri gerçekleştirme vakti."

Peder ikinci viskiyi de yuvarladı. Mike daha viskisini havaya kaldırmış, içmemişti bile.

"Benim kızıma asıldığını düşündüm," diye itiraf etti Peder.

"Hayır, ona sabırlı olmasını çünkü senin ekstra düşük zekâlı olduğunu söylüyordum." Daha sonra sırıttı.

"Hep başkalarının kızına asılırdın."

"Herkesin kızına değil, Peder. Asla kardeşimin kadınına dokunmam, bunu bilmen gerekir. O çizgiyi geçmem bile. Paige'e belli etmesen bile, herkese belli ettin. O senin hatunun. Ayrıca, ben senin için bir tehdit değilim. Onun istediği sensin. Onu ağlatacak kadar da kötüsün." Mike içkisinin yarısını içti ve ayağa kalktı. "Kendine bir iyilik

yap, Peder. O kızın sana ihtiyacı var, onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin. Bir dakika daha bekleme." İçkisinin kalanını bıraktı. Peder'in gözlerinin içine baktı. "Artık bu işin icabına baksan iyi edersin. Anladın mı?"

Anladım, diye düşündü Peder. "Evet, anladım."

Peder, Christopher'ı yatağına yatırmak için yukarı çıktı. Christopher pijamalarını giymemek için odada çırılçıplak koşuyordu; bu çocuk çıplak olmayı seviyordu. Peder onu tutup yatağa savururken kıkırdıyordu. "Yeter," dedi Peder. "Yatağa giriyorsun."

"Oku bana," dedi Christopher, sıçrayarak.

"Bu gece annen okuyacak. On dakika. Sonra ışıklar sönecek."

Peder çocuğa pijamalarını giydirdi ve Paige'in poposuna küçük bir şaplak attı. "On dakika sonra aşağıda görüşürüz."

"Tamam," dedi Paige, Peder'in bu neşeli tavrı onu biraz şaşırtmıştı.

Peder içi içine sığmayarak dairesine gitti. Tıraş oldu, hızlıca duş aldı. Eşofman altı ve bir tişört giydi. Yatağına baktı ve yorganı düzeltip kenarlarını katladı. Ve bunu sanki arkadaşım için yapmam gereken bir şey gibi düşüneceğim diye aklından geçirdi. Benim için değil, onun için. Böyle olacak.

Paige henüz aşağıya inmemişti, böylece Peder biraz ateşi karıştırdı, sandalyesine oturup ayaklarını ateşe uzattı. Paige aşağı indiğinde "Buraya gel, Paige," dedi. Elini uzatıp onu kucağına oturttu. Kocaman ellerini vücudunda, belinde gezdirdi ve ona doğru eğildi. Paige'in dudakları

küçük bir öpücük için dudaklarıyla buluştu Peder'in ve geri çekilmediğini görünce, uzun uzun, usul usul ve aşkla öptü. Peder hafifçe dudaklarını açtı, göğüslerine dokundu ve dudaklarında onun nefesini hissetti. Kocaman ellerini göğsüne koydu.

Paige yanağını okşadı. "Tıraş olmuşsun."

"Evet. Kıllarımla cildine zarar vermek istemedim. Paige, sana karşı ne hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?" Paige öylece baktı. "Seni ne kadar çok istediğimi?"

"Hiç söylemedin ki..."

"Söylemeliydim. Ama ben..." Peder durdu, bir nefes aldı. "Bunu kelimelere dökmek benim için çok zor ama şu var ki... Sana hissettiğim bu şey, her gün daha da güçleniyor." Kara gözlerine baktı, gülümsedi. "Çok narinsin. Bana kıyasla çok küçüksün. Seni istiyorum, Paige. Tanrım. Ama hazır olup olmadığından emin değilim..."

"Hazırım," dedi Paige fısıldayarak.

"Endişeleniyordum. Sana zarar verecek bir şey yapmak istemiyorum. Özellikle de olanlardan sonra... Benden önce olanlar. Bizden önce."

Paige bir an şaşırdı. Peder'in gözlerindeki sevgi dolu ifadeyi gördü, dudaklarını dudaklarına götürdü ve onu tekrar öptü. Dudakları dudaklarındaydı. "Sen tanıdığım en kibar erkeksin. Bana zarar vermeyeceksin."

"Kadınlar konusunda pek deneyimli değilim," dedi Peder. "Hiçbir zaman neyin doğru olduğunu bilemem. Ve hiç bu kadar doğru şeyleri yapmak istememiştim."

"İyi." Paige gülümsedi. "Kendi doğrularımızı oluşturacağız. Her şey yepyeni olacak."

"Arkadaşlarım, onlar kadınlar hakkında çok şey bilirler.

Benim hiçbir zaman o kadar ilgimi çekmedi. Ta ki şimdiye kadar... Sana kadar."

"Biliyorum," dedi Paige. "Ben de bunu seviyorum."

"Öyle mi?"

"Bana kendimi özel hissettiriyor."

"Kadınlar hakkında her şeyi bilmesem bile mi?"

"Sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim," diye fısıldadı Paige.

Peder inleyip onu kendine daha da çekti, uzun uzun öptü, kollarıyla onu sıkarken küçük dilinin ağzına girdiğini hissetti. "Sence uyumuş mudur?" diye sordu Peder. Nefes nefese kalmıştı. "Çünkü kapıyı kapatmamız gerekecek."

"Ben çıkarken neredeyse uyumuştu. Yatağından çıkmaz, John."

Peder onu tekrar öptü. Ve tekrar. Daha sonra kollarına alarak ayağa kalktı. Onu kendi odasına götürürken, ağzını boynunda hissetti, Paige yumuşak yumuşak öpüyor, kulağını emip küçük hoş sesler çıkarıyordu.

Yatağa yatırığında Paige ona bakarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Dudakları dudaklarında, Peder onungömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Paige ellerini tişörtünün altında gezdirdi, yumuşacık göğsüne dokundu, meme uçlarını okşadı. Peder onun gömleğini açıp omuzlarından sıyırdı. Ona baktı, yaraları iyileşmişti, cildi pürüzsüzdü. Paige ellerini sırtına uzatıp sutyenini açtı. Bir an sadece baktı Peder. Gözleri Paige'in şehvetli, fildişi rengi göğüsleriyle doldu. Gözleri buluştuğunda, Paige ona bakmasından mutluydu, gülümsüyordu.

Peder tişörtünü başından sıyırarak çıkardı ve onu kendine çekti. Şimdiden eşofmanının altında büyük güzel bir

çadır kurmuştu. "Paige," dedi, sıkıca sarılarak. "Ah, bu çok hızlı olabilir..."

Paige gülümsedi, boynunu, yanaklarını, dudaklarını öptü. "Şanslıyız, sadece tek bir fırsatımız olmayacak."

Bu hiç aklından geçmemişt Peder'in. Doğru şeyi yapmanın, onu mutlu edip tatmin etmenin paniğiyle, bunun bir başlangıç olduğu, final sınavı olmadığı hiç aklına gelmemişti. İşleri berbat edebilirdi, ama umduğu gibi olmazsa ikinci bir şansı olabilirdi yine de. Elleri Paige'in kotunun düğmelerine gitti. "Prezervatifim var, Paige."

"Kontrolden geçtin mi? Sonuncusundan bu yana? Muayeneden sonra kontrolden ben geçtim ve hap kullanıyorum."

"Geçmedim..." Dudaklarında boğularak onu tekrar öptü Peder Elleri kalçasında, yavaşça kotunu indirdi. "Kimse olmadı. Hiç fırsatım yoktu. Ah, bu kadar iyi bir his olduğuna inanamıyorum. Sana böyle dokunabildiğime inanamıyorum..."

Gözlerini kapadı Paige. Peder'in ellerinin vücudunun her yerinde dolaştığını hissediyordu. Elleri büyük ve güçlüydü, tam da beklediği gibi, dokunuşları dikkatli ve baştan çıkarıcıydı. Yavaş ve çekici, onu daha da arzulatıyordu. Ellerini Peder'in kalçasına koydu;, inanılmaz güzellikte bir ereksiyonun engine rağmen eşofman kolayca aşağı indi. "Suna bak," dedi, gülümseyerek, elini Peder'in geniş, kılsız göğsü ve dar kalçalarında gezdirirken. Sonunda dar tişörtinin altından görünen kolundaki dövmenin geri kalanını görebilmişti. Bir Amerikan kartalı.

"Bana ne sevdiğini söyle," diye Paige'in dudaklarına fısıldadı Peder.

Dizlerinin üstündeydi hala, Peder'in dudaklarını göğüslerine doğru indirdi. Peder, yumuşak, nazik bir dil darbesiyle göğüs uçlarını yalarken Paige iç çekerek kafasını geriye yatırdı. Dilinin altında dikleşiyordu meme uçları. Kadını kendine daha da sert çekti ve kibarca emdi. İkisi de hafif hafif inlemeye başlamıştı. Paige, Peder'in elini alıp ön tarafına doğru yönlendşirdi. Peder de elini onun önce karnına, sonra da daha aşağılara doğru indirdi. Parmakları birbirine geçmişti, Peder elini içine doğru soktu ve bastırdı. "İşte," diye fısıldadı Paige. "Orası," dedi tekrar. Doğru yeri, sesleri ve detayları ezberledi Peder.

Sevişme tarzının Paige için bir sorun olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Sadece Paige'i memnun ederek onu olmasını sağlamak istiyordu. Paige'in ona nereye ve nasıl dokunacağını göstermesi bir saniye sürmüştü, artık kendi başınaydı Peder. Arzuyla deliye çeviriyordu onu. Uzun zamandır bu zevki tatmayanın bir tek kendisi olmadığı aklına gelmemişti. Paige için de neredeyse bir ömür olmuştu. Hem sevgi hem de zevki tatmak için o kadar hazırdı ki!

John gözlerini kapadı ve kontrollü olmak için dua etti. Paige'in tatmin olduğunu anlamayı umuyordu ama bunun nasıl olacağından tam olarak emin değildi. Daha önce hiç dikkat etmemişti. Hızlı hızlı nefesler ve kıvranmalar olacağını düşünüyordu. Belki bu sefer şansı yaver gider de Paige ona söylerdi.

Paige'in göğüslerinin ağzında, kendi parmaklarını onun o yumuşak kaygan vadisinde olması başını döndürüyordu. Paige'in elleri Peder'in ereksiyon halindeki penisine gittiğinde çaresizce inledi Peder. Kafasını kaldırdı. "Henüz bunu

yapmasan iyi olur," dedi. "Üzgünüm. Seni çok istiyorum, yatak odasına kadar gelebildiğimiz için şanslı sayılırız..."

Onu da üstüne çekerek, yavaşça kendini yatağa bıraktı Paige. "Sorun değil, John," diye fısıldadı. "Seni çok fena istiyorum." Peder onun üstüne uzandı, Paige nasıl hareket edeceğini hatırlatarak aynı noktaya götürdü Peder'in parmağını. "Ahh," diye inledi, bir kez daha öptü onu. Yumuşak ve güçlü dili ağzındaydı. Biraz kıpırdadı ve inlemeleri daha da arttı, kalçalarını Peder'in eline doğru ittiriyordu.

"Bana ne yapacağımı söyle. Ne istediğini söyle. Ne istersen yaparım," dedi Peder. "Senin için düzgün olmasını istiyorum."

Paige cesurca ona dokundu. "John, şu an bununla ilgilen. Hemen. Deneyi daha sonra yaparız..."

"Önce senin gelmeni istiyorum," dedi Peder. "Gerçekten iyi hissetmeni istiyorum."

Dudakları dudaklarındayken hafifçe gülümsedi Paige. "Gerçekten iyi hissediyorum."

Bacaklarını açtı, John kendini üzerine bıraktı. Paige eliyle ona yol gösterirken, o da kendini yavaşça bastırıp daha da derine girdi. Paige'in dayanıklılığına şaşırmıştı, altında ezilmiş gibi durmamasına şaşırmıştı, onu içine aldığında daha çok güçlü bir partner gibi duruyordu. "Ah," dedi Paige. "Çok güzel." Peder onun inlediğini duydu, altında kalçalarının hareketlerini hissetti ve kalçalarını onun ritmine uydurmaya çalıştı. Dakikalar değil sadece saniyeler süreceğini hissetti ve yeterli olmasını umdu. Ama daha sonra hatırladı, o derin inleyişe sebep olan şeyi hatırladı ve elini araya sokup parmağını onun sevdiği noktaya götürdü. Ve o sesi tekrar duydu. "Ah, John..." Paige daha sert

hareket ediyordu, bir bacağını üstüne atarak onu daha da derinlere çekiyordu. Peder ileri geri giderken, o küçük sert düğümü okşadı. Paige şimdi ona doğru gidip geliyordu.

Birdenbire bir şey oldu. Paige'in vücudu kasıldı, Peder bir kenetlenme, sıkma ve titreme hissetti. Bu onu korkuttu. O kadar iyiydi ki. İnanılmazdı, transtaydı, kendini tuttu. Bu onun için bir ilkti; daha önce hiç böyle bir şey fark etmemişti. Hiç hissetmemişti. Nefesi düzelene kadar bekledi, vücutları kenetlenmişti, sıcak kasılmaları hissedebiliyordu, bu sıvı ateşte boğulmuştu. "Paige," diye fısıldadı, kendine gelerek Peder. "Ah, Paige." Usulca inledi, tekrar ve tekrar, sıkıca sarıldı ona, kendi orgazmında kaybolmuştu, daha sonra dudakları tekrar buluştu, dudaklarını ve dilini emerek adeta yutuyordu onu. Orgazm olurken, titrerken, ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek birlikte sallanıyorlardı. Daha sonra altında Paige onun altında yavaş yavaş rahatlamaya başladı, Peder'in kollarında halsiz düşmüştü. Halsizlik, gevşeme, tatmin olmuşluk, bir dakika önce hissettiği bütün o güç kaybolup yerini kollarında gevşemeye bırakmıştı. Onun bu haline şaşkın kalmıştı Peder. Ona bakıp, saçlarını eliyle yüzünden çekerken "Bu kadar mıydı?" diye fısıldadı Peder.

Gülümsedi Paige. "Evet."

"Bu inanılmazdı," dedi Peder.

Güldü. "Evet ama John," dedi, adamın altında kalçalarını oynatarak. "Daha işimiz bitmedi."

"Hayır," dedi, gülümseyerek Peder. "Sanırım bitmedi."

Paige bacaklarını onun beline doladı. Peder elleri kalçasında, içine girdi onun ve rahatlayana kadar gidip geldi. Hayatında hiç böyle güçlü bir his yaşamamıştı. Bunu onun

için yapması, onunla birlikte hissetmesi Peder'i sarsmıştı. Vücudundaki her kas gerildi, daha sonra titredi ve yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Nefesinin düzene girmesi uzun sürdü. Kalktı. "Paige," dedi halsizce. "Daha önce hayatımda hiç böyle bir şey hissetmedim."

Yüzüne dokundu. "Gerçek olamayacak kadar iyisin, bunu biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı Paige ve onu öptü. Böyle olacağını biliyordu. Her hareketi güçlü ama yumuşaktı, hep olduğu gibi. "John, bana bir şey için söz ver."

"Ne istersen."

"Bana her şeyi söyleyebilirsin, John. Bir daha benden çekinme."

"Asla," dedi Peder ve yavaşça ağzını onun göğsüne götürdü, dikleşmiş uçlarını emdi. Paige, "Ahh, John," diye inledi. Peder doğru yeri ve sesi hatırladı.

Demek ki birini sevdiğinde, mutlu olmaktan çok onu mutlu etmek istediğinde böyle hissediyordu insan. Onu inleten, iç çektiren şeylere dikkat ediyordun. Bunu bilmiyordu. Ona yaklaştıkça, öpmeden ona dokunmadan, nazik parmaklarıyla, öpücüklerle, ağzıyla, diliyle vücudunu keşfedip tadına bakmadan duramıyordu. "Sana doyacağımı hiç sanmıyorum," diye fısıldadı.

"İyi. Ben daha yorulmadım. Ellerin vücudumda... Ellerin kadife gibi... Öyle dikkatlisin ki hiçbir şeyi kaçırmıyorsun. Böyle olacağını biliyordum, John. Öyle mükemmelsin ki."

"Paige, böyle mi oluyor? Diğer erkekler bütün bunları biliyor mu?"

Paige güldü. "Diğer erkeklerin ne bildiğini bilmiyorum. Ben de çok deneyimli değilim."

"Ben hiç... Yemin ederim, ben hiç böyle hissetmedim."

"Ben de. Harika sevişiyorsun. Harika."

"Benim gibi birini isteyeceğini düşünmemiştim."

"Kendini hiç görmüyorsun. Bundan şüphelenmiştim. John, çok güzelsin, çok akıllısın, kibarsın ve güçlüsün. Ne kadar yakışıklı olduğunun bile farkında değilsin. Ve inanılmaz bir vücudun var. Çok büyük, sert ve zinde. Bir gram fazla yağın bile yok." Küçücük elini Peder'in omuzlarında gezdirdi, pazularına dokundu. "Ellerin öyle mükemmel ki. Güçlü ve yumuşaklar. Bütün o mutfak işi yüzünden böyleler sanırım. Ellerin vücudumda... Hayal ettiğim şey bu. Sen sadece kendini görmüyorsun."

"Gerçekten istediğinin ben olduğuma inanamıyorum. Ben şey diye düşünmüştüm..."

"Şişşt," diye susturdu onu Paige. "Yaşadığım o hayattan sonra iyi bir adam bulduğumda bunu anlamaz mıyım? Benden nasıl şüphe edersin?"

"Daha önce hissettirdiklerim için özür dilerim," dedi Peder. "Sanki seni istemiyormuşum gibi. Tanrım, sen istediğim tek şeysin... İlk günden beri."

"Biri bir şey söylemiş sanırım," dedi Paige ama sesinde sinir yoktu.

"Mike adım atmamın, kadınımla ilgilenmenin iyi olacağını yoksa seni kaybedebileceğimi söyledi."

"Artık benimsin. Ben de seninim. Daha fazla beklemediğine sevindim."

"Sen olmasan..." dedi Peder. "Tek istediğim seni iyi hissettirmekti. Ben de bu kadar mükemmel olacağını bilmiyordum. Bunu hissettiğimde, mutluluğunu yani, bayılacağımı sandım, o kadar iyiydi ki."

Paige el uzattı. Peder şimdiden tekrar sertleşmeye başlamıştı.

"Seni hayatımın sonuna kadar her akşam öyle hissettirmek istiyorum," dedi Peder.

"Bu fikri sevdim. John. Seni korkutup kaçırmak istemiyorum ama ben sana aşığım."

Peder yüzünü o boynuna, o yumuşak saçlarına gömdü. "Bebeğim, seni çok seviyorum, sanırım bu yüzden öleceğim."

"Görüyor musun, John? Tek istediğim bu. Sen. Senin beni sevmen. Benim seni sevmem."

"Peki şimdi?" diye sordu Peder. Elleri birbirlerinin üzerindeydi.

"Şimdi tekrar yapıyoruz ama bu sefer daha yavaş…"

ON ÜÇ

Güneş çıktı, aralık havası soğuk olmasına rağmen gün aydınlık ve güneşliydi. Mel kasabaya vardığında işlerin nasıl gittiğine bakmak için doktora uğradı. Daha sonra bara kocasıyla bir kahve içmeye gitti.

Jack kesinlikle sabah insanıydı. En iyi olduğu zamanlardı bunlar. Hava uygunsa, odun keserek egzersizini yapıyordu. Bunu bütün yıl yapıyordu. Yazın ateş yakmak gereksizken bile bu alışkanlığı bırakmıyordu. Mel'i uyurken bırakıp sessizce çıkardı evden. Sabah ilk olarak bara gitmeyi seviyordu, Peder'in yemek için hazırladıklarına ve depoya bakıyor, yapılacak işler listesi hazırlıyor, gün için her şeyin hazır olduğundan emin oluyordu.

Mel onu elinde kahve kupasıyla barın arkasında buldu, Christopher bir taburenin üstünde oturuyordu. Önünde bir kâse yulaf ve bir bardak portakal vardı. Boyama kitabında renklendirme yapıyordu. Boya kalemleri kutusu açıktı, hazırda bekliyordu.

Mel yanındaki tabureye geçti. "Günaydın, ahbap. Nasılsın?"

"Hımm, iyi," dedi Christopher, tamamen önündeki sayfaya vermişti dikkatini.

Jack ona Mel'e de bir kahve koydu. "Christopher, bana bu sabah söylediğin şeyi Mel'e de söyle."

"Ne?"

"Biliyorsun. Ne kadar büyüdüğünle ilgili."

"Evet," dedi Chris. "Büyüyorum."

"Büyüyorsun," diye katıldı Mel.

"Ve...?" diye üsteledi Jack.

"Ve John kendi yatak odamın olması gerektiğini söylüyor. Kendi odam. Çünkü çok büyüyormuşum."

"Güzel," dedi Mel. "Bence de öyle yapmalısın."

Paige mutfaktan çıkıp bara geldi. "Selam, Mel," dedi gülümseyerek. Yanakları pespembeydi. Gözleri uykulu göz kapaklarının arkasından parlıyordu. Gülümsemesiyse biraz gizemliydi. Dudakları kırmızıydı, belki de bütün gece öpüşmekten biraz şişmişti. Odanın içinde bir rüzgâr gibi rahatça girmişti. Birinin seks yaptığını anlayabilmek ne kadar garip, diye düşündü Mel. Bayağı bayağı seviştiği barizdi Paige'in. "Yulafın nasıl gidiyor, evlat?" diye sordu Paige, Christopher'a.

"Hımm," diye yanıtladı Chris, boyama yaparak.

"Sanırım bitirdi," dedi Jack. "En son kontrol ettiğinden beri hiç dokunmadı."

"Tamam," dedi Paige kâseyi alarak. "Ama lütfen portakal suyunu iç."

Mel kocasına baktı. Jack tek kaşını kaldırıp, gülümsedi. Mel bara eğilip, onu kendine doğru çekereki, Jack'in göm-

leğine yapıştı. "Neler oluyor burada?" diye fısıldadı.

"Eh, çok açık değil mi?"

"Beni hemen eve götürmeni istiyorum ve..."

"Olmaz," diye fısıldadı Jack.

"Neden?"

"Çünkü bir misafirimiz var. Ve sen biraz çığırtkansın."

"Tanrım, bu çok saçma. O kadar kıskandım ki bağırabilirim."

"Ben de rahat değilim zaten," dedi Jack, mutfağa doğru bakarken. "Neyse ki bazılarımız eğlenmeye başlamış sonunda."

Birkaç dakika içinde, Mike içeri girdi. Herkese günaydın dedi, Christopher'ın dağınık saçlarını okşadı ve Jack'in uzattığı dumanı üstünde kahvesini aldı. "Bu sabah herkes nasıl?" diye sordu.

"Güzel bir sabah," dedi Jack, kahvesini yudumlarken.

"Tabii ki öyle. Dün çok sakın bir gece geçirdim." Mike bastonunu bara dayayıp mutfağa gitti. Kafasını uzattı ve Paige'le Peder'i, dudakları birbirlerine kenetli halde buldu. Kendini bu sıcak kucaklaşmanın yaratıcısı gibi hissederek, bir dakikalığına onları izledi. Paige'in kolları Peder'in boynunda, Peder'in kocaman elleri de onun kalçasındaydı. Kadını daha da kendine çekiyordu. İzlendiklerinin farkında değillerdi. Mike daha fazla dayanamadı. Boğazını temizledi.

Paige sıçradı ve kollarını çekti ama Peder, Paige'i bırakmayı reddetti, ellerini çekmedi. Gözlerini kısarak onun kafasının üzerinden baktı.

"Güzel bir sabah," dedi Mike. "Vaktiniz olduğunda kahvaltı alabilir miyim? Açlıktan ölüyorum." Sırıtarak yanlarından ayrıldı.

Bara döndü, yavaş yavaş tabureye oturdu ve kupasını aldı. "Burada işler çok güzel işliyor," dedi. "Sanırım dün geceyi iyi geçiren yalnızca ben değilim."

"Öyle mi?" diye sordu Jack.

"Umarım öğleden önce kahvaltı alabilirim."

Peder ağırlıklarını kaldırıp barın arkasındaki depoya kaldırmıştı. Sadece halterlerini ve birkaç tane ağırlığını bırakmıştı geride. Bardaki gibi orada da küçük bir ağaç vardı. Christopher'ı da alıp ağaç kesmeye gitmişlerdi. Sonra dalları budayıp birlikte süslemişlerdi. Dairedeki Noel sabahı için hazır olan ağacın altında, Peder ve Paige'in özenle seçtiği hediyeler vardı. Bazıları birlikte, bazıları ise ayrı alınmıştı.

Mel ve Jack, Noel'den birkaç gün önce yapılan büyük Sheridan aile toplantısı için Sacramento'ya gitmişler ama Mike'ı onlara katılmaya ikna edememişlerdi. Los Angeles'taki evine de dönmek istemiyordu Mike. Henüz hazır değildi. Sadece birkaç haftadır Virgin River'daydı ve o kulübede iyileşeceğine söz vermişti. Böylece Mike, Noel akşamı ve günü Peder ve yeni ailesiyle birlikte olacaktı.

Peder hayatının nasıl bu kadar değiştiğine inanamıyordu. Hâlâ bir şaşkınlık ve mutluluk halindeydi. Paige hayatına gireli üç aydan fazla zaman geçmişti. Birlikte olduklarından bu yana da sadece birkaç gün olmuştu. Böylesine mutlu olacağını asla düşünemezdi. Gün içinde onunla yanyana çalışırken, karşısında her şeyiyle mükemmel bir eş görüyordu. Barın yönetimi ve yemek pişirme işinden tut da, Christopher'a ebeveynlik yapmaya kadar her şeyi tam bir uyum içinde paylaşıyorlardı. Her zaman Peder'in yanındaydı Paige. Ona yardım etmeye çalışıyor, Peder de onun her ihtiyacıyla ilgileniyordu.

Gece ufaklık uyuyunca, Peder tam bir usta aşığa dönüşüyordu. En vahşi rüyalarında bile olmayan şeyler gerçekleşmişti. Bunu hiç düşünmemişti. Özellikle de böyle bir kadınla, melek kılığına girmiş mükemmel güzellikte genç bir kadınla bunları yaşayacağı aklına bile gelmezdi.

Kısa sürede, onu nefes nefese bırakacak, çığlık attıracak her yolu öğrenmişti. Hemen utanan o sessiz sakin Peder'e cesaret gelmişti. Paige'e meydan okuyordu. Deneyseldi. Ellerine, içgüdülerine, onun mutluluğuna güvenmeye başlamıştı. Ve bu detaylara dikkat etme fikri, dokunuşları ve sesleri hatırlama, ona ne istediğini, ne sevdiğini sormak fikri tamamen dâhiyaneydi. Eğer Paige'le yaşadığı bu şeyin çok özel olduğunu düşünmeseydi, Jack'e bu tavsiyesi için teşekkür bile edebilirdi.

Paige'e sımsık sarılmış, tenleri birbirine değerken, "Çok mu fazla, söyler misin?" diye sordu Peder. "Çok fazla şey talep ettiğimi düşünürsen, bana söyler misin?"

"Evet, John," dedi nefesi nefese Paige. "Sen bana söyler misin?"

Şehvetle güldü Peder. "Evet. Tabii ki. Ama bunu sormak için biraz uğraşman gerekecek."

"O zaman o yaptığın şeyi yap... Bir daha."

"Ve bir daha ve bir daha ve bir daha mı?" diye sordu Peder hafif bir alayla.

"Ahh, John..."

Bu kadın orgazmı denen şey hayatının en iyi keşfiydi. Bir erkeğinkinden daha iyi olmalıydı. Bir kadına bunu yaşatmak, erkeğin kendisinin orgazm olmasından iyiydi neredeyse. Bunu yapabildiğinden bile haberi olmadığı halde hemen uzmanlaşmıştı. Bir sürü yöntemi vardı, ama en

sevdiklerinden biri de tüm vücudunu öperek ona işkence etmekti. Gözkapaklarından ayak parmaklarına kadar iniyor, vücudunun merkezinde biraz fazla zaman harcıyordu. Yumuşak öpücüklerle başlayıp, güçlü dil darbeleriyle bitirmeyi seviyordu ve tekrar patlamaya hazır olduğunu hissettiğinde, onun içine girip bunun zevkini çıkarıyordu. Dünyada buna benzer hiçbir şey yoktu. Adını haykırtan, sanki ellerinden kayıp gidecekmiş korkusuyla Paige'in ona tutunmasına sebep olan o sıcak, kasılan titremeler... O mucizevi rahatlamada onunla birlikte sarsılırken, birçok kez, "Sanırım bunu sonsuza kadar yapabilirim. Ömrümün sonuna kadar..." demişti.

Paige nefes nefese bir halde, dünyaya geri dönüp, bütün vücudunu elektrik çarpmışa çeviren orgazmdan yorulmuşken, Peder ona sıkı sıkı sarılmayı seviyordu. Bu onun için o kadar zevkliydi ki kendini tutuyor, boşalmasını erteliyor böylece onun tekrar gelmesini sağlıyordu. Bir anlığına kendini toparlamasını bekliyor, sonra tekrar yavaça, nazikçe başlıyordu. Paige'in tepkileri daha sert olması için uygun zamanın ne zaman olduğunu belli ediyordu zaten. O zaman da biraz daha kas gücü katıyordu işin içine Peder. Hıza ve baskıya Paige karar veriyordu. Onun canını yakabileceği düşüncesi bile komik geliyordu artık. İnce işlenmiş bir çelik gibiydi Paige. Dayanıklılığı ve gücüyle onu şaşırtıyordu.

Bacaklarını beline sarması, gitmesine izin vermemesi ya da sırtı üstü yatırıp üstüne tırmanması, ondan uzak durmak istememesi, bunlar onun için normal şeylerdi. Kendi ulaştığı doruğu Peder'e de yaşatmayı seviyordu.

Peder hayatının bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç

düşünmemişti. Tamamen doyurucuydu. Bu kadar eğlenceceğini de hiç düşünmemişti. Seksleri ateşliydi, sonra da gülüp biraz şakalaşırlardı. Hayatlarına hafiflik katarak her şeyi dengelerlerdi.

"Nasıl oluyor da seni bu kadar çok sevebiliyorum?" diye sordu Paige'e.

"Ya da bu kadar sık?" diye karşılık verdi Paige gülerek.

"Paige, bir şeyi bilmeni istiyorum. Bu ilişkiyi bir ömür boyu düşünmek için çok erken biliyorum ama ben ciddiyim. Hiçbir beklentim yok, yemin ederim. Sadece şunu bilmeni istiyorum: Ben bu yola baş koydum. Kendimi adadım. Seninle sadece zaman geçirdiğimi düşünmeni istemiyorum."

Paige parmak uçlarıyla şakaklarındaki kısa saçlarına dokundu Peder'in. "Benden sıkılmaktan korkmuyor musun, John?"

Kafasını salladı Peder. "Ben o tarz bir adam değilim. Ağırdan alırım. Bazen, gerektiğinden daha yavaşımdır belki. Beklerim. Emin olmak iyi bir şeydir. Fakat kararımı değiştirmem. Bazı şeylerin kötü olabileceğini bilirim. Ben her şeyin aynı kalmasını severim."

"Seni hiçbir şeye zorlamayacağım," dedi Paige. "Burada, böyle, şu an mutluyum..."

"Bu konuda, ikimiz hakkında söylemek istediğim başka bir şey daha var. Ben bana karşılık vermeni ya da fikirlerini söylemeni istemeyen tarzda biri değilim. Hiç kötü gün geçirmemeni, sinirli ya da huysuz olmamanı bekleyemem. Bunlar da olabilir. Düşüncelerini söylemelisin, bir şeyler istemeni, sana harika davranılmasında ısrarcı olmanı ve bunu alamadığında da sinirlenmeni isterim. Sadece keyfin

yok diye bana bağırırken kendini rahat hissetmeni isterim. Eğer bu uzun yolda istediğin ben değilsem, bununla başa çıkabilirim. Başa çıkamayacağım tek şey, sen sadece kendin olmaya çalışırken, sana olan davranışlarımı dert etmendir."

Gözlerinde biriken gözyaşlarını tutmak Paige imkânsızdı. "John... Hiç kimse beni böyle sevmedi..."

"Ah yavrum ama ben seviyorum işte. Aslında, seni sadece böyle severim ben. Her haline, güçlü, sert, korkmuş, muhtaç, fark etmez, her haline âşığım. Eğer sana sahip olacaksam, bu her halinle olmalı, kendini rahat hisseden tek bir küçük kısmınla ile değil."

Peder'in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu Paige. Peder de onun yanaklarındaki gözyaşını sildi.

"Kaybettiğin o bebeğin planlı olmadığını biliyorum ve yaşayamaması seni hâlâ çok üzüyor. Belki bir gün, sen hazır olduğunda, ailemize birini eklemek istersin. Chris'e küçük bir kız ya da erkek kardeş vermek istersin."

"Çocuk istiyor musun yani?" diye sordu Paige.

"İsteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama seninle birlikteyken.. Düşünmeye başladım." Güldü. "Sık sık düşünmeye başladım hatta. Daha belki zamanı var ama, bir fikir işte..."

Nazikçe Peder'in yüzüne dokundu Paige. "Aramızda bir bebek olursa, yatakta bu kadar rahat olamayacağımızı biliyorsun değil mi?"

"Ne kadar?" diye sordu Peder. Paige'in görmeye bayıldığı şekilde çatılmıştı kaşları. Paige gülmeye başladı.

"Dalga geçiyorsun," dedi Peder. "Tamam, bunu sen istedin." Sonra da gözkapaklarından başlayarak öpmeye başladı onu.

Paige yüzünü tutup onu durdurdu. "John," dedi. "Bunu ben de istiyorum. Her şeyi. Her şeyini. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Gülümsedi Peder. "Daha da fazlası var. Eğer istersen, sonsuza kadar hem de."

Mel, Sacramento'daki Noel için o kadar heyecanlıydı ki, içi içine sığmıyordu. Jack'in bütün kız kardeşleri ve aileleri Noel günü ve gecesi hep birlikte olacaklardı ama asıl bonus Mel'in kız kardeşi, Joey, kocası Bill ve üç çocuklarının da gelmesiydi. Sam Sheridan'ın evinde hepsi için fazlasıyla yer vardı. Jack'in kız kardeşlerinin hepsinin kasabada kendi evleri vardı. Mel ve Joey, sahip oldukları tek aile olduğu için, Sheridan kabilesinde ilgiyle ve cömertçe karşılanmışlardı. Bu Jack'in ailesine üçüncü ziyaretiydi Mel'in ve şimdiden sanki kendi evine gidiyormuş gibi hissediyordu.

Hummer'ı, birini hastaneye götürmesi gerekebilir diye doktora bırakmıştı. Jack'in kamyonunun arkası hediyelerle doluydu, birçoğunu Redding'de geceyi geçirmek ve alışverişi bitirmek için mola verdiklerinde almışlardı. Tabii ki kâğıt gibi duvarları olmayan ya da koridordan bir deniz piyadesinin geçmediği bir otel odasının zevkini çıkarmak da istemişlerdi.

Harcanan parayı hiç düşünmemişlerdi ama yine de birkaç ay önceki gibi ateşli bir gece değildi. Mel artık yedi aylık hamileydi, içinde küçük bir kız çocuğu oyun oynuyordu. Seks güzeldi ama bu küçük dâhiyi yaptıkları güne kıyasla çok daha sakindi. Orgazm olurken Jack'in adını bağırmak yerine, Sadece "Ohh," dedi Mel.

"Biliyor musun, eğer gerçekten kendime güvenen bir adam olmasaydım, bu beni gerçekten çok rahatsız edebilirdi," dedi Jack.

"Üzgünüm, sevgilim. Sırtım ağrıyor, göğüslerim ağrıyor ve sanırım küçük kızını değil de içimde yürüyüş yapan bir bando takımını taşıyorum."

"Sanırım bu, bu gece daha fazla seks yapma ihtimalimizi yok ediyor."

"Bahardan önce daha fazla seks yapma ihtimalimizi yok etmeye başlıyor."

Mel sırtüstü uzandı, göbeği sanki bir dağ gibi yükseliyordu üstünde. Jack de ellerini onun üzerinden çekemedi. Henüz biraz zamanları vardı. Ellerini karısının vücudunun geri kalanından da çekemediği zamanlar da vardı, çok uzun sürmeden tekrar o noktaya geleceklerinden hiç şüphesi yoktu Jack'in. Ama şu anda onu oyalayan tek şey bebeğinin maskaralıklarıydı. Mel'in larnı şekilden şekle girerken, bir tarafı çöküp diğer tarafı çıkarken şaşkınlıkla bağırırdı Jack. Özellikle de bir taraftan ayağının hareket ettiğini görmesi hoşuna gidiyordu. Jack hamileliğiyle oyalanırken Mel de biraz kestirebildi. Kızlarıyla yerde top yuvarlarken, Jack'in onu dizlerine alıp, kafasına çıkartırken nasıl görüneceğini düşündü.

"Yeni oyun arkadaşına isim düşünmeliyiz," dedi.

"Benim bir önerim var," dedi Jack. "Emma."

"Emma'yı sevdim. Eski kız arkadaşın mı?"

"Annem. Benim annem," dedi Jack.

"Ah, çok hoş. Sanırım annen sonunda ciddi olduğun için mutlu olurdu."

"Mel? Doğum konusunda gergin misin?"

"Pek değil. Niye biliyor musun? Çünkü Valley Hastanesi'ndeki John Stone'la doğum yapacağım ve işler kötüye giderse, kocaman bir epidural olacağım. Sonra, az pişmiş bir biftek ve de büyük boy bir bira alacağım."

"Mel," dedi Jack, ellerini karısının saçlarından omuzlarına doğru gezdirirken. "Epidural olmanı istiyorum."

"Jack, sen gergin misin?"

"Ah, bebeğim, gerginlik yanından bile geçmez. Sen benim bütün dünyamsın. Senin acı çekmeni izlemek benim yapabileceğim bir şey değil. Ama orada olmam lazım..."

Gülümsedi ve kafasını salladı Mel. "Sana hep güvenmem gerektiğini söylediğini biliyorsun değil mi? Güzel, şimdi de senin bana güvenme vaktin. Ne yaptığımı biliyorum, Jack."

"Evet. İyi, en azından birimiz biliyoruz."

Sacramento'ya yolculuklarını tamamlamak için ertesi sabah hazırlanırlarken, Mel bir sürü büyük aynası olan otel banyosunda saçlarını kurutuyordu. Ormandaki küçük kulübelerinde, göz seviyesinde olan sadece tek bir ayna vardı. Jack, Mel'in bu aynaların önündeki çıplak görüntüsüyle şaşırıp kalmıştı. Onu hiç böyle görmemişti. Onu sadece uzanırken ya da duş alırlarken çıplak görmüştü. Eğildi, profilden ona baktı. "Tanrım, Melinda. Çok irisin."

Başka bir kelime seçmesi gerektiğini ima eden bir bakış fırlattı Mel.

"Yani, harika görünüyorsun, Mel. Şuna bak!"

"Kes sesini, Jack."

Sam Sheridan'ın evine vardıklarında, Jack bavulları ve hediyeleri taşırken, Mel önden davranarak, kapıya yürüdü.

"Mel," diye seslendi Jack. Mel döndüğünde Jack'in mutlulukla gülümseediğini gördü. "Paytak paytak yürümeye başladın," dedi övünerek Jack.

"Ah!" dedi Mel saçlarını savurup arkasını dönerken.

Noel akşamına henüz bir gün olmasına rağmen, çocukların hepsi orada olmasa da Jack'in bütün kız kardeşleri ve eşleri onları karşılayabilmişti. Mel'in kız kardeşi ve ailesi onlardan önce varmıştı. Yani her zamanki gibi büyük bir kalabalık vardı. İçeri girdiklerinde, kadınlar ona doğru koştu, sarılıp, gelişimini incelediler ve çığlık atarak, "Ah, Tanrım, çok irisin!" dediler. Mel kıkırdadı, herkesin karnına dokunmasına izin verdi. "Bir ördek gibi yürüyorsun!" dedi Joey ve Mel de dahil herkes kahkahalara boğuldu.

Jack kaşlarını çatıyordu. Kayınbiraderlerden Dan ve Ryan geldiler "Kamyonu boşaltmana yardım edelim mi, Jack?"

"Evet," dedi Jack. Kaşları çatıktı.

"Sorun ne?" diye sordu Ryan.

"Ben de ona aynı şeyleri söyledim. İrisin ve paytak yürüyorsun dedğim zaman bana kızdı."

Güldüler. Bob omzuna bir el attı. "Gel, kardeşim. Şunları boşaltalım, sana bir bira verip hayatın gerçeklerini öğretelim. Arkaya, kadınların bizi duyamayacağı bir yere geçelim. Şöyle erkek erkeğe bir muhabbet çevirelim."

Piknik yapmak için artık çok soğuk olan avluya Sam birkaç tane büyük ısıtıcı yerleştirmişti çünkü ailenin erkeklerinin hiç kimse karışmadan sigaralarını ve biralarını içmek isteyeceğini biliyordu. Ayrıca kızları evde koşup dururken ve millete emirler yağdırırken Sam de burada olmak istiyordu. Mel ve Joey'le birlikte altı kız kardeş vardı.

Zorlu ve korkutucu bir grup kadın olan kız torunlardan bahsetmiyordu bile.

Jack dört kayınbiraderden bazı tecrübeler ve Sam'in yorumlarını öğrendi orada. Eğer çocuk sahibi olmak bir çift işiyse, hamilelik tamamıyla bir takım sporuydu. Kuralları kadınlar biliyordu. Bir erkeğin söylediklerileyle bir kız arkadaşın ya da kardeşin söylediklerine tamamen farklı açılardan yaklaşılıyordu. Eğer kız kardeşlerin senin irileştiğini söylerse, bu bir gurur kaynağıydı. Eğer bir koca bunu söylerse, o şişman olduğunu düşünüyor olurdu. Eğer en iyi arkadaşın paytak paytak yürüdüğünü söylerse, bu tatlı bir yorum olurdu. Ancak kocan bunu söylerse, komik yürüdüğünü ve artık çekici olmadığını düşünüyor gibi görünürdü.

"Ve dikkatli ol," dedi Joey'in kocası olan Bill. Üç çocuğun babasıydı adam. "Onunla sevişmek istersen, senin bir sapık olduğunu düşünür ve eğer istemezsen, o kendini senin çocuğunu büyütmeye adarken seni artık onu arzulamadığınla suçlayacaktır."

"En son seks yaptığımızda, 'Ah, Tanrım, Ah, Tanrım' diye çığlık atmak yerine, 'Ohh' dedi"

Ryan ağzındaki birayı püskürttü ve kahkahalara boğuldu. "Bizim de başımızdan geçti, kardeşim," dedi sonunda.

"Seni nelerin beklediğini bilmek mi istersin yoksa sürprizlerle karşılaşmak mı?" diye sordu Bob.

"Ah, lütfen, daha fazla sürpriz kaldıramam," dedi Jack.

"Tamam, bebeği ondan daha çok seveceğin ana yaklaşıyorsun. Her şey bebekle alakalı olacak. Onu damızlık bir kısrak gibi düşündüğünü söyleyerek."

"Bu konuda ne yapamak gerek?"

"Başlangıç olarak, doğumdan hiç bahsetme."

"Sürün," dedi biri. "Seni affetmesi için yalvar."

"Ama sakın bir hata yapıp da onun bebekten daha önemli olduğunu iddia etme, bu da yepyeni sorunlara yol açar çünkü."

"Ah, Tanrım."

"Ve senin kocaman bir göbeğin ve sırt ağrın olmadığı için, bunların tamamen normal olduğundan bahsetmemen önerilir. Seni yere serebilir."

"Sizce bir ebe bile böyle saçma düşüncelere kapılabilir mi yani?"

"Ah, bu onun suçu değil. Bu tamamen bir östrojen patlaması. Onun kontrolünde değil."

"Göğüslerine iltifat ederken özellikle dikkatli olmak isteyebilirsin," dedi Jeannie'nin kocası, Dan. Sigarasından bir nefes aldı. "Özellikle de biliyorsun onlar geçiciyken."

"Tanrım, bu çok zor olacak. Çünkü..."

"Biliyorum." Birisi güldü. "Harika değiller mi?"

"Çok yakında doğum gerçekleşecek," dedi Bill. "Ve sırtını ovmaya çalıştığın, onu cesaretlendirmek için elinden gelen her şeyi yaptığın hayatının aşkı, sana çeneni kapamanı ve o lanet olası ellerini ondan çekmeni söyleyecek."

Herkes, hatta Sam bile öylesine güldü ki, bu sanki evrensel bir gerçek gibi göründü.

"Baba," dedi Jack, şaşkın halde. "Annem hiç küfreder miydi?"

Sam bir sigara çıkardı. "Sanırım beş kez falan," diyerek erkekleri başka bir kahkaha krizine soktu.

"Niye bunları daha önceden gelip de anlatmıyor?" diye sordu Jack.

"Ne fark ederdi ki, Jack? Bir hamilelikle başa çıkacağını

bilmiyordun. Biliyorum kadınlar hakkındaki her şeyi bildiğini sanıyordun. Sen de gördün ki sen de hepimiz kadar aptalsın."

Birkaç şaka daha yapıldı ve Jack "Biri eksik," dedi.

Herkes, hatta Joey'in kocası Bill bile yere baktı. Brie'nin kocası, eski kocası, bu toplanmaya katılmayan tek eşti. Brie artık evli olmayan, çocuğu olmayan tek kardeşti. Üstelik o kadar çok bebek istiyordu ki.

"Brie'nin kocası kimse gördü mü?" diye sordu Jack.

"Hayır," dedi biri, diğerleri de kafasını salladı.

"Brie nasıl?" diye sordu.

"İyi olduğunu söylüyor, ama o kadar da iyi değil."

"Kız kardeşlerine."

"Herif yeni kadınla birlikte yeni evde, Brie'yle evliyken eski kadın olan kişiyle birlikte... Onunla ve çocuklarıyla tam bir aile Noel'i geçiriyor."

"Bebek isteyen benim kardeşim de burada bizimle," dedi Jack.

"Şerefsiz herif işte."

"Birkaç kadeh daha bir şey içip oraya gidemez miyiz?" diye sordu Jack. "Onu biraz döveriz ya da başka bir şey yaparız."

"Keşke. Bizimkiler buna içten içe bayılır, ama daha sonra da canımıza okurlar."

"Hiçbirimiz bu kadınlara karşı koyamıyor mu?"

"Hayır," dedi en azından üç erkek hep bir ağızdan.

"Ben bunu anlamıyorum," dedi Jack, milyonuncu kez.

"Jack, kendine hiç sordun mu, Mel'le karşılaştığında ya başkasıyla evli olsaydın? Ne yapardın?"

"Biz hepimiz kendimize bunu sorduk," dedi Ryan sıkıntıyla.

Jack de düşünmüştü bunu. Gerçi akıl almaz bir fikirdi. Bir sürü kadın olmuştu ama kimse Mel'in önüne geçememişti. Birkaç tanesiyle gerçekten ilgilenmişti ama bir şekilde hiçbiriyle evlenmemeyi başarmıştı. "Doğru şeyi yapıp kendimi öldürmeyi düşünürdüm." Çocuklara baktı. "Brie bu işten fazla zarar almadan çıkabiliyor mu? Ev ve eşyalar falan?"

"Kahretsin. Hiç sorma," dedi Dan.

"Ah o tarafta da sıkıntı var deme..."

"Brie evi alıyor" dedi Bob. "Herifin hissesini ödeyerek. Bir de herife nafaka ödeyecek tabii."

"İmkânsız!"

"Sormamanı söylemiştim."

"Bu nasıl olur?"

"O bir avukat, adam da polis. Brie daha çok para kazanıyor."

"Gidip dövelim şu herifi dedim ben!"

Noel arifesinde et ve fırında patates, Noel günü ise içi doldurulmuş hindi yiyeceklerdi. Ahali dört gibi toplanmaya başladı. Ev, gürültü ve kahkahalarla çınladı. Yediler, içtiler, oturma odasına sığışıp Noel şarkıları söylediler. Erkekler son derece yüksek sesle ve uyumsuz söylediler şarkıları, kadınlar dönüş yolunda arabaları kullanmak zorunda kaldı. Mel ve Joey kocalarını yataklarına götürdüler. Kocalar yataklarına yığıldığında, o kadar çok bira, konyak, daha sonra viski ve puro içtikleri için pişman oldular. Mel'i, Jack'in Noel akşamında bu kadar çok içmesinden daha fazla kızdıran tek şey şu Kübalı kokusunu üstünden atacak kadar ayakta durup da bir duş alamamasıydı.

Çocuklar içeri yatırıldı, erkekler de kibarca söylemek gerekirse uyudular. Joey pijamalarını, Mel de yumuşak eşofmanlarını giymişti. Oturma odasında buluştular. Mel odasından yorgan ve yastık getirdi ve birlikte kanepede oturdular, bir yandan dondurma yiyip bir yandan da konuştular.

"Mide ekşimesi dışında iyi misin?"

"Çok iyi hissediyorum," dedi Mel. "Hem de içinde tam bir oyun alanını taşıyan biri olarak."

"Virgin River'da her şey yolunda mı?"

"Ah, Joey, Peder ve Paige'i görmelisin. Hayatımda hiç böyle bir değişim görmedim. O kadar âşıklar ki, sanki kafalarında bir hare var. Birbirlerine baktıklarında, buharlaşıyorlar."

İkisini de öne doğru eğdiren bir ses geldi ve kapıya baktılar. Brie geldi. Montunu giymişti, çantası omzundan sarkıyordu ve yanaklarında gözyaşı lekeleri vardı. Önlerinde durdu. "Eve gitmek istemiyorum. Tek başıma. Noel akşamında."

"Ah, bebeğim," dedi Mel, kollarını açarak.

Mel ve Joey, Brie aralarına oturabilsin diye hemen yana çekildiler. Brie çantasını bıraktı, montunu sıyırdı, ayakkabılarını tekmeledi ve ona ayrılan o küçücük yere oturup, ağlamaya başladı.

"Boşanan insanlarla çok kere ilgilendim" dedi. "Ama sevdiğin adamın, seni bırakan adamın bir de arkadaş olmak istemesini hayal edemezsiniz."

"Tanrım, ne cüret!" dedi Mel.

"Daha kötüsü de ne biliyorsun? Yaptıkları için ondan nefret ediyorum ve hâlâ geri dönmesini beklemekten kendimi alamıyorum."

"Ah, Brie..."

"Eğer bu gece gelip dese ki 'Ben çok kötü bir hata yaptım,' sanırım onu affederim. Benden nafaka istediğini biliyor musunuz? Bunu da o kadına ve çocuklarına harcayacağını? Kadın da kocasından nafaka ve çocuk yardımı alıyor ve ben de onlara ödüyorum, üstelik ikisinin de iyi işleri var. Bu işten de para kazanacaklar."

"Piç..."

"Bunun için de ondan nefret etmek için sabırsızlanıyorum. Ama ondan nefret ederim diye o kadar çok korkuyorum ki... Çünkü bu onu geri getirecek bütün kapıları kapatacak. Ben onu geri istiyorum," diye ağladı Brie. "Sanırım hâlâ o orospu çocuğunu seviyorum."

Mel ve Joey ağlarken ona sarıldılar.

"Çok üzgünüm," dedi Brie. "Noel'deyiz. Ve sanırım senin bu bir süredir geçirdiğin en iyi Noel, Mel."

"Biz aileyiz," dedi Mel. "Birlikte mutlu oluyoruz. Acılarımızı paylaşıyoruz. Burada bizimle kalıyorsun. Bu gece koltukta uyuyacağız. Umarım taşır."

"Neden koltukta uyuyorsunuz?"

"Sarhoş kocalarımız kokuyor," dedi Joey.

ON DÖRT

Noel sabahında Jack baş ağrısı ve inlemelerle kalktı. Kafayı çekerken, hamile kadınlar hakkındaki bazı gerçekleri öğrendiğini hayal meyal hatırlıyordu. Yoksa bu bir gece önce miydi? Emin değildi. Kadınların yanında bazı uygunsuz şakalar yapılmış olabilirdi ama hepsinin çok sarhoş olmasını ümit etti. Ağzında kedi kumu gibi bir tat vardı. Kan çanağına dönmüş gözlerini açtı ve yatağının yanının boş olduğunu gördü. "Eyvah," dedi. Sheridan ailesinde sorunu olmayan tek erkek şu andan itibaren sadece Sam'di.

Zorla yataktan çıktı ve saate baktı. Sabahın altısıydı. Daha fazla üst üste binmeden hataları düzeltmek için zamanı vardı ama önce karısını bulmalıydı. Hâlâ Sacramento'da olduğunu ümit etti.

Ağzını çalkaladı ve diken diken olmuş saçlarını taradı. Tek düşüncesi, alçak kayınbiraderlerinin de onun kadar başının dertte olmasını dilemekti. Çünkü bunu ona kesinlikle onlar yapmıştı. Sonuna kadar kötü etkilemişlerdi.

Üstünde hâlâ dün geceki pantolonu vardı. Bu iyiye işaret değildi. Yine de, Mel onu uykusunda öldürmemişti. Bu iyi bir işaretti. Muhtemelen infazını sonraya saklıyordu. Aynanın önünde durdu. Göğsünü şişirdi. Esneyip, dövmeli pazularını çıkardı. Ben bir deniz piyadesiyim, dedi kendi kendine. O bir altmış boyunda. Omuzları düştü. *Kimi kandırıyorum ben?* diye düşündü.

Odasından çıktı. Ah, işte oradaydılar. Mel, Brie ve Joey koltukta. Brie mi? Sonradan durumu öğrenmek zorunda kalacaktı mecburen. Mel'in yanında diz çöktü ve nazikçe saçlarını okşadı. Karısının bir gözü açıldı. Hiç gülümsemiyordu. "Bebeğim, kızgın mısın?" diye sordu Jack kibarca.

"Evet."

"Üzgünüm. İçkiyi biraz fazla kaçırdım dün sanırım."

"Biliyorum. Umarım acı çekiyorsundur."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bir kül tablasının içinde uyumamaya çalışıyorum."

"Brie burada ne yapıyor?"

"Sonra konuşuruz."

"Cezalandırılacak mıyım?" diye sordu. Jack

"Evet," dedi Mel ve gözlerini kapadı.

Büyük âşık Jack Sheridan'ın kadınlarla arasının sandığı kadar iyi olmadığı çıkmıştı ortaya. Biraz puan toplamak için duş alıp giyinmeye karar verdi. Bunu hallettikten sonra, kahve yapmak ve Aspirin almak için mutfağa süzüldü. Savaşacak durumda değildi; akşamdan kalmaydı. Birkaç saat içinde, evde büyük bir insan kalabalığı olacaktı, hediyeleri açacaklar, bağıracaklar, gülecekler ve kafasını patlatacaklardı.

Sam'le karşılaştı. "Bugün eğlenceli olacak," dedi sAM.

"Siz, çocuklar kesinlikle kadınları nasıl çıldırtacağınızı biliyorsunuz."

"Hiç sorma... Hindiyi hazırlamana yardım etmemi ister misin?"

"Evet, bunu yapmalıyız. Daha sonra da güzel bir öğle yemeği yaparız."

"Çok iyi olur," dedi Jack. "Brie'nin burada olduğunu fark ettin mi?"

"Ettim," dedi Sam. "Ve şunu da fark ettim: bu ailedeki beş evli kadından ikisi geceyi kocalarıyla yataklarında geçirmemişler."

"Ehh, hiç girme oralara... Bunu daha sonra halledeceğim için senin öğütlerine ihtiyacım yok."

"Nasıl istersen, evlat," dedi Sam. "Eğer çok zora düşersen, onu ofisime getirip madalyalarını gösterebilirsin, ona nasıl birçok kez ölümden kurtulduğunu, onun seni korkutmadığını söylersin."

Jack babasına baktı. Sam güldü, çok eğleniyordu. Daha sonra Jack yemeK yapmaya koyuldu. Soğanları ve kerevizleri yağda soteledi, hindiyi yıkadı, içini hazırladı, patatesleri soydu. Ev işi yapmasının Mel'i hep yumuşattığını hatırladı.

Daha sonra Brie geldi mutfağa, Mel'in uzun geceliğine bürünmüştü... Mel bunu çevrede başkaları varken giyiyordu genelde. Çünkü evde Jack'leyken, vücut ısısı o kadar yükseliyordu ki neredeyse çıplak dolaşıyordu sürekli. Brie kollarını Sam'e doladı. "Günaydın, babacığım. Dün gece eve gidemedim."

Jack'in içi acıdı ve Brad'i öldürmek istedi. Brie'ye sarılmak istedi.

"Burada olduğuna sevindim, canım," dedi Sam. "Burası senin de evin biliyorsun. Bu gece de kal."

"Belki," dedi Brie, yüzünü babasının göğsüne gömerek.

Daha sonra Mel geldi. Eşofmanları hâlâ üstündeydi. Ama uykulu uykulu mutfağa girdikten sonra hemen Jack'in kollarına gitti. Jack tam rahatlayacaktı ki konuştu. "Yine de cezalandırılacaksın. Ama Noel'de değil."

Jack gülümsedi ve başını öptü Mel'in. Kadınlar hakkında emin olduğu bir şey vardı. Eğer cezada bir gecikme varsa, bir zaman sonra ilgilerini de kaybediyorlardı. Eğer Mel şu anda arkasından gidecek kadar sinirli değilse, o kadar da sinirli değildi yani.

Virgin River'da Noel çok daha sakindi. Açılışından beri ilk kez, bar o gün için kapalıydı. Christopher kendisini bütün gün oyalayacak hediyelerini sabahtan almıştı. Peder leziz bir kızarmış ördek ve garnitür hazırlamıştı. Paige de turta yapmıştı. Mike saat beşte hediyelerle geldi. Christopher için kitap, Paige için gözlerinin renginde yeşil kaşmir bir kazak ve Peder için de Williams-Sonoma'dan özel mutfak ürünleri almıştı. "Bu harika!" dedi Peder heyecanla.

"Bazılarının ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi Mike. "Ama yemek yapmayı seven biri için harika şeyler olduğu kesin."

"Bir bakalım, bir kesme makinesi, ısıyı koruyan bir tepsi. Tanrım, bu şey harika. Sos süzgeci, gerçi buna ihtiyacım yok çünkü benim soslarım harikadır. Spatula, kepçe, mikro rendeleyici. İyi iş çıkarmışsın, Mike," dedi Peder sırıtarak.

Yemeğe otururlarken, Paige yeni kazağını giymiş halde bara geldi. Mike, V yakasında çok güzel bir elmas kolye

fark etti. "Güzel," dedi. "Görünüşe göre biri çok güzel bir Noel geçiriyor."

Paige kolyeye dokundu, erkeğinden büyük ve güzel bir hediyeydi. Peder'in mücevher alacağını kim bilirdi? Peder'in mücevherin ne olduğunu bildiği kimin aklına gelirdi! "Kendimi kötü hissediyorum, Mike. Senin için bir şey almadık."

"Burada Noel'de üçünüzle birlikte olmak bana yetiyor."

"Bugün ailenle konuştun mu?" diye sordu Paige.

"Ah, evet, yüzlercesiyle. Annemin ve babamınkilerle."

Peder ördeği kesmeye başladı. "Onlarla birlikte olmayı özlemiyor musun?"

"Daha değil," dedi Mike. "Bir şeyleri geri kazanana kadar olmaz. Anlıyorsun değil mi? Biraz kendi kendime kalmam lazım. Latinler duygularını gizleyemezler. Çok samimi ve yakınızdır işte. Endişeli ve sinir bozucu derecede iyidirler. Gitmeden önce en azından kendi etimi sağ elimle kesebilmek istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Peder. "Bak göreceksin. Kısa sürede kavuşacaksın istediklerine."

Yemekten sonra Paige temizliği yaparken erkekleri ateşin başında iskambil oynamaları için baş başa bıraktı. Bir süre sonra Christopher elinde eski kitaplarından biriyle aşağı indi. Sanki yürümeye başladığından beri bunu yapıyormuş gibi Peder'in dizine tırmandı. Peder tıpkı bir baba gibi onu kaldırdı. "İstediğin bu mu?" diye sordu Christopher'a.

"Horton," dedi çocuk.

"Yeni bir tane denemek istemez misin? Her gece Horton okuyoruz."

"Tembel kuş Mazy..." diye işaret etti Christopher.

Mike sandalyesini ateşe doğru çevirip ayaklarını uzattı, Peder'in hikâye anlatmasını, Christopher'ın Peder'in bıraktığı boşluklara satırlar eklemesinin keyfini çıkarıyordu. Adamım Peder'e bak sen, diye düşünüyordu. Arkadaşı yumuşak ve nazikti. Sesi kaba ve zımpara kâğıdı gibi pürüzlüydü ama tüm hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi bir çocuğu dizlerine oturtmuştu. Bu adamı asla asık suratla ve yumruklarını kaldırmış sana doğru geliyorken görmek istemezdin. Yorgun hali, yüzü karmakarışık, elinde bir M16'yla görüntüsü... Bu adam tüm bir orduyu devirebilirdi. Şimdiyse ona başka gözle bakıyordu Mike. Kocaman, sevimli bir ayıya dönüşmüştü. Kendini adamıştı. Sadıktı.

Okumayı bitirdikten sonra uyuyan çocuğun kafasına bir öpücük kondurdu Peder. "Bize içecek bir şeyler koy. Hemen dönerim," dedi Mike'a.

Mike, Peder'in sevdiği viskiyi seçti. Hafif bir Canadian. Şişeyi ve iki bardağı alıp masaya bıraktı. Christopher yatağa girip de Peder döndüğünde, Mike bardağını Peder'e kaldırdı. "Sana, yaşlı adam. Sanırım her şeye sahipsin."

"Buna içmem lazım," dedi Peder oturarak. "Aslında evet, gerçekten hepsine sahip olacağım. Lassiter belası çözüldüğünde, bir ömür boyu beraberlikten konuşacağız. Ve çocuklar... Daha çok çocuk, biliyorsun çünkü zaten harika bir ailemiz var." Bir nefes aldı. "Adamım, bunların başıma geleceğini asla düşünmemiştim."

Mick ilk başta şaşırmıştı ama çabuk atlattı. "Güzel, eh," dedi. "Tebrikler. Sanırım her şey olması gerektiği gibi gitti."

"Hem de nasıl," dedi Peder, kendini tutamayarak.

Mike kıkırdadı. Aferin ona, diye düşündü. Peder böylesine bir mutluluk için çok beklemişti. "O harika bir kız, Peder."

"O çocuğun ne kadar iyi olduğunu gördün mü?" diye sordu Peder. "Çünkü Paige harika bir anne, işte bu yüzden."

"Ve harika bir eş de olacak," dedi Mike.

"Halletmemiz gereken birkaç mesele var. Eski kocasıyla durumları. Hâlâ tam olarak düzelmedi," dedi Peder.

Mike öne eğildi. "Nasıl yani?"

"Burayı aradı. Aramaması gerekiyor ama aradı."

"Bundan kimseye bahsettin mi?" diye sordu Mike, doğrularak.

"Evet, avukatıyla konuştuk, o da yargıçla konuşacak. Paige onunla konuşmadı ama ona söylemek zorundaydım. Paige'den hiçbir şey saklamayacağım. Paige'in onunla konuşacağını sanarak birkaç kez aradı. Yapabileceği bir şey olup olmadığını, en azından Chris'i hafta sonları falan alıp alamayacağını bilmek istiyor. Tanrım, adamım. Ben olsam bundan ölümüne korkardım. Hayal bile edemiyorum."

"Paige iyi mi?" diye sordu Mike.

Peder omzunu silkti. "Biraz sarsıldı ama asla içine kapanmadı. Bu kadın cesur. Her geçen gün daha da cesaretlendiğini görüyorum. Bu onu biraz sarssa bile, Sineye çekmekten yana değil. Ama sana şunu söylemeliyim ki mahkeme o zalim kaçığa çocuğu teslim etmek isterse Paige'i ve Chris'i de alıp kaçarım." İçkisinden bir yudum aldı. "Bunun olmasına izin veremem. Paige ve Chris için bundan daha iyisini yapmak zorundayım."

"Evet," dedi Mike. "Kesinlikle anlıyorum."

"Evet, mi? Anlıyor mu gerçekten?"

"Tabii ki anlıyorum. Kadınınla ilgilenmek zorundasın. Ailenle. Ne pahasına olursa olsun."

"Noel'den hemen sonra, Brie'yi arayacağız. Bu tip canavarlarla ilgili her şeyi biliyor. Ve Kaliforniya'daki herkesi tanıyor. Tavsiyeler alacak."

"İyi fikir," dedi Mike.

"Evet," dedi Peder. "Biliyorsun, kendimi hiç aile babası adamı gibi düşünmedim. Hayatımın sonuna kadar bu küçük barda yemek pişirip balık tutacağımı sanıyordum. Burada konuşulacak pek kadın da yok. Bir kadının buraya gelip de bana ihtiyaç duyma olasılığı nedir ki?"

"Onunkisi ihtiyaçtan da öte," dedi Mike.

"Evet," dedi Peder. "İhtiyaçtan da öte."

"Sen ve Jack," dedi biraz gülerek Mike. Aile saadeti yaşayabilecek en imkânsız iki kişiydi. Jack'in hep bir yerlerde bir kadını olmuştu ama kendini bu kadar kaptıracak kadar uzun süre ilgisini çeken kimse olmamıştı. "Ben mi? Evlilik mi? Bunun mümkün olabileceğini hiç sanmıyorum,"- derdi Jack. Peder ise, kadınların varlığından bile habersiz gibiydi.

"Jack," dedi Peder, kafasını sallayarak. "Görmeliydin," dedi, gülerek. "Bizim Jack'imiz. Tanrım, birlikte olduğu kadın sayısını düşünmekten nefret ediyorum, bir dakikalık bir fırsatı bile kaçırmazdı." Peder sırıtarak Mike'a baktı. "Mel'in onu bir pelteye çevirmesi otuz saniye sürdü."

"Öyle mi?" dedi Mike, gülümseyerek.

"Eğlenceliydi," dedi Peder. "Jack'in yüzüne bile bakmıyordu."

"Bir dakika bekle. Geçen yıl çocuklarla balık tutmak için buradaydım. Jack ona tutulmuş gibi gelmişti bana. Daha sonra, Mel'in hamile olduğunu ve evleneceklerini duydum. Sonunda onu oyuna getiren biriyle karşılaştığını sandım."

Peder ıslık çaldı. "Hayır, öyle olmadı. Jack bir vaşağın bir tavuğun peşinden gitmesi gibi Mel'in peşine düştü ve Mel onu atlatıp durdu. Ona sormadan Jack Mel'in bütün kulübesini yeniledi ve sanırım böylece öpücüğü kaptı. Bazen Mel bir bira için bara gelirdi ve Jack tıpkı bir yılbaşı ağacı gibi ışıldardı. O gittiğinde Jack de duşa koşardı. Zavallı piç. Aylarca peşinden koştu. Daha önce hiç kimsenin ona hayır dediğini sanmıyorum."

Bana da hep evet derlerdi, diye düşündü Mike.

"Şimdi onlara bir bak, sanki çocukluktan beri beraberler gibi," dedi Peder. Daha sonra usulca devam etti: "Ben de Paige'e karşı böyle hissediyorum. Sanki hep hayatımdaymış gibi."

Mike bir an düşünüp, "Aferin sana, adamım," dedi ve içkisini bitirip kalktı. "Kadınına dönmene izin vereceğim. Bu gece erken yatacağım."

"Emin misin, dostum? Çünkü sanırım Paige, Christopher'ın hediyelerini kaldırmakla meşgul."

"Evet, kulübeye döneceğim. Yemek harikaydı. En iyilerinden biriydi." Mike dikkatlice önce sırtını, sonra kollarını esnetti. "Yarın bir ara görüşürüz, sanırım. Noel için teşekkürler."

Her şey ne kadar da komik işliyor, diye düşündü Mike. Jack ve Peder, asla bir kadına bağlanamayacaklarını düşünen iki adam, tamamen yere serilmişlerdi. Kadınlar ikisini de o güzel küçük avuçlarının içine almıştı.

Artık Mike da bağlanabileceğini düşünüyordu. Hatta, çok fazla ciddi düşünmeden bunun onu otomatik olarak evliliğe götüreceğini düşündü. Bütün kardeşlerinin şişman, mutlu eşleri ve çocukları vardı. Kız kardeşleri de ai-

leye yeni torunlar ekleyerek kendilerine göre iyi evlilikler yapmışlardı. Ama o, sonuçlarını düşünmeden, yaranın hemen kaşınmasını öğütleyen Latin cesaretiyle evliliklerini mahvetmişti. Artık bunlar geride kalmıştı tabii.

Ama Jack ve Peder'e bakıp, hayatında uğruna ölebileceği birinin olmasının ne kadar iyi bir şey olabileceğini düşünmek zorundaydı şimdi. Kahretsin, ne olay olurdu ama. Bir kadına karşı hiç böyle hissetmemişti.

Bir bakıma şidmiye kadar böyle bir şeyle karşılaşmadığı için memnundu. Yatağında kendini ona adamış güzel, seksi bir karısı olup da onu arzusunu tatmin edemedden öylece bırakmak hiç hoşuna gitmezdi. Yani kurşunlar kaderini belirlemişti. Bundan böyle kendi başına olacaktı. Bir şey keşfetmişti, burada yalnız kalmak diğer birçok yerden daha kolaydı. Sadık arkadaşları vardı ve hava gerçekten çok güzeldi. Eğer çalışmaya ve egzersiz yapmaya devam ederse, sol koluyla ve eliyle de iyi ateş edip balık tutabilirdi.

Jack, Virgin River'a dönerken, kasabaya varmadan hemen önce yoldan saptı. "Eve gitmiyor muyuz?" diye sordu Mel.

"Küçük bir mola." Daha sonra kilometrelerce uzanan o açıklığa giden o dar, engebeli yola girdi Jack.

"Neden buradayız?" diye sordu Mel.

Jack, uzanıp torpido gözünü açtı, içinden kalın bir dosya çıkardı. Ona uzattı. "Mutlu Noeller, Mel Burası bizim. Hemen burada sana bir ev yapacağım."

"Ah," dedi Mel, nefesi kesilerek. "Ah, Tanrım," diye haykırdı, gözleri dolarak. "Nasıl ikna ettin onları?"

"Kolay oldu. Senin için olduğunu söyledim. Bu kasa-

banın seni ne kadar çok sevdiğiyle ilgili bir fikrin var mı?"

Mel buraya gelmeye karar verdiğinde hayal ettiği şey buydu. Onun yardımlarını takdir edecek iyi insanlar. "Hepsi benim için çok şey ifade ediyor. Daha sonra sen varsın..."

Uzun bir süre sadece araziye bakıp evden konuşarak kamyonette oturdular. "Şömineli harika bir oda, bütün ailenin sığabileceği kadar büyük bir mutfak..."

"Ses yalıtımlı büyük bir yatak odası," dedi Jack.

"Ve iki klozet, iki lavabolu büyük bir banyo," diye ekledi Mel.

"Bizimki hariç, üç yatak odası ve belki de bir misafir evi. Tek odalı, içinde buzdolabı ve banyosu olan bir ev. Eğer babam, biliyorsun..."

"Eğer baban ne?" diye sordu Mel.

"Bizimle kalması gerekirse... Yaşlılığında yani."

"Kız kardeşlerinden biriyle kalmak istemez mi?"

"Aslında, sanırım yıllardır onlardan uzaklaşmaya çalışıyor." Jack güldü. "Ne kadar buyurgan olduklarını fark etmedin mi? Hayır, fark etmedin, çünkü..." Birdenbire durdu, Mel ona bir bakış fırlatmıştı. Ne yapıyorum ben? İntihar mı ediyorum? diye düşündü. "Çünkü hepiniz çok iyi anlaşıyorsunuz."

"İyi yırttın," dedi Mel. "O kadar yatak odasını ne yapacaksın?"

"Belli olmaz."Jack omuzlarını kaldırdı. "Emma'nın misafirleri olabilir."

"Kardeş olarak mı? Jack, bunu bile yapmamalıydık!"

"Biliyorum. Ama..."

"Bir daha asla olmayacak," dedi Mel. Ürperdi.

"Bu neydi?" diye sordu Jack.

"Kendimi tutamıyorum. Bazen o geceyi düşündüğümde... O ilk geceyi... Biliyorsun, sanırım bana dokunduğun anda hamile kaldım."

Jack bunun doğru olduğundan emindi. "E işte bu yüzden evimizde fazladan odalar olacak" dedi.

"Ve Jack?"

"Evet?"

"Evimin duvarlarında ölü hayvanlar olmayacak."

"Ahh."

"Hiç!"

Jack ve Mel hemen bir kat planı üzerinde çalıştılar ve Oregon, Grants Pass'teki bahriyeli mimar Joe Benson'a göndermeye karar verdiler. Joe, deniz piyadelerindeki ilk tecrübesinin ardından yedek birliklere katılmış, diplomamasını almış ve kendi işini açmıştı, ama sonra Irak'a çağrılmış ve orada Jack'in altında görev yapmıştı. Planlarını çizmesi için arandığınaçok heyecanlandı. Ocak ayında, ilk planlar hazırdı ve Joe bunları Virgin River'a getirdi. Bara girdiğinde, Mel Jack'le birlikteydi. Joe planları kolunun altına almıştı, Mel heyecanla zıpladı.

Joe kapının hemen yanında durdu, dudaklarında bir gülümseme belirdi, Mel'e bakarken gözleri parladı. "Ah, canım," dedi. "Baksana. Harikasın."

Mel güldü. Bu adamlar, diye geçirdi aklından. Hepsi, hamile kadınları seviyor. Bu inanılmaz, çok seksi. Bir ebeden başka hiç kimse böyle bir adamı daha iyi takdir edemezdi.

Joe planları masaya bıraktı ve ellerini uzatarak ona doğru yürüdü.

"Hadi," dedi.

Kısa sürede Joe'nun elleri karnındaydı. "Ah, Mel." Daha sonra onu kollarına alıp sarıldı. "Olgun ve hazır," dedi. "Çok güzelsin."

"Hişt biz de buradayız," dedi Jack barın arkasından.

Joe güldü. "Hemen geliyorum, dostum. Şu anda ellerim kadın dolu."

"Evet," dedi Jack. "Benim kadınım."

"Kendi kadınına ihtiyacın var," dedi Mel. Kocası gibi bir başkası daha, iri, yakışıklı, melek gibi bir adam ve otuz beşinin üstünde olmasına rağmen tamamen yalnız.

"Öyle," dedi Joe. Mel'in burnuna dokundu. "Neden sen bana bir tane bulmuyorsun?"

"Hemen aramaya başlarım," dedi Mel Joe'nun kollarının arasından çıkıp, kıvrılmış planları masadan alarak.

Birlikte tekrar baktılar, daha sonra Jack ve Joe dolaşmak için araziye gittiler. Kazıkları çakmadan ya da yere genel bir ana hat çizmeden önce Mel ve Jack en az birkaç hafta değişiklikler üzerine düşüneceklerdi. Joe geceyi orada geçirdi çünkü Grants Pass dört-altı saatlik bir mesafeydi. Böylece Peder, Paige ve Mike'la güzel bir akşam geçireceklerdi Joe.

Planlar barda duruyordu. Evleriyle ilgilenen birileri geldiğinde, hep planları görmek istiyorlardı. "Mutfağa çok fazla alan harcanmış," dedi Doktor Mullins.

"Ben büyük mutfak seviyorum," dedi Mel. Gerçi emin değildi çünkü evde yemeklerin çoğunu Jack yapıyordu ve çoğu öğünlerini barda yiyorlardı. "Jack büyük mutfak seviyor," diye düzeltti.

"Şu Jack," dedi Connie. "Kesinlikle onu iyi eğittin."

"Ben onu eğitilmiş halde buldum," dedi Mel.

"Bu banyoyu sevdim," dedi Connie. "Böyle bir banyo için neler vermezdim."

"Banyoda tek ihtiyacım olan şey yerdeki delik," dedi Ron.

Jack ve Mel insanlarla birlikte uzun uzun planlara baktı. Bir sabah Mel, Jack'le kahve içmek için bara geldiğinde, kocasının odun kesmeye gittiğini öğrendi. Peder ve Harv da çizimleri inceliyorlardı.

Mel arka kapıdan çıkıp Jack'i bulmaya gitti. Onun yaklaştığını görünce yaptığı işi bıraktı Jack.

"Orada neler olduğunu biliyor musun? Peder ve Harv planlarımızı sermiş, inceliyorlar. Evimiz tam bir halk projesi oldu."

"Biliyorum. Bu seni endişelendirmesin. Biz istediğimizi yapacağız."

"Ama herkesin bir fikri olması seni rahatsız ediyor mu? Bizim fikirlerimizle uyuşmayanlar falan?"

Gururla sırıttı Jack. "Bir kazı ekibi kiraladım. Şubat'ın ilk haftası başlıyorlar. Araziyi temizleyip düzeltecekler, yolu genişletecekler. Şömine odunu için ağaç temizlettirip istifletiyorum."

"Oluyor," dedi Mel. "Gerçekten oluyor."

"Evet. Oluyor."

"Jack? Balık bile olmayacak bak. Hiçbir ölü hayvan istemiyorum."

Rick ıslık çalarak barın altındaki buz makinesini temizliyordu. "Bu günlerde iyi gibisin," dedi Peder.

Rick ayağa kalktı. "Evet, biraz daha iyiyim. Jack'in Connie'yle konuşması sayesinde muhtemelen."

"Öyle mi? Neler oluyor?"

"Birkaç şeyi çözdük. Lizzie benimle kalıyor. Onu yanımda tutmalıyım, Peder. Onu rahatlatmalıyım, biliyorsun."

"Tabii ki. Ona göz kulak olmalısın."

"Geceleri büyükannemle geçiriyoruz. Sanırım etrafında insanların olması ona kendini iyi hissettiriyor. Ve büyükannem bu evin hep bir gün benim olacağını söyler. Çok fazla oda yok," dedi omzunu silkerek, "ama şimdilik yeter. Bir bebek yatağımız ve birkaç eşyamız var. Lizzie gün boyunca dükkânda yardım ediyor. Okula ara verdi. Noel tatilinden sonra dönmedi ve şu anda çok daha mutlu, daha sonra da bebekle zaman geçirmesi gerekecek. Biraz geride kalacak, ama ben zamanında mezun olacağım. Daha sonra onun diploma alması için uğraşacağız."

"Bebeği elinizde tutmayı mı planlıyorsunuz?" diye sordu Peder.

"Başka bir şey yapamam, adamım. Kolay olmayacak. O okuldayken bebekle ben ilgileneceğim ve öğleden sonra o eve geldiğinde, ben de sekize, dokuza kadar falan çalışabileceğim. Beraber birkaç yıl geçirene kadar da elenmeye kalkışmayacağız. Biraz büyüyeceğiz."

"Üniversiteyi düşündün mü?"

Rick güldü. "Birkaç aydır, düşünmüyorum."

"Adım adım, dostum. Düşünmen gerek bir ailen var. Daha sonra, Liz lisedeyken her zaman bir üniversiteye gidebilirsin. Tek söylediğim şey, acele etmene gerek olmadığı. Seni sınıra getirecek şeyleri yapmanın anlamı yok. Daha on yedi yaşındasın, zaman var."

"Jack de böyle dedi..."

Peder sırıttı. "Öyle mi?" O ve Jack bunu birçok kez konuşmuşlardı.

"Tanrım," dedi Rick, kafasını sallayarak. "Siz var ya. Sahip olduğum en iyi arkadaşlarsınız."

"Sen de öylesin, dostum. Sadece panik yapmaman gerekiyor. İşler yoluna girer."

"Belki doğrudur," dedi Rick.

"Tabii ki doğru. İyi gidiyorsun, evlat. Kendine biraz daha şans ver. Sen biz yaşlı adamları çok gururlandırdın."

Mel, Jack'i aramak için öğleden sonra bara gitti. Peder, Jack'in Mike'la birlikte araziye artış yapmaya gittiğini söyledi. "Paige nerede?" diye sordu Mel, etrafına bakarak.

"Chris'le uzanıyor, sanırım. Uyuması için onu yukarı çıkardı ve kendisinin de biraz kestirebileceğini söyledi."

Mel saatine baktı. Randevusuna yirmi beş dakika vardı ve tam da böyle bir fırsat arıyordu. Peder'in karşısında bir tabureye geçti. "Paige çok mutlu görünüyor."

Peder'in yüzündeki ifade çok istekliydi. Melek gibi. "Öyle," dedi. "Aklımı kaçırıyorum."

Mel kıkırdamadan duramadı. "Bir zencefilli gazoz alabilir miyim?" diye sordu. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum..."

İçeceğini hazırlayıp, önündeki peçetenin üstüne koydu Peder. "Evet?"

"Aylar önce, çocuklar balık tutup poker oynamaya gittiğinde Jack'in bana açılışını hatırlıyorsun. Sarhoştu, bayılmıştı, yatağına taşınması gerekmişti. Bazen böyle olur ve kendine gelmesi biraz sürer demiştin." Peder hafifçe kaşını çatarak başını salladı. "Yani ne olduğunu biliyorsun değil mi? Eminim ki savaşta bulunduysan, deniz piyadelerinde bu konu biraz konuşulmuştur." Peder ona öylece bakmak-

la yetindi. "Travma sonrası stres bozukluğu. TSSB."

"Jack'in bununla ilgili sorunları mı var?" diye sordu Peder.

"Hayır, o iyi. Yine de dikkat ediyorum. Sana bir hikâye anlatmak istiyorum. Kısa bir hikâye. Los Angeles'ta çalıştığım hastanede bir arkadaşım var. Bir yönetici, benden büyük... Harika bir kadın. Onu tanıdığımda, ikinci evliliğini yapmış, yirmi yıldır evliydi. Bir bir kadeh şarap eşliğinde bana kısa süren ilk evliliğinde aşırı derecede şiddet gördüğünü anlatmıştı. Düzenli olarak pestili çıkana kadar dayak yemiş. İkinci evliliği tamamen nazik ve sevgi dolu olmasına rağmen, bazen kocasının yüzünde bir ifade görüyor ya da ses tonu biraz değişiyormuş. Tamamen masum bir değişiklik olmasına rağmen bu eski kocasıyla olan evliliğinden bir şeyler çağrıştırıyor, içinde korku ve öfke karışımı bir duygu hali oluyormuş. Bayağı bir korkuyormuş. Bu onu üzüyor, depresyona sokuyor, gerçekten de başa çıkmasını zorlaştırıyormuş. İlk evliliğinden canlı çıkmasını sağlayan sinir sisteminin, böyle küçük anlarda bile belirli bir tepki vermeye programlanmış olduğunu söylemişti bana. Fakat bu tepkilerinin ikinci kocasına yansımalarından dolayı kendini de kötü hissediyordu. Adam kendisi kötü bir şey yapmış gibi hissediyormuş. Ama asıl sorun, kadının ilk evliliğindeki o korkuyu üzerinden atamasıydı tabii."

Peder yere baktı. "Bir şekilde ona Paige'e bok torbasını hatırlatabileceğimi mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, pek değil," dedi Mel. "Bundan çok daha zor. Zararsız ve masum bir şey önceki hayatını hatırlatabilir... Çünkü..." Mel'in açıklaması kesildi.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Bunu anlayabilirim," dedi

Peder. "Tıpkı bir savaş gazisinin havai fişekleri duyup birdenbire kendini ateş altında hissetmesi gibi."

"Kesinlikle. Bir de şu utanç durumu var. Arkadaşım, bunun bazen onu takip ettiğini söyledi. Yanlış bir şey yapmayan ve şiddet gören kadınların neden utandığını anlamak zor. Kendini bu duruma düşürüp, daha hızlı kurtulamadığı için utanma, bunların olmasına izin verdiği için utanma olabilir. Bu yanlış veya doğru bir şey değil, sadece böyle işte. Duyguları yargılayamayız, John, bunu bilmeni istedim. Olur da karşılaşırsın diye."

Bir an sessiz kaldı Peder. "Yapabileceğim özel bir şey var mı?" diye sordu sonunda.

"Hayır," dedi Mel kafasını sallayarak. "Anlayamadığın ya da açıklayamadığın kronik bir problemle, davranışla karşılaşırsan, destek danışmanlığını bir düşün. Belki bunların hiçbiri Paige'e olmaz. Ben ne olur ne olmaz diye anlattım sadece. Hazırlıklı olman iyi bir şey. İçinden geleni yap. Sevgi dolu ol. Bağışlayıcı. Sabırlı. Anlayışlı. O gece Jack'leyken ne yaptım biliyor musun? Onu kollarıma aldım ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim."

Tekrar bir an sessiz kaldı Peder. "Şu arkadaşın. Kocası bir şeyler yaptığında... Onu sevmekten vazgeçmiş mi? Bir süreliğine bile olsa?"

"Hayır. Sevgiyle alakası yok. Artı, onu böyle saf ve temiz severek hayatını kurtardı ikinci kocası. Geçmişte gerçekten incitilmiş olmakla alakası var. Biraz zaman, kendi tarafında bir gerçeklik testi, sağlam bir eş... Tekrar ayağa kalkmayı hep başardı o. Tıpkı Jack gibi. Etrafında iyi insanlar olduğu için şanslı. Güvende olduğu için şanslı."

Küçük bir gülümseme belirdi Peder'in yüzünde.

"Eğer bir şeylerin ters gittiğini hissedersen, çok fazla içine atma. Sana yardım etmeme izin ver. Bu konuda birkaç şey biliyorum." Mel saatine baktı. "Bir hasta randevum var. Gitmeliyim. Sadece bu konuda seninle konuşmak istedim. Rahat ol," dedi ve tabureden indi.

ON BEŞ

Wes Lassiter mahkemeye gitmek zorunda kalmamıştı. Davacı ve savunma avukatı arasında bir anlaşma yapılmıştı ve bu Paige'in kafasını pek rahatlatmıyordu. Yargıç, Lassiter'in Paige'i arayıp baskı yapmaya çalışarak kefalet koşullarını ihlal ettiği için hayal kırıklığına uğramıştı ama sonuçta adamı kırk beş gün hapis cezası, beş yıl denetimli serbestlik ve iki bin saat de kamu hizmetinde çalışmayla cezalandırdı. Aynı zamanda, her gün Adsız Bağımlılar'a gitmesi istenmişti. Koruma emri verildi ve vesayet anlaşması onaylandı. Wes hemen hapishaneye gönderildi.

"Biliyorum öyle hissetmiyorsun ama kazanıyorsun," dedi Brie, Paige'e telefonda. "Tehlikeli bulundu. Paçayı kurtaramayacak. Hapis cezası kısa olsa bile, bu onun davranışlarını değiştirmeye yetecektir. Hapishane çirkindir. Kaba ve tehlikelidir. Ve avukatına ödeme yapması için malvarlığını likide çevirmesi gerektiği söyleniyor ki bu da boşanma tazminatını alacağın anlamına geliyor."

"Bununla ilgilenmiyorum. Parayla ilgilenmiyorum. Sadece ondan yana güvende olmak istiyorum."

"Biliyorum," dedi Brie. "Ama büyük resme bakarsak, yargıcın kırk beş günlük hapis cezası ve Wes eğer uslu durmazsa yargıcın çıldırıp onu on yola mahkûm etme ihtimali, şimdi verilebilecek üç – beş yıllık bir hapis cezasından iyidir. Gerçekten."

"Peki, bana neden böyle gelmiyor?" diye sordu Paige.

"Çünkü korkuyorsun," dedi Brie. "Ben de korkardım. Ama bu iyi bir şey. Kimse onu serbest bırakmıyor. Ve bu beş yıllık denetimli serbestlik süresi içinde seni araması, sana yaklaşmaya çalışması ve kör kütük sarhoş olması halinde alacağı ceza... Güçlü bir caydırıcı. Bu beş yıl boyunca, gerçekten düzelebilir de. Tamamen farklı bir insan olmasına pek ihtimal vermiyorum ama Tanrı aşkına, başka bir hedef bulabilir. Lanet olsun ama gerçek böyle."

"Bu iyi mi yoksa duyduğum en kötü şey mi bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi Brie. "Bizim işimiz de böyle işte."

Paige evin satılığa çıkarıldığını ve imzasının gerektiğini öğrendi. Avukatı emeklilik hesaplarının likide çevrilmesiyle ilgili belgeler gönderdi. Kapalı hesaplara, borsa hesaplarına, aynı zamanda ticari hesaplara ve ipotek bakiyelerine de bakıldı.

Sessizlik anında Peder, "Para konusunda endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ondan asla kurtulamayacağım diye endişeleniyorum. Artık korkmak istemiyorum."

"Bu konuda seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağıma dair söz vermekten başka ne yapabilirim bil-

miyorum. Ama burada biraz para kazanacaksın gibi görünüyor. Belki de acil durumlar için kenara koyarsın. Korkma kısmına gelince, yaşadıkça göreceğiz. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum, John. Kendi gölgesinden korkan bu işe yaramazla takılıp kaldığın için özür dilerim."

"Takılıp kalmadım," dedi, gülümseyerek Peder. "Takılıp kaldığımı hiç hissetmedim. Benim gerçekten sade bir hayatım var, Paige. Hiçbir zaman çok param olsun diye uğraşmadım. Belki bunu daha sonra konuşabiliriz. Parayı."

"Konuşmasak olmaz mı?" diye sordu Paige. "Para ve mal mülk... Bunlar Wes için çok önemliydi. Bu onu deliye çeviriyordu, zengin olmaya çalışmak, başarılı gibi görünmek. Bu konular ağzımın tadını öyle kaçırıyor ki, postayla bir çek gelse belki gidip bozduramam bile!"

"Anlaşılır bir durum," dedi Peder. "Ama eğer sen ve Chris benim ailemseniz, geleceğin hakkında endişelenmeni istemiyorum. Chris'in geleceği hakkında."

"O zamanki hayatıma ve şimdikine bakınca, şu an kendimi daha zengin hissediyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim. Chris ve ben çok daha iyiyiz."

Peder meseleyi daha sonraya bıraktı, en azından şimdilik. Daha önce hiç kimseyle para konuşmamıştı. O ve annesi orta sınıfın da altındaydılar, hatta fakirdiler. İki odalı, briket duvarlı, bahçesinin etrafında rüzgâr çiti ve çok da güvenilir bir çatısı olmayan bir evde yaşıyorlardı. Sokaklarında hiç kaldırım veya sokak lambası yoktu. Annesi evi çok düzgün tutardı ama o hayatında hiç yeni bir mobilya hatırlamıyordu. Annesi öldüğünde, geriye evin borcunu ödeyen bir poliçe artı hayat sigortası yardımı ve kiliseden

gelen küçük bir emekli maaşı kalmıştı. Bu da mütevazı bir miktar nakit ile küçük bir kenar mahalle Cincinnati eviydi. Henüz on yedi yaşındaydı ve bu satıştan ne elde edeceğiyle ilgilenmiyordu. Annesini ve evlerini birlikte istiyordu.

Deniz piyadelerine katıldığında, oluruna bırakması gerekti. Artık eski hayatını geri alamayacağını bilmesi gerekiyordu. Toplamda yüz kırk bin dolardı eline geçen para. On sekiz yaşında, ailesi olmayan, sadece katıldığı birlikteki kardeşleri olan genç bir çocuk için bu bir servetti. Paige'in o çeki bozdurma düşüncesi karşısında yaşadıklarını hissediyordu. Bu yüzden ikinci en iyi şeyi yaptı. Onu güvenli bir yere koymuştu. Bir CD'ye. Birkaç yıl sonra da başka bir yere. Bir yatırım fonuna. O parayla bir bağı olmadığı ve ona hiçbir şey ifade etmediği için, oraya buraya gitmesi onu hiç strese sokmadı. İlk bilgisayarını o zaman aldı. En sevdiği zaman geçirme aktiviteleri olan balık tutma, avcılık ve askeri tarih kitapları okumanın yanı sıra bilgisayarda bazı şeyler araştırıyordu. Bilgisayarda yatırım yapmayla ilgili bazı şeyler öğrendi, daha sonra sanal olarak yatırım yapmaya başladı. On dört yılda yatırımları hatırı sayılır ölçüde büyümüş, dokuz yüz bin dolara çıkmıştı.

Yatırımından aldığı tek zevk, bakiyesinin arttığını görmekti. Hiçbir işine yaramıyordu. Ama artık on beş yıl falan içinde koleje gidecek bir oğlu vardı. Şansı yaver giderse koleje gitmek isteyen başka çocukları da olacaktı. Devam edebilir, yatırım yapabilir ve tekrar yatırım yapabilirdi. Birkaç yüz binini güvenli olan bonolara yatırmak aklına geldi, böylece ihtiyaç duyulduğunda işe yarayabilirdi.

Daha sonra, doğru zaman geldiğinde, Paige boşanma anlaşmasından gelen o çeki bozduramayacağını söyledi-

ğinde, bunun çok fazla sorun olmayacağını söyleyecekti. Gerçekten de ihtiyacı olan her şeyi vardı. Sadece henüz bilmiyordu.

Mel'in aklı başka bir yerlerdeydi. Hamile kadınlar bu yönleriyle bilinirlerdi. Clear River'da Hummer'a benzin alıyordu. Kasabadaki tek ışıklarda durduğunda, ışık yeşile döndü ama hareket etmedi. Işığa baktığında, bir gürültü ve sallantı oldu; Hummer kavşağa itilmişti. Bir eli sırtında, bir eli de Klimanjaro Dağı gibi çıkmış karnında araçtan indiğinde, pikap kamyonun içindeki, tamponuna vuran adamın yüzü bembeyaz olmuştu. Adamı tanıdı. Kafasında bir kovboy şapkası vardı ve birkaç ay önce yasadışı bir şekilde bir bebeği doğurtması için onu kaçırmıştı.

Mel, Hummer'ın tamponuna baktı. Bir tarafı epeyce ezilmişti.

"Kahretsin," dedi Mel.

"Sen iyi misin?" diye sordu adam, yüzünü bir panik havası kaplamıştı.

"Evet, sanırım."

"Ah, Tanrım, bu konuda gerçekten kocanla uğraşmak istemiyorum."

"Ben de."

"Sigortam var. Ehliyetim var. Ne lazımsa var. Sen iyi misin sadece onu söyle."

"Sakin ol," dedi Mel. "Beni çıldırtmamaya çalış. Sakın kaçma ya da aptalca bir şey yapma."

"Tamam," dedi gergin bir şekilde adam. "Tamam."

Clear River'da polis yoktu, bu yüzden Mel petrol istasyonuna yürüyüp, Kaliforniya Trafik Polisi'ni aradı. Jack'i

çağırdı, iyi olduğuna inandırmaya çalıştı ama bunun onun içini rahatlatmayacağını ve dağın etrafından uçarak geleceğini biliyordu.

Otuz dakika sonra, Kaliforniya Trafik Polisi geldi, yolu tıkamasın diye arabanın ışıkları yakıldı. Trafik polisi arabadan indiğinde, Mel, Hummer'ın yolcu koltuğunda oturuyordu. Arabanın kapısı açıktı, Mel'in ayakları yerde, fetoskopla karnını dinliyordu. Polis memuru, Mel'in kocaman karnına baktı. "Of of," dedi endişeyle. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi, karnını okşayarak Mel. "İyiyim."

"Bayağı hamileymişsin sen," dedi.

"Bir de bana sor."

"Doktor musun?"

"Ebeyim."

"O zaman sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun," dedi polis.

Tam o anda, Jack'in kamyoneti kavşağa geldi. Jack hemen aşağı indi ve onlara doğru koştu. Mel memura baktı. "Neyse gerek kalmadı sanırım."

Jack, kovboy şapkalı eski arkadaşına baktı ve kafası karıştı. Nabzı hızlandı, yüzünde kızgın bir ifade belirdi. Mel koluna dokundu. "Bu teknik olarak onun hatası biliyorum ama ışık değişti ve ben hareket etmedim. Bu yüzden kişisel duygularını bir kenara bırak ve polisin işini yapmasına izin ver."

Adamın bilgilerini alan polise baktı Jack. "Olayı kişiselleştirmemem gerçekten zor olacak."

"Tamam, o zaman," dedi Mel. "Mantıklı olanı yap."

Kırk dakika sonra, Mel, Grace Valley'de, yanında ultrason cihazı ile muayene masasında yatıyordu. Jack neredey-

se kendinden geçmişti ama kimse endişelenmemişti. John, kontrol ettirmenin, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmanın zararı olmayacağını söyledi. Bebek kesinlikle bir sorun yaşamamıştı. Bir jimnastikçi gibi hareket ediyordu. June Hudson ve Susan Stone Mel'in koca göbeğini inceliyorlar, John ultrason çubuğunu hareket ettirirken ekranda bebeğe bakıyorlardı. Daha sonra John, "Kahretsin," dedi.

"Eyvah eyvah," dedi John'un karısı.

"Bu pek sık olmuyor," dedi June.

"Ne?" dedi Jack. "Ne?"

"Ama pembe şeyler aldım! Noel'den!" dedi omzunu silkerek Mel.

"Ne?" dedi Jack. "Ne halt oluyor? Bebek iyi mi?"

"Bebek iyi," dedi John. "Ama adı Emma değil, bu kesin. Bak, kalça kemiği, kalça kemiği ve işte penis. Buldum. Bu konularda iyiyimdir de, nasıl oldu anlamıyorum."

"Galiba erken bakılmış," dedi June. "Emin olmak için yirminci haftada başka bir tane daha yapmalıydık."

"Evet, ama bu konularda iyiyimdir diyorum," diye tekrarladı John.

"Penis mi?" diye sordu Jack.

Mel kocasının gözlerine bakıp, "Başka bir isim düşünmemiz gerekecek," dedi.

Jack aptallaştı. Mel onu daha önce hiç böyle gördüğünü hatırlamıyordu. "Adamım," dedi tek nefeste. "Bir erkekle ne yapacağımı bilemeyebilirim."

"İyi, haberleri tam zamanında vermişiz," dedi June, muayene odasından çıkarken.

"Evet, tam da bebek hediyelerinden önce," diye ekledi Susan, onu takip ederek.

"Bunun kesin olduğunu düşünmüştüm," dedi John. "Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyorum."

Mel kocasının gözlerine baktı ve yavaş, güçlü bir gülümsemenin belirdiğini gördü suratında. "Ne düşünüyorsun, Jack?" diye sordu.

"Dalgacı kayın biraderlerimi aramak için sabırsızlandığımı."

Connie, Liz'le birlikte geldiğinde, Mel doktordan çıkıp yolun karşısına geçerek kocasıyla akşam yemeği yemek için hazırdı. Connie, Liz'nin koluna girmişti, Liz göbeğini tutuyordu. Pantolonunun paçasından siyah bir sıvı akıyor ve Liz ağlıyordu. "Acıyor," diye inledi. "Acıyor!"

"Tamam, tatlım," dedi Mel, elini ona doğru uzatarak. "Neler olduğuna bir bakalım. Doktor Stone'u en son ne zaman gördün?"

"Birkaç hafta önce. Ahh."

"Doğuruyor mu?" diye sordu Connie.

"Olabilir. Bir dakika içinde öğreniriz. Muayene odasına gel, kontrol edelim. Daha sonra hastaneye gidip gitmemen gerektiğine bakarız."

Mel ve Connie ıslak pantolonunu sıyırıp, önlük giymesine yardım ettiler. Liz muayene masasına uzandı. "Buradan başlayacağım," dedi Mel, Connie'ye. "Hangi noktada olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Rick'i ara," diye ağladı Liz. "Lütfen, Connie Teyze! Lütfen! Ona ihtiyacım var!"

"Tabii ki tatlım." Connie arkasından kapıyı kapatarak odadan çıktı. Liz'in kıvranmalarına rağmen, Mel fetoskopla göbeğini dinledi. Kasılmanın geçmesini bekledi ama

uzun ve zorluydu. Sonunda rahmi gevşedi ama bu Liz'i pek rahatlatmadı.

Liz'in çığlıkları duruldu ve Mel fetoskopu tüm karnında gezdirerek dinlemeye devam etti. Daha sonra fetoskopu boynuna asıp bebek kalp atışlarını görüntüleyen monitörü çıkardı. Liz'in kıvranmalarına ve inlemelerine rağmen olabildiğince sakin kalarak göbeğinde gezdirdi aleti.

"Kalp atışları normal mi?" diye sordu Liz.

"Şu anda kasılmalardan duymak zor. Serviksine baktıktan sonra tekrar dinleyeceğim." Eldivenlerini giydi. "Tamam, Liz, seni muayene edeyim. Ayaklarını kenara koy ve benim için biraz aşağı gel. Mümkün olduğunca nazik olacağım. İşte böyle. Derin ve yavaş nefes al." Dikkatlice elini doğum kanalına soktu. Altı santimetre. Hayır, yedi. Kanlı sıvı.

"Liz," dedi. "Zaman geldi. Kısa sürede doğuracaksın." Mel tekrar nabız aletini aldı, kalp atışları yavaşlıyordu. Biraz erken olmuştu; Liz daha John Stone'a geçen ay yaptığı düzenli ziyaretlere bile başlamamıştı. Muhtemelen Virgin River'a döndüğünde Mel'in yaptığı muayeneden başka hiç muayene olmamıştı.

Tansiyonuna baktı, kalbini dinledi. Bu şartlar altında normaldi. Tekrar nabız aletiyle baktı. "Kasılmaların uzun sürüyor mu?" diye sordu Liz'e.

"Bilmiyorum. Bütün gün, sanırım. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Her gün daha da kötüye gitti. Bıçak gibiydi!"

"Tamam, canım. Tamam. Bebeğin çok hareket ediyor muydu?"

"Hayır. Sadece çok belim ağrıyor ve çok fazla... Ve ara

ara karın ağrısı. Gaz, sanırım. Gaz mıydı?"

"Bilmiyorum, canım. En son ne zaman bebeğin hareket ettiğini hissettin?" diye sordu.

"Emin değilim," diye ağladı Liz. "O iyi mi?"

"Böyle nefes almaya devam et," dedi, derin bir nefes alıp yavaşça vererek. Ama Liz bununla hiç ilgilenmiyordu. Mel kısa kısa soluk alıp vermesini tarif etti, bu biraz işe yaradı. "İşte böyle. Connie, Rick'i aramış mı ben bir bakayım. Tamam mı?"

"Tamam. Ama beni bırakma."

"Bir dakikaya dönerim. Nefes almaya çalış."

Mel kapıyı kapatarak odadan çıktı. "Connie, Rick'i buldun mu?"

"Jack bara et alması için Garberville'e göndermiş. Kısa sürede burada olur."

"Ne kadar kısa?" diye sordu Mel. İçgüdüleri bunu Liz'in bilmesi gerektiğini söylüyordu. Kalp atışı ve hiç hareket yoktu. Ama o kadar genç ve hassastı ki, o kadar Rick'e bağlıydı ki!

"Birkaç dakikaya, dedi Jack," diye cevapladı Connie.

"Tamam, iyi. Liz doğuruyor, rahim yolu açılmış. Gidip birkaç dakika yanında kalabilir misin? Doktor Stone'u aramalıyım. Uzun sürmez."

Doktor Mullins'le koridorda karşılaştılar. "Neler oluyor?" diye sordu.

Mel eğilip fısıldadı. "Bebeğin kalp atışları yok, hareket yok, yedi santimetre ve en son bebeğin ne zaman hareket ettiğini hatırlamıyor."

Beyaz kaşları Mel konuştukça daha da birleşti. Bitirdiğinde, "Kahretsin!" dedi.

"Gidip bakabilir misin? Lütfen?"

"Senin kulakların benimkinden çok daha iyidir."

"Nabız aletini kullan. Lütfen," dedi. "Ben John'u arayacağım. Onunla görüşüyordu."

Yaşlı elini omzuna koydu. "Sen hiçbir şey yapamazdın."

"Biliyorum ama dene lütfen, Doktor," diye ısrar etti Mel. Ama onun da hiçbir şey bulamayacağını biliyordu. Bebek ölmüştü. Onu Valley Hastanesi'ne nakletmeyi deneyebilirlerdi ama doğumu ilerlediğinde, hiçbir faydası olmazdı, bebeğe yardımı olmazdı. Oraya vardıklarında epidural için fazla geç kalmış olurlardı, bu yüzden de acısını hafifletemezlerdi. Mel bir an önce Liz'i doğurtup bebeği çıkarmaya odaklanmıştı. Ama önce John'u araması gerekiyordu. Neyse ki, John hemen telefonu açtı ve Mel durumu anlattı.

"Onu iki hafta falan önce gördüm," dedi John. "O zaman bir sorun yoktu. Havale geçiriyor mu?"

"Hayır. Tansiyonu iyi ama şu anki kanla idrarına bakmanın pek faydası yok ve sonda kullanmak istemiyorum. Ama hayır diyorum. Herhangi bir ödem görmüyorum. Bel ağrısı varmış, bebeğin son hareketini hatırlamıyor ve çok sık kasılmaları var. Rahmi bayağı çalışıyor. Birkaç dakika önce yediydi."

"Tek yapabileceğin bebeği çıkarmak," dedi John. "Gelmemi ister misin?"

"Sen ne yapabilirsin?" diye sordu Mel.

"Onu doğurtabilirim. Hamileyken böyle bir şeyle uğraşman hoşuma gitmiyor. Travmatik bir durum."

"Bunu başarabilirim," dedi Mel. "Ama kahretsin!"

"Evet, kahretsin," dedi John sessizce.

"En azından hızlı ilerliyor," dedi telefonu kapatmadan önce. Daha sonra hemen Jack'i aradı. "Burada biraz yardıma ihtiyacım var. Liz doğuruyor ve onu yukarı çıkaramıyorum."

"Hemen geliyorum," dedi.

Doktor muayene odasından çıktı. Üzülerek kafasını sallıyordu. Mel'in tek düşünebildiği şey, *Tanrım, bu çocuklar için işler daha ne kadar kötüye gidebilir*, olmuştu. Genç yaşta bebek sahibi olmak zorsa, ölü bir bebek doğurmak korkunçtu.

Tut kendini, dedi kendi kendine. Çok fazla gözyaşı olacak. Tut kendini. Birinin güçlü olması gerekiyor. Birinin onlara yardım etmesi gerekiyor.

"Jack yolda," dedi doktora. "Onu bizim için yukarı taşıyabilir. Onu hemen içeri gönder, olur mu? Daha sonra muayene odasına döndü. "Liz, sana karşı dürüst olacağım, bu gerçekten çok hızlı olacak. Seni hastaneye götürecek vaktimiz olmayacak. Seni yukarı, yatağa taşıyacağız. Başaracağız."

"Peki ya o ağrı iğnesi?" diye sordu, şimdiden çok terliyordu.

"Seni yavaşlatmak ya da uyutmak istemiyorum, canım. Yukarı çıktığımızda sana bir şeyler verebilirim... Ama artık başlayalım. Nefes almana yardım edeceğim. Ve Rick birazdan gelecek."

Jack odaya girdi. Olması gerekenden daha fazla şey anlamıştı. Tam olarak sorunun ne olduğunu bilmese bile, yüz ifadesi bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu. Mel muayene masasından çekildi ve Jack, Liz'e doğru eğildi. "Hadi, tatlım," dedi şefkatle. "Seni yukarı çıkaracağım."

Onu kollarına aldığında, altındaki çarşaf kaydı, çıplak kalçası görünüyordu, ama Jack'in en son endişeleneceği şeydi bu. "İşte gidiyoruz. Yavaşça ve nazikçe."

Onu Mel'in bu kasabada ilk doğumunu yaptırdığı odaya taşıdı. Onu yavaşça temiz çarşafların üzerine bırakırken, Liz ağlıyor ve acıdan kıvranıyordu. Kollarını altından çektiğinde, kollarından biri akan kandan sırılsıklam olmuştu. "Rick?" diye sordu.

"Yolda, Liz. Her an burada olabilir."

"Ona ihtiyacım var," diye ağladı kız.

"Yolda, canım," dedi Jack.

Mel bir mucize olması için dua ederek tekrar nabız aletini kullandı ama hiçbir şey yoktu. Şiddetli kasılmaların haricinde hiçbir şey yoktu.

"Doktor, bir dakika Liz'le kalır mısın?"

"Tabii ki," dedi doktor. Yanına gidip elini tuttu ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Biraz hızlı hızlı solumayı deneyelim, Lizzie."

Mel, Jack ve Connie'yle koridora çıktı. Jack ıslanmış kolunu kıvırıyordu, Doktor'un ön kapısı açıldı ve Rick bağırdı. "Liz? Mel?"

Mel, Jack'in kalmasını işaret ederek kolunu tuttu. "Yukarı, Rick," diye seslendi. Merdivenleri çıktı, genç yüzünde endişeli çizgiler belirmişti. Bitip tükenmiş ve belli ki çok korkmuştu.

"Çok mu erken?" diye sordu Rick.

Mel bir eliyle Connie'nin, bir eliyle de Rick'in elini tuttu. "Rick, sana söylemem gereken bir şey var ve her zamankinden çok daha güçlü olman gerekiyor. Liz için. Bunu atlatmamıza yardım edeceksin." Jack, Rick'in arka-

sından gelip güçlü ellerini omzuna koydu. "Bebek, Rick. Kalp atışı yok." Tıbbi terimlerle uğraşmadı. On yedi yaşındaki bu çocuğa gerçekleri söylemeliydi. "O öldü, Rick."

"Ne?" diye sordu Rick, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Ne dedin?"

"Kalp atışı yok. Hareket yok. Liz doğuruyor ve bebek yakında çıkacak ancak hayatta olmayacak."

Connie hemen anladı ve usulca ağlamaya başladı, başı yerde, omuzları sallanıyordu. Rick için ise bir dakika sürdü. Kafasını salladı. Böyle olmaması gerekiyordu. "Neden?" diye sordu. "Nasıl?"

"Bilmiyoruz, Rick. Birkaç dakika önce Doktor Stone'la konuştum. Onu en son gördüğünde her şey iyiymiş. Liz'de bir sorun var gibi durmuyor. En son hareketini hissedeli biraz olmuş. Birkaç saat, birkaç gün olabilir... Böyle şeyler nadirdir ama oluyor işte. Ve bunu ona söylememiz gerekecek."

"Dün gece sadece sessiz olduğunu düşündüm. Yoksa... dedi Rick. "Dün gece, ona sarıldığımda, ben... Hayır," dedi, kafasını sallayarak. Gözleri doldu, yine de sağlam durdu. "Hayır," dedi tekrar. Mel onu kollarına aldı, bu iri sağlam çocuk, genç yaşta baba, çok yakında da yasta bir baba olacaktı. Kafasını sallayıp, tekrar tekrar hayır, hayır, hayır, hayır diyerek ona yaslandı. Liz'in yanına gitmeden önce biraz hava almasının iyi olabileceğini düşündü Mel ama sonra doğum odasından bir çığlık geldi ve sanki bir silah sesi duymuş gibi hemen kafasını kaldırdı. Mel, onun gözyaşlarını tutma mücadelesini görebiliyordu.

"Sana çok ihtiyacı olacak. Bundan daha zor olamaz."

"Belki de yapmamalıyız. Söylememeliyiz."

"Ona söylemeliyiz. Bu onun bebeği. Bunu birlikte ya-

pabilir miyiz? Çünkü gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Evet," dedi, gözyaşlarını ve gömleğinin koluyla burnunu silerek. "Evet, sanırım yapabilirim. Ah, Tanrım," dedi. "Bunu ona ben yaptım!"

"Hayır, Rick, oldu işte. Çok acımasız ve korkunç ama bu hiç kimsenin suçu değil. Bir şekilde bunu atlatmalıyız."

"Peki acele edip onu hastaneye götürsek?" diye sordu.

"Üzgünüm. İşe yaramaz. Hadi!"

"Ama belki de yanılıyorsundur."

"Yanılmış olmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Benimle gel. Yaklaşıyor ve bilmesi lazım." Elini tuttu. "Onun için yanında olmalısın." Onu odaya götürdü, içeri girerlerken Mel'in işini yapması için doktor çıktı.

"Rick," diye ağladı Liz, elini uzatarak. Terden sırılsıklam olmuştu, saçları nemliydi ve yüzü buruşmuştu.

Rick yanına koştu ve onu kollarına aldı, sessizce gözyaşları süzüldü yanaklarından. Liz sorunun ne olduğunu merak edemeyecek kadar çok acı çekiyordu. Kasılma geçtiğinde, Mel elini tuttu. "Liz, Rick ve benim sana bir şey söylememiz lazım..." Rick kafasını kaldırıp ona baktı, yanakları ıslak olsa da ifadesi güçlüydü.

"Ne?" diye sordu halsizce. "Sorun ne?"

Rick alnındaki saçları çekti ve zar zor fısıldadı, "Bebek, Liz. O iyi değil."

"Ne?" diye sordu tekrar.

Rick yalvaran gözlerle Mel'e baktı. "Bebek artık yaşamıyor, Liz," dedi Mel, gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu öfkeyle, yatakta doğrularak, birdenbire ayıldı, korkmuştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hiç kalp atışı yok, tatlım. Yokmuş."

Daha sonra ikinci bir kasılmaya daha yakalandı.

"Ona bir şey veremez misin?" diye sordu Rick.

Mel, Liz'i kontrol etmek için eldivenlerini giydi. "Ona yavaşlatmadan ya da bayıltmadan rahatlaması için bir şeyler vereceğim. Ama bunu devam ettirmeliyiz," dedi ikisine de. "Bakmama izin ver, canım. Dizler yukarı. İşte benim kızım. İşte böyle. İyi. Yaklaşıyoruz. Çok uzun sürmeyecek."

"Neden?" diye sordu hıçkırıklar içinde. "Neden? Ne oldu?"

"Kimse bilmiyor, bebeğim," dedi Rick. "Saçma bir şey işte. Kimse bilmiyor."

"Ah, Tanrım, Rick!"

"Buradayım, bebeğim. Seni bırakmayacağım. Seni seviyorum, Liz. Seni çok seviyorum. Bunu atlatacağız."

"Hiç kimse bir şey yapamaz mı?" diye feryat etti.

"Yapabilselerdi, yaparlardı. Ben buradayım, bebeğim. Gitmene izin vermeyeceğim."

Art arda gelen acılı kasılmalar içinde birbirlerine sarılıp ağladılar, Mel dayanamadı, hangi yaşta olursa olsun hiç kimsenin kolay kolay dayanamayacağı bu en zor deneyimlerinde bu iki çocuğun birbirlerine yardım etmelerinden acı bir gurur duydu.

"Bir dakika içinde itmeni isteyeceğim, Liz." Kapıyı açtı, doktor bekliyordu. "Vakit neredeyse geldi," dedi. "On santimetreye çok yaklaştı."

Odaya dönüp Liz'in itmesine yardım etti, zor bir süreçti. Liz tam bir kahraman gibiydi, her zorlu kasılmanın arasında kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyordu. Daha sonra

John Stone odaya girdi. "Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Bana ihtiyacınız olursa hemen buradayım."

Mel sessizce "Teşekkürler" dedi, sonra da doğum alanına baktı. John eldivenlerini giyip, kelepçe ve makası aldı.

Liz birkaç kez itti ve kasılmaların arasında Rick'e sımsıkı tutundu. Mel'in gözleri birkaç kez Rick'inkilerle buluştu ve gerçekten kendini çok zor tuttuğunu gördü. Ne kadar çok Jack'e benzediğini düşündü. Gözleri berrak ama yanakları nemliydi ve çenesini sıkıyordu. Ama dudaklarını Liz'in alnına yaklaştırdığında ifadesi yumuşadı, yanında olduğunu, onu sevdiğini söylüyordu.

Mel dudakların ayrıldığını ve bebeğin başını gördü. Hızlı çıkacaktı; prematüreydi, normalden daha küçüktü.

Bebeğin başı çıktı. Hemen gelişimini, hafif maviye kaçan rengini gördü ama cildi bozulmamıştı. Bu bebek belki de birkaç gün önce ölmüştü. "Bir kez daha, Liz, sonra bitiyor." Bir omzunu çıkardı.

Mel yumuşak, cansız erkek bebeği Liz'in bacaklarının arasına koydu. Daha sonra onu sanki canlıymış gibi şefkatle, sevgiyle yüzü açık kalacak şekilde battaniyesine sardı. Gözleri kapalıydı; kolları ve bacakları iki yanına düşüyordu.

"Onu bize ver," dedi Liz. "Onu bize ver!"

Mel bebeği Liz'in kollarına uzattı. Rick ve Liz ona sarılıp ağladılar. Rick'in omuzları sessizce sallanırken, Liz'in ağlamaları yürek burkuyordu. Mel yavaşça battaniyesini açıp, ona dokunmalarını, sanki canlı bir bebek verilmiş gibi her santimini incelemelerini izledi. Mel'in gözleri doldu; yanaklarının ıslandığını hissetti. İçinde, kendi bebeği tekme attı.

Mel kibarca Liz'in rahmine birkaç dakika masaj yaptı,

daha sonra plasenta geldi. Plasentayı incelerken, aklına bunun bebeğin yaşadığı ve öldüğü yer olduğu aklına geldi. Hiçbir mantığı yoktu. Liz ve Rick'e baktığında gözlerinden süzülen yaşlara rağmen, çıplak bebeği incelediklerini gördü, sevgiyle dokunuyor, küçük parmaklarını tutuyorlardı. Mel başını yere eğdi, kımıldayamadı.

John elini omzuna attı. Kulağına fısıldadı: "Senin için gerisini ben halletsem nasıl olur?"

Kafasını sallayıp uzaklaştı. Normalde, temizliği bitirmede ısrar ederdi ama bu ani kayıp ve kendi hamileliği onu tamamen farklı bir yere koyuyordu. John'un, Liz'in dikişe ihtiyacı olup olmadığını görmek için muayene etmesini ve üstünü örtmesini izledi. John, Liz ve Rick iyiler mi diye kontrol etti, gerçi hiçbiri onun farkında bile değildi. Daha sonra kolunu Mel'in omzuna atıp, "Onlara biraz zaman verelim. Hadi," dedi.

Mel'i odadan çıkardı. Dışarı çıkar çıkmaz ona sarılıp hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları içindeyken John ona sımsıkı sarıldı. Ona sarıldığında, içindeki bebeğin hareket ettiğini hissetti ve güçlü durmak istemesine rağmen gözleri doldu. Sonunda iç çekip ona baktı. Gülümsedi ve yanaklarından gözyaşlarını sildi. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Bunu yalnız başına halletmene izin veremezdim," dedi John.

"Yalnız değildim," dedi usulca. "Tanıdığım en güçlü,ş en cesur iki çocuklaydım."

Doktor otopsi için bebeği Valley Hastanesi'ne gönderdi ama bu gibi durumlarda herhangi bir ölüm nedeninin bulunamaması oldukça normaldi. Liz kahredici sonuca rağmen doğumu iyi atlatmıştı. John'un da yardımıyla Mel'in

her şeyi toparlayıp temizliği bitirmesi birkaç saatini aldı. John, Liz'e bir sakinleştirici verdi ve kısa sürede Liz uyudu. Doktor dönmüştü, Rick daracık yatakta, Liz'in yanında, ona sarılmış uzanıyordu. Mel, Rick'e de bir sakinleştirici önerdi. "Hayır," dedi soğukkanlılıkla. "Liz için uyanık kalacağım. Bana ihtiyacı olabilir."

John gidip de Mel bara geçtiğinde saat ondu, her bir ayağı acı içinde sürünüyordu. İçeri girdiğinde, sadece Jack'in değil Paige, Peder ve Mike'ın da hâlâ ayakta, onu beklediklerini gördü. Jack masadan kalktı.

Mel içeri girdi, onlara baktı ve kafasını salladı. "O zavallı çocuklar," dedi.

Jack onu kollarına aldı ve Mel bir anlığına kafasını göğsüne yasladı. Daha sonra, "İçeride çok üşüdüm. Isınmaya ihtiyacım var. Ve bir konyağa. Sadece bir yudum konyak, lütfen."

Onu ateşin yanında götürdü, Paige eline uzandı. "Kötü mü?"

"Doğumdan önce bebek ölmüştü." Herhangi birine bunun çok üzücü olduğunu söyleyebilirdi. Yakınlarına ise "Kalbim milyonlarca parçaya bölündü, onlar için o kadar üzülüyorum ki," dedi.

Jack küçük bir bardak Remy getirdi. Elleri titreyerek bardağı dudaklarına götürdü Mel ve bir yudum alıp masaya bıraktı. Montuna sarıldı, sırtını ateşe vermişti. "Cesareti nerede bulacağınızı asla bilemezsiniz," dedi. "Tanrım, o çocuklar. Birbirlerine tutundular ve hayatlarının en zor gününü atlattılar."

"En azından gençler," dedi Paige.

"Evet, en azından o var."

Mel ateşi içine çekip ara ara konyağından içerken odada çıt yoktu. Daha sonra, "Jack, eve gidip biraz dinlenmeni istiyorum. Ben bu gece çocuklarla kalacağım, bana ihtiyaçları olabilir."

Jack bir an doğruldu. "Mel, bunu doktor yapabilir. Ya da John'dan kalmasını isteyebilirdin. Liz onun hastası sonuçta. Sen..."

"Doktorun ofisinde kalacağım. Ve senin eve gidip uyumanı istiyorum. Rick'in yarın sana ihtiyacı olacak."

"Ben burada bekleyeceğim, olur da..."

"Lütfen," dedi Mel. "Bu konuda tartışmayalım. Onları şimdi bırakamayacağımı bilmelisin."

"Mel..."

"Ben kararımı verdim, Jack. Sabah görüşürüz."

Peder'in, Jack'e yatağını ya da en azından dairesindeki koltuğu teklif etmesine rağmen, Jack söyleneni yaptı ve kulübeye gitti. Tabii ki uyumadı. Böyle bir gecede, gerçekten karısının yanında, oğlunun hareketlerini hissederek göbeğini ona yaslamasına ihtiyacı vardı. Ama anladı; Mel güçlü olduğu kadar inatçıydı da ve eğer onunla eve gitseydi, bütün gece Liz ve Rick'i merak edecekti.

Sabah dörtte, daha fazla bekleyemedi. Kalktı giyindi. Kalın süet çeketini ve deri eldivenleri giyip kasabaya gitti. Doktorun önüne, hemen Rick'in yanına kamyoneti park etti, dışarı çıkıp kapıya yaslandı. Bara gidip kahve hazırlayabilirdi ama bu saatte evdekileri uyandırmanın anlamı yoktu; Peder ve Paige uyuyabildikleri kadar uyumalıydılar. Bu onları da derinden etkilemiş olmalıydı.

Jack soğuğa aldırmadan, iki saat sonra dağın üzerinden kış güneşinin ilk ışıkları görünene dek, nefesinin buha-

rında öylece bekledi. Mel dışarı çıktığında orada olacaktı, nöbeti bittiğinde, ona kahvaltı yaptırıp dinlenmesi için eve götürecekti. Uzun uzun, böyle bir şeyin nasıl olabileceğini düşünerek yere baktı.

Doktorun kapısı açıldığında, başını kaldırdı. Dışarı çıkan Mel değil Rick'ti. Jack'in tek düşünebildiği, bunun erkek olmak için ne berbat bir yol olduğuydu. Rick öylece durdu, daha sonra yavaşça verandadan caddeye indi. Jack'in gözleriyle buluştu, öyle büyük bir acı ve kayıp vardı ki!

Jack ona doğru yürüyüp elini ensesine koydu, onu omuzlarına çekti. Rick'in derin ve acıyla iç çekişini duydu. Jack diğer koluyla da sarıldı ve Rick kendini bıraktı. Jack'e tutunup ağlamaya başladı. "Evet, dostum. Rahatla. Ben yanındayım."

"Neden bir şey yapamadım?" diye sordu Rick usulca.

"Hiçbirimiz yapamadık, evlat. Bu çok kötü. Çok üzgünüm."

Rick usulca ve acıyla ağladı, omuzları sallanıyordu. Bu hamileliğin bütün zorlukları, Liz ve Rick'in üzücü durumu ve bunu tıpkı birer yetişkin gibi atlatmaya çalışmalarının içinde hiçbir şey onları bununla yüzleşmeye hazırlayamazdı. Artık erkek olan, bir adım atarak sorumluluk alan bu çocuk, Jack'e yaslanmış, paramparça olmuş halde kederle ağlıyordu. Kalbi paramparça olmuştu, Jack'in de canı yanıyordu.

Tek bir damla yaş süzüldü Jack'in sakallı yanağından.

ON ALTI

Liz, doktorun hastane odasında iki gece kaldı. Rick hep yanındaydı. Birbirlerine sarılıp bolca ağladılar. Mel onları rahatlatmak için çok uğraştı. İki şeyi unutmamanın önemli olduğunu söyledi onlara: Bu hiç kimsenin suçu değildi ve bunun tekrar olacağına inanmanın hiçbir anlamı yoktu. Zehirlenme ya da hamilelikte yaşanan başka bir sorunun neden olduğu rahim ölümleri oldukça az rastlanan durumlardı ama maalesef zaman zaman yaşanıyordu.

Jack ve Mel, Rick ve Liz'in bebeğinin defin işlemleriyle ilgilendiler. Liz onu doğup büyüdüğü ve anneannelerinin, dedelerinin gömülü olduğu Eureka'ya götürmek istedi. Daha sonra Liz, bu trajediden sonra bu genç çifte karşı daha duyarlı olan annesiyle kalmak istedi. Liz, Rick'i de davet edip istediği kadar kalabileceğini söyledi. Bu zor günleri aşması için Rick'in desteğine çok ihtiyacı vardı.

Mel çok üzgündü. Bu elbette ki onun ilk bebek ölümü değildi ama küçük bir kasabadaysan ebelik yaptığın, hastalıklarına baktığın insanlar arkadaşların oluyordu ve bu genç insanlar Mel için çok özellerdi. Karısı için ne yapacağını bilemeyen Jack, onu, John, Susan, Jim ve yaşlı Doktor Hudson'ın da olduğu Grace Valley'deki June Hudson'ın evine götürdü. En kötü anlarından ve kayıplarından konuşarak hep birlikte ciddi bir akşam yemeği yediler. Yemek neşeli olmaktan çok uzaktı ama Mel'in toparlanmasına yardımcı olmuştu en azından. Böyle durumların, tıpta herkesin başına gelebileceğini hatırlamak, yalnız olmadığını bilmek iyi gelmişti ona.

Yemek boyunca, Jack doktorların bu savaş hikâyelerini paylaşmalarının askerlerin ya da bahriyelilerinkinden çok da farklı olmadığını düşündü. Aynıydı. Herkesin acıları ve zaferleri paylaşmada, birbirlerine sığınmada bir rolü olduğunu hatırlıyordu insan.

Rick, onu yakından izleyen, gün sonunda ona güç veren, deneyimlerini paylaşan Jack ve Peder'den alıyordu gücünü. Savaş görmüş bu adamlar sevdiklerini gömmüşlerdi. Gençliklerini yaşayamadan kısa kesilen hayatlara tanıklık etmişlerdi. Ölüm onlara yabancı değildi. Kısa sürede Rick de onların takımına katılmıştı.

Bütün kasaba Rick ve Liz için üzülüyordu ama Paige ve Mel'in acısı da tarif edilemezdi. Doğumunun eli kulağındaydı, ona mutluluk vermesi gereken bu zamanlarda çok sessizdi. Paige, Mel'in Virgin River'a gelme hikâyesini biliyordu, tam kaçmak üzereyken doktorun verandasında yeni doğmuş ve terkedilmiş bir bebek bulunmuştu. Mel kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakıp bu bebeğe bir ev bulunana

kadar onunla ilgilenmişti. Haftalar, aylar sonra Lilly Anderson bebeği evlat edinmişti. Mel ona sarılmak için Anderson çiftliğine gitmişti. Aralarındaki bağ çok güçlüydü.

Paige bir öğleden sonra kliniğe gidip Mel'den onunla gelmesini istedi. Siparişi olduğunu ve tek başına gitmek istemediğini söyledi. Anderson çiftliğine sürdü arabayı. "Burada ne yapıyoruz?" dedi Mel.

"İyi bir şey," dedi Paige. "Hadi."

Paige elini Mel'in omzuna koyup onu verandaya yönlendirdi. Lilly kapıya geldiğinde, Paige "Birinin canlı bir bebeğe sarılmaya ihtiyacı var," dedi.

Mel bir bakış atıp, hayır anlamında kafasını sallamaya başladı ama Lilly eline uzanarak "Tabii ki öyle," deyip onu içeri çekti.

Küçük Chloe uyuyordu ama bu Lilly için sorun değildi. Eğer Mel'in ihtiyacı olan bir şey varsa, ona yardım etmek için cenneti ve dünyayı yerinden oynatmayacak bir kişi bile yoktu Virgin River'da. Chloe neredeyse bir yaşını doldurmuştu. Lilly kızını yatağından kaldırıp Mel'e verdi. Mel bu küçük hayata sarıldı, onu kucaklamasından, uykulu iç çekişlerinden güç aldı. Yeni doğmuş bir bebeği, annesinin rahminden çıkmış sağlıklı bir bebeği kucaklamaya benzemiyordu ama yine de işini görüyordu. Lilly, Mel'i bebek odasında yalnız bıraktı, Paige ve Lily mutfakta çay içerlerken Mel uzun süre Chloe'yi salladı. Göğsündeki bu sıcaklık ona biraz iyi geldi. İçinde kendi bebeği tekme attı, kendini belli ederek kıpırdadı. Her hareketi için, hatta rahatsız edici olanlar için bile şükürler ediyordu Mel.

"Bunu nereden biliyordun?" dedi dönüş yolundayken Mel.

Paige omzunu silkti. "O kadar uzun zaman geçmedi, Mel. Tam büyümüş bir bebek değildi ama..."

Bir an Mel donup kaldı. Daha sonra ön koltuğa uzanıp Paige'in elini tuttu. "Ah, Paige, çok üzgünüm."

"Teşekkürler, Mel. Ama-"

"Hayır, özür dilerim! Hepimiz kocanın ne kadar tehlikeli olduğuna öylesine odaklanmıştık ki, bebeği kaybetmen... Ah, Tanrım, hem de ben! O senin bebeğindi! Paige, lütfen beni affet. Acına ortak olmalıydım. Ve onun yerine, sen benimkine ortak oluyorsun."

Paige o küçük gülümsemesini gösterdi. "Yardımcı olabildiğime çok sevindim. Bana gelince, bir şansım daha olacak. Ve bu kez, daha güvenli ve kolay olacak. Daha güzel."

Mel elini sıktı. "Kasabaya geldiğin için ne kadar sevindiğimi söylemiş miydim sana?"

Şubatın ilk haftası, kazı ekibini de beraberinde getirmişti. Şubatın ikinci haftasında iki tane bebek hediye partisi vardı. Biri Virgin River'da Lilly Anderson'un evindeydi, biri de ev sahipliğini June Hudson ve Susan Stone'un yaptığı Grace Valley'daydı.

Şubat ilerledikçe, Mel'in vakti de yaklaşıyordu, adımları yavaşlamış olabilirdi ama gözleri daha parlaktı, parlıyordu. Joe Benson, Virgin River'a son planları getirdi, Mel kamyonda kocasının yanına oturup evlerinin ve misafirhanenin temellerinin atılmasını izledi.

Gün geçtikçe ağırlaştığı için belli ki çok fazla acil durum çağrısına cevap veremeyecekti. Mel'in beklediği bebek yoktu, her gün kasabada olduğundan sabahları biraz geç geliyordu. Kocası hiç yanından ayrılmıyordu.

Gün sonunda Mel ve Jack bardan birlikte ayrıldı, Paige Peder'e eğilip fısıldadı, "Bizim de böyle olacağımız anlar için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Şişman mı?" diye sordu, kıkırdayarak Peder.

"Şişman, bebekten patlamak üzere. Doğum kontrol haplarını bırakmayı düşünüyorum."

"Ne zaman hazırsan," dedi, kollarını beline dolayarak Peder. "Sana söyledim, her şeye varım."

"Öyle mi? Bu çok hoş. Sen işini bitirip barı kapatırken ben de Christopher'ın banyosunu yaptırayım."

"Bir dakikaya yukarıdayım," dedi Peder ve Paige'in poposuna bir tane patlattı.

Bu, Peder'in hayatını güzelleştiren bir büyü olduğunu düşündüğü anlardan biriydi. Mutfağını temizlemeyi seviyordu ve hiçbir zaman sahip olduklarından mutsuzluk duymamıştı. Burada olmasaydı, en iyi arkadaşı için çalışıyor olmasaydı, Paige'i ve artık oğlu gibi olan Christopher'ı bulamazdı.

Kapıyı kilitledi ve yukarı Christopher'ın odasına gitti. Christopher çoktan yatağa girmiş, kitabıyla bekliyordu. Peder çocuğun yanına oturdu. Chris yaklaşıp dizlerine tırmandı, Peder usulca okurken o da kitaptaki resimlere dokundu. Çok geçmeden, küçük adam uyudu ve Peder onu öpüp, üstünü örtüp ışıkları kapadı.

Paige'i odasında, banyo aynasının önünde saçlarını tararken buldu. Baldırlarına gelen pijama üstünü giymişti. Arkasından yaklaşıp, boynunu öpmek için omzundaki saçları çekti, kocaman ellerini baldırlarından yukarı, kalçalarına götürdü, tam da sevdiği gibi çıplaktı. Ne sevdiğini bilmesi için müneccim olmasına gerek yoktu Paige'in.

Peder'in kadını istemediği bir an bile yoktu. Paige de Peder'in onu istemesini istiyordu ve belli etmekten çekinmiyordu.

Elleri göğüslerine dokunana kadar tırmandı. Paige başını geriye yaslayıp zevk içinde inledi. Peder ellerini kaldırıp yavaşça düğmelerini açmaya başladı kadının. Paige kolunu kaldırıp eliyle ensesinden kavradı adamın. Gömleği iki yana doğru açılmıştı. Peder bir elini göğsüne, diğerini de yumuşak klitorisine götürmüştü kadının. Aynadaki yansımalarına baktı. Paige kafasını çevirip göğsüne yaslandı. Kolunu adamın boynuna sarmıştı. Diğer kolu da göğsüne dokunan elin üzerindeydi. Peder hayatı boyunca böyle bir şeyi umut etmeye bile cesaret edememişti. Yakışıklı, erotik, sevgi dolu bir çiftin parçası olacağını düşünemezdi bile. Bir şey şaşırtıyordu onu. O kadar da korkutucu görünmüyordu. Âşık, kadınına güçlü ve nazik ellerle dokunan bir adam gibi görünüyordu Peder. Kadını da arzuyla ona sarılmıştı. Dudakları hafif iç çekişlerle ayrıktı. Kendini tamamen ona verdiğinde bu iç çekişler daha da güçlenecekti. Kadının sevgisiyle daha da büyümüştü Peder.

Peder bu kadar seksi, kendinden emin ve âşık olabileceğini asla düşünmemişti. Eğilip alnından öptü. "Bebeğim, sana kendini çok iyi hissettireceğim."

"Biliyorum, John," diye fısıldadı Paige. "Biliyorum."

O gece Mike Valenzuela yatağına uzanıp Liz ve Rick'in bebeklerinin kaybının ardından Jack'in yatağında dönüp durmasını dinlerken zamanın geldiğini biliyordu. Ama ne zamanı? Los Angeles'a gitmek gibi bir niyeti yoktu, gerçi aile ziyaretinin vakti gelmişti. Virgin River'da başka kala-

cak yer yoktu. Kendisini bir yük gibi hissettirmeseler de üç aydır bu küçücük yerde, Mel ve Jack'in yanında kalması yetmişti.

O gece biliyordu. Evlerini geri almaları gerekiyordu. Bu aklına yeni fikirler getirdi.

Bayağı yol kat etmişti. Sağ kolu daha güçlüydü, omzu daha az acı veriyordu. Elini kullanabiliyordu. Sağ kolu henüz tam iyileşmemişti ama umudu vardı. Artık soluyla destek verdiğinde sağ eliyle ateş edebiliyordu. Ayrıca, sol koluyla hedef alışını da mükemmelleştirmişti. Yetenekli bir keskin nişancı olan Jack'e kolayca ayak uydurabiliyordu.

Buranın tam ona göre olduğunu anlamıştı artık. Burada ne yapabileceğini bilmiyordu ama bu çok da sorun değildi çünkü eğer isterse emekli de olabilirdi. Malulen emekli olma hakkı vardı. Üstelik burada yaşamak neredeyse bedavaydı. Kafasında bir şeyler değişene kadar, bu sade küçük kasabada, sade bir hayat istiyordu. Yaz başında Jack evini yapmaya başladığında, sağ kolu ve omzu ona yardım edecek kadar güçlenecekti. Jack'in mönüsüne balıklarıyla katkıda bulunabilir; kasaba işlerinde yardımcı olabilirdi. Jack ve Peder gibi işlerinin ve sadık arkadaşlıklarının değeri bilinen bir kasaba merkezinde yaşayabilirdi.

Artık aynanın önüne geçip soyunduğunda, kaslı bir göğüs, omuzlar ve kollar görüyordu. Sağ tarafı, omuzları ve pazuları hâlâ sol tarafından daha küçüktü ama çok yol kat etmişti ve zar zor fark ediliyordu. Mekik çekmek kolaydı; baklavaları geri gelmişti.

Mel'in yazdığı antibiyotikler sayesinde çiş yapmak daha kolaydı. Fakat o diğer sorun çözülemeyebilirdi. Çiş için

sertleştiği iki sefer de yanlış bir umuda kapıldı. Boğulan bir adam gibi umutla tutunmuştu buna. Ama hiçbir şey yoktu. Dönüştüğü uysallığa geri dönmüş, aşağı inmişti yine. Umutlanmaya korkuyordu ama erkekti ve bir mucize beklemekten vazgeçemiyordu.

Bu yüzden, Mike, Eureka'ya gitti. Kendine bir karavan aldı. Yeni yuvası burası olacaktı. Bebek gelmeden önce kabinden uzaklaşıp özgür olmak istiyordu. Böylece Jack ve Mel eski hayatlarına geri dönebilirlerdi. İhtiyacı olan her yere, barın arkasına, Mel'in kulübesinin dışına, hatta Jack'in inşaat yapacağı araziye park edebilirdi. Arkada cipi, kasabaya geldi. Hemen barın önüne park etti. İşgününün sonuydu. Akşam yemeği vaktiydi. Peder ve Paige yemek yapmaya başlamış olurdu, Rick çalışmakta, Jack ve Mel, doktorla iş çıkışı içkilerini içmekteydi. Arkadaşlar ve komşular yakında toplanırlardı.

Yatak odasını ve oturma odasının duvarlarını genişletti ve tam bir etki için tenteleri açtı. Duvarlar açıldığında, yatak odası ve oturma odası bayağı genişlemişti. Daha sonra kornaya bastı, herkesi verandaya topladı.

Haftalar sonra bastonsuz yere zıplayıp karavanına yaslandı. Dışarı ilk çıkan Mel oldu, hemen ardından da Jack geldi.

"Yeni dairem," dedi Mike.

"Ne zaman? Ne...?" diye kekeledi Mel.

Sol elini uzatıp verandanın basamaklarından inmesine yardım etti. Aşağı indiğinde, elini omzuna attı. "Bebekten önce kulübeden çıkmak istedim. Çocuk odasını yapma vakti geldi ve ben de yardım edeceğim."

"Ama nereye gidiyorsun?" diye sordu, yaşlı gözlerle ona bakarak.

"Hiçbir yere gitmiyorum, canım. Burayı seviyorum. Ama kendi evime ihtiyacım var. Daha da önemlisi, sizin kendi evinize ihtiyacınız var."

Bunu söylerken Mel ona sarılıp ağladı.

"Ah," dedi, sağlam eliyle ona sarılırken. "Umarım bunlar mutluluk gözyaşıdır."

Kafasını kaldırıp ona baktı. "Seni kaybetmek istemiyoruz," diye fısıldadı Mel. Hemen gözlerini sildi. "Tanrım, özür dilerim. Hamile olmanın nasıl olduğunu bilemezsin. Duygu depremleri yaşıyor gibiyim sürekli."

"Hayır, gururlandım, Mel. Siz, son birkaç aydır benim her şeyimsiniz. Eve gidecek kadar iyi olduğumu düşünmeye başladım. Daha sonra bunun da ev gibi olduğunu fark ettim."

Mel sıkıca sarıldı. "Bunu söylediğine çok sevindim."

"Bir tur atmak ister misin?"

"Elbette. Jack," dedi Mel, "Peder, Paige ve Rick'i getir."

Rick verandaya çıktığında, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Rick kaybından bu yana oldukça iyileşmişti ama bahriyelilerin kardeşleri olarak gördüğü o şapşal çocuğun yerine hüzünlü ve sessiz bir adam gelmişti. "Ne oluyor ya?" diye sordu Rick.

"Yeni pansiyonum. Ne düşünüyorsun?"

"Bence harika," dedi Rick ve tura katılmak için verandadan aşağı atladı.

Donanımlara hayran kalarak doluştular karavana. İçinde neredeyse tam boy bir buzdolabı, dondurucu, bulaşık ve kurutma makinesi olan bir mutfak, tüm duvarı kaplayan büyük bir dolap, en büyük boy yataklı bir yatak odası, iki kişilik geniş bir banyo, bütün odalarda televizyon ve

uydu alıcısı vardı. Bir bekâr için dolap ve depolama alanı fazlaca vardı.

Çok geçmeden, karavana bakmaya bir sürü insan geldi. Connie ve Ron, doktor, Hope McCrea, Bristol'lar ve Carpentar'lar, hepsi oradaydı. Christopher karavanın arkasındaki kocaman yatağa bayılmıştı.

"Bunu nereye park edeceksin?" diye sordu Peder.

"Bilmiyorum. Daha iyi bir fikir aklıma gelene kadar galiba Jack ve Mel'in kulübesinin önüne koyarım. Çocukların kasabaya balık tutmak için geldiklerinde hep oturdukları yere, barın arkasındaki ağaçların altına park edebilirim. Ya da bir arazi bakabilirim. Ama henüz değil. Şimdilik, sadece etrafta takılacağım. Arkadaşlarımın yanında."

Yemekten sonra bebek odası ve Mel'in yapılmasını istediği alçı, boya ve duvar kâğıdı işlerinden konuştular. Mel'e sabah odasını boşaltacağını ve sonra odayı bebek için hazırlamalarına yardım etmek istediğini söyledi. Mel'i istediklerini alması için Ukiah'a ev eşyaları mağazasına götürecekti. Ve oda hazırlandıktan sonra Los Angeles'a arkadaşlarını ve kardeşlerini görmeye gidecekti. Böylece Mel doğum yaptığında geri dönebilecekti. "Amcalardan biri ben oluyorum, bu yüzden vakit geldiğinde burada olmalıyım."

"Burada olmalısın," dedi, ellerini tutarak Mel.

Dört gün sonra, küçük kulübenin ikinci yatak odasının eşiğinde durdu ve sarıya boyanmış, maviyle süslenmiş, küçük el ve ayak izleri desenli duvar kâğıdıyla kaplanmış odaya baktı. Beyaz bir beşik ve çekmeceli bir bez değiştirme masası sıradaki Sheridan için hazır bekliyordu ve bütün o küçük battaniyeler, tulumlar, kıyafetler, çoraplar ve parçalar yıkanmış, özenle katlanmıştı. Odaya hayran hayran

bakarken, Jack elinde muhteşem bir sallanan sandalyeyle geldi. Sam'in verdiği beşikle tam uyuyordu.

Ellerini sandalyenin kenarlarında, kollarında gezdirdi. Bebeği bu sandalyede sallayacağı an için sabırsızlanıyordu.

Martın ilk haftasında, Paige, üç milyon dolarlık ev satışından geriye kalan para, emeklilik parası, iske borçlar ve ücretlerin toplamı olarak yüz yirmi bin dolarlık bir çek aldı. "Ben buna dokunamam bile," dedi Peder'e.

Peder rakama baktı ve küçük bir malikânede yaşayacak kadar iyi kazanan, emekliliğine vergisiz dolarlar ekleyen ve bir sürü beyaz toz içmiş bir adamın bu kadar az para etmesi ne kadar acınası bir durum diye düşündü. Belki de beyaz toz yüzündendir. "Bunu bir süre bir kenara bırak, ama kaybetme," dedi Peder. "Sakinleştikten sonra, Chris için bazı güvenceler bulmana yardım edebilirim. Senin buna gerçekten ihtiyacın yok."

"Ona sahip olmak bile hoşuma gitmiyor. Balayından beri bu evlilikten tek istediğim bir çıkış yoluydu."

"Bunu anlıyorum. Ama bir gün mantıklı davranıp bunu nasıl kullanabileceğini göreceksin. Çocuklarına yardım etmek için falan kullanırsın."

Paige çeki ona verdi. "Bunu sen sakla, o zaman. Bunu atlatabilirsem, bir karar veririz."

Bu konuşmadan kısa süre sonra, kendini hazırlamaya çalıştıkları ama kaçınılmaz olan şey oldu. Wes Lassiter hapishaneden çıktı. Bölge avukatı arayıp Adsız Bağımlılar toplantılarına katılıp, şartlı salıverme ve kamu hizmetine başlamak için Los Angeles'a döndüğünü söyledi. Ancak kamu hizmeti mahkeme tarafından onaylanmamıştı, şartlı salıverme

görüşmeleri başlamamıştı ve Adsız Bağımlılar toplantılarına katılıp katılmayacağını soran biriyle ilgilenmiyordu.

"Yakından takip edeceğiz," dedi Peder. "Bütün mahalle burada, endişelenme. Burası meraklı bir kasabadır."

Yine de Paige'in gözleri doldu, odasına gidip ağladı.

Rick işe geldiğinde, Peder tezgâha dayanmış, boş boş bakıyordu. "Hey," dedi Rick. "Ufaklık nerede?"

"Uyuyor," dedi Peder kısaca.

Rick kafasını kaldırdı, dinledi. Paige'in ağlamaları boğuk da olsa duyuluyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Rick.

"Yolunda olacak," dedi Peder.

Rick bara gittiğinde, Jack'i tezgâhın arkasında, panoya bir şeyler işaretlerken buldu. Mike barda Peder'in stokları ve faturaları bilgisayara girmesinden hoşnut olmadığını söylüyordu. Jack'e doğru yürüdü. "Mutfakta bir sorun var," dedi. "Peder kızgın ve Paige ağlıyor. Onu duyabilirsiniz. Sanki kavga falan etmişler gibi."

Jack ve Mike birbirlerine baktılar, daha sonra kalkıp mutfağa gittiler. Rick de onları takip etti.

"N'aber, dostum?" diye sordu Jack, Peder'e.

Precher kısık sesle, "Adam dışarı çıktı. Los Angeles'a döndüğünü söylediler ama bunu kontrol etmenin bir yolu yok. Paige korkuyor. Üzgün. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her şeye hazırlıklı ol," dedi Jack. "Bunun için eğitim almadık mı?"

"Evet, ama Chris var. Bunu nasıl yapacağımız konusunda dikkatli olmalıyız. Onu korkutmak istemiyorum, biliyorsun. Bunun babasıyla ilgili olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Bunu halledebiliriz," dedi Jack. "Barın altında dolu bir

silah falan tutmayacağız. Eğer diğer kasabada bir soygun olsaydı, ortalık sakinleşinceye kadar bir süre belimizde silah taşırdık. Burada garip bir durum yok. Silahlarımız var. Chris, hep yakında kalmalı. Çünkü diğer kasabada bir soygun oldu değil mi?"

Peder kafasını sallıyordu. "Onu korkutmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Mike. "Ama biraz gerilmesi kaçırılmasından iyidir. Zekice oynamalıyız, Peder."

"Sanırım Paige şu anda çıldırıyor," dedi Peder.

"Oraya gitmelisin," dedi Jack, çenesiyle Peder'in dairesini işaret ederek. "Ona birkaç silah bulunduracağımızı ama çocuğun elinin altında olamayacağını söyle. İşler yoluna girene dek böyle yapacağız, tamam mı?"

"Sence, ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum," dedi Jack. "Hiç zorlanmadan bir yıl böyle devam edebilirim. Belinde silahla yemek yapabilir misin? Sonuçta yan kasabada bir soygun olmuş, yapacak bir şey yok!"

Yine kafasını sallıyordu ama bu sefer karşı çıkamıyordu, öfkeliydi.

"Bir haftalığına Los Angeles'a ailemi görmeye gidecektim ama kalabilirim," dedi Mike. "Onları daha sonra da görebilirim."

"Hayır, git," dedi Peder hemen. "Belki orada olup olmadığını, yapması gerekenleri yapıp yapmadığını söyleyebilecek bir-iki bağlantın vardır. Bu işe yarayabilir."

"Bunu kontrol edebilirim," dedi Mike. "Kısa bir gezi yapıp, bir şeyler bulabilecek miyim bakarım. Bu nasıl?"

"İyi," dedi Peder. "Teşekkürler."

"Barda ben de silah taşıyacağım," dedi Rick. Diğer üç adam kaşlarını çatıp kafalarını ona çevirdiğinde, "Ne? Taşıma ruhsatım var! Ben neden bu işe bulaşmıyorum?" dedi.

"Hayır," dedi Jack.

"Silahsız yakalandığımda pişman olacaksın."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Mike sakince. "Bara dalıp kendini öldürtmeyecektir. Bir şey yapacağı varsa, muhtemelen Paige'i arar ve onu değiştiğine ikna etmeye çalışır. Uzaklaştırma cezasının kaldırılması için anlaşmaya uğraşır, belki de vesayet davasına farklı bakması için dil döker. Çıkarlarını düşünür."

"Ona bir kere saldırdı," dedi Peder. "Hemen burada, sokakta."

"Öyleyse, savunma mantıklı. Ve onu izlemek de mantıklı. Ama unutma, o uzun bir hapis cezasını göze almadan önceydi. Sert adam ayaklarında ama akıllı, çıkarcı bir sert adam. Bakalım eve gitmiş mi?..."

"Ev yok," dedi Peder. "Satıldı."

"Tanrım, onu bulmak zor olacak. Ama herkes bulunabilir."

"Peder," dedi Jack. "Paige'e git. Ona hazırlıklı olduğumuzu söyle. Onu ve Chris'i güvende tutmak için her şeyi yapacağız. En iyi senaryo, Los Angeles'ta işlerini yaptığını, hayatını geri almaya çalıştığı haberini alır, yolumuza devam edebiliriz. Ama çabuk pes etmeyeceğiz, tamam mı? Söyle ona. Çabuk pes etmeyeceğiz."

"Evet," dedi Peder. "Evet."

Jack'i barın arkasında, belinde silahla görmeye alışmak Mel için kolay değildi. Virgin River'da gerekli gereksiz herkesin silah taşıdığı gerçeğini kabul etmişti. Çiftlik hay-

vanları vardı, vahşi hayatla mücadele etmeleri gerekiyordu. Ama onun geldiği yerde, Los Angeles'ta, silahlı insanlar ya kanun adamı ya da tehlikeli kişilerdi.

Paige eski kocasının hapishaneden çıktığını duyunca çok üzülmüştü ama bir hafta sonra Mike'tan aldığı, Wes'in şartlı salıverme ve kamu hizmeti ayarlamaları yaptığını söyleyen telefonla biraz rahatlamıştı. Bütün bu önlemlerin sadece bir alıştırma olabileceği ümidine kapıldı.

Bu sırada, Mel'in bebeği giderek aşağı iniyordu ve sırt ağrıları başlamıştı. Böyle bir yük için küçük bir kadındı ve baskı çok yoğun olmalıydı. Bel ağrısı birkaç gün gelip gidiyordu. Bazen ara verip uzanırsa geçiyordu. Yaklaştığını biliyordu.

"Çalışmayı bırakmalısın gibi görünüyor," dedi doktor.

"Sanki bütün bir futbol takımını doğuracak gibi görünmeye başladım," diye karşılık verdi. "İşe gelmezsem ne yapacağım? Bütün gün kulübede oturup bulanık televizyonu mu izleyeceğim?"

"Dinlen," dedi. "Keşke dinlenseymişim diyeceksin."

"Biliyorsun, şu anda tek bir dileğim var. O aptal epidurali düşündükçe ağzım sulanıyor..."

"Biraz cine ne dersin? Beni yolduktan sonra, eve gidip biraz kestirebilirsin."

"Bana uyar." Kartları çıkardı ama oyuna başlamadan bir hasta girdi içeri. Doktor kimin geldiğini görmek için ayağa kalktı, Mel arkasındaydı.

Carrie Bristol, on üç yaşındaki kızı Jodie'nin koluna girmişti, Jodie karnını tutuyordu. "Çok kötü karın ağrısı," dedi Carrie.

"Bir bakalım," dedi doktor onlara koridoru göstererek,

önden gidebilsinler diye kenara çekildi. Birkaç dakika sonra, Mel'i muayene odasına çağırdı. "Api var," dedi, iltihaplı apandisiti kastederek.

"Ah," dedi Mel. Odaya girdi, Jodie'nin kısık gözlerine baktı.

"Kötü, ha?"

"Ateş, kusma, ağrı," dedi doktor.

"Tabanlarına vurdun mu?" diye sordu Mel. "Eğer bu teknik apandisiti tetiklerse, bu bir işarettir."

"Tabii ki. Bir damar yolu açar mısın? Sanırım onu alacağız."

"Ameliyat mı etmeniz gerekiyor?" diye sordu Carrie. "Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Ne var biliyor musun, genelde emin olamayız," dedi Mel. "Aslında, cerrahlar oldukça fazla sayıda sağlıklı apandisiti alırlar çünkü ameliyat konusunda hata yapmak fıtık konusunda yapmaktan daha güvenlidir. Eğer hastanede zaman varsa ve apandisiti o kadar kötü değilse, birkaç kan testi yapıp akyuvarlarında artış var mı bakarlar. Bu ortaya çıkması gereken bir işaret. Ama Jodie'nin belirtileri güçlü. Acele etsek iyi olacak. Bırakalım da cerrah karar versin."

Mel bir damar yolu açtı. Ancak çok geçmeden onu tekerlekli sandalyeye aldılar.

"Benim de gitmemi ister misin?"

"Tabii ki, hayır," dedi doktor. "Carrie onunla gelebilir. Yolda bir doğuma ihtiyacım yok."

"Doğru yönde gidiyor olacağız," dedi Mel.

"Sadece ofisi kapa, eve git ve uyu."

"İyi, en azından bir kamyonetin arkasında gitmiyorsun. Hummer'ı al," dedi.

"Tamam. Hadi gidelim. Carrie, tekerlekli sandalyeyi kaldırmama sen yardım et. Melinda'nın zaten karnı burnunda."

Mel onlarla birlikte dışarı kadar yürüdü ve Jodie'nin elini okşadı. "İyi olacaksın."

Onlar gittikten sonra birkaç dakika daha doktorun verandasında durdu. Cheryl Chreighton'ın kilisenin kenarından elinde her zamanki şişesiyle dolaştığını fark etti. Mel elini karnında gezdirdi ve bebek geldikten sonra, içinden, bu kadına yardım edeceğine yemin etti. Hasta olup olmaması önemli değildi. O da yardıma ihtiyacı olan bir insandı. Mel yardıma ihtiyaç varsa hemen işe koyulurdu.

Esinti hızlandı ve kuvvetli rüzgâra dönüştü, gökyüzü kararıyordu. Birkaç yağmur damlası düştü önüne ve Mel boş öğleden sonralarında gelen sağanak yağmuru ne kadar çok sevdiğini düşündü. Doktorun haklı olabileceğine karar vermesi sadece birkaç dakikasını aldı. Günün geri kalanında dinlenmeliydi. Beli onu öldürüyordu. Sıcak bir duş ve uyku harika olacaktı.

Bara gidip bir tabureye zıpladı. "Merhaba, güzellik," dedi Jack, bara yaslanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondururken. "Nasıl hissediyorsun?"

"İri," diye cevapladı Mel. "Burada durumlar nasıl?"

"Sakin. Sessiz. İyi."

"Zencefilli bir gazoz alabilir miyim, lütfen?"

"Hemen geliyor. Sende ne var ne yok?"

"Doktor bir hastayı Hummer'la Valley Hastanesi'ne götürdü. Galiba apandisit. Böylece ben de öğleden sonra izinliyim. Kamyoneti ödünç alabilir miyim? Rick ya da Peder seni eve bıraksa olur mu?"

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz. Ara verip seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Bu çok hoş olurdu ama kamyoneti kullanmayı seviyorum. Araba olmadan orada sıkışıp kalmak hiç hoşuma gitmiyor. Eğer ihtiyacın olursa, doktorun anahtarlarını aşırabilirim..."

"Hayır, al. Senin arabamda olmanı tercih ederim."

Gazozundan bir yudum aldı ve gök gürültüsünü duyduğunda tavana baktı. "Sanırım sıcak bir duş alacağım, pijamalarımı giyip çatıya düşen yağmur damlaları eşliğinde uyuyacağım."

"Birazdan uyandırmaya gelirim," dedi Jack. "Sırtını ovarım."

"Beni delirtiyor," dedi, sırtına bastırarak Mel. "Bu çocuk benim omurgamda oturuyor olmalı. Tabii böbreklerimde dans etmediği zamanlar."

Jack ellerini tuttu. "Biliyorum son zamanlarda çok zorlanıyorsun, Mel. Çok yakında burada olacak ve daha iyi hissetmeye başlayacaksın."

Gözlerine bakarak tatlı tatlı gülümsedi. "Bunu hiçbir şeye değişmem, biliyorsun."

"Bu benim için yapılan en güzel şey," dedi Jack. "Seni çok seviyorum." Anahtarları cebinden sallanarak bardan çıktı. Onunla birlikte verandaya yürüdü. Mel derin bir nefes aldı. "Kokuyu alıyor musun? Sen de yağmurun kokusunu sevmiyor musun? Bize çiçekler getirecek."

Jack başını öptü. "Birkaç saat sonra görüşürüz. Uyumaya çalış. Bütün gece uyumadın, biliyorum."

Poposuna hafifçe vurup kamyona gitti. U dönüşü yaparken el salladı ve kasabadan çıktı. Rüzgâr sertleşip de

kamyonete dallar vurdukça beli iyice zonklamaya başladı. Daha sonra parlak ışıklı şimşekler geldi. Yağmur deli gibi ön camı dövüyordu. Kulübeden dört yüz metre kadar uzakta karnına şiddetli bir ağrı saplandı ve eliyle bastırdığında rahminin kasıldığını hissetti. Kahretsin diye düşündü. Seni aptal! Kim seni ebe yaptı? Doğuruyorsun! Doğum sancısı! Bütün gün sürdü! Ve dün de!

Hemen önünde yola bir çam ağacı devrilmişti, belli ki düşen yıldırımdan kesilmişti ve durmak için çok geç kalmıştı. Direksiyonu kırarak en azından kafa kafaya çarpmamıştı ama yan tamponu vurmuştu, bu da kamyonun sağ tekerleğinin yoldan çıkmasına sebep oldu.

Kasılmalardan dikkati dağılmıştı, neredeyse kaza yapıyordu. En azından hava yastığı açılmamıştı. Bu ilerlemiş hamileliği için kötü olabilirdi. Jack'in yanına dönüp hastaneye gideceklerdi.

Geri vites yaptı, tekerlekleri döndürdü. Tekrar tekrar denedi, kamyonu sarsarak. Ve şimdi gerçekten her şeyi batırdım diye düşündü. Neden barda on dakika daha kalmadım ki? İlk kasılmanın gelmesi için yeterli bir süre!

Kulübeye yürüyüp Jack'i aramaktan başka seçeneği yoktu. Uzak değildi; bu küçük akrobatı yere düşürmeyecekti. Ama çok ıslanacağım diye düşündü. Ayrıca düşündüğümden daha kısa sürede bir bebeğim olacak.

ON YEDİ

Mel, kalın dallı büyük ağaç gövdesinin üzerinden geçmek zorundaydı ama göbeğiyle ve bu haliyle bunu yapmak çok zordu. Tıbbi yardım çantası yanındaydı, montunun yakalarını havaya kaldırdı. İlerledikçe rüzgâra karşı eğilmesi iyi olacaktı. Çok ilerlememişti ki diğer bir kasılma başladı. Yuh, diye düşündü. En sonuncunun üzerinden çok geçmemişti. Ama önce bebeği düşünmeliydi. Daha zamanı olacaktı. Doğumu kesinlikle saatler sürecekti, daha sonra bir saatten fazla ıkınması gerekecekti. Panik yapma. Çok zaman var. Ama o ağaç gövdesinin üzerindeki araca binmeye çalışma fikri hiç hoşuna gitmiyordu. İyi, diye düşündü, sadece beni taşıması gerekiyor. İyi ki kendime iri, güçlü bir adam seçmişim!

Kulübenin verandasında, tekrar oldu. Bir kasılma daha. Saydı. İyi ve uzundu. Şüphe yoktu. Bebek geliyordu.

İçeri girdiğinde, botlarını ve montunu bile çıkarmadan hemen telefona gitti. Telsiz telefonu alıp numaraları tuşladı ve dinledi. Ses gelmiyordu. Durup dinledi. Çalmıyordu. Ah, kahretsin, diye düşündü.

Şimdi ağlayabilirsin, dedi kendi kendine. Jack eve geldiğinde doğumun neresinde olacağını hesapladı aklından, ağlayarak. Işığı açtı. Hiçbir şey yoktu. Tamam, kesinlikle ağlayabilirsin, diye düşündü. Elektrik yok, telefon yok, doktor yok, sadece ortada geri zekâlı bir ebe var. Ve bebek geliyor. Geliyor.

Mel elleri karnında mutfak masasına oturdu ve kendini toplamaya çalıştı. Derin derin nefes aldı. Bebeğin evde doğma ihtimaline karşı hazırlanmaktan başka çare yoktu. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Açılmayı kontrol etmeyi düşündü ama karnındaki o şişlikle pek kolay değildi. Ama önce, yatağı korumanın bir yolunu bulacaktı. Yatağın yanına, havlu, battaniye, leğen ve tıbbi yardım çantasını getirdi. Eğer botlarını çıkarabilirse, hızlı bir duş alacaktı. Bu sandığından çok daha zordu, daha ikincisini çıkarmadan bir kasılma daha geldi.

Birkaç tane çöp poşeti buldu. Yatak çarşafını sıyırıp onları serdi döşeğin üzerine. Poşetlerin üzerine birkaç yumuşak havlu serdi ve daha sonra üzerine lastik çarşafı geçirdi. Çarşafın üstüne de birkaç tane havlu daha koydu. Kendini desteklemek için dolaptan fazladan yastık çıkardı. Mutfaktan, oturma odasından, yatak odasından mumlar toplayıp şifonyerin üstüne ve yatağın kenarına koydu. Umarım mum ışığında kendi kendime doğum yapmak zorunda kalmam, diye düşündü. Bütün bunların ortasında, tekrar kasıldı. Bu sefer büyük bir taneydi. Geçmesi için biraz ya-

tağın kenarında oturması gerekti. Daha sonra bebek battaniyelerini ve havluları alıp yatağın kenarına koydu.

Sonunda hazırdı, duşa gitti. Isınması için suyu açtı, kıyafetlerini çıkarıp, kenara attı, ellerini yıkadı ve sabırsızca diğer bir kasılmanın gelmesini bekledi. Geldiğinde, çömelip bacaklarını açtı. Dengesini sağlamak için bir eliyle lavabodan tuttu. Elini göbeğinin altından uzatarak parmaklarını doğum kanalına soktu. Yapabileceğinin en iyisi buydu. Nazikçe itti. Bu çok zor bir hareketti. Bir, iki, üç parmak ve biraz daha yer vardı. Tanrım. Neredeyse yediydi. O an hiçbir yere gidemeyeceğini anladı.

Elini çekmesiyle beraber amniyotik sıvısı da geldi, bacaklarından yere aktı.

Tamam. Duş yok.

Yeri silmek için birkaç havlu attı, daha sonra kendini kurulamaya çalıştı. Başkasının doğumuna giriyor olsaydı, anneyi yürütür, çömelmesini ister, kalçalarını sallar, yer çekimiyle bebeğin aşağı inip çıkmasını sağlardı ama bu sefer farklıydı. Yanında birilerinin olmasını diliyordu. En azından Jack ve tercihen John Stone ya da doktor...

Anneanne pijaması pek uygun bir doğum önlüğü değildi, bu yüzden Jack'in büyük beden tişörtlerinden birini seçti. Tişörtü göğüslerine kadar çekip yumuşak havlularla örtülü yatağa uzandı, gömleğini çarşafla örtüp doğumu biraz geciktirmeyi umut etti. Biri ağaca çarpmış kamyonu görene dek; birinin ona telefon edip de hatların çalışmadığını fark edene dek dayanabilmeliydi.

Çantasından fetoskopu çıkarıp mutlulukla bebeğin güçlü, düzenli kalp atışlarını dinledi.

Neyse ki Jack endişeli bir tipti. Bu bir kere olsun işe

yarayabilirdi. Bir tane daha kasılma hissetti ve saatine baktı. İki dakika sürmüştü. Bekledi. Üç dakikadan daha kısa bir süre sonra, bir tane daha ve her biriyle birlikte daha fazla amniyotik sıvı geliyordu. Birkaç dakika daha sonraysa kasılmalar iyice yoğunlaşmıştı. Tanrım, bu çocuk üstünde tepinerek gelecekti.

Jack, kulübeye kazasız belasız döndü mü diye Mel'i aramayı denedi, çünkü fırtına o çıktıktan hemen sonra şiddetlenmişti. Ama cevap yoktu. Yağmur nedeniyle gitmesi belki de biraz uzun sürmüştür. On dakika sonra tekrar denedi ama hâlâ cevap yoktu.

"Daha açmadı mı?" diye sordu Rick.

"Henüz değil. Eve gidip, duş alıp uyumak istediğini söyledi. Muhtemelen duştadır."

Akşam yemeği saati yaklaşıyordu ve barda birkaç kişi vardı. Jack onlara içkileri getirdi, daha sonra tekrar telefona gitti. Cevap yoktu.

"Telefonu kapatmış olabilir mi?" diye sordu Peder.

"Olabilir. On dakikada bir nasıl olduğunu sormayayım diye olabilir."

Paige ekmekleri fırına koymaya hazırlanıyordu. Güldü. "Jack, sana ihtiyacı olsa arardı."

"Biliyorum," dedi Jack ama tekrar aradı. Hiçbir şey yoktu.

Bir süre sonra volta atmaya başladı. "Sence telefon çalarken uyuyabilir mi?" diye sordu Peder.

"Gerçekten uyuduysa şaşırırım," dedi Jack. "Sırtı onu öldürüyor."

"Umarım doğum sancısı çekmiyordur," dedi Paige boş

boş. "Christopher'da çok olmuştu. Berbat bir şey."

"Doğuruyor olsaydı bilirdi," dedi Jack.

"Evet, sanırım. Ama ben bilememiştim," dedi Paige. "Ta ki iyice öne gelene kadar. Zaten o zaman ben iyice açılmıştım."

Jack, Peder ve Rick'e bir bakış attı. Korku dolu bir bakış. Çıkalı ne kadar oldu? Yarım saat? Bir saat?

"Tamam, çıkıyoruz," dedi Jack. "Hadi, Rick, gidelim."

"İyi olacak, Jack," dedi Paige.

"Biliyorum," dedi ama bunu söylerken montunu giyip, arka kapıdan uçarcasına çıkmıştı bile. Hemen arkasından da Rick geldi. Jack, Rick'in küçük kamyonetinin şoför koltuğuna geçti çünkü Rick araba kullanamazdı. Çok bitkin, çok endişeliydi. Şimdi onunla bunu tartışmaktansa Rick de sesini çıkarmadı. Anahtarları attı ve Jack hemen aracı çalıştırdı. Rick daha kapısını kapatamadan arabayla kasabadan çıkmışlardı.

Kulübe on dakika uzaklıktaydı ve Rick yol boyunca onunla konuşmaya çalıştı. "O ne yaptığını biliyor. Mel için endişelenmene gerek yok. Arardı." Jack hiçbir şey söylemiyordu. Keskin virajları hızla alarak yola devam etti. Rick de son yaşadıklarını düşündükçe paniklemeye başlasa da belli etmemeye çalıştı. "Biliyorsun her şey..."

Rick'in cümlesi yarım kalmıştı, Jack sol tarafı yıkılmış bir ağaca çarpmış kamyonun arkasında frene basıp durdu. "Tanrım," dedi, Rick'in küçük kamyonundan atlayıp kendi kamyonuna koştu. "Mel!" diye şoför kapısını açarak bağırdı. Araba boştu, etrafa baktı, gözleri kan ve Mel'in çantasını aradı. İkisi de yoktu. Kocaman ağacın üzerinden atlayarak deli gibi kulübeye koştu.

İçeri girdi, ahşap zeminde ayağı kayıp kıçının üstüne düştü. Botları, kıyafetleri yağmurdan ve çamurdan sırılsıklamdı. "Mel!" diye seslendi.

"Jack," diye cevap verdi kadın, sesi kısık ve gergindi.

Yatak odasından bir ışık geldiğini gördü ve hemen o tarafa gitti. Yatakta kendini yastıklarla desteklemiş, üstüne de çarşaf çekmişti.

"Geliyor."

Hemen ona koşup, diz çöktü. "Seni hemen götüreceğim. Hastaneye götüreceğim."

"Çok geç," dedi Mel. "Arabaya gidemem. O an çoktan geçti. Ama eğer gelebilirse John'u getirebilirsin." Jack'in elini tutarak, kasılmalarla inledi. "Telefon çalışmıyor," dedi. "Kasabaya dön, John'u ara, suyumun geldiğini, sekiz santimde olduğumu söyle. Bunu hatırlayabilecek misin?"

"Anladım." Rick'e koşup, mesajı tekrarladı ve çocuk gitti. Jack tekrar Mel'e koşup elini tuttu. "Bana ne yapacağımı söyle."

Kasılma geçti ve Mel nefesini bıraktı. "Tamam. Tamam, beni dinle. Kayıp kendini öldürmeden önce pisliğini temizle, kuru bir şeyler giy, biraz daha mum bulmaya çalış ve sonra da ne yapacağımıza bakarız. Biraz sürecek. Belki de John yetişebilir. Vay canına," dedi, arkasına yaslanarak. "Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim."

Yüzü acı dolu bir ifade aldı, nefes almaya başladı, kısa kısa nefes alıp veriyordu. Jack çaresizce bakakalmıştı. "Jack, dediklerimi yap," dedi kendine geldiğinde Mel.

"Evet. Tamam."

Getirdiği su birikintilerini temizlemek için banyoya havlu almaya gitmekle başladı işe. Mel'in kıyafetlerini

gördü. Aceleyle kenara atılmışlardı. Yerde ıslak havlular ve kanlı iç çamaşırları vardı. Her şeyi kenara itip, banyoya yol açtı. Mutfak paspasını alıp kapının girişinden yatak odasına kadar ıslanan yerleri sildi. Botlarını ön kapıda bıraktı. Aceleyle, pantolonunu ve gömleğini çıkarıp onları da diğer ıslak havlu ve kıyafet yığınına attı. Kuru kıyafetler giyip tekrar yatağın başına döndü.

"Başka mumumuz var mı?" diye sordu Mel.

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Peki ya el feneri?"

"Evet, birkaç tane var."

"En güçlüsünü getir. Eğer John yetişemeden bebek gelirse, senin için ışığı tutabileyim."

"Benim için?"

"Jack, burada sadece ikimiz varız. Birimiz onu itecek, diğeri de tutacak. Hangi işi yapmak istersin?"

"Ah," dedi Jack feneri almaya giderken. Feneri getirip gözlerine tutarak gücünü gösterdi. Mel irkilince kapadı.

Mel gözlerini ovuşturdu. "Ah, dostum. Belki de onu sen itmelisin. Ben senden sakinim. Evet, bir dahakine sen hamile kalsan daha iyi olacak,"

Jack tek dizinin üstüne, yatağın yanına çöktü. "Melinda, şu anda nasıl bu kadar dalgacı olabiliyorsun?"

"Bir bara sahipsin ama evinde alkolün yok biliyor musun?" dedi, nefes nefese. "Bir kadeh içebilirdim. Bazen doğumu geciktirir."

"Bir dahakine el altında biraz bulundururuz."

"Sanki olacak gibi konuşuyorsun," dedi. "Ne saçma."

"Bu hamileliğin olduğu akşamı hatırlaman yeter tatlım. Ancak Mel, ben sadece onları yapmayı istiyorum, seni

böyle doğurtmayı değil."

"Anlıyorum canım," dedi Mel ve daha sonra bir kasılmaya daha yakalandı. Nefes alıp vermeyi denedi ama giderek sertleşiyorlardı. Daha uzunlardı ve sıklaşmışlardı. Saatine baktı. "Ah, adamım," dedi, nefes nefese. "Bu beni çok daha anlayışlı bir ebeye çevirecek. Evet."

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Jack.

"Bir sandalye falan çek... Şu anda tek yapacağımız şey doğum."

Jack bebek odasına gitti. Sallanan sandalyeyi getirdi ve yatağın kenarına çekti. Kenarına oturup Mel'e doğru eğildi. "Ağaca mı çarptın?" diye yataktan bir havlu alıp nazikçe terli alnını silerek sordu.

"Biraz. Kasılmam başlamıştı, ilki gerçekten iyiydi, dikkatimi dağıttı ve ağaç orada yolun ortasmdaydı."

"Yani doğuma bu sebep olmadı?"

"Hayır. Sanırım doğum önceden başlamış ve ben fark etmemişim. Tüm sırtım ağrıyordu. Beni öldürüyordu!"

"O yüzden buradayım. Paige bunun ona da olduğunu söyledi."

"Tanrı onu kutsasın, ha?" dedi; karnını tutup bir kasılmaya daha yakalanırken. Sonsuza kadar devam edecek gibiydi. Sonunda, tekrar rahatladı, gözlerini kapatıp nefesini tuttu. "Ah, adamım, bu göründüğünden çok daha zor. En azından sırtımdan indi."

"Tanrım, keşke bunu senin yerine ben yapabilseydim."

"Aynı fikirdeyim." Bir an gözlerini kapadı. İki dakika sonra bir kasılma daha geldi. Nefes alıp verdi. Jack banyoya gitti, bir el havlusunu ıslatıp alnını ve boynunu kuruladı. "Bu iyi," dedi.

"John'u beklemek zorundasın," dedi Jack.

"Elimden geleni yapıyorum, Jack."

Elini tuttu, tüm o kasılmalar ve inlemeler boyunca alnını kuruladı. "Sorun yok, bebeğim. Sorun yok..."

"Ben de biliyorum, sorun yok! Şunu söylemeyi kes!" diye lafı yapıştırdı Mel.

Ah, bunu duymuştu. Elinden geleni yapsan da senden yine de nefret eder.

"Pardon," dedi Mel. "Bu geçiş konuşması."

"Geçiş mi?" diye tekrarladı.

"Yaklaşıyor." Kasılma geçtikten sonra, "Tamam, farklı bir şey var. Sanırım aşağı iniyor. Bir dakika içinde hissediyorum..." Cümlesini bitiremeden, neredeyse yataktan yükseldi. Nefes alıp vererek kendini tutmaya çalıştı. İki dakika uzun bir süreydi, yaşaması uzun bir süre. Başkasının yaşadığını görürken de uzun bir süre. Geçtiğinde, tekrar yastıkların üzerine düştü, nefes almakta zorlandı.

"Jack," dedi nefessiz kalarak. "Bakman lazım. Feneri al ve pelvik tabanıma bak. Doğum kanalı açılmış mı bak. Gelip gelmediğini söyle."

"Neye bakacağını nereden bileceğim?"

Gözlerini kıstı Mel. "Saçı var," dedi sinirli bir ses tonuyla.

"Tamam, kızma, hayatımı bundan kazanmıyorum."

Jack feneri tutarken dizlerini kaldırıp ayırdı. "Vay," dedi. Dizlerinin üzerinden Mel'in yüzüne baktı. Jack'in yüzü biraz solgun görünüyordu.

"Bana böyle, ne kadar olduğunu göster," dedi eliyle ve işaretparmağıyla bir halka yaparak Mel. Onunkinden daha geniş bir halka yaptı eliyle Jack. "Ah, dostum," dedi Mel.

Feneri kapattı Jack. "Melinda, John'u beklemeni istiyo-

rum…"

"John'u bekle deyip durmandan bıktım!" dedi sertçe. "Jack, beni dinle. Bu bebeği doğuruyorum. Vakit geldi. Ve sen de dikkatini verip yardım edeceksin. Anladın mı?"

"Ah, Melinda…"

Adamın bileğini yakalayıp tırnaklarını geçirdi. "Sence bu benim ilk tercihim mi?"

Beklemesini önermeyi bir daha düşündü. Ama şoför koltuğunda olan kendisi değildi, ayrıca kanamış mı diye bileğine bakmaya çekiniyordu. Ona nedenini açıklamak mümkün olmayacaktı. Emirleri uygulamakta her zaman iyiydi. Bunu bir kez daha yapabilirdi. "Anladım," dedi.

"Tamam. Şimdi şöyle yapacağız: Yatağın ayakucuna bir battaniye ser. Bebek için küçük bir battaniye. Tamam mı?"

"Tamam."

"Tamam, çantamdan iki kelepçe ve makas çıkar. Pompa. Plasenta için bir leğene ihtiyacımız olacak. Geniş bir kâse ya da sos tavası da olur. Daha sonra banyoya git, kollarını sıyır ve ellerini sabunla dirseklerine kadar yıka, çok sabun kullan ve dayanabildiğin kadar sıcak su. Temiz bir havluyla kurula. Döndüğünde, daha büyük bir delik olacak. Tamam mı?"

"Tamam." Çantayı açtı. Mel elindekinin kelepçe olduğunu onaylayana kadar birkaç şey çıkarması gerekti. Pompa ise tam bir muammaydı. Bu böyle sürüp giderken, tekrar yüksek sesli bir inlemeyle kıvrandı… Baldırlarından tutup yüzü kızarana kadar itti. Jack feneri alıp pelvik tabanına tuttu. Aman Tanrım, diye düşündü. Oğlunun kafasının çıktığı o saçlı daire gerçekten de genişliyordu. Durmasını söylemenin bir anlamı olmadığını anladı. "Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"Git. Yıkan. Oyalanma."

"Tamamdır," dedi. Bu berbat bir durumdu, o lavaboda durup kendini köpürtürken karısı yatak odasında inliyor, sızlanıyor ve bebeklerini çıkarmaya çalışıyordu. Kes şunu diye bağırmak istedi ama bunun onu kızdıracağını biliyordu. Yatağa döndüğünde fenere uzandı ama Mel bağırdı: "Hayır! Dokunma ona! Temiz bir havluyla tut onu! Bana ver!"

Etrafa baktı, yastığının yanındaki havlulara, bir tanesini alıp feneri ona uzattı. Doğrulmaya çalıştı, feneri aldı. "Lanet olsun, Mel," dedi.

Ne demek istediğini biliyordu. Tekrar yastıkların üzerine çöktü ve saatine baktı. Rick çıkalı neredeyse bir buçuk saat olmuştu. John hangi cehennemdeydi? "Geliyor, Jack," dedi Mel halsizce. Tekrar yastıkların üzerine düşmüştü.

John havluyla elinden feneri aldı. "Onu bana ver," dedi ve kıvrılmış bir havlunun üzerine koydu. Böylece doğum alanını görebiliyordu. "Tamam, şimdi tek bir şeyi düşünebilirsin."

"Doğurmak mı?" diye sordu Mel.

"İki şey," diye düzeltti Jack. "Doğurmak ve bana ne yapacağımı söylemek."

Bir sonraki kasılmada, kendini yukarı çekip, baldırlarından tuttu. Bebeğin kafası giderek ortaya çıkıyordu. "Lanet olsun," dedi Jack tekrar. Üç ıkınma daha ve bebeğin tüm başı dışarı çıktı. "Ah, aman Tanrım!"

"Jack, bebeğin boynunda kordon var mı bak. Mor, ip gibi bir şey. Ahhh," dedi, başka bir kasılmayla daha boğuşurken. "Bebeğin boynunu işaretparmağınla kontrol et. Ahh!"

O anda ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

"John!" diye bağırdı Jack. "John, hadi!"

Yağmurdan sırılsıklam olmuş John, Jack'e göre sallana sallana yatak odasına geldi. Jack ayağa kalktı ve John, "Yerine dön, adamım," dedi. Olay yerine baktı. "İyi. Kordonu hissediyor musun?"

"Evet, ama şimdi ne halt edeceğim?"

John paltosunu omuzlarından attı. Feneri alıp daha da yakına tuttu. "Güzel," dedi. "Jack, ellerini getir. Onu çıkaracak. Hazır ol."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu Jack, bu işte sabrının sonuna gelmişti.

"Oradasın, Jack. Şimdi." Mel'in dizlerinin üzerinden baktı. "Biraz it, Mel," dedi John.

Mel inleyerek itti ve bebek bir pasta gibi kayıp geldi.

"Yüzükoyun tut, ellerin göğsünde olsun, sırtını ovala," dedi John. Daha Jack bunu yapamamışken, bebek ağlamaya başladı. "Ah, iyi," dedi John. Mel'in karnına bir battaniye serdi. "İyi iş. Onu buraya bırak. Onu kurulayıp güzelce saralım."

Oğlunu doğum sıvılarından temizlerken elleri titriyordu. Mel onu görmek için doğrulmaya çalıştı, parmaklarını ona dokunabilmek için uzattı. Bir an Jack donup kaldı. Battaniyesini kapatmadan önce, şaşkınlıkla ona baktı. Oğlu. Karısının vücudundan çıkmıştı. Çıplaktı, ıslaktı, ciyak ciyak ağlıyordu, hayatında gördüğü en güzel şeydi bu. Küçük kolları, bacakları iki yana sallanıyordu, ağzını açmış ağlıyordu. "Tanrım, Melinda, büyük bu. Onu nerende saklıyordun?" derken aslında ne kadar da küçük diye geçiriyordu aklından.

"Ah," dedi Mel. "Şimdi daha iyi hissediyorum işte."

John sonunda oyuna dahil olmuştu, nazikçe Mel'in rahmine masaj yapıyordu. "Ne kadın ama," dedi. "Dikişe gerek yok." Kordona kelepçeleri taktı, makası Jack'e uzatıp nereden keseceğini söyledi. Jack sonunda kendini çaresiz hissettiği bu durumda uyuşup kaldı, söyleneni yaptı ve bebeği bağlarından kurtardı.

"İyi iş," dedi John. "Bebeği Mel'e ver, Jack. Ben gidip elimi yıkayıp temizliğe yardım ederim."

Jack sevgiyle bebeği kucağında tutarken John banyoya gitti. Jack bebeği verirken Mel tişörtüne asılıyordu. Bebeğin yanaklarını göğsüne dayadı, parmaklarını mükemmel başında gezdirdi. Bebeğin ağlaması durdu ve etrafa bakmaya başladı. Mel, Jack'e bakıp gülümsedi.

"Hadi, küçük adam," dedi sevgiyle. Huzurluydu, tamamen oğluna odaklanmıştı. "İşini yap. Kanı çek, plasentayı çıkar." Bebeğin ağzına sığsın diye memesinin ucunu sıkıp onu emzirmeye çalıştı. Jack içinde bir duygu seli hissetti. Şarkı mı söylesin, bayılsın mı bilemedi. Daha da yakın olmak için dizlerinin üzerine çöktü ve Mel'in bebeğin ağzını ve yanaklarını memesiyle gıdıklamasını izledi, daha sonra bebek içgüdüsel olarak yapıştı, sıkıca tutunup, emmeye başladı. "Ah, Tanrım! Bu konuda çok iyisin," dedi Mel. Daha sonra yatağın yanında diz çökmüş, büyülenmiş Jack'e baktı. Hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim, sevgilim."

Eğildi, yüzünü oğlunun başına dayadı Jack. "Tanrım, Melinda. Biz az önce ne halt ettik böyle?"

Bir saat sonra elektrikler geldi. Peder, Jack'in ön verandasında haber bekliyordu. John, Mel'in temizlenmesine ve Jack'in yatağa temiz çarşaflar sermesine yardım etti. Artık

gitmeye hazırdı. "Onları bu havada dışarı çıkarmanın bir anlamı yok," dedi John. "İyi durumdalar. Bir sakinleştirici ister misin, dostum?" diye sordu Jack'e, gülerek.

"Bir tane alabilirim, evet. O çantada iyi bir malt var mı?"

"Bu çok iyi olmaz mıydı?" Jack'in eline vurup, "İyi iş çıkardın, ahbap. Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Öyle mi? Başka seçeneğim var mıydı? O seçimini yapmıştı."

"Peder Amcasına bebeği göster. Ben eve gidiyorum. Ve sanırım yıkaman gereken tonlarca çamaşır var."

"Tonlarca." Jack güldü.

Jack bebeği oturma odasına götürüp Peder'e gösterdi. "Onu sen mi doğurttun?" diye sordu Peder.

"Benim fikrim değildi," dedi Jack.

Peder sırıttı. "İyi iş çıkarmışsın gibi görünüyor."

"Yine de bir daha yapmaya hiç niyetim yok," dedi Jack ama yine de gülümsüyordu. "Paige nerede? Chris?"

"Rick onlara göz kulak oluyor," dedi Peder. "Belinde benim silahım var. Çok sevindi."

"Öyle mi? Geri dönsen iyi olur. Silahını al."

Jack bebeği beşiğine, yüzünde yaptığı zor işten kalan tatlı yumuşak çizgiler olan Mel'in yanına bıraktı. Yerden kıyafetleri, havluları ve çarşafları topladı. Çamaşır makinesini çalıştırdı, temizlik yaptı ve evi tekrar düzene soktu. Saat dokuzda kapı çaldı, Peder dönmüştü. Bir şişe uzattı."John bir sakinleştiriciye ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Evet. İçeri gel. Çok sessiz ol."

Jack birkaç bardak buldu, Peder de içkileri doldurdu… Daha sonra bardaklarını kaldırdılar. "Tebrikler, baba," dedi Peder.

Jack bardağı kafasını dikti, gözleri dolmuştu. "Benim karım," dedi fısıldayarak. "Ne kadar güç gerektirdiğini tahmin bile edemezsin. İnanılmazdı. Onun yüzünü izledim. Benim hiç olmadığım kadar güçlüydü. Ve sonra, ona bebeği verdiğimde, oğlumu göğsüne yasladı..." Bir yudum daha aldı. "Oğlumu beslerken bambaşka bir boyuttaydı. Sevgi ve huzur dolu bir yerde... Tanrım."

"Evet," dedi Peder. "Tanrı." Peder kollarını açıp, sıkı sıkı kucakladı Jack'i.

"Ben hayatımda hiç böyle bir şey görmedim," diye fısıldadı Jack.

Peder omzunu sıkıp onu biraz sarstı. "Senin adına gerçekten çok sevindim, dostum." Daha sonra çıktı, Jack arkasından yavaşça kapattı kapıyı.

Gece yarısı, Jack mumların çoğunu söndürüp yatağın yanındaki sallanan sandalyeye oturdu. Gece ikide bebeği Mel'e uzattı ve izledi, Mel iki göğsünden de birkaç dakikalık emzirirken, gazını çıkarıp uykulu gözlerle ona altını değiştirmesi için talimatlar verirken hipnotize olmuş gibiydi.

Sabaha karşı beşte, aynı şeyleri tekrarladı, ağlayan oğlunu annesinin kollarına verip onu beslemesini izledi. Tekrar, altını değiştirip temizledi. Kucağına alıp beşiğine koymadan önce bir saat salladı. Sabah sekizde, bir daha, emzirme ve altını değiştirme, Jack hiç uyumamıştı. Oğlunun göğsünün her kalkışını ve inişini, her nefes alışını izledi, sık sık o mükemmel küçük başını okşadı.

Sabah dokuzda, Mel yataktan kalktı. Oturabilmesine, yere basıp ayağa kalkmasına şaşırdı. "Ah," dedi Mel. "Sanırım duş alacağım."

"İyi misin?" diye sordu Jack.

"Çok daha iyi hissediyorum." Elini beline koydu. "Belim artık ağrımıyor." Jack'e yürüyüp ona sıkıca sarıldı, "Teşekkür ederim, Jack. Sensiz başaramazdım," dedi.

"Bence yapabilirdin." Şöyle bir ona baktı.

"Sorun ne?"

"Dün gece yaptıklarını gördükten sonra, ayağa kalkmana inanamıyorum.

Güldü. "İnanılmaz, değil mi? Bir kadının vücudunun açılıp bu büyüklükte bir çocuk doğurması? Henüz farkında değilsin ama bu yaşadığın harika bir deneyimdi. Kendi çocuğunu doğurtmak."

Alnından öptü. "Farkında olmadığımı kim söyledi?"

Yüzüne dokundu. "Uyudun mu?"

"Uyuyamadım," dedi, kafasını sallayarak. "Hâlâ çok heyecanlıyım."

"Belki de farkındasındır. Ben biraz temizleneceğim, sonra da yapmanı istediğim şeyler var."

"Hangi şeyler?" diye sordu. "Çamaşırları yıkadım."

Güldü. "Jack, hiçbir şey yemedik. Ve yapman gereken telefon görüşmeleri var. Kasabaya gitmelisin. Testere sesi duydum. Sence kamyonetin çekilmiş midir?"

"Kulübenin önünde duruyor."

Kafasını salladı. "Ne güzel yerde yaşıyoruz! İnsanlar, söylenmeden içgüdüsel olarak hareket ediyorlar. Neyse, ben açlıktan ölüyorum. Yıkanacağım."

Duştan çıktığında, elinde bir kâse sıcak çorbayla onu bekliyordu. "Burada tek başına kalabileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Burada iyiyim, kovboy," dedi, çorbasına dalarak.

Paige ve Peder onun için harika bir güveç, ekmek, sand-

viç, meyve ve turtadan oluşan güzel bir paket hazırlarken Jack hızlıca telefon görüşmelerini yaptı. Mutfaktan hızlıca bazı malzemeleri kaptı. Yumurta, peynir, süt, meyve suyu. Jack uzun süre onlardan ayrı kalamadı, hemen kulübeye döndü. Mel ve bebeği uyurken buldu. Ateşe birkaç kömür atıp, koltuğa geçti. Sehpa olarak kullandıkları sandığın üstüne ayaklarını uzattı. Tatlı bir yorgunluk çöktü üstüne, sanki sakinleştirici almış gibiydi. Cennete gittiğini sandı, öyle tatlıydı ki.

Birkaç saat sonra, Mel'in parmaklarının saçlarında gezdiğini hissetti, gözlerini açtı. Bebek kucağında, yanında oturuyordu. "Yedi mi?" diye sordu Jack.

"Yedi ve yedi ve yedi."

"Onu bana ver," dedi, ellerini uzatarak. Başını öptü bebeğin. "Tanrım. Hâlâ inanamıyorum. Nasıl hissettiğimi biliyor musun? Sanki daha önce hayatımda hiç mutlu olmamışım gibi, çünkü bu çok... Bu daha önce yaşadığım mutlulukların en büyüğü." Mel'in yanağına dokundu. "Kimse benim için böyle harika bir şey yapmamıştı, Melinda."

"Bunu bilmek güzel, Jack," dedi gülerek.

"Öp beni," dedi kadına doğru eğilerek. Dediğini yaptı Mel. Dudaklarına kocaman, sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Telefon görüşmelerini yaptın mı?"

"Hı hı. Joey geliyor ama umarım sakıncası yoktur. Bize birkaç gün müsaade etmesini söyledim. Bir süre daha burada seninle yalnız olmak istiyorum."

"İyi. Sen dünyaya dönene kadar. Peki ya bardaki işler? Paige'in sana ihtiyacı yok mu?"

"Ron ve Bruce etrafta dolanıp nöbet tutuyorlar. Dünyaya geri dönecek miyim? Hiç öyle olacak gibi görünmüyor."

"Olacak," dedi Mel. "Ama umarım hemen olmaz. Bu hallerin çok hoşuma gidiyor. Sevimli ve şaşkınsın."

"Ben de kendimi böyle seviyorum."

Okuldan sonra, Rick iş yerine Mel'in kulübesine gitti. Yavaşça kapıyı çaldı, Mel açtı kapıyı. Tatlı tatlı gülümsedi. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Harikayım," dedi fısıldayarak. Parmağını dudaklarına götürdü ve elinden tutup, onu içeri çekti. "Çok sessiz ol," diye fısıldadı. "Buraya gel."

Onu oturma odasına yönlendirdi. Jack ayakları sandığın üstünde, koltukta uyuyakalmıştı. Sandalyeyi işaret etti. "Ceketini ver ve otur." Omuzlarından sıyırarak ceketini verdi ve Mel odadan çıkarken söyleneni yaptı. Saniyeler içinde elinde küçük bir bohçayla döndü. Bebeği Rick'e uzatıp kollarına bıraktı. Daha sonra tek dizinin üstüne çöktü, onun durumundaki bir kadın için oldukça çevikti. Kollarını Rick'in omzuna attı, yüz yüzeydiler.

Rick, Jack'in oğluna, bu yeni hayata sarıldı ve yakışıklı yuvarlak kafasına, küçük, pembe, kalp şeklindeki ağzına hayran kaldı. Bebek kucağında harika sesler çıkararak kıpırdadı.

Jack gözlerini açtı ama hareket etmedi. Odanın içindeki kısa mesafeden Rick'in bebeğe, Mel'in de Rick'e sarıldığını gördü. Rick'in yanağından gözyaşları akıyordu.

"Olması gereken bu," diye fısıldadı Rick.

"Olacak olan bu," diye karşılık verdi Mel. Rick'in yana-

ğına küçük bir öpücük kondurdu. "Zamanı gelince olur."

Daha sonra koltuğa gidip Jack'in yanına kıvrıldı. Jack'in kolları otomatik olarak onu kendine çekti ve dördü öylece neredeyse bir saat kaldılar.

ON SEKİZ

Mike Valenzuela'nın Şartlı Salıverme'de bir arkadaşı vardı, çeteler birimindeyken bilgi almak için kullandığı biriydi bu adam. Şartlı salıvermeyle hapishaneden çıkıp sokağa dönen çete üyelerini izlemek için harika bir yoldu. Çalışmıyor olsa da, birinin şartlı salıverme koşullarına uyup uymadığını öğrenmesi çok kolaydı. Mike çok saygı duyulan bir memurdu. Güvenilirdi.

"Haftalık görüşmelerine gidiyor, Adsız Bağımlılar'a her gün katıldığına dair pusulalar getiriyor," dedi Mike, Paige ve Peder'e. "Haftada iki gece bir aşevinde çalışıyor ve eski işini tekrar kazanmaya çabalıyor."

"Aşevi mi?" diye sordu Paige. Kafasını salladı. "Hayal etmesi bile zor."

"Bunu hayal etmek senin için daha kolay olacak. Şimdiden kamu hizmetinin azaltılmasını ve şartlı salıverme

görüşmelerinin haftada birden ayda bire çevrilmesini istiyor. Ve... Klinikte tanıştığı bir kadınla birlikte yaşıyor."

"Ah, Tanrım," dedi Paige. "Brie böyle bir şey olabileceğini söylemişti..."

"Aslında, tahmin edilebilir," dedi Mike. "Temizlenmelerinin ilk bir yılı boyunca hiçbir tür ilişkiye girmemeleri söyleniyor. Özellikle de bir bağımlıyla ise bu ilişki, hiç iyi görülmüyor. Ancak yine de her zaman oluyor işte. Paige, seni unuttuğuna inanmak imkânsız ama şu anda dikkati hapis cezasına kaymış durumda. Ve belki de, yeni bir kadına."

"Hiç aramadı ya da başka bir şey yapmadı," dedi Paige. "Sen öyle olabileceğini düşündün."

"Öyle sandım," dedi Mike. "Eğer amacı hâlâ velayet olsaydı ya da ilişkinizi gözden geçirmenizi isteseydi, her şeyden önce bir telefon beklerdim. Ancak telefonla araması yargıcı gerçekten kızdırabilir ve eğer Virgin River'a seni taciz etmek ya da bir şekilde tehdit etmek için ayak basarsa, işte o zaman hapse girer. Bu iyi bir caydırıcı. Özellikle hapisten yeni çıkmış bir adam için. Orası pek hoş bir yer değil."

"Sence rahatlayabilir miyiz?"

"Belki, sadece biraz. Tetikte olun. Bence bir gün tekrar gelecek. Onun gibi adamlar, kin tutarlar, kolay kolay takıntılarından vazgeçmezler. Değişeceklerine inanmıyorum. Ama şu anda çok meşgul. Onunla tekrar uğraşmak zorunda kalman bir on yıl sürebilir."

Peder kollarını beline dolayıp Paige'i kendine çekti. "Aynı şekilde, ara ara kontrol eder misin?"

"Kesinlikle," diye söz verdi Mike. "Her hafta."

Peder en azından biraz olsun Paige'in rahatlamasını bekliyordu. Mike gerçekten de iyi haberler vermişti. Ama Paige'in yüzü asılmıştı. Biraz da umutsuzluğa kapılmıştı. Gün bitiminde, o özel anlarında ona sarılıp, çenesini kaldırdı ve sordu: "Neden biraz olsun mutlu değilsin? Ona güvenemediğin için mi? Wes'e?"

"Alı, yapamam. Yapamayız. Ondan asla kurtulamayacağım fikrine katlanamıyorum ve bunu senin hayatına ben soktum. Huzursuzluk ve bela. Hatta belki de tehlike. Ah, John... Benimle nasıl bir bela aldın başına."

Peder gülümsedi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Nasıl hissettiğime inanamazsın. Paige, peşinde eli silahlı bir Hun ordusu olsa bile umurumda değil. Sen ve Chris, hayatıma girdiğiniz gün, bu hayatımın en büyük mucizesiydi. Sizi hiçbir şeye değişmem."

Paige sıkı sıkı sarıldı. "Yaşayan en tatlı adam olduğunu biliyor musun?"

Güldü. "Gördün mü, işte bu. Senden önce, ben sadece bir balıkçı ve aşçıydım. Şimdi bana bir bak." Sırıttı. "Artık sadece yaşayan en tatlı adam değilim, dünyanın en büyük âşığı gibiyim."

John'un güzelliği de işte buydu. Sadece aklından geçenleri söyleyerek ruh halini hızla değiştirebiliyordu. Onunla ilgili anladığı bir şey varsa, o da hissettiklerini söylediğiydi. "Demek öyle düşünüyorsun, ha?" diye sordu, gülümseyerek.

"Bakalım daha da iyi olabilecek miyim. Ne dersin?"

Bebek David'i beş günlükken görmeye ilk gelen Joey olmuştu. Daha sonra zahmet vermemek için çok uğraşan

ancak daha fazla uzak kalamayan Sam Dede geldi. Mike'ın karavanı hâlâ kulübenin önündeydi, Mike koltuğa geçip yatağını Sam'e bıraktı. Daha sonra hep birlikte Jack'in kız kardeşleri ve birkaç yeğeni geldiler. Günler geçtikçe, neredeyse Virgin River'ın her sakini ellerinde üstü örtülü bir yemek, pasta ya da kurabiye tabağı ile ziyarete geldi. Ziyaret ve kutlama dolu haftalar çabucak geçti. Henüz gelmeyen Jack'in ailesinin tek üyesi, genç kariyerinin en büyük davalarından birinin ortasında olan Brie'ydi. Tam bir medya cümbüşüne dönmüş olan bir tecavüz davasıyla ilgileniyordu.

Mayıs ayı parlak bir güneş, çiçekler ve geyikler getirmişti bahçeye. Bebek o kadar çok kucakta kalıyordu ki, beşiğindeki çarşafları değiştirmeye neredeyse hiç gerek kalmıyordu. Jack, Mel'den önceki kadınların da bebekleri olmuş mudur diye merak etmeye başladı. Çünkü daha önce hiç böyle korkunç bir değişim görmemişti. Bir o kadar da rahatsız edici. Mucizevi emzirme diyeti sayesinde doğum kilolarının çoğunu hızlıca vermişti. İlk olarak o güzel yüzü çıkık elmacık kemikli yuvarlak hatlarına tekrar kavuşmuştu ve mutluluktan parlıyordu. Her şeyi daha da parlak görünüyordu. Eski formuna kavuşmasının uzun süreceğinden yakınsa da, onun bakış açısından hiç bu kadar seksi olmamıştı. Vücuduna tapıyordu, özellikle de oğullarını doğurmasına yardım ettikten sonra. Göbeği yavaş yavaş düzleşiyordu. Göğüsleri dolgun ve dikti; kahkahası bulaşıcıydı. Oğullarını kucağına alıp da emzirirken, sanki içinde bir ışık yanıyormuşçasına parlıyordu. Jack için, o bir hayaldi. Aşkında kaybolup gitmişti.

Jack ölüyordu. Çok daha fazla odun kırıyor ve Mel'i

duşta görmekten sakınıyordu. Üzerinde korkunç bir etkisi vardı. Ayaklarını yerden kesip kollarına aldığı, yatağa atıp üstüne çıktığı, aralarında bebek olmayan günleri özlüyordu. Açlıktan ölüyordu. Bu açlığı onunla gidermeyi istiyordu. Karnında küçük David olmadan; onu arzularından korumak zorunda olmadan önce, başlardaki o gücü ve sıcaklığı tekrar hissetmeyi hayal ediyordu.

O günlerde onu öptüğünde, ağzını açıp da dilini içine aldığı zamanlar, öyle derinden inlerdi ki. "Yakında, Jack. Çok yakında," diye fısıldardı dudaklarına.

O kadar da yakın değil diye düşünebildi sadece. Bu durum onu bencil ve sabırsız yapıyordu. Daha sonra Brie'nin mahkemesi bitti ve geldi. Onun için kötü giden bu davadan sonra biraz rahatlaması için dinlenmeye; kardeşleriyle ve yeni yeğeniyle olmaya ihtiyacı vardı. Jack kardeşini gördüğüne her zaman mutlu olmasına rağmen, özellikle de zor ve tam bir hayal kırıklığı olan davadan sonra düzeldiğini, boşanmasından bu yana eski özgüvenini geri kazanmaya başladığını görmesine karşın, aklından geçen düşünce şu oldu: Şimdi en az bir hafta daha beklemek zorunda kalacağım.

Brie, kardeşinin bu küçük kulübesinde hayatın nasıl değişmiş olduğunu gördü. Mel ve Jack bebekleri yataklarının yanında tutuyorlardı, gece ve gündüz kımıldayıp sızlanmasını, daha sonra da kardeşi ve yengesinin o yumuşak mırıldanmalarını duyabiliyordu. Jack'in her emzirmede uyandığını, sık sık David'le birlikte kalktığını, altını değiştirdiğini ve onu tekrar yatağa, Mel'in yanına götürdüğünü bilmesi gerekirdi.

Başka bir gelişme de, ortalıkta duran karavandı. Sabahın

ilk ışıklarıyla kulübeden sıvışıyor ve verandada Adriondack sandalyelerinden birine oturup bahçenin karşısındaki açık camdan gelen o yumuşak İspanyol gitar melodilerini dinliyordu. Mike, onun orada olduğunu, dinlediğini, müziğin içini kıpırdattığını bilmiyordu. Tellere vururken sağ eli hâlâ biraz kayıyordu, ama sol eliyle toparlıyor, çok da güzel tıngırdatıyordu. Sık sık başa dönüyordu. Adam gücünü tekrar topladığında, gitarının sesinin muhteşem olacağını düşündü Brie.

Bazen arkasına yaslanıyor, gözlerini kapatıyor ve onun için çaldığını hayal ediyordu. Yıllar önce Sacramento'da Jack'in Irak'a son gidişinde tanışmışlardı. Jack'in son göreviydi. O zamanlar Brie yeni evlenmişti. Onu tekrar Mel ve Jack'in düğününde görmüştü. Tam da eski dostlar gibiydiler. Gerçek adı Miguel'di. Bunu biliyordu. Birleşik Devletler'de doğmasına rağmen, kültürel köklerinden, ülkesinden kopmamıştı. Müziğinde bunu duyabiliyordun. O seksi İspanyol gitarının sesi.

Brad onu yüzüstü bırakıp gideli altı aydan fazla olmuştu. Kısa sürede bir erkeğin onunla ilgilenmesi için hazır olacaktı. Ama bu sefer çok daha dikkatli davranacaktı. Sadakat yoksunu başka bir erkeğe daha bağlanmayacaktı. Brie, Mike hakkındaki her şeyi biliyordu. Uzun zamandır Jack'in yanındaydı ve dört dörtlük bir flörttü. Muhtemelen kendini harika bir Latin âşığı olarak görüyordu; iki kere evlendiğini ve yüzlerce kız arkadaşının olduğunu duymuştu. Çok da şaşılacak bir şey değildi. Yakışıklı ve seksiydi. Belki de ayaklarına kapanıyorlardı. Brie sadece müziğin ve hayallerinin tadını çıkaracaktı; bu adam tam bir zehirdi.

Brie harika bir ziyaret geçiriyordu. Arkada bebekle,

Mel'le birlikte kızıl çamları gezmişler, arkadaşlarını görmek için Grace Valley'e gitmişlerdi. Kıyı kasabalarında alış-veriş yapıp, kasaba sakinlerini ziyaret etmişlerdi. Mel kanguruyla bebeği rahatlıkla taşıyordu. Ara vermek istediğinde, Jack'e uysun diye ipleri gevşetiyor ve oğlunu ona uzatıyordu. Virgin River'daki insanlar bebek taşıyan bir adamın onlara içki servis etmesine alışıyorlardı.

Sıradan bir akşam yemeği vaktinde, Mel, Brie ve Mike'ı masada bıraktı ve oğlunu kocasına teslim edip tuvalete gitti. Bebeği her Jack'e uzatışında, gözbebekleri büyüyor, sevgi ve gururla bakıyordu. Daha sonra karısının gidişini izlerken, başka bir ifade gelip yerleşiyordu adamın suratına. Bakışları kalçasına kayıyor, çenesini sıkıyordu.

"Kardeşimi," dedi Brie, Mike'la bir gün barda otururlarken. "Onu böyle, evli ve çocuklu göreceğimi hiç sanmazdım. Mutluğun da ötesinde bir şey bu... Arada bir yüzünde endişeli bir ifade görmeme rağmen o da iyi. Belki de sorumluluğun altında eziliyordur."

"Gördüğün şeyin bu olduğundan emin değilim," dedi Mike, Jack'in yüzüne bakarak. "Benim dört evli erkek kardeşim var. Erkekler konuşurlar."

"Ne hakkında konuşurlar?" diye sordu Brie.

Cevap vermek yerine, "David şimdi kaç yaşında?" diye sordu.

"Neredeyse altı haftalık. Neden?"

Gülümsedi ve Brie'nin elini tuttu. "Neden yarın benimle balığa gelmiyorsun? Mel'in takımlarını ve çizmelerini alabilirsin. Saatlerce nehirde kalabiliriz."

Brie elini çekti. "Ah, teşekkürler, ama Mel ve ben şeye gidecektik..."

"Mel ve Jack'e saatlerce nehirde olacağını söyleyebilirsin," dedi Mike. "Saatlerce."

"Ama..."

Gözlerini devirdi. "Brie, güzel vakit geçireceksin. Bunu garanti ederim."

Yaklaştı. "Dinle, Mike bir şeyi anlaman lazım. Ben burada Mel, Jack ve bebeği görmek için varım, başka şeyler için değil."

Bara baktı, Mel'in arkası dönüktü. "Birkaç saat onlardan uzaklaşmalıyız. İnan bana, bizi düşünmüyordum. Onları düşünüyordum."

Omuzlarının üzerinden kardeşine ve yengesine baktı. Bebeğin başını öpüyorlardı. Tekrar Mike'a baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"O bakışı daha önce gördüm. Eğer yarın benimle balığa gelirsen, döndüğünde kardeşinin suratında o bakışı görmeyeceksin. O gergin hatların çoğu gitmiş olacak. Bundan kesinlikle eminim."

"Peki ya ben pek balık tutmayı sevmiyorsam?" dedi Brie.

"Sen sadece balığa gideceğini söyle. Yapacak başka bir şey düşünürüz. Saatler süren bir şey."

Yaklaştı. "Gitarı getirecek misin?" diye fısıldadı. Şaşkınlık dolu bir ifadeyle karşılandı.

Mel masaya döndüğünde, Brie, "Mel, yarın Mike'la balığa gitsem seni çok hayal kırıklığına uğratmış olur muyum? Takımlarını alsam?" diye sordu.

"Hayır," dedi, kafasını sallayarak Mel. "Sorun değil. Vay be, balık tutmayı sevdiğini bilmiyordum."

"Şey, bedava bir ders alacağım. Sakıncası yoksa, günün

çoğunda dışarıda olacağız."

"Sorun değil. Eve gitmeye hazır mısın?"

"Tabii ki," dedi Brie. "Saat kaçta, Mike?"

"On nasıl? Peder'e öğle yemeği için bir şeyler hazırlatırım."

Kadınlar çıktığında, Mike bara gitti. "Kahveye ne dersin?" diye sordu Jack'e.

"Anladın," dedi, kupayı doldururken.

Peder mutfaktan bir kasa bardak getirip tezgâhın altına itti. "Hey, Peder, bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Mike.

"Neye ihtiyacın var, dostum?"

"Yarın Brie'yi nehre götüreceğim. Biraz balık tutacağız. Bize öğle yemeği hazırlar mısın? Güzel bir şeyler. Böylece nazik biri olduğumu düşünür. Sepete bir şişe iyi bir şarap da koyabilir misin?"

"Tabii ki," dedi Peder, sırıtarak.

Jack bir bardak aldı, havluyla su lekelerini sildi. "Benim küçük kız kardeşimle takılmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Çünkü zor zamanlar atlattı ve başka bir..."

"Hayır, Jack." Güldü. "Kimseyle takılmıyorum, güven bana. Ama onu birkaç saat oyalarsam, belki de sen bebeğin annesiyle takılabilirsin."

Jack gözlerini kıstı.

Mike kupasından bir yudum aldı. "Uyku saati boyunca onunla dışarıda olacağım," dedi. "Belki de birkaç uyku saati."

Jack, Mike'a yaklaştı. "Kız kardeşimle takılmazsan iyi edersin. Unutma, seni ve kadınlara olan tavrını biliyorum ve konuştuğumuz benim kız kardeşim."

Mike güldü. "Tekrar vurulmaya çalıştığımı mı sanıyorsun? Dostum, onların hepsi eskidendi. Sana söz veriyorum, Brie'ye kardeşim gibi davranacağım. Endişelenmene gerek yok."

"Eskidendi, ha? Buna ne sebep oldu?"

"Üç kurşun." Kahvesinden biraz içti, kupayı bara bırakıp kafasını mutfağa uzattı. "Peder," diye seslendi. "Yarın on gibi öğle yemeğimi almaya gelirim. Tamam mı?"

Jack kendini garip hissetti; eskiden karısının peşinde koşarken kendine daha fazla güvenirdi. Biraz yalnız kalmaları gerektiğiyle ilgili bir şey söylemediği için çok pişman oldu. Büyük bir taktik hatası. Ondan bir cevap alabilirdi çünkü arzuyla, coşkuyla kulübeye gidip de henüz hazır olmadığını, çok erken olduğunu duymaktan korkuyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi, daha romantik bir yaklaşım seçti, gün ortasında onu şaşırtacak, kur yapıp baştan çıkarmaya çalışacaktı. Mel de Brie'nin bütün gün Mike'la dışarıda olacağını biliyordu ve utangaç biri değildi. Bu fırsattan yararlanmalarını önerebilirdi. Ancak böyle bir şey yapmadı.

Bir erkek nasıl olur da çocuk doğurduktan hemen sonra karısının seks için hazır olduğunu anlayabilir? Lohusa döneminin bittiğini biliyordu çünkü her gün günlük çöpleri çöp konteynirine atmak için kamyonunun arkasına koyup kasabaya giden oydu. O küçük pedler azalıp kaybolmuştu, yerini küçük, tek kullanımlık bebek bezlerine bırakmıştı. Ve Mel'in hareketleri yavaşlıktan çıkıp çevikleşmişti; ağrılarından şikâyet etmeyi kesmişti ve en az üç haftadır küvete girmiyordu.

Kulübeye yaklaştıkça, daha fazla düşünmeye başladı. Bir hafta sonra, doğumdan sonra her şeyin iyi olduğundan emin olmak için John Stone'la randevusu vardı. Kesinlikle bunu bekliyordu. Oraya vardığında, onu mutfakta David'in banyosunu yaptırırken buldu. "Vay, vay," dedi, gülümseyerek. "Seni sabahın bu saatinde pek görmüyordum."

"Bar gerçekten çok sakin," dedi boş boş.

"Burada işimi bitirdikten sonra, David'i emzirip yatağına yatırmalıyım," dedi. Sonra sevgiyle konuşup gülümsedi, bebeğe komik yüz hareketleri yaptı, ihtiyaçlarından dolayı bitip tükenmişti. "Daha sonra sana önerim," dedi. Tekrar yüzünü David'in yüzüne yaklaştırdı, öpüp komik sesler çıkardı.

Jack verandaya çıktı. Basamaklara oturup başını tuttu. Kendini bir hayvan gibi hissetti. Bebeğinin ağzından sütünü çalmaya çalışan azgın bir boğa gibi. Karısından yararlanmak için ilk fırsata atlarken, karı koca haklarından bahsetmek imkânsızdı.

Derin bir nefes alıp kendi kendine nutuk çekti. Karınla bir kahve iç, dedi kendi kendine. Onunla biraz zaman geçir, konuş onunla, konuşmanın içinde nazikçe onu tekrar yatağa atmak için sabırsızlandığını söyle. Doktordan onay bekleyip beklemediğini sor ve Tanrı aşkına, biraz ağırdan al. Ona ihtiyacı olan zamanı ver. Her şey bu şekilde daha iyi olacak. Çok azgın olmak sana pek puan kazandırmayacak. Düşünmesi gereken bir bebeği var.

"Orada ne yapıyorsun?"

Kulübenin kapısında sadece Jack'in gömleğini giymiş duruyordu. Kalbi patlayacak gibi oldu. Dolgun göğüsleri-

ne, ince bacaklarına bakakaldı.

"Daha botlarını bile çıkarmamışsın. Halbuki gelip karının vücuduyla ilgilendiğine yemin edebilirdim."

Yutkundu. "Bu olacak mı?" diye sordu, umutlanarak.

"Bir dakika içinde." Ve dönüp eve girdi.

Botları verandadaydı, gömleği oturma odasında çıkarılmıştı, pantolonu yatak odasının kapısında indirilmiş, kenara tekmelenmişti.

Mel yatakta uzanıyordu, üstünde vücudunu zar zor kapatan gömleği vardı. Yukarıdan itibaren yavaşça düğmelerini açmaya başladı. Rahatla, oğlum, dedi kendi kendine. Neyle uğraştığını bilmelisin. Daha yeni bir bebeği oldu. Yanına uzandı, kendine çekip öptü, sarıldı. "İstiyor musun? Emin misin?"

"Jack, asla tam olarak bebekten önceki gibi olamayacağım. Vücudum değişti."

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Vücudun benim için harika. Yaptıklarından sonra. Tuhaf bir şekilde neredeyse kıskanıyorum bile. Bu vücuda tapıyorum."

Güldü. "Son iki-üç ayı hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet?"

"Eğer hamile olmasaydım yapacağımız onca şeyi? Eğer daha yeni bir bebeğimiz olmasaydı?"

"Evet?"

"Bütün o şeyleri bana şimdi yapar mısın? Hepsini birden. Ta ki yorgunluktan ölene dek. Lütfen?"

"Ah, evet!"

Çıplak vücudunu ortaya çıkarmak için gömleğin düğmelerini açtı, bu görüntüyle Jack'in gözü döndü. Daha dolgun, daha yuvarlaktı. Ona kafayı yedirten daha zengin

bir forma kavuşmuştu. "Başlayalım, koca oğlan. Deliriyorum, seni çok istiyorum."

"Melinda," dedi, ellerini o tatlı vücudunda gezdirirken. "Seninle evli olmayı ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Şişt. Sadece göster."

Mike şarabı Brie'yi rahatlatmak ya da konuşturmak için istememişti. Sadece bunun hoş bir şey olabileceğini düşünmüştü, çünkü balık tutmayacaklarından emindi. Bu konuda haklı da çıkmıştı. Onun yerine, kızılçam korusuna sürdüler, aşağılara, sahilin başladığı, büyük kayalarla süslendiği nehrin sonuna indiler. Mike nehrin kenarında, uzun ağaçların gölgesinde büyük bir kayaya battaniye serdi. Piknikte konuşmanın ve onun ısrarıyla bir de gitar çalmanın dışında yapılacak çok da bir şey yoktu. Müziği pas tutmuştu, onu buna maruz bırakmak pek hoşuna gitmiyordu, ama hatalarını fark etmiyor gibiydi. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, dudaklarında hafif bir gülümseme ile gitar çalmasını dinliyordu. Eskiden olsa, Mike şimdiye onu çoktan yere yatırmıştı. Ama bu yıllar önceydi.

Bu küçük, genç kadının Sacramento Valley'daki en sert savcılardan biri olduğunu düşünmek çok zordu. Dar kotunun içinde, mokasenleriyle, belinden bağlı açık mavi gömleğiyle küçücük bir şeydi. Beline kadar uzanan, kalın açık kahverengi saçları, bir erkeğin ellerinin altında ipek gibi hissettiren pürüzsüz, bembeyaz bir teni vardı. O çaldıkça, kahverengi gözlerini kapadı; pembe dudakları minnettarlıkla kıpırdıyordu.

Brie rüzgârdan ürperdi ve Mike gitarı kenara bıraktı.

Arabaya gidip arka koltuktan ceketini getirdi. Omuzlarına örttü, Brie cekete sarılırken içi kaynadı. Mike daha sonra yakasını kokladığını gördüğünde artık gücü kalmamıştı. Onu bir kardeş gibi görmüyordu.

"Müziğine bakılırsa kolun neredeyse tamamen iyileşmiş gibi," dedi Brie.

"Neredeyse," dedi Mike tekrar battaniyenin üzerine otururken. "Sanırım yüzde yüz iyileşeceğim ya da çok yaklaşacağım."

"Peki diğer her şey iyileşti mi?"

"Her şey değil," dedi, söylediğine kendi de şaşırarak. "Bazen doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyorum ve beynimden endişe ediyorum ama bunun herkes kadar olduğunu fark ettim, yani fazla tepki veriyor olabilirim. Kasığımdan vuruldum. Kötü bir nokta."

"Ah," dedi Brie. Sormak istemediğini söyleyebilirdi.

"Hayati bir tehlike yok." Endişelenecek bir durum yok, diye eklemek istedi. Jack'e gidip oradan vurup vurmadıklarını sormana gerek yok.

"Burada mı kalmayı düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" dedi omuzlarını silkerek. "Arkadaşlarım burada. Burası sakin ve huzurlu. Baskı yok." Güldü. "Bundan çok sıkıldım. Senin dünyanda yaşadım. Görevdeyken, bir sürü bölge avukatıyla çalıştım. Otuz yaşında mısın? Otuz bir mi? Ve insanları ömür boyu hapse mi tıkıyorsun?"

"Mümkün olduğunca çok ve otuz yaşındayım. Otuz yaşındayım ve çoktan evlenip boşandım."

"Hey, bu yüzünde gerçekten bir iz bırakmamış, Brie. Jack'in anlattığına göre, bunun seninle bir ilgisi yok."

"Jack nasıl anlattı sana durumu?"

Mike yere baktı. İkinci gaf, diye düşündü. İlki kasıktan vurulma, şimdi de boşanma hikâyesi. Gözlerini kaldırdı. "Jack, Brad'in boşanmayı istediğini söyledi. Senin de üzüldüğünü anlattı."

"Brad beni en iyi arkadaşımla aldattı," dedi Brie. "Beni bıraktı, onunla yaşıyor ve ben ona nafaka ödüyorum. Kocası da o ve çocuk için nafaka ödüyor. Evin yarısı için ona büyük bir çek verdim ve ne dedi biliyor musun? 'Brie, umarım arkadaş kalabiliriz,' dedi." Bütün o öfkesinin ağırlığını taşıyan bir kahkaha patlattı.

"Ah, Tanrım. Bunların olmasına çok üzüldüm. Tu no mereces esto. Bunu hak etmiyorsun," diye çevirdi.

"Bazı erkeklerin sorunu ne?" diye sordu öfkeyle. "Bir erkek neden böyle bir şey yapar?"

Üzülerek güldü. "En azından ben hiç böyle bir şey yapmadım," dedi, daha çok kendi kendine. Daha sonra bu boşboğazlılıktan nasıl sıyrıldığına şaşırdı.

"Eminim bir sürü affedildiğin durum olmuştur," dedi.

"Ne var biliyor musun, Brie? O kadar çok hata yaptım ki sayamam bile. Bir milyon hata yaptıysam bir o kadar çok da özür dilemişimdir. Brad de benim gibi olabilir, gerçekten çok üzülebilir. Ve onun için de gerçekten çok geç olabilir."

"Polisler," dedi iğrenerek. "Sizler."

"Ah, hadi ama... Sadece polisler değil. Yine de sana şunu garanti ederim, düzgün üniformalı ve silahlı birçok erkeğin kadınlarla arası çok iyidir. Ama bir erkek buna dönüşüyorsa, kaçsan iyi edersin."

"Eski eşlerin senden kaçmakla iyi mi etti?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye yanıtladı, utanarak kafasını sallarken.

"İçimi rahatlattın."

"Brie, gençsin, güzelsin ve güçlüsün. Senin gibi birini aldatan erkek, kesinlikle seni hak etmiyordur." Uzanıp elini tuttu. "Böyle bir adama takılıp kalmak için fazla değerlisin, Brie."

Elini çekti. "Sen evliliklerini batırmak için ne yaptın?"

"Ben çok sorumsuzdum. Nasıl bir âşık olunacağını biliyordum ama sevmesini bilmiyordum. Sanırım erkeklerin adam olmaları uzun sürüyor. Kadınlar için daha kolay... En azından sen daha yaşlanmadan olgunlaştın."

"Sonunda olgunlaştığını düşünüyorsun, ha?"

"Olabilir," dedi omzunu silkerek. "Dikkatini çekmek için neredeyse ölmek gerekiyor."

"Peki ya yeniden başlayabilseydin? Neyi değiştirirdin?"

Bir an düşündü. "Başlangıç olarak, o kadar hızlı evlenmezdim. Doğru kadını bulana kadar, şüpheye hiç yer bırakmayacak şekilde beklerdim. Jack doğru olanı yaptı. Gerçek aşkla karşılaşana kadar bağlanmaktan kaçındı. Peder de öyle yaptı, gerçi bunu bilinçli olarak yaptığından emin değilim. Çok erken olmasa da, ömür boyu, sonsuza kadar sürecek o şeyi buldukları çok açık. Ben bunu beklemedim. Fırsatını buldukça avlandım, ama avlanmak benim için yakaladıklarımdan daha önemliydi sanırım." Kara kaşlarını kaldırdı. "Aptal olduğumu kabul ediyorum. Ah, yeniden başlamak için neler vermezdim bilmiyorsun." Öne doğru eğilip devam etti. "Eğer hayatımda senin gibi bir kadın olsaydı, sanırım neye sahip olduğumu bilirdim."

Brie güldü. "Yüce Tanrım, çok açıksın. Bana resmen asılıyorsun!"

Bazı alışkınlıklar çok zor geçer, diye düşündü. Üstelik

o tatlı parfümünün kokusunu alacak kadar yakındı ve biraz aklını karıştırıyordu. "Tanrım, hayır! Buna cesaret edemem! Sana karşı hayranlık duyuyorum, hepsi bu."

"İyi, bana hayranlık duymayı bırakabilirsin. Sizlerden hiçbirine iki yüz metreden daha fazla yaklaşmayacağım."

"Bizlerden birine daha mı? Bana mı?"

"İki tane karın ve milyonlarca sevgilin olmuş. Pek de iyi bir özgeçmiş değil, Mike."

Ellerini dayayıp arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Bir an benden hoşlandığını sandım."

Kaşlarını kaldırdı. "Çapkın bir adam tarafından kandırılmaya hiç niyetim yok."

Omzunu silkti. "Eğer öyleyse, güvende olacaksın, Brie," dedi, gülümseyerek.

"Burası güzel bir yer," dedi Brie. "Neden hiç balıkçı yok?"

"Büyük balıklar için çok sığ. Burası gençlerin yalnız kalmak için geldikleri bir yer. Yumuşak çimenlerin, uzun ağaçların olduğu ve altına saklanabilecekleri geniş gölgeliklerin olduğu bir yer. Onlar birbirlerine fısıldarken nehir de onlara fısıldar. O yaslandığın yaşlı kayanın yıllar içinde nefis şeyler gördüğüne eminim."

"Bugün göreceği en nefis şey Peder'in öğle yemeği," dedi Brie ama bunu söylerken de gülümsüyordu.

"Çok şükür Tanrım," dedi, alaya alarak Mike. "Kabul ediyorum, çok endişeliydim. Acaba sana şarap ve müzik sunarsam beni baştan çıkarmaya başlar mısın diye düşündüm, ben nasıl..."

"Bundan kaçarım mı?" diye sordu, eğlenerek.

"Tam olarak değil, kızım." Sırıttı. "Jack'in beni öldür-

mesini nasıl engellerim diye düşünüyordum."

"Bunu yanlış anlama, Mike, kişisel bir şey değil ama Jack benim hareketlerimden sorumlu değil. O öyle olduğunu sanıyor ama değil."

"Büyük abiler," dedi Mike. "Çok sinir bozucu insanlar..." Daha sonra ciddileşti ve "Boşanma konusunda üzgünüm, Brie. Mahkeme konusunda da. Çok fazla detay bilmiyorum, ama Jack senin için çok kötü bir deneyim olduğunu söyledi."

"Kötüden de beter." Saçlarını ceketin yakasından çıkardı ve arkasına attı, yukarı bakarak. Birkaç telin düşmesini umut ederken buldu kendini. "Uzak durulması gereken korkunç insanlar var, bazı diğerlerinden daha beter. Kaybetmesi zor... Kariyerimin en büyük davalarından biri... Seri bir tecavüzcü! Ve ben kaybettim. Yürüdü gitti ve bal gibi suçluydu. Bu bir daha başıma gelmeyecek."

"Ne ters gitti?"

"Şahitlerim, kurbanlarım tavşan gibi kaçtılar. Kanıtlayamam ama onları tehdit ettiğinden şüpheleniyorum. Eğer onunla ilgili başka bir açık yakalarsam, onu hayatı boyunca içeri tıkacağım. Ama bu tarz suçlular sadece bir bölgeyi seçiyorlar. Şehri terk edecek. Hep böyle yaparlar zaten."

"Bununla başa çıkmak için çok güçlü olmalısın," dedi hayranlıkla. "İnanılmazsın." Ayağa kalkıp elini uzattı. "Daha sonra tekrar kalbimi kırabilirsin. Ama şimdi, geri dönsek iyi olacak. Bir kahve içip âşıklara bir saat daha verelim."

"Birkaç kalp kırmak ilgimi çekiyor," dedi, ayağa kalkmak için elini tutarken. Ayağa kalktıklarındaysa elini çekememişti hâlâ.

Elini çekip battaniyeyi toplamak için eğilmeliydi, ama

avcunun içindeki o küçük, yumuşak ve güçlü elini bırakmak istemedi. Gülümsedi. "Bir kız elimi tutup en son böyle hissettiğimde sanırım, on üç yaşındaydım. Bu konuda başarılı olacaksın, sanırım. Kalp kırma konusunda yani." Yine de elini çekmedi Brie, büyüyü bozmadı. Sonunda elini çeken Mike oldu. Eğildi ve sepetlerini toplayıp battaniyeyi kaldırdı. Katladığı battaniyeyi ona verdi. "Bugün için teşekkür ederim, Brie."

"Güzel bir gündü," dedi, içtenlikle gülümseyerek. "Doğru kelimeleri seçmekte sıkıntı yaşamıyor gibisin."

Mike, hissetmeye başladıklarımı ifade edecek kelimeler yok, diye düşündü...

Paige elinde bir çöp poşetiyle barın arka kapısından çıktı. Poşeti vahşi hayvanları çekecek bir koku yaymasın diye de sıkıca bağladı. John, Jack ve Rick'in araçlarını park etmeyi sevdikleri o toprak alana gitti. Çöp konteyniri büyük, yaşlı bir ağacın altındaydı ve sadece bardakiler değil, caddedeki herkes tarafından kullanılıyordu. Ağır kapağı kaldırdı ama poşeti atamadan bileği mengene gibi kıvrıldı ve kenara, barın ve sokağın görüş açısının dışına savruldu. Çöp poşeti yere düştü ve çenesinin altında soğuk sert bir şey hissetti. Çenesinin altında bir tüfek namlusuyla, eski kocasının öldüren gözlerine bakarak nefesini tuttu.

"İşimi kolaylaştırdın," dedi Wes Lassiter, sesi kısık ve tehlikeliydi. "Arkandan içeri girmek zorunda kalacağını sanmıştım. Şimdi iki seçeneğimiz var. Sorun çıkarmadan, sessizce benimle gelirsin ya da o kapıdan girip, doğru yerlere biraz ateş edip oğlumu alabiliriz."

"Wes," diye fısıldadı Paige. "Tanrım. Hayır."

"Bunu bana sen yaptın, Paige. Beni kışkırtacak, deliye çevirecek hep bir neden bulabildin. Beni o lanet olası hapishaneye gönderdin!"

"Lütfen," diye yalvardı usulca. "Hiçbir şey..."

"Devam et, Paige. Sına beni. Şu anda sadece sen varsın. Üçümüzüz artık. Artık o diğer herif bu işin içinde değil!"

Paige gözlerini bir kez kırptı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. John duyup gelsin diye dua etmek yerine, duymasın diye dua ediyordu. Sadece o olsaydı, Christopher iyi olabilirdi. John asla ona bir şey olmasına izin vermezdi, onu doğru bir şekilde büyütürdü. Konteynirin arkasında duran eski bir kamyonete sürüklenmesine müsaade etti. Wes onu şoför kapısından içeri itip, yanına girdi.

"Wes," dedi, sesi titreyerek. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Sadece işleri daha da kötüleştiriyorsun. Yalnız benim için değil, senin için de."

Wes ise gözlerini kısarak ona baktı, ama o bile gözbeneklerinin iğne ucu kadar kaldığını görebiliyordu. Sarhoştu. Zalimce güldü. "Hiç sanmıyorum, Paige. Sonunda bu beladan kurtulacağım." Arabayı çalıştırdı ve çöplüğün arkasından sert bir U dönüşü yaptı ve barın önünden geçmeyip, ters yöne doğru sürdü. Paige kendini zorladı ama sokakta tek bir kişi göremedi, verandalarda hiç kimse yoktu. Büyük ihtimalle kimse bu olanları görmemişti.

Onunla anlaşmaya çalışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Bu hayatının kâbusuydu. John'un çok geçmeden mutfak kapısından bakarak çöp poşetinin yere bırakılmış olduğunu göreceğini biliyordu. Kararını verdi. Kendini kamyonetten atacaktı ve eğer hayatta kalırsa kaçacaktı. Kasabadan uzaklaşana kadar bekleyecekti. John'un bir şey-

lerin fena halde ters gittiğini görüp, kendini ve Christopher'ı koruyabilecek kadar zamanı olmasını istiyordu.

Wes konuşmadı. Tüfek kucağındaydı ve elleri direksiyonda öne doğru eğilmişti. Hatırladığı o gergin çene ve kısık gözler tamamen yola odaklanmıştı. Kamyondaki sarsıntılar kötüydü; sert koltukta bir o yana, bir bu yana savuruyordu. Dağdan aşağı inip, onları malzeme aldıkları şehirlerden birine, Gaberville, Fortuna ya da Eureka'ya götürecek olan 101 numaralı otobana doğru ilerliyorlardı. Bu yol daha güneye, Los Angeles'a da gidiyordu. Sadece birkaç aracın yanından geçmişlerdi ve hiçbirini tanımıyordu Paige.

Sessiz bir on dakikalık yolculuktan sonra, Alder noktasına ve tekrar Virgin River'a doğru dağa çıktılar. Bu yol onları doğrudan Virgin River'a değil ama civarına götürebilirdi. En azından kabaca nerede olduğunu biliyordu. Ani ve çaresiz bir hareketle, kapı kolunu tuttu ve deli gibi açmaya çalıştı. Kilit var mı diye etrafına baktı, aynı zamanda kapıyı itmeye devam ediyordu, ama olmadı. Kapının üzerinde, camın yanındaki küçük düğmeye bastı. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı çekiştirdi, kolu oynatıp kapıyı itti. İşe yaramıyordu.

Wes onu omzundan yakaladığında, ağlayan, korkmuş gözlerle adama baktı. Wes'in kaşları çatıktı ama kısa bir süre sonra yüz ifadesi yerini sırıtmaya bıraktı. "Sıkışmış, Paige. O kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Yutkundu Paige. "Oğlumuzu annesiz bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Kesinlikle," dedi korkunç bir soğukkanlılıkla Wes. "Önce o potansiyel üvey babadan onu ayıracağım tabii."

"Tanrım," diye fısıldadı çaresizce Paige. "Neden, Wes? John sana hiçbir şey yapmadı!"

"Yapmadı mı?" diye sordu. "Ailemi benden aldı! Ailemi bana karşı çevirdi."

"Hayır," dedi, kafasını sallayarak Paige. "Hayır, böyle olmadı Wes. Ben senden kaçtım."

"Tabii ki kaçtın, Paige. Eğer o adam olmasaydı, hâlâ da kaçıyor olacaktın. Kaçacak ve kaçacaktın ve ben de seni bulacaktım. Ama senin yaptığın şey... Her şeyi sonsuza kadar bitirip beni o lanet olası hapishaneye göndermek oldu. Hepsi o adam yüzünden. Buna yalnız başına kalkışamayacağını ikimiz de biliyoruz." Kafasını ona çevirip sırıttı. "Peşinden gelecek, biliyorsun yapacak."

Beni yem olarak kullanacak, diye düşündü Paige. Yemden başka bir şey değilim.

"Şu diğerini iyi bir benzetmek isterdim," dedi Wes. "Sheridan."

Paige'e bir şey oldu. Sanki içinde bir şey yükseldi. Buna cesaretin yok... Bu tehlikeli delinin bilinçsizce John'u ve kendi oğlunu inciteceği düşüncesi sanki kaynayan bir yağ gibi içini cız ediyordu. Korkusu yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu.. "Cehennemde yanacaksın," diye fısıldadı. Ama eski pikabın gürültüsü, cümlelerini boğmuştu.

Brie ve Mike döndüklerinde bar bomboştu, ama mutfakta Peder'in boğuk, kızgın sesini duyabiliyorlardı. Mike mutfakta onu elinde telefonla volta atarken buldu. Mike'ın aklında tutabileceğinden çok daha hızlı konuşuyordu. Peder asla çok konuşmazdı ve konuştuğunda da ölçülü ve yavaş olurdu. Onu böyle hiç görmemişti. Peder'in ne söy-

lediğini tam anlayamadan,"Mike döndü," dediğini duydu adamın. "Hadi, o zaman. Hemen burada ol."

Peder telefonu kapatıp Mike'a baktı. "Bir şeyler ters gidiyor. Bir şey oldu. Paige çöpü çıkardı ve gitti. Orada çöplüğün yanında duruyor ama o geri dönmedi. Chris yukarıda uyuyor ve onu bırakamıyorum. Jack'i aradım. O da gelecek az sonra."

"Connie'yi aradın mı? Doktoru?"

"Evet, orada değil."

"Ne kadar oldu?" diye sordu Mike.

"On beş dakika ya da daha az. Daha önce dışarıya bakardım ama hamur yoğuruyordum ve yanımdan geçip odamıza gitmiş olabileceğini düşündüm. Dışarı çıkıp aramam lazım..."

"Tamam. Ben de geleyim," dedi Mike. "Brie burada Chris'le kalır."

"Ters bir şey var," dedi Peder, kafasını sallayarak. "Tamamen ters. O böyle şeyler yapmaz. Her zaman nereye gittiğini söyler. Gerçekten, gerçekten çok dikkatlidir."

Mike ve Brie birbirlerine baktı. Brie kaşlarını çattı. "Gidip komşulara sor." Elini çantasına atıp bir cüzdan çıkardı. Açtı ve içinden bir kartvizit çekti, telefonu eline aldı. Peder arka kapıdan hızla çıkmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mike.

Bakışlarını ona çevirdi. "Onun da dediği gibi ters giden bir şeyler olduğunu. Hadi git, acele et. Belki komşulardan biri diğer kapıları çalmak için yardım edebilir. Ben birkaç yeri arayacağım. Bakalım bir şey öğrenebilecek miyim?"

Mike diğer tarafa, cipinin yanına gitti. Torpido gözünü açtı ve hazırlıklı olmak için silahını aldı. Beline astı ve

Peder'i sokakta yakaladı. Joy ve marangozun evinden iki kadın kapıları çalmak için gönüllü oldular. Böylece onlar da bara dönebilirdi. "Gittiğiniz her yere, hiç yabancı araç görüp görmediklerini ve hiç sıra dışı bir ses duyup duymadıklarını sorun," diye tembihledi Mike.

Döndüklerinde, Jack, arkasında Mel ve bebekle kamyondan iniyordu. Rick de okuldan sonra çalışmak için işe gelmişti. Hep birlikte bara girdiler, Brie barın arkasında duruyordu, yüzünde mutsuz bir ifade vardı. "Tamam," dedi. "Bölge avukatları, şerif ve büyük kasabalardaki polisle iletişime geçiyorlar. Biri Los Angeles'ta Lassiter'in yerini saptamaya çalışacak, bulunabilir mi bakacak. Paige'in kayıp olduğunu bildirdim. Belki de durumu birkaç telefon konuşmasıyla açıklığa kavuşturabiliriz. Bu sırada, onu buralarda bulabilecek miyiz bakalım."

Peder'in yüzü düştü. "Ah, Tanrım," dedi bir solukta. "Bunu o yaptı. Biliyorum bunu o yaptı..."

"Buraya geldiğini bilmiyoruz, Peder," dedi Brie.

"Olabilecek tek şey bu. Paige böyle ortadan kaybolmaz. Arabası burada Tanrı aşkına! Çantası. Oğlu!"

"Bir suç delili yok. Henüz," dedi Brie. Tekrar çantasına uzanıp bu sefer 9 mm'lik bir Glock tabanca çıkardı. Kılıfından çıkardı ve şarjörü tam mı ve namluda kurşun var mı diye kontrol edip kılıfına koyarak tekrar çantasına yerleştirdi. "Siz erkekler gidip kasabaya bakmalısınız, Connie'den ve doktordan uzaktaki çiftlikleri aramalısınız. Bu telefonu meşgul etmeyelim. Biri de dikkatlice şu eski kiliseye baksın. Mel ve ben burada Chris'le kalacağız ve eğer bir sorun olursa, bununla ben ilgileneceğim. Buradaki telefona bakacağım."

"Silah mı taşıyorsun?" diye sordu Mike, ona doğru adım atarak.

"Öyle. Gerekliydi," dedi Brie. "Ve evet, nasıl kullanılacağını biliyorum. Ve hayır, kullanmaktan korkmuyorum."

"Gerekli mi?" dediğinde Jack, Peder çoktan çıkmıştı.

"Tehdit edilmek çok da sıra dışı bir şey değil," dedi Brie. "Benim mesleğimdeki biri için değil. Dava açtığım insanlar tehlikeliler, çoğunlukla da şiddete başvuran kişiler. Ve artık evde silahlı bir kocam yok, hatırlıyorsundur."

"Brie..."

"Şimdi olmaz, Jack."

"Peki," dedi mutsuzca adam. Küçük kız kardeşinin tehdit edildiği düşüncesi, hissettiği gerginliği daha da arttırdı. Peder'le aynı fikirdeydi. Ters giden bir şeyler vardı. Paige son zamanlarda biraz rahatlamıştı ama yine de Peder'den uzak kalmayı hâlâ sevmiyordu. Lassiter hapisten çıkalı sadece sekiz hafta olmuştu. Doktor'un telefonuyla, olur da araştırmalarını genişletmeleri gerekir diye Grace Valley'den Virgin River'a gelmesi için Jim Post'u aradı. Jim, Jane Hudson'la evlenip emekli olmadan önce Narkotik için çalışmıştı ve dağlardaki gizli kamp yerlerini çok iyi biliyordu.

Bir saat içinde, kasabada hiçbir şey çıkmamıştı. Aradıkları çiftliklerdeki hiç kimse bir şey duymamıştı. Ama sonra kötü haber bir telefonla geldi. Bir gün önce Wes Lassiter'in Eureka'ya uçak bileti aldığı ortaya çıkmıştı. Eğer gizlice, yasadışı olarak paketlenmiş bir bagajda olmazsa yanında bir silah taşıyamazdı ama bir araba kiralamıştı. Sabahın ilk saatlerinde Fortuna'da bir kamyonet hırsızlığı ihbar edilmişti. Bir çiftçinin 83 model Ford'u kayıptı. Arkada bir tüfek vardı.

"Onu yakaladı," dedi Peder. "İşte bu, onu yakaladı."

"Eğer bu doğruysa, kiralanan arabayı çiftçinin arazisinin çok da uzağında bulmayacaklar," dedi Brie. "Fortuna polisi etrafa bakıyor."

Herkes ayakta durmuş birbirlerine bakarken Peder doğruca odasına gitti. Beş dakika içinde masaya birkaç yelek, tüfek ve tabanca bıraktı. Ayrıca ceket ve el feneri getirmişti, çünkü akşam olacak ve hava soğuyup kararacaktı. Daha fazla şey öğrensin ya da öğrenmesin harekete geçmeye hazırdı.

Mike aracına gidip kendi tüfeği, kurşun geçirmez yeleği ve içliğiyle geri döndü. Aracında kurşun geçirmez yelek taşımasına gerek yoktu ama çetelerle uğraşırken, arazideyken çatışma falan olur diye hep yanında taşırdı.

Jack kafasını salladı ve kendi kamyonetinden gidip takımları getirdi. Eşyaları aracın arkasına atarken, geri gelecek diye düşünüyordu. Sokağın aşağısında, Lydie Sudder'ın verandasında öğleden sonra güneşinin tadını çıkararak çay içiyor olacak. Ama Peder fazla tepki vermemişti ve uzak bir ihtimalle kötü bir şey olduysa diye, Jack de hazırlıklı olmak istedi. "Ah, Tanrı aşkına! Bu kadarı biraz fazla değil mi?" demişti Mel.

"Umarım öyledir," demişti Jack. "Gerçekten umarım öyledir."

İçeri girdiğinde, Rick kurşun geçirmez yeleklerden birini giyiyordu. "Ah, Rick, kadınlarla birlikte kasabada birinin kalması gerektiğini düşünüyordum..."

"Doktoru getir," dedi Rick. Ceket Peder'in olduğu için büyük gelmişti üstüne. "Doktor bize burada yardım edebilir. O doğru seçim."

Artık Jack de kendi kurşun geçirmez ceketini giyerken, "Bana planını anlat," dedi Peder'e.

"Üzgünüm, Jack. Kafam boş. Sadece onu bulmam gerektiğini biliyorum."

"Pekâlâ, durum şöyle: Şerif, Trafik Polisi ve Orman Polisi araçların ve Paige'in tanımını alıyor olacak. Yolların kontrolü onlarda olacak, böylece biz de ormana konsantre olacağız. Eski tomruk yollarına ya da bir aracın geçiş izlerini gösteren kırık dallara bakacağız. Eğer o eski kamyon ondaysa yoldan çıkamaz. Zikzak çizeceği bir yola ihtiyacı var. Jim Post'u bekleyeceğiz. Araziyi çok iyi biliyor. Belki de bizden daha iyi. Kamp yerlerini, hareket izlerini ve belki de saklanmış bir aracı bulmaya odaklanacağız..."

"Bizden çok uzakta olabilir," diye böldü Rick.

"Hayır, uzağa gitmeyecektir," dedi Peder. "Paige ile birlikte gidemez. Paige ondan beri çok değişti. Artık sessiz sedasız durmaz. Üç milyon dolarlık evi olan bu havalı çocuk, Los Angeles'a, kendi kadını sandığı bu kadınla ucuz bir yere geri kaçmıyor. Eğer o elindeyse, onu kaçırmak zorunda. Kaçmıyor. Saklanıyor. Kötü bir şey yapacak."

"Peder haklı olabilir," dedi Mike. "Trinity ve Humbolt bölgelerinin haritalarına ihtiyacımız var Rick. Connie'ye git ve haritaları getir. Bir rota belirleyip, buluşma noktalarını seçeceğiz. O yoldan buraya yeni bilgiler için dönebiliriz. Jack, birkaç kasa şişe su aldın mı?"

"Alındı."

"Peder, bir yerlerde Paige'in resmi var mı? Belki cüzdanında falan?"

"Bakayım," dedi Peder hemen.

İnsanlar tekrar işlerini halledip harekete koyuldular.

Kırk dakika sonra silahları toplayıp haritaları incelerken Jim tam takım içeri girdi. Kurşun geçirmez yelek giymişti ve gömleğinin altından silahları belli oluyordu. Mutfaktaki telefon çaldığında, arama alanlarına ve buluşma noktalarına bakıyordu. Brie cevap vermeye gitti ve asık suratla geri geldi. "Haberler iyi değil. Fortuna kiralık arabayı bulmuş. Korkarım bu o olmalı. Kamyonetteki."

Peder, gergin bir şekilde omzunda bebeği sallayan Mel'in yanına gitti. "Mel, Chris birazdan uykusundan uyanacak. Onun endişelenmemesini sağlayabilirsin, değil mi?"

"Tabii ki," dedi Mel. O küçük elini Peder'in yüzüne koydu. "Her şey yoluna girecek."

Gözleri kapandı Peder'in. "Her şey yoldan çıktı bile, Mel."

"John?" diye seslendi küçük bir ses. Orada, mutfağın kapısında duruyordu Chris, en sevdiği mavi-gri kumaş bacaklı oyuncağı da elindeydi. "Ne yapıyorsun, John?"

Peder yüzünde hafif bir gülümsemeyle çocuğun yanına gitti. Kollarına aldı. "Avcılık," dedi. "Sadece biraz avcılık."

"Annem nerede?"

Peder pembe yanaklarından öptü. "Birazdan dönecek. Siparişleri götürdü. Sen de biz avlanırken, Brie ve Mel'le kalacaksın."

Wes arabayı sürerken konuşuyordu. Paige'e bakmıyordu. Gözleri kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi dönüp duruyordu. Uyuşturucudan mı yoksa bu tepelerde kaybolduğundan mı acaba diye merak etti Paige, çünkü sürekli daire çiziyor gibiydiler. Bir yola giriyor, daha sonra ya dönüyor

ya da geri çıkıyordu. Bunlar olurken, Paige dinledi.

Los Angeles'taki hayatından ne kadar nefret ettiğini öğrendi; kadın sadece bir araçtı. Kalabileceği bir yeri vardı. Her hafta o devlet uşaklarına görünmesi, her gün o aptal toplantılara gitmesi imkânsızdı, ama oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Rasgele uyuşturucu testleri olduğunu söyledi. "Bunu biliyor muydun? Düzenli olarak idrarımı istiyorlar." Daha sonra güldü. "Temiz idrar almak için bir sürü yer var." Ve bu, onlardan en az iki ay bir adım önde olduğunu anladığı zamandı. Bir şey kullanıyordu ve eğer hâlâ kafayı yemediyse, uyuşturucular ona çok yardım ediyordu.

Paige cevap vermedi. Dinledi ve izledi. Bu rüzgârlı yollarda sadece ağaçların karanlığı yoktu, aynı zamanda güneş de batıyordu. Mayıs olmasına rağmen geceleri orman soğuktu, ürperdi. Nerede olduklarıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Hapishanede olmak nasıl bir şey biliyor musun?" Yüzünü aniden ona çevirdi. "Hiç hapishane filmi izledin mi, Paige? İzlediğin en kötü hapishane filmindekinden daha kötü orası."

Çenesini kaldırdı. *Dövdüler mi seni Wes?* diye geçirdi içinden. *Nasıldı? İyi miydi?* Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bana bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Kahretsin inanamıyorum! Sanki seni ne kadar çok sevdiğimi bilmiyormuşsun gibi! Tanrım, sana her şeyimi verdim. Benim sana verdiğim gibi bir evde oturacağını hiç düşünmüş müydün? Hiç aklına gelir miydi böyle bir şey? Seni o çöplükten çıkarıp zenginlerin olduğu düzgün bir yere yerleştirdim. Sana vermediğim, ihtiyaç duyduğun bir şey oldu mu?" Boş boş konuşup duruyordu. Onu dinlerken aklına ilk gelen şey ne kadar hayalperest olduğuydu. Korkutucu

olduğu kadar şaşırtıcıydı da. Gerçekten de güzel bir evin, bazı eşyaların, şiddeti çekilebilir kıldığına inanıyordu.

John'u düşündü. Nazik ve sevgi dolu John. Korkuyla ilgili söylediklerini hatırladı. *Sana cesurmuş gibi davranmayı öğretirler.* Vücudundaki her kas sinirden titriyordu. Eğer bu hayalperest manyağı o tatlı adamı ondan ve Chris'ten almasına izin verirse kahrolacaktı.

Başka bir şey daha vardı. Christopher'dan hiç bahsetmemişti. Onu kaçırırken bile, oğlunu istediği için değil, sadece Paige'i baskı altına almaya çalıştığı için ondan bahsetmişti. Asla bir oğul istememişti. Aslında hiç çocuk istememişti. Hamileyken ona cinsel olarak hiç yaklaşmamıştı. Sanki bebek dikkatini dağıtıyor gibiydi. Her zaman sadece ikisi olması gerekiyordu.

O şiddetli dayakların bilinçli olduğunu bilmesi gerekirdi. Bebeği kaybetmesi içindi hepsi. Chris'i doğurması bir mucizeydi.

Spiral bir yoldan sadece birkaç ağacın olduğu bir tepeye sürdü. Aşağı baktığında, sadece yolun üst kısmını değil, aşağıdaki bağlanan yolu da görebiliyordu. Aşağıda bir kamyonun geçip, dağın etrafında gözden kaybolduğunu gördü.

"Burası uygun olur," dedi, motoru durdurup kamyonu park ederken.

"Ne için uygun?" diye sordu Paige.

Ona baktı, yüz ifadesi sertti. Eliyle nazikçe yanağını okşadı. Dokunuşuyla ürperdi Paige. Daha vurmamıştı ve bu en iyi yaptığı şeydi.

"Neden sadece kaçmadın?" diye sordu. "Eğer tekrar mahkemeyle ya da hapis ihtimaliyle yüz yüze gelmek istemiyorsan neden kaçmadın? Paran var, Wes. Kaçabilirdin."

Bir kahkaha patlattı. "Şartlı salıvermeden pek anlamıyorsun, değil mi, Paige? Pasaportuma el konuldu. Ayrıca, seni ve beni düşündükçe, böyle gitmenin daha iyi olacağına karar verdim. Böyle bitireceğiz." Gülümsedi ve koltuğun altına uzanıp kalın bir koli bandı çıkardı. "Hadi, Paige. Buradan gidiyoruz."

Jack, Peder, Jim Post, Mike ve Rick, Paige kaybolduktan bir saat sonra, saat dörtte çıktılar. Geride Jack'in taşıdığı haritadaki buluşma noktalarını gösteren bir harita bıraktılar. Virgin River'ın etrafına geniş halkalar çizdiler. Eğer hemen bir şey bulamazlarsa, sekizde ve gece yarısı tekrar Paige geldi mi ya da polis tarafından bulundu mu diye kasabaya gitmeye karar verdiler. Ama hiçbirisi o bulunmadan vazgeçmeyi düşünmüyordu. İki kamyonetle çıkıp, önce kuzeydeki tepelere gittiler. Geniş bir kaviste park ettiler. El fenerleriyle ağaçların arasına girip, iz aramaya başladılar.

Ne zaman bir evle ya da araçla karşılaşsalar, durup Paige'in resmini gösterdiler ve Wes Lassiter'le çalıntı kamyonun eşkâlini verdiler.

Saat sekizde Virgin River'a döndüklerinde, Buck Anderson ve üç yetişkin oğlunu, Doug Carpenter'ı, Fish Bristol'ü, Ron ve Bruce'u ve diğer birkaç adamı karşılarında buldular. Herkes haritaya baktı ve bu kez Trinity Bölgesi dağlarından 36 numaralı otobana doğru gittiler. Brie şerifin ve trafik polisinin yeni bir şey bildirmediğini söyledi.

Adamların çoğu devam ederken Jack, Peder ve Jim, Clear River'da durdular. Peder ve Jim sokaktaki insanlarla konuşurken Jack de eski, tanıdık bir yere girdi. Mel hayatına girmeden önce görüştüğü bir garsonun çalıştığı küçük

bir bardı burası. İçeri girdiğini görünce gözlerinin parladığını gördü kadının. Charmaine güzel bir kadındı, Jack'ten on yaş falan büyüktü ve tanıdığı en iyi kalpli kadınlardan biriydi.

"Selam, ahbap. Uzun zaman oldu."

"Charmaine," dedi başını sallayarak Jack. "Muhabbet etmek için burada değilim. Kasabamızdan bir kadın kayıp," dedi, bir resim göstererek. "Hapishaneden yeni çıkmış, dayakçı kocasından şüpheleniyoruz. Kadının adı Paige, aşçımın kız arkadaşı."

"Ah, Tanrım, Jack, bu çok kötü."

"Herkes arıyor. İçki içmeye gelen herkese iletir misin?"

"Tabii ki iletirim."

Böylece Jack kayıp kamyonetin ve eski kocanın eşkâlini verdi ve tam olarak emin olmadıklarını ama onu kaçırmış olabileceğini söyledi. Paige ondan korkuyordu, gitmezdi. Arabası ve çantası barda duruyordu.

"Dinleyecek herkese anlatırım," diye söz verdi.

"Teşekkürler." Gitmek için döndü ancak sonra tekrar geri döndü. "Artık evliyim."

Başını salladı kadın. "Duydum. Tebrikler."

"Bir bebeğimiz oldu. Bir oğlan. Altı hafta kadar önce."

Gülümsedi Charmaine. "Her şey yoluna girmiş o zaman."

Başını salladı Jack.

"Yoksa boşa geçmiş bir hayatın olacaktı."

"Tanrı biliyor ki, bu doğru Charmaine. Bu konuda bir şey yapabilirsen, kişisel bir iyilik olarak algılarım."

"Senin için yapmam, Jack. Böyle zamanlarda hep birbirimize yardım ederiz. Neredeyse yaz gelmesine rağmen dışarısı soğuk olmalı. Umarım iyidir."

"Evet," dedi Jack. "Umarım öyledir."

Çıkarken içeri kot ceketli, kovboy şapkalı bir adam girdi diğer kapıdan, Charmaine'e yaklaştı. "O neydi?"

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diye sordu, gülümseyip barı kurularken. "Duymuşsundur. Virgin River'dan bir kadın kayıp. Hapisten yeni çıkmış eski kocasından şüpheleniyorlar, 83 model bir Ford kamyon sürüyor olabilirmiş. Kahverengi."

"Öyle mi?" Birasını bitirdi, on dolar bırakıp şapkasına dokunarak çıktı.

Paige neler olduğunu anladı. Wes sırtını bir ağaca dayayıp yere oturttu, ellerini ve ayak bileklerini koli bandıyla bağladı ve ağzını bantladı. "Sana yakıştı, Paige," dedi Wes. "Bir kere olsun karşılık veremeyeceksin."

Karanlıkta belli olması için önüne birkaç el feneri yerleştirdi. Daha sonra bir saat kadar, ondan çok uzaklaşmadan yerde oturdu ve hayatındaki hayal kırıklıklarından, mutsuz çocukluğundan kısa hapis hayatına kadar bir sürü şeyden bahsetti. Duyan da yıllarca içeride kaldı sanırdı. Evliliklerinden de bir sürü şikâyeti vardı. Belli ki onun kafasında, bu tamamen Paige'in suçuydu. Onu fikir ayrılıklarıyla şiddet uygulamaya itmişti güya. Ama yavaş konuşuyordu. İntihara giden bir adamın sakinliği ve soğukkanlılığı vardı üzerinde.

Paige'in John, hatta belki Jack'i de aramaya geleceğini düşünüyorlardı. Kasabadan çok uzakta değillerdi. Bu yüzden daireler çizerek ilerliyordu. Burada yukarıdan, araçların yaklaştığını görebiliyordu. Wes konuşmasını bitirdiğinde, kamyoneti oturdukları yere yakın bir mesafede tepeye bıraktı. El fenerlerini aldı ve yaklaşan kurtarıcıları

görebileceği bir yere, ağaçların altına gitti. John'u vurmayı planlıyordu, daha sonra da Paige'i ve kendini öldürecekti. "Bu saçmalıktan sıkıldım," dedi. "Sen kazandın." Yüzünde bir gülümseme vardı."Bir bakıma."

Paige'in ağzı bantlı olsa da, cevap veremese de, düşünmesini engelleyemiyordu. John hakkında hiçbir fikrin yok diye düşünüyordu. John ve arkadaşları hakkında. Senden sadece güçlü değiller, aynı zamanda akıllılar da. Ve daha sonra gözlerini kapatıp dua etti. *Lütfen hep olduklarından daha akıllı olsunlar.*

Ay yükselirken, arama grubu yirmi kişiyi geçmişti. Bazıları gece Paige'i bu sığ ormanda aramanın gereksiz olduğunu, şimdiye çoktan San Francisco'da olabileceğini ya da Los Angeles'a gittiğini söyleyip duruyordu. Eğer ormandaysa, bu imkânsız olabilirdi." Bu geniş arazide kaybolmuştur ve asla bulunamaz," diyorlardı.

"Onu bulamamaktan korkuyor musun, Peder?" diye sordu Rick.

"Onu çok geç bulmaktan korkuyorum."

Dağ yollarından, eski tomruk yollarından ve patikalardan geçtiler. Vadilere ve dere yataklarına fener tuttular ama hiçbir şey yoktu. Jack'in kamyonetinin arkasında, olur da biri tepenin aşağısında bir şey görür de yaklaşmak için aşağı sarkmak gerekir diye kayış takımı ve ipler vardı ama şimdiye kadar gerekli olmamıştı. Çoğu yorgunlukla savaşıyordu ama Peder hâlâ dinçti ve enerjisi olduğu sürece arkadaşları da onunla birlikte olacaktı.

Dan adında, soyadını kimsenin bilmediği bir adam arazide yapılan aramanın detaylarını duyduğunda, kamyone-

ti gördüğünü söylemişti. Clear River'daki bir barda bir şeyler içiyordu. Bu tepelerde birden fazla eski kahverengi Ford olabilirdi ama içinde bir adam ve kadın vardı. Adam direksiyona sıkı sıkı tutunmuş, ön camdan bakıyor ve telaşlı sürüyordu. Dan deneyimli bir gözlemciydi ve şüpheli kaçırmayı duymadan önce bile bu dikkatini çekmişti.

Dan'in arazide yasadışı şeyler yetiştirdiği biliniyordu. Zaman içinde diğer yetiştiricilerle de arkadaşlık kurmuştu. Birbirlerine sıkı sıkı bağlı bir gruptu. Zor güvenirlerdi. Bir diğerinin kokusunu kolayca alabilirlerdi. Yetiştiricilerin aldıkları ürünleri alır, kamyonların arkasında ürünlerini yetiştirmek için tavuk gübresi bulundurur, ceplerinden kokuşmuş para balyaları çıkarırlardı, ama birbirlerine bitkilerini ya da yerlerini göstermezlerdi. Üç yıl sonrasında o da cemiyetlerine dahil olabilmişti.

Çoğu ürünleriyle birlikte yaşardı ama Dan yardım kiralamayı tercih ederdi. Bu ona tek bir yerde sıkışıp kalmaktansa istediği gibi hareket etme özgürlüğü veriyordu. Bu sayede üç bölgede daha arazi kurmuştu. Arkadaş olmak için çok uğraştığı bütün o insanlardan uzakta. Başka bir yerde de yaşayabiliyordu.

Dan aramaya katılmayı teklif etmemişti. Bu bir sorun çıkarabilirdi. Kendi başına etrafta dolaştığından da bahsetmedi. Ama Virgin River'daki bara birkaç kez gitmiş ve kadını, aşçının kız arkadaşını görmüştü. Bar sahibinin karısı, bölgenin ebesi, bir süre önce ona bir iyilik yapmıştı. Kendisi için çalışan bir kadının hamile olduğu ortaya çıkmıştı, Dan de bir yerden yardım bulması gerektiğini düşünmüştü. Böyle yapması da en doğrusu olmuştu. Mel Sheridan'ın yardımı olmadan, bebek hayatta kalamazdı.

Kısa bir süre önce de arabasının arkasına çarpmıştı ama bunu medenice hallettiklerinden bahsetmeye gerek yoktu.

O dağlarda çok gezmişti ve yolları biliyordu. Kimsenin aklına gelemeyecek yerlere bakmaya karar verdi. Bir şey çıkarsa, belki yapılan iyiliğin karşılığını, kimse bilmeden verebilirdi.

Kamyonetini tam olarak nereye saklayacağını biliyordu. Terk edilmiş tomruk yollarının ve gizli patikaların olduğu yere gizleyecekti. Her zaman bir silah taşımazdı, ama bu sefer yanına almıştı. Eğer kadın gerçekten tehlikeli bir eski koca tarafından kaçırıldıysa, bu iş çirkinleşebilirdi. Gece karanlıktı, ama nereye gittiğini biliyordu. Fenerini aşağılara, karanlıklara tuttu. Zaman zaman, arama konvoyunun vızır vızır geçtiğini görüyordu, böylece baktığı yerlere onların bakmadığını anlıyor ve yalnız başına devam edebiliyordu.

O genç kadın, aşçının kız arkadaşı, iyi biri gibi görünüyordu, Dan'in karısıyla hemen hemen aynı yaşta ve boydaydı. Artık eski karısıydı tabii kadın, ama yine de bu şekilde kaçırılsaydı ne yapacağını hayal bile edemiyordu. Herhalde deliye dönerdi.

Kamyona ve kadına yaklaştığında ay yükseliyordu. Bir şeylerin ters gittiğini anlaması için bir bakış yetmişti. Eğer bu bir tuzak değilse, aracı ortada bırakıp, bir kadını arkasından fenerle aydınlatarak ağaca bağlamanın amacı neydi? Öldürmüş ve bubi tuzağı kurmuş olabilir diye düşündü, ama sonra kadının kımıldadığını gördü. Kafasını kaldırdı, titredi ve kafasını ağaca dayadı. Belki de kadın canlıydı ve etrafına bubi tuzağı kurulmuştu. Bunu düşünmek bile

midesini bulandırdı. Görebildiği kadarıyla, etrafta kimse yoktu. Kamyonun camlarına ve koltuklara baktı. Kimse yoktu.

Feneri kemerine sıkıştırıp sessizce toprak yola geri döndü. Sola çekip yardım bulana kadar tüm yolu geri döndü. Bakılacak en net yer tam kadının önüydü. Patikanın aşağısına ulaştığında, başlamaya hazırlanırken, iki temel zorlukla karşılaştı. Birincisi, fener kullanamazdı ve burası feci karanlıktı. İkincisi ise, karanlıkta dolaşıp ses çıkaramazdı, eğer haklıysa biri onu izliyor olmalıydı.

Kadının etrafında geniş bir daire çizmeye karar verdi. Eğer bir şey veya birini bulamazsa, ona yaklaşıp yardım etmeyi düşündü. Ona bağlı bir tuzak olup olmadığına bakacaktı.

Ay tam olarak yükseldiğinde, yeni yeni tırmanmaya başlamıştı. Ay ışıyla aydınlanmış bir yol bulduğuna şükretti. Akşam rüzgârı uzun çam ağaçlarının dalları arasından fısıldayarak her estiğinde, dikkatlice bir ayağını bastı. Birkaç kez bir dala bastı, dondu ve dinledi. Taş gibi sessizdi; nefes bile almadı.

Tepede birinin ağacın arkasında saklandığını gördüğünde çok uzakta değildi. Uzaktan araçların geçtiğini duydu ve kafasını kaldırdı. Motor gürültüsüne saklanarak, hızlıca yola döndü. Ormanda saklanacağı yeri seçti ve fenerini sallayarak onlara işaret etti.

Jack camını indirdi. "Ne halt?.."

"İşte bu," dedi Dan sessizce. "Bu tepeyi yavaşça geç, böylece devam ediyormuşsun gibi görünsün. Yukarıda solda, yolda geniş bir alan var. Kamyonlarınızı yukarı çıkarın, yürüyerek geri gelin, ben sizi yukarıya çıkaracağım. Yukarı-

dalar," dedi, başıyla tepeyi göstererek. "Hadi yapalım."

Peder öne doğru eğildi. "O iyi mi?"

"Sanırım şimdilik öyle. Hadi, hadi, dikkat çekmeyelim. Tepeyi geçin."

Jack vitesi takıp sürdü, yolun kenarındaki adam ikinci kamyona işaret yapıyordu feneriyle.

Dan birkaç dakika bekledi ve daha sonra yürüyerek geldiklerini duydu. Etrafına beş kişi toplandığında, "Bir planı var. Kadın bağlı ve açıkta, ağaçların arasında saklandığını gördüm. Onu göremedim, ama elinde silahla beklediğinden eminim. Bu eski yol, onun kamyonu park ettiği tepeye çıkıyor. Biri beni tepenin arkasından takip edebilir ama yol yok. Burada sessiz ve yavaş adım atabilen biri var mı?"

"Ben varım," dedi Jim.

"Arkanızı kollarım. Çok iyiyimdir," dedi Mike.

"Tamam, daire çizeceğiz. Siz çocuklar, bu yoldan yukarı çıkın, yavaş ve dikkatli olun. Belki sönük bir fener tutabilirsiniz yere. Bize biraz zaman kazandırın. Burada yol yok. Şansımız yaver giderse yukarıda buluşuruz."

Jim ve Mike'ı tepenin arkasına göndermeden önce, ceketini bir el yakaladı. Jack'ti bu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Hey, sen geldiğinde ben Clear River'daki bardaydım," dedi savunmaya geçerek. "Buradaki tepelerin arkasını çok iyi bilirim. Sence ben..."

Jim Post kolunu Jack ve Dan'in omzuna atıp. "Hadi yapalım şunu. Hadi. Bunu sonra çözeriz."

Ve böylece takım ayrıldı. Peder önde, Jack, Peder ve Rick tek sıra halinde onun arkasında, yukarıya doğru çıkı-

yorlardı. Mike, Jim ve Dan de Lassiter'in arkasından dolanıyorlardı. Peder'in grubu için tırmanış kolaydı, Mike ve Jim ise yolu olmayan otlarla kaplı bir yamaçtan çıkarken hızlı olamıyorlardı.

Peder tepeye vardığında, eski kamyonu fark etti. Hemen durakladı, eğildi, gizli gizli yaklaştı, hemen arkasından da Jack ve Rick geldi. Çok uzakta değillerdi. Bir ağaca dayanmış oturduğunu gördü. Çenesi göğsüne düşmüştü. Uyuyor ya da ölmüş olabilirdi.

Paige'in doğrulduğunu gördüğü an ismi dudaklarından şaşkın bir fısıltıyla çıktı. Yavaş yavaş ona doğru yürümeye başladı. Jack gitmemesini fısıldayıp, omzundan yakaladı ama kaçırdı. Peder'in ayak sesleri ona yaklaştığı anda Paige çenesini kaldırdı, gözleri korkuyla açıldı. Peder ise bir sonraki adımında ayak bileklerinden yakalandı ve yarı yolda düştü. Bir silah sesi duyuldu, keskin, bıçak gibi bir ağrı vardı pazularında. Jack'le birlikte bir kaya gibi yere yıkıldı.

İkinci bir silah sesi yoktu, ama ağaçların arasında bir şeyler oluyordu. Rick kamyonun arkasında kaldı, silahı hiçbir yere hedef almadan hazırdı. Ağaçların içinden gelen sesler Lassiter'in kaçmış olabileceğini ama neyse ki Mike ve Jim tarafından yarı yolda yakalandığını söylüyordu.

Peder, Jack'ten kurtulup inanılmaz bir hızla Paige'e doğru süründü. Ağacın arkasına geçti, kollarını uzatarak onu her zamankinden daha sıkı tuttu ve çekti, hâlâ bağlıydı. Önce ağzını kapatan banda götürdü parmaklarını. "Biraz canın yanacak, bebeğim," diye fısıldadı, daha sonra sertçe ve hızla çekti.

Gözlerini sıkıca kapadı kadın ve cesurca sakin kaldı.

"John, o bekliyor. Seni ve beni vurmak istiyor," dedi daha sonra.

Peder cebinden İsveç Donanması bıçağını çıkarıp hızlıca ayak ve el bileklerindeki bağları kesti. "Çatlak orospu çocuğu," diye fısıldadı, bantları keserken. Ağacın etrafında dolaştı; biri kesinlikle tepenin aşağısına doğru kaçıyordu. Belki de çoktan yakalanmıştı ve kaçmaya çalışıyordu.

Paige omzuna dokundu. Kan boşaldı. "Yaralanmışsın," diye fısıldadı.

Parmağını dudaklarına götürdü ve ikisi de donup dinlediler. Ağaçların içinden gelen hışırtılar içinde gece sessizdi.

Gergin birkaç dakikadan sonra, bağırış duydular. "Hey! Kötü çocuğu indirdik! Onu getiriyoruz!"

Paige fısıldadı. "Bu Wes değil."

Peder tekrar ağacın etrafında dolaştı. Jack'in yerde, tüfeğini ağaçlara doğru tuttuğunu gördü. Jim ve Mike'ı tepeye çıkaran adam kovboy şapkasını kaybetmişti ama Wes'i sırtındaki kemerden, neredeyse ikiye katlanmış, baygın halde taşıyordu. Wes lap diye yere düştü. Adam bir eliyle alnını sildi. Daha sonra kafasını salladı. "Karışık," dedi. Peder, Paige'in ayağa kalkmasına yardım etti ve onu arkasına alarak dikkatlice yaklaştı.

"Ne halt ettin sen?" diye sordu Jack, önce dizleri üzerine, sonra da ayağa kalkarak. "Ah, kahretsin. Biz arkadan yaklaşana kadar uzak durmayacağını bilmeliydim. Ben sana beklemeni söylemedim mi? Tepeye çıkana kadar dur demedim mi?" Eğildi, kemerinin arkasından kelepçeleri çıkardı, Wes'in ellerini arkasından kelepçeledi. Jim yan taraftaydı, elinde iki tüfek vardı, biri onun, biri de rehberlerinin. Hemen arkasında da Mike vardı, ikisi de hızlı hızlı nefes alıyorlardı.

Jack ona baktı. "Öldü mü?"

"Hayır." Feneri hâlâ elindeydi. "Ama biraz başı ağrıyacak. Beni görmemesi çok iyi oldu. Bu işe bariz nedenler yüzünden karışmış olamam."

"Birçok insanın seni koruyacağına güveniyorsun. Biri kazara gerçeği söyleyebilir."

"Eeeh, yapacak bir şey yok. İlk kez taşınmak zorunda kalmıyorum. Ama size şunu söyleyeyim: Şu an burada hayat güzel. Ben bunun dışında kalmayı tercih ederim."

Wes Lassiter yerde yüzükoyun baygın halde yatıyordu. Mike Valenzuela, Dan'e yaklaştı, hâlâ nefes nefeseydi.

"Onu dövdün mü?"

"Oradaki adamınız hedef saptırdı ve onu vuracak kadar iyi göremedim..."

"Kelepçe mi taşıyorsun?" diye sordu Mike.

Dan sırıttı. "Evet. Bilirsin işte. Sert seks... Denemelisin."

"Sanırım deneyeceğim," dedi Mike.

Dan, Jack'e baktı. "Peki ya burada bir değiş tokuş yapsak? El fenerleriyle?" Cebinden bir bez çıkardı ve fenerdeki parmak izlerini sildi.

"Bu olmaz," dedi Jack. "Bunu oğlumu doğurturken kullandım." Gülümsedi. "Ebe bulamadım."

Dan güldü. "Sana bir borcum vardı. En az bir borç. Ama cidden. Bu işte olmamalıyım."

"Benimkini al," dedi Jim Post ve bu Jack'i biraz daha nazik yaptı. Jim feneri Dan'e fırlattı ve aynı şekilde karşılığını fırlatılarak aldı.

Dan alnına dokundu. "Lanet olası şapkamı kaybettim," dedi. "İyi olacaksın. Sonsuza kadar gidiyor. Başka bela yok. Adam kaçırmanın cezasının çok büyük olduğunu duy-

dum." Döndü ve ağaçların arasından aşağı indi.

Ayak sesleri giderek azalırken bir an sessizlik oldu. Yerdeki adam kımıldamaya ve inlemeye başladı. Peder kükreyip ayağını kaldırdı, ama kendini tuttu ve arkasında iki yüz elli pound'luk saf öfkenin durduğu botlarıyla tekme atmadı.

Jim Post kafasını el fenerlerini değiş tokuş yapan adamın gidiş yönüne çevirdi. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Jack. "Koca bir tomar kokuşmuş Benjamin'lerle, bir şeyler içmek için bara geldi. Daha sonra Mel'i doğum yaptırması için bir araziye götürdü ve aklımı kaçırdığımı sandım, beni çok kötü korkuttu. Daha sonra onu gördüğümde böyle bir şeyin olamayacağını söyledim." Omzunu silkti. "Mel'i tehlikeye atmadığını ama bir daha olmayacağını söyledi. Şimdi de bu..."

"Bu," dedi Post.

"Şimdiye kadarki ilişkimizin en çılgın tarafı," dedi Jack.

"Bizden biraz daha hızlı tırmandı," dedi Jim. "Tepeye vardığınızı duymuş olmalı, çünkü silahını bırakıp tepeye koştu. Silah sesini duydum, sonra da boğuşmayı. Çok şanslıydı. Eğer bu adam silahlarda biraz daha iyi olsaydı, bizim adamımız olabilirdi. Arkadaşımız."

"O benim iyi bir arkadaşım," dedi Peder. Paige arkasından çıktı ve Peder sağlam kolunu kaldırıp omzuna attı, diğer kolundan kanlar süzülüyordu.

Jim aynı anda adamların her biriyle ve Paige'le göz teması kurdu. "Ben bu adamın kafasına vurdum, tamam mı? Anlaştık mı? Çünkü kovboyunuz sanırım göründüğü gibi biri değil."

"Buna kanunun karar vermesi gerekmez mi?" diye sordu Jack.

Jim Post, June'la tanışıp âşık olduğunda, bu dağlarda kenevir ticaretinde casusluk yapıyordu. "Bunu bana bırakın, tamam mı? Hâlâ birkaç insanı tanıyorum. Bırakın gitsin. Ona bir borcumuz var."

"En az bir," dedi Paige.

Wes Lassiter kafa travmasından gözünü hastanede açtı, yatağa kelepçeliydi, ona kimin vurduğunu bilmiyordu. Karısını kaçırdığını hatırlamadığını söyledi ve tabii ki onun gözünde suçlu değil kurbandı.

Ama bir sürü şahit vardı. Paige'den, onu bağlı ve üzerine bir silah doğrultulmuş halde bulan arama grubundaki adama kadar birçok kişi neler yaptığını görmüştü. İlginçtir ki, görgü tanıklığına gerek olmayacaktı. Bölge avukatının yardımcısı hiçbir mazeret kabul etmeyeceklerine söz verdi. Çok sayıda şartlı salıverme ve uzaklaştırma emri ihlali, adam kaçırma ve cinayete teşebbüs vardı ortada. Adam kaçırmadan dolayı şartlı salıverme olmadan yirmi beş yıl, diğer suçların belki olası bir şartlı salıvermeyle, sonradan cezalandırılmasına karar verildi ama şartlı salıverme söz konusu olduğunda bile o artık çok, çok yaşlı bir adam olacaktı. Mahkemeye gitseydi, şartlı salıverme olmadan müebbet alabilirdi. Paige ve Virgin River kasabası çok mutluydu.

Paige sık sık geceleri uyanıyor, ağlıyor, titriyor, korkuyla irkiliyordu. John sarılıp, "Buradayım, bebeğim. Ben buradayım. Hep burada olacağım," diyordu.

Sakinleşiyordu. Güvendeydi. "Gerçekten bitti," diye fısıldıyordu.

"Ve hayatımız artık bizim," diye fısıldıyordu hep John.

ON DOKUZ

Rick lise mezuniyeti sonrası öğleden sonra Eureka'ya gidip Liz'i ziyaret etmek için işten izin almıştı. Jack ve Peder'e kapanışa kadar kalıp kalmayacaklarını sordu. Kasabaya döndüğünde onlarla konuşmak istiyordu. İçeri girdiğinde saat neredeyse dokuz olmuştu. "Beklediğiniz için teşekkürler. Peder hâlâ mutfakta mı?"

"Evet. Liz nasıl?"

"Düzeliyor. Eski lisesine dönmüş. Yaz okuluyla açığını kapatacak ve danışmanlık alıyor." Omzunu silkti. "Gerçekten çok zor günler geçirdi ama toparlıyor gibi. Düşündüğümden daha iyiydi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Jack.

Rick bir tabureye oturdu. "Artık on sekiz yaşındayım. Pek yasal değil ama birlikte bir şeyler içsek? Sen, ben ve Peder. Bunu yapabilir miyiz?"

"Bir şeyi mi kutluyoruz?" diye sordu Jack, üç tane bardak getirerek.

"Evet. Öyle. Askere kaydımı yaptırdım."

Jack'in eli havada kaldı. Hareketini tamamlamak, bardakları yere bırakmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Mutfağı ayıran duvara vurdu Peder'i çağırmak için.

"Konuşabilirdik," dedi Jack.

"Konuşacak bir şey yoktu," diye karşılık verdi Rick.

"Ne?" diye başladı Peder, yüzünde korkmuş bir ifadeyle mutfaktan gelerek.

"Rick kaydını yaptırmış," dedi Jack.

Yüzündeki korku, yerini üzüntüye bıraktı. "Ah, Rick, nasıl olur!"

"Eğer kendini kontrol edebilirsen, buna içeceğiz," dedi Rick.

"Benim için buna içmek kolay olacak, dostum," dedi Peder.

Jack bardakları iyi bir viskiyle doldurdu. "Aklından neler geçtiğini bize anlatmak ister misin?"

"Tabii ki. Zor bir şey yapmam gerek. Her gün yataktan belki bugün daha az üzgün olurum ümidiyle kalkamam. Zor bir şeye ihtiyacım var. Bana sahip olduğum şeyleri gösterecek bir şeye. Bana yeniden kim olduğunu gösterecek bir şeye." Gözlerini Jack'in, sonra da Peder'in yüzüne dikti. "Çünkü artık bilmiyorum."

"Rick, sana bu kadar zor olmayan zor bir şeyler bulabilirdik. Bu savaşan bir ülke. Onlar savaşan Bahriyeliler. Hepsi eve dönmüyor."

"Bazıları annesinin rahminden bile çıkamıyor," dedi Rick usulca.

"Ah, Rick..." dedi Peder, başını sallayarak. "Gerçekten zor bir yıl oldu."

"Evet. Birçok şeyi düşündüm. Okul, bir yıl ortalıkta aylak aylak dolaşmak, odun kesmek, inşaat. Benimle evlenmesi için Liz'e yalvarabilirdim ama hâlâ on beş yaşında olduğu çıktı ortaya." Boş boş gülümsedi. "Yapabileceğim tek şey bu, Jack. Peder. Düşünecek olursak, bunun için yetiştirildim."

"Yani şimdi sanki bunu yapman yeterince kötü değilmiş gibi, bir de suçu bizim üstümüze mi atacaksın?" dedi Jack.

Rick sırıttı. "Eğer başarılı olursam, bütün teşekkürleri siz alırsınız."

Bir an sessiz kaldılar, daha sonra Jack, "Eee önceden haber mi veriyorsun?"

"Pek değil, Jack. Hemen gidiyorum. Umarım beni Gaberville'deki otobüse götürürsün."

"Ne hemen?"

"Yarın."

"Yemin ettin mi?" diye sordu ve Rick başıyla onayladı. "Seni yolcu edecek zamanımız bile yok mu?"

Rick başını salladı. "Tek istediğim Liz'in iyi olduğundan emin olmak. Gideceğimden ve onun iyi olacağından."

"Ve?"

"Heyecanlanmadı ama çok dayanıklı olmuş. Bana yazacağını söylüyor, ama ne var biliyor musunuz? Çok genç. Ben bu hikâyeden çıktığımda, atlattığımız, kara bir bulut gibi tepesinde dolaşan o şey olmadan yeniden başlama fırsatını bulacak. Bana yazmazsa neredeyse daha mutlu olacağım. Bu, hayatına devam ettiğini gösterecek."

"Hayatına devam etmesini mi istiyorsun, dostum?" diye sordu Peder.

"Böyle bir şey yapmak zorunda olmamın nedenlerin-

den biri de bu. Ben de bilmiyorum. Ben ve Liz'in arasında ne olduğunu artık yaşamayan bir bebek dışında kim biliyor?" Başını eğdi. "Elimden elini yapmak için o kadar çok uğraşıyordum ki eğer baskı olmasaydı nasıl hissedeceğimi düşünmeye vaktim bile olmadı. Onun da olmadı. Onun için hiç adaletli değil bizim durumumuz."

"Peki ya üniversite, Rick?" diye sordu Peder. "En azından üçümüzden birinin üniversiteye gideceğini sanıyordum."

"Eğer yapmak istersem vakit var. Kaydımı ömürlük yaptırmadım. Dört yıllığına yazıldım."

"Bir tek şey söyleyeceğim," dedi Jack. "Kafanda biz seninle gurur duyalım diye gerizekâlıca bir fikir yok değil mi? Çünkü seninle gurur duyduğumuzu biliyorsun. Daha fazla gurur duyamayacağımızı biliyorsun. Anladın, değil mi?"

Rick gülümsedi. "Sizlerin gurur duyması beni bugüne getirdi. Hayır, onunla ilgili değil. Böyle acı çekersem, sanırım içim çürüyecek. Gitmeliyim. Bir şeyler yapmak zorundayım. Önemli bir şeylere başlamak zorundayım. Karşılık verecek bir şeyi zorlamak zorundayım."

"Ordu iyi karşılık verir, Rick," dedi Peder. "Tam istediğin gibi, çok güzel karşılık verir."

Jack bardağını kaldırdı. "Zorluğa mı içiyoruz?"

"Bu işe yarayacak," dedi Rick. "Beni desteklediğinizi söyleyin. Tercihlerime saygı duyduğunuzu söyleyin."

"Koca adamsın, Rick. Sen düşündün, kararını verdin. Gerisi sana kalmış."

İçtiler. Peder başını sallayıp, iç çekti. "Sen beni öldürüyorsun, dostum."

Rick uzanıp koca adamın sağlam kolunu tutup salladı. Zor yutkundu. "Anneanneme bakacak mısınız? İyi olduğundan emin olacak mısınız?"

"Bu konuda o ne dedi, Rick?" diye sordu Jack.

Cesurca çenesini kaldırdı. "Anladığını söyledi. Çok gururludur, bilirsiniz. Buralarda takılıp onunla ilgilenmemi istemiyor. Ve bunun benim için çok zor olduğunu, aşmak zorunda olduğumu biliyor. Nasıl olursa olsun."

"O iyi bir kadın," dedi Peder. "Ona göz kulak oluruz."

"Teşekkürler." Rick tabureden kalktı. "Sizler iyi olacak mısınız?"

"Hey," dedi Jack. "Bizler sert adamlarız. Saat kaçta gidiyorsun?"

"Sabah yedide. Aşağıda olurum."

Hepsi için sabah çok erken geldi. Rick elinde paketlenmiş kamp giysileriyle geldi ama bardaki toplanmadan kaçamadı. Mike onu uğurlamak için gelmişti. Mel'in onu gözyaşlarıyla sarılmadan uğurlaması imkânsızdı. Paige ve doktor da aynı durumdaydı. Chris bile erken kalkmıştı, gerçi hâlâ pijamaları üstündeydi, Rick'in boynuna yapışmıştı. Onu zorla kucağından aldılar Rick'in. Connie ve Ron da oradaydı. Herkes duygusallaşmıştı. Peder tek koluyla yaptığı ayı kapanıyla onu neredeyse öldürecekti. "Tanrım," dedi Peder, "dikkatli olmalısın."

"Hey, bu sadece acemilik. Acemilikte bana çok fazla şey yapamazlar. Ama evet, Peder. Gerçekten dikkatli olacağım, endişelenmene gerek yok."

Gaberville'e giderken konuşmak çok zordu. Jack göğsünde güçlü bir ağrı, boğazında bir düğüm hissediyordu.

"Heyecanlıyım, Jack. Aylardır ilk kez heyecanlanıyorum. İlk gittiğinde neler hissettiğini hatırlıyor musun?"

"Ödüm bokuma karışmıştı."

"Evet." Güldü. "Bende de biraz ondan var."

"Rick, pestilini çıkarmaya çalışacaklar. Bunun kişisel bir şey olduğunu düşüneceksin. Değil."

"Biliyorum."

"Bırakmak isteyeceksin ve yapamayacaksın."

"Biliyorum."

"Savaşmak zorunda değilsin, biliyorsun. İki birlik var. Savaşan Bahriyeliler ve destek personeli. Emin değilsen savaşmak zorunda değilsin."

"Sen emin miydin?" diye sordu Rick.

"Hayır, evlat." Jack ona baktı. Rick dimdik oturuyordu. Güçlüydü. "Hayır, Rick. Eğitim alana kadar emin değildim. Sonrasında da hâlâ emin değildim. O zaman sadece yapmak istediğim bir şey gibiydi ve yanılıyor olabileceğimi bilerek o yola girdim. Ama o yola girdim."

"İşte ben de tam o ruh halindeyim. Sadece bir his. Ama kahretsin, tekrar bir şeyler hissetmek güzel. Can yakmayan bir şeyler."

"Evet," dedi Jack bir solukta. "Anlayabiliyorum."

Otobüste son kez sarıldılar. "Acemilikten sonra seni göreceğim," dedi Jack. "Başarılı olacaksın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," dedi Rick. Jack'in gözleri doldu ama Rick soğukkanlıydı. Bir kez daha çakı gibi ve kendinden emindi. Belki de tıpkı Jack'in o yaşlardaki hali gibiydi.

Rick eşyasını şoföre verip yukarı çıktı. Otobüs gidene kadar Jack kaldırımda bekledi. Daha sonra sokağın aşağı-

sına yürüyüp bir telefon kulübesi buldu. Bir cep dolusu çeyrekliği telefona attı ve numarayı çevirdi. Sam cevap verdi.

"Baba?" Telefon kutusuna yaslanıp başını koluna koydu. "Baba?"

"Jack. Nasılsın?"

"Baba, sanırım nasıl hissettiğini biliyorum. Donanma Birliği'ne gittiğimde ölmek istemiş olmalısın."

Tüm Sheridan ailesi topluca Virgin River'a geldiğinde haziranın başıydı. Bir karavan kiralamışlardı, harika çadırlar ve kamp eşyaları getirmişlerdi. Ayrıca bazı eski asker arkadaşları da ailelerini getirmişti. Zeke, Christa ve dört çocuğuyla birlikte yeni doğmuş bir bebek ile gelmişlerdi. Josh Philips, Pati ve bebeklerini getirdi. Corny, Sue ve iki kızlarını getirdi. Tom Stephens, Reno'dan gelmişti ama ailesini evde bırakmak zorunda kalmıştı. Grants Pass'den Joe ve Paul de oradaydı. Herkes yeni Sheridan ev arazisinde kamp kurmuştu; dağ bisikletleri de eğlence paketinin bir parçasıydı. Taşıma kamyonları birkaç gün önce piknik masaları getirmişti, ayrıca birkaç büyük mangal ve portatif tuvalet vardı. Jack son iki günü keresteleri iskelet için hazırlamakla geçirdi ve dün de bir sürü yiyecek, içecek ve kutlamanın arasında, erkekler Mel ve Jack'in yeni evinin iskeletini diktiler.

Ama bu toplanma sırasında tek gerçekleşen şey bu değildi. Herkes orada olduğu için başka bir özel gün daha vardı. Düğün günü.

Paige ve Chris, Mel'le birlikteydi. Paige süslenmiş, sevimli ve basit bir çiçekli yaz elbisesiyle yüksek topuklu

sandaletler giymişti. O giyinirken, erkekler ve Sheridan kadınları iskeleti kurulmuş evin yerini süpürüyor ve kirişlere çiçek buketleri asıyorlardı. Kiralık katlanan sandalyeler getirilip kuruldu. Yüz taneydi ve bu bile yetmeyecekti. Kasabanın çoğu gelecekti.

"Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim," diye fısıldadı Mel, Paige'e. "Gergin misin?"

Paige kafasını salladı. "Pek değil."

"Ne zaman anladın?" diye sordu Brie. "Senin için kesinlikle mükemmel bir eş olduğunu ne zaman anladın?"

"Hemen değil," dedi. "Benimle belirli nedenlerden dolayı ilgilenmek istediğini söyleyen bir adamı istemiyordum. Ama John gerçekten çok yavaş hareket ediyor." Güldü Paige. "Gerçekten çok yavaş. Bana baktığında asık suratının yavaş yavaş kaybolması, benimle konuşurken sesinin yumuşayıp incelmesi. Tedbirli olması, utangaçlığı... John gibi bir adamın harekete geçmesi çok uzun sürüyor. Her şeyden emin olmak zorunda. Beni sevdiğini söylemeye geldiğinde, beklemekten öleceğimi sanmıştım. Ama o dikkatli bir adam ve fikrini değiştirmez."

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu Brie. "Evlenme teklifini."

"Hımm." Düşündü. "Bunu bir süre konuştuk. İşler yoluna girdiğinde bir söz vermekten bahsediyordu. Yılbaşı zamanı sonsuza kadar benimle olmak istediğini, bir aile kurmak istediğini söyledi ve bunu ben de istiyordum. Ama asıl konuya gelirsek, resmi olarak teklife, patates soyuyordu. Yaptığı işi bıraktı ve mutfaktan bana baktı. Saçlarım darmadağınıktı, ocağın ateşinden terliyordum ve bulaşıkları yıkıyordum. 'Hazır olduğunda, seninle evlenmek istiyorum. Seninle evlenmek için ölüyorum,' dedi."

"Güzel," dedi Brie, etkilenmemişti. "Bu ayaklarını yerden kesmiş olmalı."

"Evet, öyle oldu," dedi. "John, bana en kötü ruh ve fiziksel halimde bakıp da mükemmel olduğumu düşünebilen tanıdığım tek insan."

Mel elini tuttu. "Hadi. Neredeyse geç kalacağız. Şimdi gitmemiz lazım."

Kadınlar Chris'i ve David bebeği Hummer'a bindirip ev arazisine gittiler. Arabalar ve kamyonlar genişletilmiş yolda sıralanmıştı ve tepenin başında daha fazla araç, karavan vardı. Mel tepeye çıktı ve bir gün evi olacak yapının yanına park etti. Piknik masaları yiyeceklerle donatılmış, evin iskeleti çiçeklerle süslenmişti. Sandalyeler insanlarla doluydu. Isınan mangallardan dumanlar yükseliyor, çocuklar etrafta koşuyordu. Bir tören, piknik, parti ve oyun zamanıydı. Hayatında ilk kez Peder yemeğin hazırlıklarına karışmamıştı.

Paige, Mel ve Brie arabadan indiler. Biri hemen ellerine sade buketler tutuşturdu ve Mel törene katılabilsin diye David'i aldılar. Christopher'ın gömleğine bir yaka çiçeği takılmıştı ve kolunun altında ayıyı tutuyordu.

Müzik yoktu, ama bu geleneksel bir düğün değildi. Diğer düğünlere benzemesi gerekmiyordu. Çünkü John ve Paige bugünün sadece kim olduklarını yansıtmasını istiyorlardı. Etkinlikten çok birbirlerini seven, sade, mutlu insanlardı. Bar yeterince büyük değildi ve kilise de yıllardır kullanılmamıştı. "Jack'in evinin iskeletini diktiğimizde, sadece sevdiğimiz insanlar orada olmayacak, aynı zamanda bir sürü de oda olacak," demişti Jack. Kim bir evin iskeletinde evlenir ki diye düşünmüştü Pa-

ige. Hemen sonra da John ve benim gibi insanlar, diye geçirmişti içinden.

Ancak şimdi çiçeklerle süslü bu iskelete bakarken, güzelliğinden nefesi kesiliyordu neredeyse. Sol tarafta uçsuz bucaksız bir manzara, sağ tarafta muhteşem dağlar vardı. Arkadaşlarıyla dolu bir açık alan kilisesine dönmüştü.

Chris temele giden tahtanın üzerinde önden yürüyordu. Mel ile Brie el ele tutuşmuşlardı. İnsanlara gülümsedi, beklediğinden çok daha fazla kişi vardı. Davetiye göndermemişlerdi. İsteyen herkesin katılabileceğini söyleyen bir ilan asmışlardı bara ve büyük bir kalabalık gelmişti işte. Ona ne kadar saygı duyduklarını düşündü, ama daha çok John'u ne kadar gururlandırdıklarını hissetti. Tanıdığı herkese iyi davranmıştı, sadece ona değil.

Daha sonra onu gördü. Daha sonradan şöminenin kurulacağı yerde, ön sırada duruyordu. Chris hemen önündeydi; John'ın elleri omzundaydı. Jack ve Mike yanında duruyordu. Bu mesafeden bile, gözlerinin parladığını görebiliyordu. Sütun gibi bir adamdı, botlarıyla birlikte belki de iki metreydi. Bugün, hayatında ilk kez, yakasının düğmeleri aşağıda olan kumaş bir gömlek giymişti. Kotu da yeniydi galiba. Acaba hayatında hiç kravatı oldu mu diye şüphe etti Paige. Daha yerlerine yürüyemeden, John sağdıçlarından ayrılıp, yolun geri kalanında ona eşlik etmek için elini uzatarak büyük adımlarla yanına geldi. Artık onun söz konusu olduğu yerde yavaş hareket etmiyordu. Bu adam, onun hayatını kurtarmış, hayatını değiştirmişti. Her zerresi iyilikle doluydu. Çok güçlü ve çok güvenilirdi.

Öyle mükemmeldi ki!

TEŞEKKÜRLER

Pamela SF Glenn, CNM, MS'e teşekkürler. Onun doğum hemşireliğindeki uzmanlığı olmadan bu hikâye ortaya çıkamazdı. O keskin gözleriniz ve acımasız kaleminizle sayfa sayfa bu romanı inceleyip beni düzelttiğiniz için en derin teşekkürlerim sizleredir. Ve Sharon Lampert'a, RN, WHNP, kadın hastalıkları uzmanlığınızı paylaştığınız için ama daha çok nerede olursanız olun kadın anatomisi hakkındaki en hassas sorulara doğru ve direkt cevaplar verdiğiniz için. Hâlâ markette, güzellik salonunda ve Motorlu Araçlar Departmanı'nda duyduklarıyla ilgili konuşan insanlar vardır. Siz iki profesyonelin kadın hastalarınıza hizmet ederken gösterdiği tutku ve adanmışlık ilham vericiydi ve kendini adamış bir pratisyen hemşire ve sertifikalı bir doğum hemşiresi karakterini şekillendirmede çok yardımcı oldu.

Paul Wojcik'e, Birleşik Milletler Bahriyeliler Birliği'ndeki deneyimlerini paylaştığı için teşekkürler ve Donanma'da yirmi üç yılını geçiren Richard Gustavson'a.

Kris Kitna, Polis Şefi, Fortuna, Kaliforniya, hukuki yaptırımlar konusundaki değerli bilgileriniz için teşekkürler, avcılık, balık tutma ve ateşli silahlar hakkındaki detaylar konusundaki yardımlarınızdan bahsetmiyorum bile.

Kate Bandy, bir yazarın sahip olabileceği en iyi yardımcı, yıllardır arkadaşım, sadece nüsha ve sunuş önerilerini okuduğun için değil, aynı zamanda özellikle de Humboldt Bölgesi'ne yaptığım araştırma gezisinde bana eşlik ettiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın boşa çabalardım... ya da bir dağdan aşağı kayardım.

Denise ve Jeff Nicholl... İlk nüshaları okuduğunuz, bitmek bilmeyen notlar aldığınız ve milyonlarca soruya cevap verdiğiniz için teşekkürler. Bu süreçteki arkadaşlığınız ve desteğiniz benim için dünyalara değer. Nellie Valdez-Hathorn'a İspanyolcada yardım ettiği için milyonlarca teşekkürler.

Jamie Carr, Laurie Fait, Karen Garris, Martha Gould, Pat Hagee, Goldiene Jones ve Lori Stroveken, önemli katkıları olan bu diğer ilk okuyucular, önerileriniz ve yorumlarınız için size minnet borçluyum.

Clive Cussler, Debbie Macomber ve Carla Neggers'e Virgin River'ı okuyup yorumda bulundukları için kocaman teşekkürler.

Editörüm Valerie Gray'e ve temsilcim Liza Dawson'a mümkün olan en iyi serileri oluşturmamdaki katkılarınız için kocaman teşekkürler. Yoğun çalışmalarınız ve tutkunuz büyük fark yarattı. Çok minnettarım.

Trudy Casey, Tom Fay, Michelle Mazzanti, Kristy Price ve tüm Henderson Halk Kütüphanesi çalışanlarına, inanılmaz desteğiniz ve cesaretiniz içim teşekkürler. Daha önce hiç böyle çalışkan ve hevesli devlet memurları görmedim.

Ve son olarak, Jim Carr'a sevgi dolu desteği için teşekkürler. Ve Tanrım, yemekler için teşekkürler! Keşke yıllar önce yemek yapabildiğini bilseydim!

Virgin River adlı küçük dağ kasabasına, geçmişinden kaçıp yeni bir hayat kurmaya çalışan bir kadın daha gelir.

Yağmurlu bir Kasım akşamı, John "Peder" Middleton barı kapatmak üzereyken, genç bir kadın ve oğlu içeri girerler. Acının ne demek olduğunu bilen eski bir asker olan Peder, yüzü morluklar içinde olan bu kadının nasıl bir derdi olduğunu anlamakta gecikmez. Onları korumalı, kadına bunu yapan her kimse cezalandırmalıdır. Ancak bunların ardında başka bir his olduğunun da farkına varmıştır. Paige Lassiter, bu dev adamın kalbinin derinliklerinde tuttuğu, daha önce yanına bile yaklaşamadığı bambaşka duygular canlandırmıştır.

Ancak Paige'in eski kocası Virgin River'da ortaya çıktığında, Peder de hayatının bu ana bağlı olduğunu anlar ve askerlik zamanlarından öğrendiği tek bir şey varsa, o da bazı şeylerin savaşmaya değer olduğudur.

Robyn Carr, tutku ve merak duygusunun harmanlandığı harika aşk romanları yazıyor.

- New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

ISBN 978-9944-82-709-6

₺20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr